„O poveste tandră
și profundă pentru
cei mai exigenți cititori"
Publishers Weekly

Seducătorul

Lorraine Heath

LORRAINE HEATH
SEDUCĂTORUL
SERIA PĂCATE PENTRU ORICE ANOTIMP 3

***The Scoundrel in Her Bed* by Lorraine Heath**

Prolog

Supravieţuise.

Respirând greoi, scăldată în sudoare, după ore de dureri aproape insuportabile şi ţipete, descoperirea veni oarecum ca o surpriză. Moaşa o avertizase că avea şoldurile prea înguste pentru ce va urma, îngrozind-o cu teribila posibilitate a morţii, dar, cu toate astea, frica, agonia şi îndoielile care o chinuiseră se estompau pe fundalul volumului în creştere al urletelor indignate care îi umpleau dormitorul. Plânsul viguros era un semn de sănătate şi de bine. Un zâmbet blând îi arcui buzele pe măsură ce o bucurie neaşteptată îi străpunse inima şi se răspândi infailibil prin ea, ocupând fiecare părticică a fiinţei ei. Cum putea o creatură aşa de mică să aibă un impact aşa imens?

— Este băiat? întrebă ea, neputând să vadă bine când moaşa înfăşă repede copilul în pânză albă şi apretată.

Îl dădu apoi mamei ei, care era îmbrăcată toată în negru ca de doliu, cu chipul, o mască inflexibilă, lipsită de emoţie, semănând foarte mult cu o fantomă oribilă în timp ce lua copilul.

— Mamă. Ridică braţele rugător, mişcându-şi degetele cum ar face poate un cerşetor dornic să capete un bănuţ. Adu-l aici! Lasă-mă să văd singură dacă este băiat sau fată.

Fără să-i arunce măcar o privire, femeia care o adusese pe lume se răsuci iute pe călcâie – tocurile ei păcănind hotărât şi rău prevestitor în timp ce se îndrepta spre uşa închisă.

Groaza puse stăpânire pe ea, ameninţând să-i sfâşie lumea. În ciuda stării de slăbiciune, se chinui să se ridice în capul oaselor, să se dea jos din pat, dar mâini puternice, mult prea multe mâini, erau dintr-odată acolo ca s-o ţină jos, eficiente precum cătuşele ce leagă un condamnat.

— Mamă, nu! Te rog nu lua copilul de lângă mine! Te rog! Voi fi o fată cuminte. Nu voi mai păcătui niciodată. Te

rog! Te implor! Nu face asta!

O tânără servitoare deschise îndatoritoare uşa.

Lacrimile îi ardeau ochii şi îi alunecau pe obraji.

— Nu! Ai milă! Măcar lasă mă să-l ţin o dată…

„În braţe” îi muri pe buze în vreme ce mama ei ieşi pe uşă ca un înger răzbunător, hotărâtă să distrugă totul în calea ei, dispărând dincolo de holul întunecat şi luând preţiosul ghemotoc cu ea. Uşa se închise cu un clic răsunător şi de rău augur care avea să reverbereze mereu în sufletul ei. Se luptă câteva minute să se elibereze, să fugă după mama ei şi să o împiedice să facă inimaginabilul, să dea copilul cuiva care nu l-ar putea iubi cu toată ardoarea cu care îl iubea ea. Dar ultimele ore nu fuseseră deloc uşoare, o lăsaseră secătuită, extenuată, sfârşită.

— Gata, gata, draga mea fată, o linişti o servitoare. Calmează-te. Mâine totul o să fie bine.

Zguduindu-se de plâns, se întinse deznădăjduită pe saltea în timp ce tot ce mai rămăsese din inima ei tânără şi delicată se făcea fărâme care aveau să fie imposibil să mai fie vreodată puse la loc.

Capitolul 1

Whitechapel
Începutul lui noiembrie, 1871

Tremurând, Lady Lavinia Kent îşi ridică gluga mantiei îmblănite peste cap. Spre deosebire de alte nopţi, aerul era rece, iar ea nu era întru totul convinsă că era o consecinţă a faptului că toamna lăsa loc iernii, ci că mai degrabă avea de a face cu o posibilă primejdie care o aştepta. Era o femeie cu un scop, îl avea din august, de când scăpase de viaţa ei de aristocrată, pentru a căuta ceva care să-i aducă mai multă satisfacţie decât cea care îi fusese destinată până atunci fără să fie consultată şi fără să-i fie luată în considerare niciuna dintre dorinţe.

Deşi misiunea actuală atrăgea după sine pericole care pândeau nevăzute în cotloane întunecate, ea depăşise momentul în care putea fi speriată. Mai degrabă era impulsionată de o chemare pe care o putea urmări până în urmă cu zece ani, când cunoscuse un băiat pe cale de a deveni bărbat, când şi ea era doar o fată pe cale de a deveni femeie.

El era fiul nelegitim al unui lord fără nume, considerat a-i fi inferior în toate privinţele, în ciuda sângelui nobil – dar pângărit. Deşi el cunoştea identitatea tatălui său, nu-i încredinţase niciodată această informaţie. Încă îşi amintea tristeţea din vocea lui când îi mărturisise că nu ştia nimic – nu avea nicio amintire – despre cea care îl născuse, fiindcă fusese luat imediat de lângă ea şi dat în plasament unei femei spre îngrijire.

Învăţând din experienţele lui, aflase de o lume despre care nici măcar nu ştiuse că exista, o lume pe care o traversa acum, cu mâinile goale încordate în jurul capului rece de lup sculptat ce decora bastonul care îi era un tovarăş de drum constant şi încurajator când făcea aceste călătorii târzii în noapte. Prin el, aflase adevărul despre casele de copii şi despre ororile care se întâmplau uneori acolo.

Aflase cum femeile, de obicei văduve, îşi promovau serviciile. Recent, se apucase să le caute anunţurile, să le scrie, să se întâlnească cu ele, să le plătească. Nu ca să aibă grijă de vreun copil, cum indica în scrisoarea iniţială, ci ca să-i se dea ei în grijă copiii de care se ocupau. Cu binecuvântarea surorilor de caritate, care o găzduiau, aducea copii la orfelinatul lor, regretând că nu avea mijloacele să deschidă propriile adăposturi. Ale lor aveau să se umple în curând, şi apoi ce va face?

Femeile cu care corespondа erau dispuse să se întâlnească doar noaptea cu ea, pe cele mai întunecate alei şi locuinţe, la cele mai târzii ore, când pe străzi se auzeau fojgăiala rău prevestitoare a lăbuţelor şobolanilor, cântecul ciudat cu cuvintele poticnite de la prin multă bere, un mormăit ocazional, câte un ţipăt. Şi sentimentul, mereu

prezent, că era urmărită.

I se zbârli părul de pe ceafă. Se opri brusc şi ascultă. Îşi încordă strângerea pe capul de lup, ridică iute bastonul, îl apucă la mijloc cu cealaltă mână şi scoase parţial floreta inteligent ascunsă în teaca ei, întorcându-se repede, cercetând cu atenţie zona cu privirea. Nu era nimeni prin preajmă, cu excepţia unui om ce părea a fi un cerşetor ghemuit pe prispa unei case de peste drum. Nu-l văzuse înainte pentru că firida îl ascundea privirii oricui care venea din acea direcţie. Era abia vizibil din poziţia unde se afla ea. Aşteptă, privind, ascultându-i sforăitul ocazional. Considerându-l inofensiv, băgă sabia la locui ei şi îşi continuă drumul.

Fusese încântată când găsise arma într-o casă de amanet şi la fel de uşurată că şi cămătarul fusese dispus să accepte la schimb cerceii pe care ea ar fi trebuit să-i poarte în ziua nunţii. Când împlinise nouăsprezece ani primise lecţii de scrimă, iubise provocarea asta şi devenise destul de pricepută. Fratele ei se luptase cu ea în duel doar o dată. Cum nu-i plăcea să piardă, nu acceptase aşa uşor că fusese învins, deşi mărturisise că fusese surprins de măiestria ei în sport. Dar pentru ea, mereu fusese mai mult decât un sport. Fusese o modalitate de a supravieţui şi de a-şi păstra sănătatea mintală într-un loc care te ducea la nebunie.

Îndepărtă gândurile neliniştitoare. Tot ce conta era viitorul, să meargă înainte pas cu pas. Să uite ceea ce nu putea fi uitat. Aşa că se concentra asupra prezentului şi la ceea ce o înconjura, conştientă că trebuia să fie mereu în alertă dacă voia să aibă succes în posibila confruntare care o aştepta.

De obicei chefliii mişunau pe acolo după ce-şi terminau seara în vreo cârciumă sau tavernă, dar întâlnirea de acum avea loc puţin mai târziu decât de obicei şi într-o zonă mai pustie decât cea în care se simţea în largul ei. Dar nimic nu o putea opri să-şi ducă misiunea la îndeplinire. Era tot ce avea acum, tot ce-şi dorea. O hrănea, o susţinea şi îi oferea un motiv să se dea jos din pat dimineaţa.

Se apropia de intersecţia indicată în misiva în care i se spusese unde şi când urma să aibă loc întâlnirea. „Treci pe partea cealaltă”, îşi aminti, chinuindu-se să ignore sentimentul de rău augur, concentrându-se să urmeze întocmai cuvintele mâzgălite cu un scris abia descifrabil. „Fă stânga pe prima alee peste care dai. La jumătatea drumului…”

Se opri când lumina de la felinarul stradal se stinse. Ca să meargă mai departe ar fi trebuit să treacă printr-o cortină de întuneric. Curajul şi nebunia ei aveau o limită.

Cu mişcări discrete, abia perceptibile, se uită cu luare-aminte în spaţiul îngust, îngrădit pe două părţi de zidurile din cărămidă ale clădirilor, la ferestrele întunecate, de la încăperi probabil nelocuite. Aceste întâlniri aveau de obicei loc în zone pustii, unde nu existau martori care să observe tranzacţiile. Se luptă să nu lase impresia că dintr-odată avea îndoieli în legătură cu acest aranjament, în cazul în care era urmărită.

Îşi menţinu respiraţia constantă, deşi simţea cum începeau să-i transpire palmele şi auzea cum îi bătea inima. Surorile o avertizaseră de mai multe ori că nu ar trebui să se ducă singură, dar nu-şi putea atinge obiectivele dacă rămâne ascunsă ca un copil speriat şi petrecuse prea mult timp în ultimii opt ani ascunzându-se, disimulând adevăratele ei dorinţe şi nevoi nu doar faţă de ea însăşi, ci şi faţă de ceilalţi. Se săturase să mai facă asta. Terminase cu trecutul. O lua de la capăt, hotărâtă să-şi trăiască viaţa cum simţea ea că trebuie trăită.

Era chiar motivul pentru care în urmă cu trei luni părăsise în faţa altarului din St. George un bărbat bun. Faptul că-l abandonase pe ducele de Thornley se terminase în favoarea lui, fiindcă recent el se căsătorise cu o femeie pe care o iubea. Ultima dată când îl văzuse – în secret şi pentru a-şi cere iertare –, el îi expusese virtuţile lui Gillian Trewlove şi ea desluşise în vocea lui emoţia făţişă a unui bărbat îndrăgostit. Mult mai bine decât să se însoare cu una pe care nu o putea iubi şi pe care, cu timpul, după ce avea să afle adevărul despre ea, ar fi ajuns să o dispreţuiască,

aşa cum deseori ea însăşi se dispreţuia pentru greşelile şi slăbiciunile ei din trecut.

Auzi un râcâit, un pas. Se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de o femeie corpolentă, cu o pălărie care semăna foarte mult cu una de fermier, trasă peste frunte, acoperindu-i destul de mult din chip. Apoi, zgomotul altor paşi când încă două femei, una slabă ca un băţ, cealaltă înaltă ca un copac, intrară pe alee. Cele trei o înconjurară, în spatele ei aflându-se doar întunericul necunoscut. Avea întâlnire doar cu una.

— Sunt aici ca să mă văd cu D.B.

Era destul de mulţumită că reuşise să-şi păstreze vocea calmă.

— Săptămâna trecută te-ai întâlnit cu Mags. A fost arestată dimineaţa următoare. Umblă vorba că or s-o spânzure pentru copiii pe care îi creştea, zise cea corpolentă.

Ceea ce însemna, cel mai probabil, că autorităţile reuşiseră cumva să descopere că aceasta omorâse cel puţin unul dintre copiii care îi fuseseră daţi în grijă.

— Nu cunosc nicio Mags.

Le ştia doar iniţialele. Mags era M.K., care îi dăduse trei copii săptămâna trecută în schimbul celor cinci lire oferite de Lavinia? Majoritatea femeilor care luau copii în grijă erau plătite când primeau copii de la un părinte sau de la cineva apropiat mamei care încerca să o scutească de ruşine. Oh, câţiva plăteau în tranşe săptămânale – cei care erau interesaţi de binele copilului –, dar mulţi dădeau o sumă mai mare o dată şi plecau, aşteptându-se – dorind – să nu mai dea vreodată sau să nu mai fie vreodată deranjaţi de copil. Cum după aceea nu se mai primeau alţi bani, acei copii erau deseori neglijaţi şi apoi piereau, îngropaţi fără vreo ceremonie în morminte nemarcate, ca nimeni să nu-i bănuiască pe cei care aveau grijă de ei de fapte criminale. Pentru mulţi, un bebeluş semăna cu altul. Cine se deranja să ţină o evidenţă clară a numărului dintr-o anumită casă, mai ales când unul pierdut era repede înlocuit de altul?

— Cu siguranţă, eu nu am raportat-o la poliţie. Mă interesează doar copiii şi binele lor.

— Asta zici tu.

— Nu eu sunt cea care minte. Vorbesc cu D.B?

— Până şi cuvintele tale par elegante. Dar asta nu o să te salveze. Nu ne poţi distruge afacerea.

Afacerea. Stomacul i se întoarse pe dos când avu confirmarea că aceste femei vedeau copiii ca pe produse, făcuţi de femei pe care nule cunoşteau, pentru a fi vânduţi unor femei care nu-i iubeau.

— Nu-mi pasă de voi, nu-mi pasă ce faceţi. Ceea ce nu era complet adevărat. Îi păsa, altfel nu ar fi fost aici. Eu doar vreau copii şi voi plăti să-i iau din mâinile voastre.

— Îţi luăm noi monedele… după ce-ţi luăm viaţa.

Scoase iute floreta şi o agită, astfel încât în oţelul lamei să se reflecte lumina îndepărtată a lămpii stradale, făcând-o vizibilă.

— Nu vă apropiaţi!

Femeia corpolentă zâmbi, dezvăluind goluri întunecate unde ar fi trebuit să fie dinţii.

— Ai mai mânuit vreodată o sabie, fato? Ai simţit cum taie pielea şi muşchiul, cum alunecă adânc şi tot mai adânc până dă de os, felul cum tremură carnea când rana lasă loc oţelului?

— Vino încoace şi o să vezi! Adoptând o poziţie fermă, încă strângând teaca de lemn ca să o folosească în caz de nevoie ca pe o armă în plus, tăie cu floreta un X rapid prin aer, adorând felul cum şuieratul umplu liniştea cu o ameninţare. Deşi nu tăiase niciodată în carne vie, nu avea să ezite să provoace durere acestor creaturi care se hrăneau cu disperarea altora. Doar că nu o vei face, nu-i aşa? Pentru că nu sunt neajutorată, slabă sau temătoare. Nu sunt nici pe departe precum cei pe care îi omorâţi de obicei.

Femeia corpolentă se uită la tovarăşele ei, apoi se repezi pe neaşteptate în faţă, în timp ce ele se retraseră. Se îndoia că acţiunile lor porneau din dorinţa de a fi corecte, ci mai degrabă din laşitate. Nu voia să o rănească mortal

dacă nu era nevoie – până la urmă nu era o barbară – aşa că făcu o mişcare în sus cu vârful floretei pe faţa femeii, care nu era protejată de pânză, tăindu-i obrazul, dându-i jos pălăria. Cu un ţipăt, de durere, otrava de negustoreasă se împletici înapoi, puse o mână peste rană şi se încruntă.

— Hai, fetelor! O doborâm dacă lovim toate deodată.

— Nu fără a mai căpăta câteva răni, aş paria eu, rosti o voce groasă din întunericul care plana la marginea luminii.

Lavinia încremeni, dar nu îndrăzni să se întoarcă, nu îndrăzni să-şi mute privirea de la femeile din faţa ei.

— Cine eşti? întrebă şefa, mijind ochii.

— Nu contează. Nu-mi place disproporţia de şanse. Şi îndrăznesc să spun că eu şi *doamna* am putea scăpa imediat de voi trei. Pare destul de abilă.

Faptul că el accentuase cuvântul *doamnă o* avertiză că nu *folosise* cuvântul fără scop, ci făcea referire la statutul ei, era recunoaşterea faptului că aparţinea nobilimii. Iar tonul lui o avertiză că nu prea îi păsa de asta. Cum îşi dăduse seama cine era? Oare era unul dintre bărbaţii angajaţi de fratele ei pentru a o găsi şi a o însoţi acasă? În vocea lui era ceva familiar, şi totuşi…

— Încrezut mai eşti, zise cea corpolentă.

— Nu degeaba. Întreabă pe oricine mi-a tăiat calea. Aşa deci, eu am treabă cu ea, deci valea!

Femeia rânji.

— Atunci ia-o. Bucură-te de ea. Dar dacă o să-şi mai bage nasul unde nu-i fierbe oala, o să se trezească fără el.

Privi uluită şi fascinată cum femeile se împrăştie, fără graţie şi nu în linişte, spre deosebire de individul din umbre care se apropie de ea cu paşi silenţioşi şi îi luă floreta la fel de uşor şi firesc cum ar fi luat ea lingura de la un copil neatent.

Ea se întoarse.

— Auzi…

Restul cuvintelor de dojana îi muriră în gâtul care i se strânse subit când lumina depărtată dezvălui ceea ce ascunseseră umbrele.

Bărbatul stătea acolo de parcă ar fi fost stăpânul lumii subterane, dur şi neiertător, plin de răutate, pregătit să facă dreptate, îmbrăcat la patru ace în haine atât de negre, încât se pierdeau în noapte. Marginea paltonului îi flutura în jurul gambelor în briza uşoară, care îi ciufulea şi şuviţele părului blond lung, lăsat liber pentru că nu purta nicio pălărie – şuviţe pe care ea le răsucise cândva pe degetele ei şi îi plăcuse să facă asta.

Era înalt, impozant. Nu era de mirare că femeile fugiseră. Îşi aminti cum ea fusese nevoită să stea pe vârfurile degetelor de la picioare ca să-şi petreacă braţele în jurul gâtului lui, cum el o cuprindea şi o ridica aşa de uşor, de parcă ea nu cântărea mai mult decât un nor înfoiat pe cerul verii. Cum o făcuse să se creadă… preţuită.

Acum îi displăcea felul cum o făcuse să se simtă, faptul că-i permisese să o atingă.

Deşi ştia că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru că venise, dispariţia lui din viaţa ei – sau mai degrabă faptul că nu-şi făcuse apariţia – în urmă cu opt ani o făcea să fumege de indignare şi să tremure de furie. Simţea nevoia să-şi verse nervii pe nedreptatea întregii situaţii, mai ales asupra inimii ei, moartă demult, dar care acum, în prezenţa lui, părea să revină la viaţă. Naiba să o ia de inimă la fel de trădătoare ca şi el.

Agită uşor floreta, şi ea îşi dădu seama că îi testa balansul, greutatea, lucrătura şi că nu-i găsea niciun cusur.

— Nu-i foarte practică. O sabie, un cuţit, un pistol toate îţi pot fi luate şi folosite împotriva ta. Mai bine ai învăţa să-ţi foloseşti pumnii ca arme.

Oh, ce tupeu pe el, să-i vorbească pe tonul cu care te adresezi unui copil recalcitrant.

— Ce te face să crezi că nu am făcut-o?

Apoi cu pumnul strâns îi dădu o lovitură de upercut în maxilarul bine definit, pe care cândva presărase sărutări, lovitură ce-l făcu să scape floreta şi să se dea înapoi doi paşi. Era destul de sigură că pumnul ar fi doborât orice alt bărbat, dar el era numai muşchi şi fibră, înalt şi mare. Oricum, gestul ei îl uimise pe moment, ceea ce-i oferise

ocazia de care avea nevoie pentru a-şi ridica arma şi de a o strânge bine între degete. Înainte ca el să-şi revină complet, ea se năpusti înainte şi apăsă cu vârful sabiei între reverele hainei lui, pe pânza cămăşii. Simţi o satisfacţie imensă când văzu cum înlemneşte, cum abia respiră, privind-o, aşteptând. Tentaţia de a-l străpunge o făcu să tremure la posibilitatea de a se răzbuna. Ar fi meritat pentru că se dovedise a fi un mare derbedeu când îi furase inima şi apoi o strivise cu călcâiul cizmei lui după ce obţinuse ce dorise, ce ea îi dăduse de bunăvoie pentru că-l iubise la nebunie.

Strângând mai bine arma, se luptă cu amintirile care o bombardau, amintiri despre omul bun şi blând pe care îl cunoscuse cândva, cel de care se îndrăgostise când avea doar cincisprezece ani.

Capitolul 2

Londra
1861
La prima vedere

— Să fie trimis la abator.

Lavinia simţi fiori reci auzind cuvintele tatălui ei, şi acum stătea în apropierea boxei, cu fruntea lipită de fruntea iepei ei, mângâind cu mâna braţului rănit minunata piele albă a lui Sophie. Îl rugase pe tatăl ei să nu trimită după omul acela oribil care avea s-o ia pe Sophie.

— Nu voi păstra un cal care aruncă o doamnă din spinarea lui, zisese el ferm şi apoi plecă spre casă.

Ştiuse că ar fi fost inutil să se certe cu el, dar tot alergase după el, încercând să-i explice ce se întâmplase de fapt, dar el nu dorise să asculte. Calul era un pericol, şi el nu voia să rişte siguranţa unicei lui fiice. Va scăpa de acesta şi îi va cumpăra altul. Tonul lui lăsa de înţeles că discuţia se terminase.

Nu era corect, nu era deloc corect. Nu fusese vina Sophiei. Dacă era vina cuiva era a ducelui de Thornley – cunoscut ca Thorne de apropiaţi –, fiindcă o invitase pe Lavinia să călărească cu el pe Rotten Row, apoi îl invitase şi pe fratele ei, acordându-i mai multă atenţie lui Neville, care era cu nouă ani mai mare ca ea, decât ei. Îi fusese promisă lui Thorne de la naştere, dar asta nu însemna că nu avea şi ea nevoie să fie curtată, că nu tânjea să fie singura lui preocupare. Dar nu, în ciuda prezenţei ei, cei doi bărbaţi discutaseră despre un tripou abia deschis despre care se zvonea că era „exact ceea ce trebuie" şi cum să-l găsească, pentru că, în ciuda faptului că era „exact ceea ce trebuie", se pare că era ascuns pe undeva.

Ca de obicei, o tratau ca pe o copilă care trebuie distrată, nu ca pe o fată pe cale să devină femeie, al cărei corp se schimba de ceva vreme, pregătindu-se pentru căsătorie şi maternitate şi care recent dobândise o cameristă personală. Simţindu-se geloasă şi irascibilă, o lovise pe de obicei docila Sophie peste crupă cu biciul, cu intenţia de a porni cu calul la un galop frenetic şi de a se preface că pierduse controlul animalului, ca viitorul ei logodnic să vină repede după ele şi să o salveze. Dar, în loc să o ia la goană, Sophie se ridicase pe picioarele din spate la acest abuz şi o dărâmase pe Lavinia, care aterizase apoi cu greutatea pe braţ, care braţ aterizase rău pe o piatră. Ţipase de durerea sfâşietoare care o săgetase şi apoi se holbase prosteşte la bucata de alb chiar deasupra încheieturii care ieşea prin mânecă şi la roşul care intra în materialul de culoarea lămâilor verzi ai costumului ei de călărie.

Nu-şi putea aminti exact – şocată fiind, bănuia ea – cum o ridicase fratele ei şi cum ajunsese în poala lui Thorne care stătea călare pe armăsarul lui. Ţinând-o aproape, în timp ce-şi îmboldise calul la un trap rapid, o însoţise acasă, lăsându-l pe Neville să recupereze iapa ei. În ciuda faptului că fusese cea mai dureroasă călătorie din viaţa ei, se bucurase de braţele lui Thorne în jurul ei, de apropierea lui. O cărase chiar şi în casă, până sus în dormitorul ei, de

parcă îşi rupsese piciorul, nu braţul.

Va fi un soţ excepţional, chiar dacă avea cu unsprezece ani mai mult decât ea şi momentan nu părea să se grăbească să se însoare. Nu-i ceruse încă mâna, dar taţii lor semnaseră un contract când se născuse ea, oferindu-i ducelui Wood's End, o mică proprietate vecină cu cea mult mai mare a lui Thorne, la căsătoria lor. Aşa că viitorul ei era aranjat, fără poezii, flori sau gesturi măreţe. Întregul aranjament era al naibii de plictisitor, lipsit de pasiune sau dorinţă nebună.

După ce o aşezase în patul ei, Thorne plecase respectuos, lăsând-o în grija servitorilor care se precipitaseră cu cuvinte de îngrijorare de parcă nu mai avea mult de stat pe lumea asta. Deşi ştia prea bine că un gentleman nu zăbovea în dormitorul unei doamne dacă nu era căsătorit cu ea, tot fusese cumplit de dezamăgită că el nu rămăsese să vegheze asupra ei. Trimiseseră după medic, osul fusese pus la loc – o procedură care îi provocase o durere imensă – şi o atelă îi fusese fixată la antebraţ pentru a împiedica osul să se mişte din nou până nu era vindecată cum trebuie.

Un pic ameţită de la laudanumul primit pentru a mai diminua durerea, se dusese la grajd să vadă ce face Sophie şi să se asigure că nu era rănită. Sosise tocmai când tatăl ei făcea anunţul. Şi acum nu mai exista speranţă. Frumoasa ei Sophie va fi dusă la abator.

— Îmi pare rău, aşa de rău, fată dragă, şopti ea, din nou şi din nou, cu lacrimile adunate în ochi. Am fost aşa de proastă, şi acum tu plăteşti preţul.

Dacă nu ar fi fost îngreunată de un braţ rupt, ar fi pus şaua pe Sophie, ar fi încălecat şi ar fi plecat, o fantezie care trecea peste faptul că ea nu pusese niciodată în viaţa ei şaua pe vreun cal şi habar n-avea cum să o facă. Avantajul de a avea servitori era că sarcinile erau făcute de ei, şi ea nu trebuia să se deranjeze să înveţe complexitatea cu care erau făcute. Cu excepţia trimiterii cailor la abator. Curios să vadă cum scapă Londra de numeroşii ei cai bătrâni şi bolnavi, Neville vizitase un abator. Se întorsese şi îi

povestise ororile din abator şi ce se întâmpla după. Ea avea atunci şapte ani, el, şaisprezece, şi ea avusese coşmaruri o lună întreagă. Şi acum un om îngrozitor, urât, cocoşat venea să-i facă Sophiei inimaginabilul, iar ea nu avea cum să o salveze.

— Milady? zise încet în spatele ei Johnny, unul dintre grăjdari. Măcelarul este aici. Trebuie să o scoatem pe Sophie din boxa ei.

Cu furia, frustrarea şi suferinţa luptându-se să câştige asupra ei, se întoarse şi privirea îi căzu pe un străin, fără îndoială, măcelarul. Doar că nu era hidos şi bătrân şi părând să aibă o inimă de piatră. Era tânăr. Poate cu şase ani mai mare decât ea. Pe sub bereta maro, părul lui de un blond-închis se ondula la gulerul hainei lui simple maro.

Cămaşa lui albă şi vesta maro erau curate, dar şifonate, şi ea bănuia că munca lui le împiedica să rămână imaculate toată ziua. Însă ochii lui căprui o atraseră, ochi ce nu păreau a fi ai unui criminal.

— Cum poţi face aşa ceva? întrebă ea, cu vocea aspră, cu un nod în gât de la toate lacrimile care îi curseseră. Cum poţi s-o omori? Nu e bătrână. Nu e rea. Nu a vrut să mă arunce.

— Facem ceea ce suntem plătiţi să facem.

În vocea lui se simţea resemnarea, de parcă nu era prima dată când fusese obligat să înfrunte acuzaţiile.

— Cu siguranţă o poţi cruţa.

El arătă cu capul spre braţul ei.

— Ea a făcut asta?

— Nu, pământul a făcut-o, când am căzut.

— Deci v-a aruncat.

— Dar nu a fost vina ei. Eu am împins-o să facă asta. În mod normal este un animal foarte docil.

— Da, este, fu de acord Johnny.

— Tatăl meu este încăpăţânat. Nu vrea să asculte. Mai făcu un pas în faţă. Dar, cu siguranţă, înţelegi cum stau lucrurile. Cruţ-o!

— Riscăm să ne pierdem licenţa dacă ne păcălim clientul.

— Dar nu-l păcăliţi pe tata dacă el nu o să afle. Păcăliţi moartea. Cât de minunat ar fi!

— Îmi pare foarte rău, milady. Acum, dacă eşti amabilă să te dai la o parte.

Vru să treacă pe lângă ea.

Strânse pumnul de la mâna bună şi îi dădu una în umăr, sigură că îşi făcuse rău mai mult ei decât lui. Era ca o stâncă, dar de la înălţimea lui măcar se opri şi se uită în jos spre ea. Dacă ar fi luat-o în braţele lui puternice – ceea ce ea, cu siguranţă, nu ar fi permis – ar fi ajuns să-şi sprijine creştetul chiar sub clavicula lui.

— Nu va suferi. Am felul meu de-a mă purta cu caii, aşa că o să am grijă. Sfârşitul vine repede. Nici nu va şti.

— Eşti un monstru! Cum poţi face aşa ceva?

— Ai idee câţi cai sunt în Londra? Crezi că oamenii vor să dea peste stârvuri bolnave şi urât mirositoare pe oriunde merg? Noi oferim un serviciu de care este mare nevoie.

Ea remarcă tonul lui defensiv, ceea ce o irită, pentru că ştia că el avea dreptate, ştia că trebuia făcut ceva cu animalele bătrâne şi neputincioase.

— Dar Sophie nu este nici bolnavă, nici urât mirositoare, nici măcar muribundă.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta când ai îmboldit-o.

Cuvintele lui o durură mai mult decât mâna după ce îl lovise.

— Eşti îngrozitor!

Ignorându-i ieşirea, el trecu pe lângă ea, deschise uşa boxei şi petrecu un laţ de frânghie peste capul Sophiei şi-l strânse în jurul grumazului ei, frecând cu afecţiune zona.

— Hai, fetiţo!

O conduse afară. Lavinia se repezi şi îşi petrecu braţele în jurul grumazului iepei.

— Îmi pare aşa de rău, Sophie. Aşa de rău. Nu te voi uita niciodată. Mereu te voi iubi, fată dulce. Apoi se uită la tânăr. Te rog să nu o laşi să-i fie teamă.

În ochii lui căprui se împleteau compasiunea şi tristeţea.

— Îi voi cânta cel mai dulce cântec de leagăn pe care l-a auzit vreodată.

— Îi va plăcea.

După ce o sărută pe Sophie pe gât, inspirând adânc pentru ultima dată mirosul ei, se dădu înapoi, aproape strigându-şi durerea care îi strângea pieptul.

Privi cum o conducea pe Sophie spre căruţa cu ţarcul ei din lemn, bănuind că nu toţi caii erau în stare să meargă singuri unde era nevoie, iar călătoria în ceea ce părea a fi o simplă căsuţă mică din lemn le oferea puţină demnitate. O mână în sus pe scândură şi închise portiţa improvizată după ea. Ultima imagine a Laviniei cu mult iubita sa iapă fu crupa şi şfichiuirea cozii ei în timp ce era transportată spre o execuţie sumară, ca una din soţiile condamnate ale lui Henric al VIII-lea.

*

În vreme ce căruţa hurducăia agale pe străzi spre curtea abatorului, Finn Trewlove îşi mişcă spatele pe capra din lemn şi strânse nemulţumit frâiele. Nu era prima dată când fusese chemat la o casă elegantă care voia să scape de un cal care părea perfect sănătos. Nobililor nu le plăcea când o iapă arunca din şa vreo fiică preţioasă sau când un cal muşca de fund vreun moştenitor valoros. Cu toate astea, îl irita îngrozitor când caii buni trebuiau omorâţi din motive stupide.

Dar îi spusese adevărul fătucii. Era plătit cu zece şilingi să trimită creatura în rai şi, dacă s-ar afla că nu o făcuse, şeful lui ar rămâne fără licenţă, iar Finn şi-ar pierde nu doar slujba, ci şi şansa de a-şi găsi de lucru în altă parte, fiindcă nimeni nu ar mai avea încredere în el după ce nu respectase ordinele prevăzute de lege. Nu era îngăduit să păcăleşti clientul. Luarea unui cal care trebuia omorât era furt. Nu avea de gând să rişte închisoarea, indiferent de cât de drăguţă era fata, de cât de verzi erau ochii ei – cei mai verzi, cei mai drăguţi la care avusese plăcerea să se uite. Chiar dacă erau plini de furie dirijată către el, când ar fi

trebuit să fie dirijată spre ea însăşi. Puicuţă proastă, să grăbeşti sfârşitul unui cal fiindcă l-ai lovit, şi apoi să-l implori pe Finn să cruţe animalul, de parcă el ar avea de ales.

Nu avea. La abator, aşteptau calul şi cei zece şilingi. Urma să fie omorât cu o lovitură rapidă de topor. În mod normal, găsea mângâiere ştiind că totul se termina iute şi cu milă.

Dar fata, naiba să o ia – încă-i vedea lacrimile sclipind în ochi – îl făcea să se simtă vinovat de slujba lui. Era bine plătită, dar nu avea de gând să-şi petreacă toată viaţa făcând asta. Avea douăzeci şi unu de ani, strânsese ceva bănuţi şi în curând va trece la lucruri mai bune. Dar nimic din ce l-ar fi putut aştepta nu-l împiedica să nu fie bântuit de tristeţea din ochii aceia verzi, atât de verzi.

*

În noaptea aceea, aproape de miezul nopţii, Finn stătea lângă grajdurile de lângă uriaşa reşedinţă a contelui de Collinsworth, cu sacul lui negru pentru spargeri aşezat la picioarele sale. În tinereţe se încurcase cu un grup de băieţi dubioşi. Avea cincisprezece ani când mama lui descoperise ce învârtea şi aproape-i jupuise pielea de pe fund cu nuiaua – chiar şi cu pantalonii încă acoperind pielea sensibilă. Nu-l luase în casa ei când nimeni altcineva nu-l dorise şi nu-l ţinuse în viaţă toţi acei ani ca să-l vadă putrezind în închisoare sau atârnând în laţul spânzurătorii. Ca să o îmbuneze renunţase la tâlhării, dar păstrase uneltele pe care le cumpărase, dar şi abilităţile dobândite, pentru că nu ştiai când îţi puteau fi utile.

Studia casa de câteva ore deja, chinuindu-se să-şi dea seama care era dormitorul ei, dar fata nu apăru deloc la fereastră. Luându-se după lumina care se vedea ocazional printre draperii, redusese numărul posibilelor ferestre la opt, dar neştiind dimensiunile încăperilor, nu putea să fie sigur că nimerise şi numărul camerelor. Într-o casă mare ca asta, unele camere aveau sigur mai mult de o fereastră.

Gardurile verzi străjuiau zidurile, dar nu era niciun copac suficient de aproape încât să se urce în el şi să se uite înăuntru.

Pentru asta avea uneltele. Urma să intre prin efracţie în conacul lordului.

Se gândise să treacă a doua zi pe după-amiază şi să ceară să discute cu fata despre soarta calului ei, dar îşi dăduse seama că era mai sigură o întâlnire clandestină fiindcă nimeni, cu excepţia fetei, nu trebuia să ştie ce făcuse. Un lord care îşi trimitea calul la pierzanie pentru că-i aruncase fiica din şa s-ar putea să nu fie prea încântat că un om de rând cere să stea de vorbă cu fiica lui, mai ales că Finn spera ca mica lor întâlnire să aibă ca rezultat o scurtă călătorie a fetei cu el. Raţionamentul avusese noimă când dăduse pe gât berea în cârciuma soră-sii, cu toate că bănuise că la venirea dimineţii, când capul avea să i se limpezească, îşi va da seama că era un prost.

Dar asta rămânea pentru mâine. Acum, nu băuse aşa de mult încât să nu se poată strecura tiptil în casă. Urmărise cum se stinseseră luminile una câte una până când nu se mai văzuse niciuna, deci era destul de sigur că cei din casă, inclusiv servitorii, se duseseră, în sfârşit, la culcare. Cu cât era o casă mai mare, cu atât puteai s-o spargi mai bine, pentru că mare parte din ea era abandonată pe timpul nopţii, şi un hoţ putea să hoinărească prin ea cu uşurinţă, luând bunuri fără să dea peste un alt suflet.

Punând sacul peste umăr, trăgându-şi căciula mai jos pe frunte, se furişă spre conacul imens, genul în care plănuia şi el să locuiască atunci când avea să fie mai în vârstă, atunci când avea să se realizeze. Deşi îşi detesta slujba actuală, îi plăcea să lucreze cu caii şi spera ca într-o bună zi, cu puţin noroc, să deţină propria fermă de cai, unde să poată creşte şi antrena nobilele animale. Nu era un vis fantezist, dar prefera să fie propriul stăpân, să muncească pentru el, nu să trebuiască să se supună altora. Dar visul rămânea pentru altă dată. În acel moment trebuia să se concentreze să nu fie prins.

Când ajunse la uşa servitorilor, puse cu grijă sacul pe pământ, o deschise şi scoase un felinar mic, închis pe trei părţi, cu o deschizătură mititică pe a patra parte, care lăsa să iasă doar un licăr de lumină. După ce folosi un chibrit pentru a aprinde lumânarea din interior, o ţinu sus lângă broască, recunoscător că era una pe care se pricepea destul de bine să o descuie. Avea unelte să deschidă o fereastră sau să taie geamul când nu mergea altfel, dar să descuie o broască era mereu cea mai bună opţiune, mai ales în acest caz. Dacă uşa descuiată era descoperită, un servitor era luat la rost că nu se ocupase cum trebuie de siguranţa casei, dar asta era de preferat decât să lase dovezi clare că cineva chiar intrase neinvitat. Scoase o trusă cu unelte şi se puse pe treabă. În mai puţin de un minut intra pe uşă. Lăsă – cui pe verandă pentru că nu avea să ia nicio comoară cu el.

Deşi era tentat, al dracului de tentat, să fure o vază de aici sau cutie ornată de colo, îşi văzu de drumul lui în tăcere prin locuinţa ţinând felinarul sus pentru a-l ghida. Din când în când lumina căci?, pe câte un obiect fistichiu, despre care ştia că probabil nu i se va simţi lipsa. Nobilii aveau atâtea nimicuri, de parcă dacă-şi umpleau casa cu lucruri inutile, ascundeau faptul că în vieţile lor lipsea ceva. Uneori, după ce jefuia o locuinţă, nimeni nu observa măcar că lipseau sfeşnice de argint, bibelouri sau statuete pe care le şterpelise el. Nu se trimisese niciodată după copoi. Ştia asta pentru că avea perversa plăcere de a supraveghea casa doar ca să vadă dacă în dimineaţa următoare avea loc ceva activitate frenetică. Se mândrea că scăpase neprins, crezuse chiar că va deveni cel mai mare hoţ care existase vreodată – dar apoi mama lui îi descoperise poznele şi le pusese rapid capăt.

Dacă ea nu l-ar fi descoperit, acum nu s-ar fi furişat prin locuinţă, urcând pe scările late. Şi-o închipui pe fata contelui coborând treptele îmbrăcată într-o rochie de bal de un verde ca trifoiul, asortată cu ochii ei. Bănuia că întotdeauna carneţelul ei de bal se umplea în câteva minute după ce intra în sala de bal. Ştia totul despre baluri

pentru că erau utile în activitatea unui hoţ, mai ales când invitaţii rămâneau peste noapte. Mai multe bijuterii de furat pentru că rareori erau încuiate când oamenii se retrăgeau târziu şi erau prea obosiţi să aibă grijă de lucruri cum trebuie. Şeful bandei îl trimisese să supravegheze câteva baluri, apoi îi poruncise să o jefuiască pe una dintre femeile care locuiau în casă. Fusese cea mai îngrozitoare şi excitantă noapte din viaţa lui. Până acum. Inima îi bătea cu putere, dar nu de teamă, ci de anticipare.

La etaj o luă pe hol şi când ajunse la prima uşă se opri, lipi urechea de lemn şi ascultă. Sforăit puternic, sforăit de bărbat. La următoarea uşă nu auzi nimic. Probabil stăpâna conacului, dar trebuia să verifice. Deschise încet, foarte încet zăvorul şi apoi crăpă uşa centimetru cu centimetru. Casele elegante aveau tendinţa să aibă balamale silenţioase, servitorii având grijă să le ţină unse.

Era la jumătatea drumului spre pat când văzu clar cine-l ocupa, o doamnă – cu gura neplăcut de deschisă şi cu pliuri de piele adunate la gât – cel puţin la fel de bătrână ca mama lui. Se retrase în tăcere, dar repede, închizând uşa în urma lui. Imaginându-şi ce ştia despre camere şi ferestre, după lumina care se revărsase în întuneric, nu băgă în seamă următoarele trei uşi şi o deschise uşor pe a patra, dându-şi imediat seama că găsise dormitorul corect, pentru că mirosea ca ea: a flori, dar nu dulce. Ceva rar, un miros pe care îl simţise o singură dată, când trecuse pe lângă ea ca să ajungă la iapă. Parfumul îl bântuise de atunci, până în acest moment când îl putea inspira şi simţi un sentiment de linişte.

Păşind la fel de uşor ca o pisică, se îndreptă spre patul ei, recunoscător că era vară şi că ea nu trăsese draperiile grele ale baldachinului. Aşeză cu grijă felinarul pe noptiera de lângă pat, întorcând-o în aşa fel încât flacăra care pâlpâia să lumineze chipul ei. Adormită, părea mai inocentă şi mai bună decât păruse când o întâlnise prima dată, când îl lovise cu pumnul fără efect. Braţul ei rănit era încă prins în aţele, şi avea să rămână aşa câteva săptămâni dacă învăţase ceva din experienţa lui cu oase rupte. Mâna ei, cu

palma în sus, se odihnea pe pernă, cu degetele curbate. Cealaltă mână era ascunsă sub pături. Părul ei, de o nuanţă care amintea de cea mai strălucitoare dintre luni, era împletit, coada venind peste umăr, iar capătul ei arcuindu-se ispititor sub sânul ei mic.

Înjurând în gând, îşi întoarse privirea dintr-un loc la care nu ar fi trebuit să se uite şi îşi goli capul de gânduri la care nu ar fi trebuit să se gândească. Era o doamnă, fiica unui conte. Era o prostie să creadă că între ei ar putea să fie vreodată ceva mai mult decât o întâmplare provocată din dorinţa lui de a o linişti. Pliindu-şi mâna în jurul umărului ei slab, surprins de cât de delicat era, de parcă s-ar putea frânge cu uşurinţă sub o strângere mai puternică, o scutură.

— Milady?

Ea deschise încet ochii. Apoi îi mări. Gura o deschise mai repede.

El i-o acoperi repede cu palma înainte ca ea să apuce să strige.

— Şşşt! Nu vreau să-ţi fac nimic rău. Aduc veşti despre Sophie.

Ea clipi. Simţi cum i se relaxează gura sub palma lui.

— Promiţi că nu urli şi îmi iau mâna.

Ea încuviinţă din cap. El ridică încet şi precaut mâna, pregătit să o pună la loc dacă era nevoie.

— Ai venit să-mi spui că ai omorât-o, zise ea direct, tristeţea din ochii ei fiind pe potriva amărăciunii din cuvintele ei.

— Nu chiar. Dar este oarecum în rai. M-am gândit că ţi-ar plăcea să mergi acolo.

Îl costase salariul pe o lună ca să cruţe calul şi voia să vadă pe faţa ei că meritase.

Încreţindu-şi fruntea, ea se ridică în capul oaselor şi îşi trase păturile până la bărbie.

— Nu înţeleg

— Vreau să-ţi arăt ceva, acum, în noaptea asta. Am căruţa…

— Te aştepţi să merg cu tine, o persoană pe care nici

nu o cunosc? Cineva care s-a furişat în dormitorul meu?

Destul de sigur că trecuse de momentul în care ea ar fi putut să ţipe, el se îndreptă, dezamăgit de încăpăţânarea şi reticenţa ei. La asta nu se gândise. Doar pentru că el simţise o legătură, fusese atras de verdele din ochii ei, nu însemna că ea era vreun pic interesată de el.

— Eu doar vreau să-ţi arăt că nu a păţit nimic.

— Încerci să mă păcăleşti?

— De ce aş face asta?

— Pentru că eşti un om de rând. Ai putea să vrei să profiţi de mine. Sau, Cerul ştie, să mă răpeşti ca apoi să-i ceri tatii să plătească o sumă exorbitantă pentru a mă recupera.

Să furi o vază era una, dar să furi o persoană? Chiar aşa de josnic îl credea? Doamne! Ce dracu' căuta el aici?

— Nu contează. A fost o idee stupidă.

Făcu stânga împrejur.

— Stai!

N-ar fi trebuit. Fusese un prost să vină aici, să-i pese de ce credea ea despre el, să simtă nevoia să-i arate că nu era un nenorocit fără mimă – doar un nenorocit. Aproape râse la ultimul gând. Întorcându-se, îşi dorea ca ea să nu arate aşa de încântătoare şi de sinceră, îndepărtându-se de tăblia patului şi îndreptându-se spre el.

— De ce nu ai venit la o oră normală? întrebă ea.

— Pentru că ceea ce am făcut trebuie să rămână un secret. O să te lase să vii cu mine? Mă îndoiesc serios, dar, chiar dacă te-ar lăsa, nu ţi-ar permite să vii singură. O însoţitoare şi nişte lachei ar veni cu noi. Dacă tatăl tău află că iapa nu a fost omorâtă aşa cum a plătit, crezi că va fi fericit?

— Nu, va fi furios. Ţi-ar cere capul.

— Exact. Deci trebuia să fie acum, la miezul nopţii. La orele astea se fac şi se păstrează secretele cel mai bine.

Când nu e nimeni să le vadă.

Ea mai ezită un minut, timp în care el îşi ţinu prosteşte respiraţia, de parcă doar asta ar fi putut să o influenţeze să ia decizia pe care el o dorea mai mult decât

orice. În sfârşit, ea încuviinţă repede din cap.

— Dă-mi câteva minute să mă pregătesc.

— Grăbeşte-te! O să aştept pe hol, dar dacă aud vreo mişcare, va trebui să dispar repede.

— O să mă grăbesc.

Luându-şi felinarul, ieşi din cameră, închise uşa, apoi se sprijini de un perete ca să o aştepte. Era o nebunie, o nebunie totală, să fie aşa de intrigat de ea. Nimic bun nu putea să iasă din asta, şi totuşi era nevoit să-şi continue planul.

*

Sophie nu era moartă. Abia-i venea să creadă, voia să vadă chiar ea. Probabil că era nebună să aibă încredere în cineva care intrase prin efracţie în casa ei, în dormitorul ei, dar dacă el ar fi vrut să profite, ar fi făcut-o cât ea dormea. Ar fi putut să-i dea una în cap şi să plece cu ea. Era înalt, voinic şi simţise fermitatea musculaturii lui când îl lovise cu pumnul. N-ar fi avut nicio problemă să o care.

În timp ce se schimba repede într-o rochie simplă, la care nu avea nevoie de niciun ajutor din partea cameristei ei ca să se îmbrace, simţi şi entuziasm, şi groază. Nu mai făcuse niciodată ceva aşa de riscant. Nu că nu s-ar fi gândit, dar de fiecare dată când îşi imagina că pleacă singură cu un bărbat noaptea, se văzuse cu Thornley – sau măcar încercase să se vadă alături de el. De fapt, în visele ei trăsăturile bărbatului nu fuseseră niciodată foarte clare, dar să-şi imagineze că însoţitorul ei era altcineva decât bărbatul cu care se va mărita o umplea de ruşine. Avea mustrări de conştiinţă, pentru că fără o însoţitoare s-ar afla în compania unui bărbat care nu-i va fi soţ. Făcu un efort considerabil să alunge aceste îndoieli supărătoare. Nu era ca şi cum ar fi făcut prostii. El doar voia să-i arate că Sophie era în siguranţă.

Nu că nu-l credea, dar avea chef de o năzbâtie, de puţină aventură. Şi încă era supărată pe tatăl ei, ceea ce o făcea să-şi dorească să se răzvrătească, chiar dacă el nu va

afla niciodată. Putea să stea la cină cu zâmbetul unei pisici care a lins tot laptele, ştiind că avea un secret delicios. Ea nu avusese niciodată secrete.

Era cea mai plictisitoare dintre toate prietenele ei. Nu avea niciodată bârfe suculente de împărtăşit. Nu putea să vorbească despre aventura din seara aceea, dar putea să afişeze acelaşi zâmbet la balurile la care va participa în viitor şi care îi va face pe oameni să se întrebe ce poznă punea la cale. I-ar da un aer misterios, ar face-o mai atrăgătoare, poate chiar până într-acolo încât Thornley ar observa-o cum se cuvine.

Când deschise uşa, îşi dădu seama că nu era deloc rău că însoţitorul ei era diabolic de chipeş. Stătea acolo cu felinarul într-o mână şi bereta în cealaltă. Cămaşa nu-i era şifonată precum cea pe care o purtase după amiaza şi îşi dădu acum seama că mai devreme , în dormitorul ei, când el fusese aşa de aproape de ea, nu mirosise a cai, murdărie şi bălegar. Se spălase înainte să vină la ea, poate chiar se şi bărbierise. Nici părul nu-i mai părea aşa de lung. Cu siguranţă, un tânăr care depusese atâtea eforturi nu avea planuri infame cu ea.

El îşi puse bereta pe cap.

— Nu trebuie să facem deloc zgomot, şopti el.

Ea încuviinţă din cap. Apoi el făcu un lucru chiar ciudat. O luă de mână, de parcă astfel putea să-i transfere abilitatea lui de a se camufla. Nu purta mănuşi, dar ea îşi luase unele din piele neagră fiindcă o doamnă nu pleca de acasă cu mâinile goale expuse. Cu toate astea, simţea căldura pielii lui trecând prin material şi încălzindu-i mâna.

El nu scoase un sunet. Deşi mergea pe vârfuri, ea nu ştia la fel de bine ca el să se furişeze, ceea ce deveni evident când ajunseră la scările de marmură. Fiecare pas al ei se auzea ca şi cum cineva ar fi bătut un cui în lemn.

După vreo şase ţăcănituri, el se opri şi îndreptă felinarul spre ea.

— Ţine-l!

Ea luă felinarul, apoi aproape ţipă când el o ridică în braţe. Braţe aşa de puternice, de forţoase. Felul cum o

ţinuse Thornley pălea în comparaţie cu maniera în care o purta în braţe acest tânăr robust în timp ce se grăbea în jos pe scări. Comparaţia nu era dreaptă faţă de Thorne, care o ţinuse cum trebuia să o ţină un domn, la o anumită distanţă, pentru că aşa se cuvenea, şi în lumea lor era de cea mai mare importanţă să faci lucrurile cuviincios.

Când ajunseră în holul cu covor, el o lăsă pe propriile ei picioare, luă felinarul de la ea, o apucă de mână şi o conduse într-o grabă nebună prin bucătării.

Înainte să aibă timp să observe că nu erau servitori prin preajmă el deschise uşa şi o însoţi afară. După ce închise uşa încet, ridică un sac şi o luă pe drumul care ducea spre grajduri.

Privind peste umăr, ea observă că nu se vedea lumină la nici una dintre ferestre. Reuşiseră! Reuşiseră să evadeze cu succes. Era amuzant cum această realizare o umplea de aşa o bucurie încât îi venea să ţopăie şi să-şi lovească călcâiele, de parcă reuşise ceva cu adevărat remarcabil. Nu se gândise niciodată să facă ceva ce nu ar fi trebuit şi iat-o acum pe cale să facă ceva pe durata unei întregi nopţi.

Pe alee se afla căruţa urâtă, cea care o luase pe Sophie de lângă ea. Înainte de aşi arunca sacul în spate, el stinse lumânarea din felinar şi îl puse înăuntru. O luă din nou de mână, o conduse în faţă, îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică cu uşurinţă pe capra din lemn tare. Apoi se urcă şi el pe partea cealaltă a căruţei, aşezându-se lângă ea, luă frâiele şi îndemnă perechea de cai la drum.

— Cum te cheamă? o întrebă el, cu vocea joasă şi profundă în liniştea nopţii, ce invita la tot felul de secrete.

Ea aproape râse, abia atunci dându-şi seama că nu fuseseră prezentaţi cum se cuvine. Nici măcar nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu el, cu atât mai puţin să se suie într-o căruţă cu el. Dintr-odată avu neplăcutul sentiment că nu era prima fată care făcea asta.

— Lady Lavinia.

— Ce nume elegant!

— Sunt o doamnă elegantă. Pe tine cum te cheamă?

— Finn.

Ea bănuia că el era mult mai sofisticat decât un nume aşa de simplu.

— Şi numele de familie?

— Trewlove.

Ea se încruntă.

— L-am auzit pe fratele meu vorbind cu un prieten în după-amiaza asta despre un Trewlove şi o sală de jocuri. Este a ta?

— A fratelui meu. Aiden.

— A zis că este un loc secret.

Ea reuşi să-l vadă cum ridică din umeri la lumina unui felinar stradal ocazional.

— Nu este tocmai un club pentru gentlemeni.

— Dar dacă oamenii nu-l pot găsi…

— Oh, îl găsesc. Atrage filfizonii pentru că nu este chiar aşa de cuviincios. Îi face să se simtă ca şi cum ar fi răi, nebuni şi ar trăi periculos. Chicoti încet. Când habar nu au ce înseamnă a trăi periculos.

Ea bănuia că el ştia, că ştia prea bine chiar. Probabil că era naivă să aibă încredere în el şi, cu toate astea, din cine ştie ce motiv, niciodată în viaţa ei nu se simţise mai în siguranţă.

— De ce nu ai omorât-o pe Sophie?

El trase de cozorocul beretei, coborându-i mai mult, de parcă semiluna de pe cerul negru catifelat l-ar fi orbit.

— Nu ştiu. Mi s-a părut o risipă de carne bună de cal. Dar nu poţi să-i spui tatălui tău. Şeful meu m-ar trimite la închisoare.

— Ai făcut-o fără permisiunea lui?

— Neah, un avut permisiunea lui, dar ar nega ca să-şi protejeze afacerea, licenţa. Cum ţi-am zis mai devreme, dacă nu ne facem treaba, suntem raportaţi. Ne închid şi găsesc pe altcineva de încredere.

Îi studie profilul, luminat acum mai mult de razele lunii decât de felinarele stradale, pentru că acestea se împuţinau. Nu voia să se gândească nicidecum că el ar putea să o scoată din Londra, chiar din Anglia. De ce nu se simţea un pic neliniştită? Ce vrajă aruncase asupra ei?

Rareori vorbea cu servitorii, cu atât mai puţin cu oamenii simpli, şi cu toate astea iat-o acum interesată de un bărbat tânăr.

— De ce faci un lucru aşa de crud?

— Eu nu o văd ca pe o cruzime, ci ca milă să scuteşti un animal de suferinţă. Am felul meu de a mă purta cu caii, de a vorbi cu el, de ai linişti. Îi trimit în raiul cailor fără ca ei măcar să ştie că vor pleca pe acel drum.

— Dar există alte metode de a-ţi câştiga existenţa.

— Cineva trebuie să facă şi treburile neplăcute, ca oamenii ca tine să nici nu ştie că există.

Ea sesiză un pic de dezgust în vocea lui, ştia că ar putea să-l merite pentru că era cocoloşită şi protejată. Dacă era să fie onestă, ar merge aşa de departe încât să spună că era răsfăţată. Tatăl ei o anunţase la cină că reuşise deja să-i cumpere un alt cal şi că va fi livrat până la sfârşitul săptămânii. Niciodată nu-i lipsea ceva mult timp.

— Ce-ţi face braţul? întrebă el. Interesul sincer din tonul lui o surprinse, şi şi-l închipui şoptindu-le cailor cu aceeaşi grijă.

— Mă doare un pic. Zdruncinatul căruţei se adăuga la senzaţia de disconfort, dar nu voia să se plângă de asta. Mi s-a dat o doză de laudanum înainte să mă culc. Îmi înceţoşează mintea, fără îndoială, acesta-i motivul pentru care am ieşit cu tine în noaptea asta.

— Ai ieşit cu mine pentru că vrei să-ţi vezi calul. Osul s-a rupt?

— Da, a fost oribil. A ieşit prin piele. Dar n-am leşinat. Am fost chiar curajoasă.

Era chiar mândră de acest fapt, chiar dacă adevărul era că momentul în care îşi văzuse încheietura îi amorţise simţurile aşa de mult, încât abia îi venise să creadă că era vorba de braţul ei, în ciuda durerii ce-i pulsa prin el.

Aflaţi acum în întuneric aproape total, el afişă un zâmbet, surprins de lumina lunii, iar ei i se păru că era cel mai magic lucru pe care îl văzuse vreodată. Laudanumul avea un efect ciudat asupra ei, făcând-o să se simtă atrasă de acest tânăr şi de farmecele lui delicate.

— Eşti o curajoasă, zise el.

— Nu chiar. Nu am ieşit niciodată aşa de târziu, nu am fost niciodată singură cu un bărbat, cu un străin de fapt. Încep să mă cam neliniştesc că tatăl meu o să afle.

— Nu va afla. Te pot strecura înapoi în casă fără să afle nimeni.

Ea se gândi la sacul lui, ştiind că locuinţa fusese bine încuiată pentru noapte, dar el reuşise să intre.

— Eşti şi hoţ?

Era ceva la care ar fi trebuit să se gândească să întrebe mai devreme.

— Am fost. Până m-a descoperit mama. Acum îmi câştig existenţa onest. Zâmbind larg, se uită la ea. Nu este la fel de palpitant.

— Dar e mai sigur.

— Da, este. Nu o să ajung niciodată la închisoare cu ceea ce fac acum. Atât timp cât tu păstrezi micul nostru secret.

— Aşa voi face. Promit!

Şi apoi, acum secretul lui era legat de unul pe care ea trebuia să-l păstreze doar pentru ea. Deşi tatăl ei nu o lovise niciodată cu cureaua cum o făcuse cu fratele ei, dacă afla de mica ieşire din noaptea asta, ar putea foarte bine să ia măsuri care să o împiedice să stea în fund timp de o săptămână.

— De ce ai îmboldit-o? întrebă el dintr-odată.

Ea ridică dintr-un umăr, jenată să recunoască adevărul.

— De ce face orice fată ceva imprudent? Îmi doream atenţia cuiva.

— Unul dintre numeroşii tăi admiratori?

Tonul lui o nedumerea un pic, de parcă îl enerva ideea că ea ar putea avea un amorez. Dintr-un anume motiv era reticentă să mărturisească faptul că Thornley era un pretendent, probabil pentru că nu era cu adevărat, nu încă. Şi apoi, dacă spunea despre duce că era un simplu prieten, asta îi diminua vinovăţia că era afară cu acest tânăr.

— Nu am admiratori. Cel puţin nu încă. Am doar

cincisprezece ani. Nici măcar nu am avut primul sezon.

— Cincisprezece, mormăi el ca pentru el. Un copil.

Asta o irită.

— Nu sunt un copil. Tu câţi ani ai?

— Mai mulţi ca tine.

— Cât mai mulţi?

— Am douăzeci şi unu.

— Nu eşti aşa mare.

— Suficient de mare, murmură el.

Coti cu căruţa pe un drum mult mai îngust decât cel pe care fuseseră. În faţă apăru o clădire mare. Pe faţadă, literele mar, albe „Trewlove” reflectau lumina lunii.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Fabrica de cărămizi a fratelui meu.

— Aiden are o fabrică de cărămizi şi o sală de jocuri?

Zâmbetul amuzat apăru din nou.

— Nu. Este a celuilalt frate, Mick. Se visează constructor şi plănuieşte să ia cele mai urâte părţi ale Londrei şi să le facă elegante.

— Câţi fraţi ai?

— Trei.

— Nu-mi pot închipui. Eu am doar un frate. Este cu nouă ani mare şi rareori vrea să aibă de a face cu mine.

— Vrei să aibă de a face cu tine?

Ea râse.

— Nu, nu chiar. Când are timp, mă tachinează fără milă.

— Este o regulă că fraţii trebuie să-şi tachineze surorile.

— Ai surori?

— Două.

Bănuia că el nu le tachina la fel de enervant cum o făcea Neville cu ea. De fapt, ea se bucura când nu se vedeau cu lunile, când el era la şcoală sau vizita vreuna dintre proprietăţile tatălui lor, învăţând tot ce trebuia să ştie pentru a fi un conte în toată regula când va fi să vină ziua.

— Sper că nu vei lua vorbele mele ca pe o insultă, dar

nu vorbeşti ca un muncitor.

Deşi dicţia lui era departe de trufia unui aristocrat, reflecta o anumită educaţie, mai mult decât s-ar fi aşteptat ea de la cineva care omora animale ca să-şi câştige existenţa.

— Asta-i mulţumită surorii mele, Gillie. Este obsedată ca nici unii din noi să nu vorbească de parcă am fi venit din canal. Crede cu tărie că trebuie să vorbim corect dacă sperăm să realizăm ceva în viaţă.

— Şi ce vrei să faci în viaţa ta, Finn Trewlove?

El îi zâmbi iarăşi şi îi făcu cu ochiul.

— Rămâne de văzut, Lady Lavinia.

Opri căruţa, puse frâna şi coborî. Nu părea să fie nimeni prin preajmă când el ocoli şi veni pe partea ei, ridicând braţele. Ea st apropie până când el putu să-i cuprindă talia îngustă cu mâinile lui mari în timp ce ea îşi puse mâinile mici pe umerii lui lăţi. El o ridică şi o coborî lent, foarte lent, până când picioarele ei atinseră pământul.

Pentru un moment foarte scurt păru că o studiază, şi ea se întrebă dacă-i va da drumul vreodată, nu era sigură că voia asta. Nimeni nu o privise vreodată ca el – cu atât de mult interes, de parcă îl fascina. Era destul de emoţionant să te bucuri de o asemenea atenţie, într-un final, el îşi retrase mâinile şi făcu un pas în Spate.

— Fratele meu are căruţe şi cai ca să transporte cărămizile. Aici.

Ea îl urmă spre un padoc mare – nu chiar un grajd, deşi putea să vadă la distanţă ceva ce părea să fie un soi de adăpost din lemn. Caii pe care îi văzu de jur-împrejur erau mult mai solizi decât cei din grajdurile tatălui ei, dar bănuia că aveau nevoie de muşchi ca să tragă ceva aşa de greu precum cărămizile. Apoi zări iapa albă şi elegantă, cu coama ei argintie şi inima îi tresări cu atâta bucurie încât se mira că nu-i exploda în piept.

— Sophie! Aici, fetiţo! Aici, draga mea fetiţă!

Iapa veni spre ea, şi Lavinia o mângâie, lipindu-şi fruntea de fruntea lui Sophie.

— Am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

Bănuiesc că după noaptea asta va fi adevărat, dar măcar nu mi-ai fost luată de tot. Voi şti că eşti aici, zbenguindu-te, distrându-te cu noii tăi prieteni. Îmi pare rău că te-am tratat rău, că am încercat să te folosesc ca să obţin atenţia altcuiva. Oh, fată dragă, îmi va fi mereu dor de tine.

Dându-şi capul pe spate, Sophie necheză, şi Lavinia se gândi că iapa înţelesese fiecare cuvânt pe care îl rostise şi exprima cât de dor îi era de stăpâna ei. Apoi iapa plecă.

Lavinia se întoarse spre Finn, cu fericirea şi uşurarea dezlănţuite în ea.

— Mulţumesc că ai cruţat-o.

Apoi fără să se gândească sau să raţioneze, în bucuria ei, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută.

Capitolul 3

1871

Finn îşi aminti de primul lor sărut ca şi cum ar fi avut loc cu câteva minute, nu cu ani în urmă. Fusese scurt cât ai clipi din ochi, dar cu toate astea el simţise ca şi cum buzele lui fuseseră însemnate de ale ei. Nu era un novice în ale sărutatului, preferând ca sărutările să dureze mult, să fie lente şi senzuale, ca un festin, nu un ciugulit. Da, atingerea rapidă a gurii ei peste a lui îl zguduise profund, la fel ca lovitura pe care i-o dăduse în maxilar mai devreme.

Aparent, nu era mai fericită să-l vadă decât era el să o vadă. Nu că ar fi lăsat să se observe cât îl durea sau enerva să fie în prezența ei după tot acest timp.

Cu lama poziționată perfect între două coaste, rămase complet nemişcat. Era doar carne de pătruns şi ar fi cedat mult prea uşor fără osul care să ofere protecție împotriva destinației ei.

Oțelul vibra abia perceptibil, şi el văzu cum ei îi tremura mâna abia vizibil. Îşi dori ca ea să termine ce începuse în urmă cu opt ani, sfâşierea completă şi totală a

inimii lui.

Respirația lor era superficială, încărcată de tensiune în timp ce se măsurau unul pe celălalt.

Nu avusese de gând să îşi facă cunoscută prezenţa, dar nici nu avusese chef să vadă cum se varsă sânge sau să aştepte să intervină în momentul în care situaţia s-ar fi înrăutăţit şi ar fi fost nevoie de un pic mai mult efort pentru a o domoli. Deşi fusese tentat să nu intervină, ca să vadă cât de bine s-ar fi apărat ea în faţa a trei oponente. Dar rostise adevărul. Nu-i plăcuse disproporţia de şanse.

Deşi acum avea ceva putere în pumnul ei, putere pe care nu o avusese când era mai tânără şi îl lovise în ziua când se dusese să-i ia calul. Se întrebă cine o învăţase să se lupte – şi simţi o gelozie neîntemeiată la perspectiva mâinii unui bărbat fără chip peste ale ei, arătându-i cum să strângă pumnul în aşa fel încât şansele de a-şi rupe oasele să se diminueze.

Se întrebă dacă aceeaşi persoană o învăţase să mânuiască şi floreta. Fusese impresionat de abilitatea şi încrederea cu care folosise arma, deşi asta-l enerva la fel de mult ca amintirea primului lor sărut. Nu avea de gând să gonească printre amintiri ca să-şi amintească şi ultimul lor sărut, cel care o făcuse cu adevărat a lui – până când îşi dăduse seama prea târziu, că era o minciună, ca tot ceea ce se petrecuse între ei.

— Mă urmăreai? întrebă ea, fără a încerca măcar să-şi ascundă amărăciunea din glas.

O urmărea, dar nu voia să recunoască deschis. Aflase cu şase săptămâni în urmă că ea se afla prin zonă şi nu-i luase mult să o găsească după ce aflase pe unde să o caute. De atunci, din motive pe care nu şi le putea explica, o urmărise îndeaproape, inexplicabil de curios cu privire la motivele pentru care ea se afla în această zonă a Londrei, Dacă era să fie absolut sincer cu el însuşi, voia şi să se asigure că nu i se întâmplă nimic rău. La naiba cu nevoia lui de a proteja care îl băgase în belele mai mult decât o dată.

— Există o recompensă pe capul tău.

— Da. Am văzut afişele lipite de cineva angajat de

fratele meu ca să mă întorc acasă. Ai de gând să ceri recompensa?

— Cinci sute de lire sunt mulţi bani.

— O să lupt cu ghearele şi cu dinţii.

El ignoră nevoia de a poseda acea gură ce vorbea cu atâta hotărâre făcând să-i fie imposibil să se îndoiască de cuvinte. În această femeie exista un curaj care nu existase în versiunea ei mai tânără. Oh, temperamentala fusese şi-l lovise o dată sau de două ori, dar bănuia că acum ar fi folosit sabia fără vreun regret. Era ciudat cum făcea pe rănita, când ea fusese cea care se descotorosise de el. Nebunia lui Finn, aşa o numiseră fraţii lui. Se potrivise porecla, la care se adăugase o trădare de o profunzime de care Finn nu o crezuse în stare.

— Nu m-am hotărât ce voi face cu tine. Ce cauţi aici, *Lady Lavinia?*

Avea de gând să-şi păstreze vocea neutră, dar cu toate astea nu reuşise să rostească ultimele două cuvinte fără dezgustul pe care îl simţea faţă de ea.

Ea răspunse înfigând vârful floretei şi mai mult în el. Simţi o înţepătură, crezu că ea chiar îl tăiase. Dar nu lăsă să i se vadă surpriza pe chip. Nu mişcă nici măcar un muşchi, cel puţin nu vizibil, deşi fiecare parte din el era tensionată, pregătită de acţiune dacă era nevoie.

— Stai departe de mine, ordonă ea.

— Sau ce-ai să faci?

Apăsă din nou cu putere. De data asta clar străpunse pielea.

— Hai, dă-i drumul, o provocă el. Străpunge-mă!

— Să nu crezi că nu sunt tentată.

Cu o mişcare rapidă şi fluidă, el înălţă braţul, dădu floreta într-o parte, îi prinse încheietura şi o apucă şi de cealaltă mână când şi-o ridică să se apere. Îi duse ambele braţe la spate, strângându-i încheieturile cu o mână puternică, îi prinse umărul cu cealaltă şi o trase spre el până când sânii ei erau lipiţi de pieptul lui, capul îi era dat cât de mult se putea pe spate.

Fusese pe jumătate o greşeală să o aducă aşa de

aproape. Pelerina ei îmblănită se îndepărtase pe o parte şi vârful tare al unui sfârc îl împungea în piept, acolo unde haina lui se desfăcuse din cauza mişcărilor sale, creând o suprafaţă mică unde el îi putea simţi căldura, declanşând amintiri în care făptura ei goală îl încălzise. Corpul lui reacţionă de parcă s-ar fi întins pe pat, invitându-l să o seducă şi să o cucerească. Voia să o chinuie la fel cum îl chinuite ea în toţi acei ani lungi.

— Cândva erai suficient de mare încât niciunul din noi nu părea să aibă reţinere când venea vorba de tentat.

*

Nu ar fi trebuit să ezite să profite de avantajul poziţiei ei de devreme, dar jucase la cacealma. Nu l-ar fi putut omorî, aşa cum nu ar fi putut înceta să mai respire. Şi nu pentru că nu omorâse niciodată pe nimeni, ci pentru că el era Finn. Deşi era răspunzător pentru atât de multă suferinţă, existase o vreme când fusese răspunzător pentru cea mai mare bucurie a ei.

Acum abia mai suporta să fie aşa aproape de el, ar fi trebuit să dispreţuiască mirosul familiar. Cum mai putea ea să simtă plăcere când inspira mirosul lui minunat, întunecat, bogat, de piele după tot ce-i făcuse el?

Întrebările îi stăteau pe limbă, dar ea nu-i va oferi satisfacţia de a întreba. Ce făcuse să-l întoarcă împotriva ei? De ce nu venise după ea aşa cum îi promisese? Dar nu mai conta de ce o abandonase. Trecuse prea mult timp. Nu mai era fata care fusese. Răspunsurile lui nu ar fi schimbat trecutul, nu i-ar fi schimbat planurile de viitor.

— Dă-mi drumul!

Vedea cum furia mocnea în ochii lui, cuvintele ei fiind scânteia pentru surcelele care în curând vor lua foc. El reuşi cumva să potolească flăcările, afişând lent zâmbetul ce deveni devastator când fu complet. Curajos, pervers, provocator, plin de promisiuni de plăcere – dacă ea va ceda.

— Nu cred. S-a lăsat cu sânge. Vei plăti un preţ pentru

asta.

— Mereu există un preţ de plătit cu tine, nu-i aşa? În urmă cu opt ani plănuiseră să fugă împreună, să lase totul în urmă – şi el nu-şi făcuse apariţia. O lăsase să sufere, cu inima frântă şi devastată, cu lacrimile curgându-i pe obraji. L-am plătit cândva. Nu-l voi mai plăti.

Zâmbetul lui dispăru, fruntea i se încruntă şi ochii i se îngustară. Strânsoarea lui slăbi doar un pic, şoldurile lui se balansară un pic înapoi, dar era suficient. Nemaifiind stânjenită de jupoane, pentru că erau un lux ce nu şi-l mai putea permite, ea ridică genunchiul cu toată forţa pe care o putea aduna, simţi cum testiculele lui moi se lovesc de osul ei tare şi-l lovi cu toată puterea. Mârâind de durere, luptând după aer, el căzu în patru labe, sunetele lui strangulate făcând-o să simtă un sentiment de satisfacţie, lucru ce o îngrozea pe de o parte, pentru că îi făcea plăcere.

Ridicându-şi floreta de unde căzuse, o băgă la loc în teacă şi descoperi surprinsă că mâinile nu-i erau amorţite. El nu o strânsese aşa de tare cum crezuse ea, nu-i făcuse rău. Poate că acum i s-ar fi făcut milă de el, dacă el nu ar fi distrus-o cu mulţi ani în urmă.

— Stai departe de mine, îi ordonă ea, apoi făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre intrarea pe stradă.

— Vivi! zise el răguşit.

Dădu să se întoarcă, să meargă la el să-l înfrunte şi să se asigure că nu-i provocase vreun rău permanent. Dar ea îşi văzu de drum.

— Să nu-mi mai spui aşa, izbucni ea peste umăr, cu vocea răsunând printre clădiri.

El îi dăduse acest nume şi doar el îl folosise, cu tonul lui liniştit, intim făcându-l mereu să pară un alint preţuit, pe vremea când crezuse că reprezenta totul pentru el.

Capitolul 4

1863

În prag

— După ce vei fi prezentată reginei, zise mama ei, te vei trezi absorbită în vârtejul unui sezon. Ce minune, ce entuziasm, ce emoţii! Ah, să fii tânăr din nou!

„Ah, să fiu din nou în Londra”, îşi zise Lavinia în timp ce trăsura lor, doar cu ea şi mama ei, fiindcă tatăl şi fratele ei plecaseră în oraş cu o lună înainte, mergea pe drum, trasă de patru cai. Ştia că ar fi trebuit să se bucure să participe la primul ei sezon, dar înflăcărarea care o făcea să se fâţâie pe locul ei tapiţat de pe banchetă avea mai mult de-a face cu nerăbdarea ei de a o vedea pe Sophie – şi, dacă era să fie sinceră, cu nerăbdarea de a-l vedea şi pe Finn.

În cei doi ani de când plecase cu iapa ei, se întâlniseră la miezul nopţii în fiecare marţi, şi el o dusese să o viziteze pe Sophie. Ajunsese să se priceapă să nu fie prinsă. Învăţase să nu-şi încalţe pantofii decât când era afară, pe verandă. Purta cele mai simple haine, fără jupoane, ca liniştea să nu fie tulburată de foşnete când se grăbea în jos pe trepte şi pe holuri.

El o aştepta mereu, cu acea căruţă veche oribilă, dar ea chiar începuse să aprecieze că se hurduca aşa de mult, fiindcă deseori mişcarea o împingea în el, din nou şi din nou, de parcă lemnul ce trosnea şi încheieturile ce scârţâiau îi voiau împreună.

— Cred că, după ce-ţi vei face debutul, Thornley va începe să te curteze, îţi va cere oficial mâna. Şi vei fi căsătorită până la sfârşitul anului, fata mea.

Orice altă femeie ar fi stat ca pe ace, aşteptând logodna, dar Lavinia nu se grăbea, de fapt spera ca el să nu o ceară în acest sezon. Oh, îl plăcea destul de mult şi nu putea să nege că părea să devină tot mai chipeş cu fiecare an care trecea, şi ea înţelegea foarte bine că el era destinul ei incontestabil. Nu s-ar fi cuvenit deloc ca fiica unui conte să se mărite cu un bărbat care se ocupa cu omorârea cailor. Dar asta nu însemna că uneori ea nu visa la…

De fiecare dată când Finn o ducea la fabrica de

cărămizi a fratelui său, o scotea pe Sophie din padoc, îşi punea mâinile lui mari pe talia Laviniei şi o ridica cu braţele lui puternice până o aşeza pe spinarea iepei, cu degetele petrecute prin coama argintie. Apoi o ducea până la drum şi înapoi, iarăşi până la drum şi înapoi, şi discutau despre viaţa lui şi a ei şi despre cât de diferite erau. Ea avea timp să se plimbe prin grădini, ştia să identifice florile, în vreme ce el abia deosebea un trandafir de o garoafă. Dar, în ciuda diferenţelor dintre ei, aveau multe în comun. Le plăceau romanele de aventuri, de preferat cele a căror acţiune se petrecea în locuri exotice. Îşi găseau mângâierea privind stelele. Uneori, după ce o călărea pe Sophie, ea şi Finn se întindeau pe o pătură şi admirau cerul nopţii. El ştia toate constelaţiile şi i le arătase. Momentele ei preferate erau când făceau câte un picnic, dar totul se întâmpla noaptea, atunci când e vremea celor mai bune secrete.

— O să organizăm un bal, desigur, zise mama ei, întrerupându-i şirul gândurilor. Dar peste vreo lună, cam aşa, cred. O să fie foarte mulţi cei care vor dori să-şi prezinte fetele, dar noi nu avem nevoie să intrăm în competiţie cu toată mulţimea nebună.

În urmă cu doi ani abia aştepta să aibă vârsta potrivită pentru a participa la baluri. Acum îşi dorea ca niciunul să nu aibă loc marţea.

Dacă mama ei spunea adevărul, dacă Thorne avea să respecte contractul semnat de taţii lor, următoarele luni cu Finn vor fi ultimele şi voia să profite la maximum de ele.

Când ajunseră în sfârşit la reşedinţa din Mayfair, nu se deranjă să-i trimită o scrisoare. Avea să ştie că se întorsese în Londra. Cumva afla mereu. Bănuia că supraveghea casa, pe ea. Ar fi trebuit probabil să se simtă ofensată, dar nu era. Nimic la el nu o oripila, nici măcar ocupaţia lui. Mai ales după ce fusese martoră la bunătatea cu care o trata pe Sophie.

În următoarele zile făcu vizite matinale cu mama ei, primi prietene la ceai, trecu pe la câteva magazine şi număra orele până la miezul nopţii de marţi. Apoi, îmbrăcată cu cele mai simple haine ale ei, coborî pe furiş la

ieşirea servitorilor, fără a avea nevoie de o lampă care să o ghideze pentru că pe durata deselor ei ieşiri reţinuse destul de bine drumul. Ştia ce scânduri să evite pentru că trosneau, pe ce holuri trebuia să meargă doar pe mijloc din cauza meselor, scaunelor sau statuetelor voluminoase. Ştia când să ţină mâinile pe lângă corp ca să nu dărâme vazele de pe piedestalele lor. Nu mai trebuia să-şi facă griji că trecea pe lângă anumite uşi, temătoare că fratele ei ar fi putut să o prindă în timp ce juca biliard sau mai bea nişte whisky după o ieşire prelungită cu prietenii lui. Sezonul ăsta era unul care aducea schimbări şi pentru el. Urma să se mute în propria casă, dar mai modestă.

Avea să-l vadă mai rar, ceea ce însemna că şi pe Thornley urma să-l vadă mai rar. Deşi, dacă mama ei avea dreptate, el va continua să vină pe acasă. Dar atenţia lui avea să fie direcţionată doar către ea, ceva ce ar fi trebuit să aştepte din tot sufletul, în loc să descopere că se cam temea de asta. După ce tânjise ani în şir după atenţia lui, acum nu ar fi deranjat-o deloc dacă el întârzia să i-o ofere. Având abia şaptesprezece ani, nu se simţea deloc pregătită să preia responsabilitatea de a deveni ducesă şi spera că şi el simţea la fel când se uita la ea. O fi fost ea la vârsta la care putea participa la baluri, dar cu greu se putea spune că era pregătită să preia administrarea gospodăriei lui.

Ajunse la uşa servitorilor, o descuie, ieşi afară pe verandă şi toate gândurile despre Thornley dispărură din mintea ei ca petalele unei păpădii prinse într-o furtună şi eliberate din locaşul lor. Finn stătea acolo, şi ea îşi dori cu disperare să fi avut o lampă în mână, ca să se poată uita mai bine la el. Părea mai înalt decât şi-l amintea, cu umerii mai largi, şi nu voia să se gândească la numărul de topoare mânuite care provocaseră acest rezultat.

Cu un acord tacit după aşa de multe întâlniri, niciunul nu vorbi, iar ei nu i se păruse niciodată mai greu să facă asta. Ar fi vrut să ţipe de bucurie că-l vede. Dar se aşeză pe ultima treaptă şi începu să se încalţe. El se lăsă în genunchi lângă ea şi o ajută să încalţe celălalt pantof. Mâna lui caldă în jurul gleznei o făcu să respire precipitat. Gestul intim ar fi

trebuit s-o facă să protesteze, dar acesta era Finn, cineva care îi devenise cel mai drag prieten, cineva cu care împărţea secretele şi nopţile şi adevărul despre Sophie. În nimeni nu avea mai multă încredere, ştia că el nu ar fi profitat, chiar dacă inima ei tânără şi trădătoare îşi dori brusc ca el să o facă.

Fu îngrozită de această realizare. Ce ar crede Thornley dacă ar fi că ea *tânjeşte* după un om simplu, după altcineva, în afară de el? Dar adevărul era că pe cât de mult tânjise după atenţia lui, niciodată nu-i fusese dor de el. Şi bazându-se pe prietenia lor destul de neutră care se dezvoltase de-a lungul anilor, bănuia că el încă nu o vedea ca pe o femeie pe care să o dorească şi încă o considera o copiliţă, incapabilă să răspundă la pasiunea dezlănţuită a unui bărbat de vârsta şi, fără îndoială, experienţa lui. Plus că în acest moment bănuia că el oferea toată această pasiune unei amante. Era destul de sigură că nevoia fratelui ei de a căuta plăcerea îl determinase să-şi cumpere propria locuinţă.

Pe de altă parte, o doamnă putea să simtă pasiune din belşug, dar nu avea nici libertatea, nici ocazia să le experimenteze. Şi, cu siguranţă, nu ar fi primit propria locuinţă, ca să facă ce voia ea. Aşa că Lavinia nu avea să se simtă vinovată că se furişa din casa părinţilor ei la miezul nopţii sau că un tânăr pe care chiar dorea să-l cunoască mai bine se purta aşa de familiar cu glezna ei, atingându-i-o.

După ce fu încălţată, el se ridică, o luă de mâna goală – renunţase cu mult timp în urmă să mai poarte mănuşi când se vedea cu el, preferând asprimea palmelor lui – şi o trase în picioare. Apoi alergară amândoi spre poartă şi spre căruţă.

Nu scoaseră niciun cuvânt până nu porniră la drum. Hurducatul căruţei nu o mai făcea să se simtă vinovată de felul cum o legănă şi o făcea să se atingă de el. Deşi acum nu-i mai separa o distanţa aşa de mare ca atunci când se întâlniseră prima dată. Acum şoldul şi coapsa ei erau lipite de ale lui.

— Începusem să cred că nu vii vara asta.

Mereu vorbea calm, încet, fără iritare, de parcă ea era unul dintre caii pe care trebuia să-i liniştească.

— Eu şi mama am fost la Paris, ca să-mi fac nişte rochii potrivite pentru primul meu sezon. Paris este în Franţa, peste Canalul…

— Ştiu unde este Paris.

Tonul lui era tăios, deloc ceva obişnuit.

Guvernanta Nu am vrut să te insult. Uit cât de multe ştii.

La un moment dat, îi spusese că el şi surorile lui aveau abonament la o bibliotecă, aşa că se instruia singur. Uneori ea îşi dorea ca el să poată vedea bibliotecile familiei ei din reşedinţa din Londra şi de la moşie. Sute de cărţi. Şi-ar fi dorit ca el să aibă şansa să le citească pe toate.

— Nu a fost o insultă. Doar că nu văd sensul să discutăm despre lucruri pe care le ştiu deja. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Ce ai făcut cât ai fost plecată?

Ea oftă la realitatea plictisitoare a vieţii ei. Doar el îi aducea distracţie.

— La fel ca întotdeauna. Câteva petreceri de ţară, multă broderie, ceva plimbări călare.

Niciodată nu-i vorbea despre Thornley sau despre aranjamentul făcut de taţii lor. Finn avea caracter, şi ea se cam temea că, dacă ar fi ştiut că ea este promisă cuiva, ar fi renunţat la aventurile lor clandestine, indiferent de cât de inocente erau. După ce Thornley îi va cere mâna, va pune desigur capăt întâlnirilor cu Finn. Nu exista nicio îndoială în această privinţă, dar, pentru moment, ce era rău în prietenia lor?

Şi apoi, el era doar cu şase ani mai mare decât ea, în comparaţie cu Thornley care era cu unsprezece ani, şi i se părea mult mai uşor să discute cu el. El nu avea aşteptări de la ea, nu o privea ştiind că va sosi un moment când se va culca cu ea. Nu o trata ca şi cum ar fi fost o copiliţă, dar nici nu o cunoştea de o viaţă. Thornley o văzuse fără îndoială în scutece. Sezonul ăsta, când o va vedea în rochiile ei de la Paris, îşi va da seama că a crescut. Ar fi

trebuit să fie entuziasmată de perspectivă. În schimb, îşi dorea ca Finn să o vadă în rochiile acelea. Poate va purta rochia de mătase verde la una din întâlnirile lor. Nu putea să se îmbrace singură însă, deci s-ar putea să trebuiască să-i împărtăşească secretele ei cameristei. Cu siguranţă, putea să aibă încredere în Miriam. Deşi Lavinia ştia că trebuia să se adreseze cameristei pe numele de familie, Watkins, fata era cu vreo şase ani mai mare ca ea şi se împrieteniseră oarecum de-a lungul anilor. Miriam fusese cea care o ţinuse cât plânsese când Sophie fusese luată, ea o consolase când Thorne era prea ocupat pentru ea şi o făcea să-i dispară îndoielile, liniştind-o când mama ei o lua la rost cu limba ei ascuţită pentru că nu era suficient de doamnă. Miriam îi mărturisise chiar că se îndrăgostise de unul dintre lachei şi nu obiectase când el o sărutase sub vâsc la Crăciunul trecut, deci, cu siguranţă, putea să înţeleagă că tânăra ei stăpână dorea puţină aventură înainta de a se aşeza la casa ei. Nu avea să-i povestească despre toate întâlnirile cu Finn, o să-i spună doar că ieşirea era o glumă inocentă cu cineva pe care îl ştia de mult timp. Cu ajutorul lui Miriam, putea să poarte jupoane şi să-şi aranjeze frumos părul. Camerista ar putea să o ajute să se furişeze. Probabil că avea să se bucure de asta din moment ce savurase un sărut cu un lacheu, deşi nu ar fi trebuit.

— Asta-i tot? întrebă Finn.

Cuvintele lui îi întrerupseră planurile Laviniei.

— Poftim?

— Asta-i tot ce ai făcut lunile astea cât ai fost plecată?

— Am fost la prima mea vânătoare de vulpi. Nu mi-a prea plăcut.

— Ai inima prea bună ca să omori animale.

— Da, aşa cred şi eu. Thornley fusese acolo şi se uitase dezamăgit la ea când refuzase să se lase mânjită cu sânge. Un ritual aşa de arhaic prin care se pata cu sângele prăzii obrazul celui iniţiat. Aş fi vrut ca vulpea să scape.

Punându-şi braţele pe umerii ei, el o strânse.

— Îmi pare rău că am întrebat. Nu te mai gândi la asta.

— Tu ce ai făcut cât am fost plecată? întrebă ea, chinuindu-se să alunge gândurile sumbre, deşi entuziasmul întrebării ei nu era fals.

Voia să ştie tot ce făcuse el. Nu-şi scriau cât erau despărţiţi, de teamă ca părinţii ei să nu pună mâna pe scrisori şi să o întrebe despre relaţia lor. Era o agonie să treacă săptămâni şi luni fără să ştie ce făcea el.

— Am muncit. Am băut. Cârciuma surorii mele merge destul de bine. Dacă nu ajung acolo suficient de devreme, găsesc cu greu un scaun pe care să stau. Mi-ar plăcea să te duc o dată.

Era un lucru bun că nu mai stătea pe marginea caprei, fiindcă ar fi căzut din căruţă. Timp de doi ani, fuseseră doar ei doi şi Sophie.

— Dacă ne vede cineva?

El râse.

— Normal că o să ne vadă cineva. Dar nu va fi cineva pe care să-l cunoşti tu, iar oamenii pe care îi cunosc eu nu vor şti cine eşti tu. M-am tot gândit la asta, cum aş vrea să fac mai multe cu tine, în afară de asta.

Şi ea îşi dorea, dar se putea? Şi o întâlnire întâmplătoare în parc ar face să se ridice din sprâncene şi să apară întrebări, provocând bârfe şi speculaţii. Nu putea să facă nimic ce ar provoca ruşine familiei ei sau lui Thornley – nimic care l-ar face să pună sub semnul întrebării dacă ar fi înţelept să respecte contractul. Tatăl ei ar încuia-o în camera ei pentru eternitate. Un bal ieşea din discuţie. Poate o lojă întunecată la teatru… de parcă i s-ar fi permis să meargă la un spectacol fără o însoţitoare după ea.

— Ar fi riscant.

— Asta a fost riscant.

Nu putea să-l contrazică.

— Nu ştiu, Finn. Sezonul ăsta voi fi aşa de ocupată cu debutul, că nu sunt sigură că ne vom mai putea întâlni în fiecare marţi.

— Vrei să ne mai vedem? întrebă el.

— Mai mult decât orice. Mi-eşti cel mai drag prieten

din lume.

El chicoti misterios, un sunet sinistru pe care ea nu-l mai auzise de la el. Poate că-l auzise înjurând. O coti pe drumul care ducea spre fabrică.

— Eu nu vreau să-ţi fiu prieten, Vivi.

Nu-i mai spusese niciodată aşa. Vivi. Acum că se gândea, după acea primă noapte, el nu-i spusese în niciun fel, nici Lady Lavinia, nici Lavinia, nici milady. Dar Vivi ieşind din gura lui părea un alint. Nimeni nu-i scurtase vreodată numele, nu-i dăduse un nume de alint. Îi plăcea, îi plăcea foarte mult. Dar cuvintele pe care le rostise înainte o derutau.

— Nu înţeleg, Finn. Dacă nu vrei să fii prietenul meu, atunci de ce-am făcut asta? Nu-ţi place de mine?

El opri căruţa, puse frâna, înfăşură frâiele de mâner, ca să nu-l încurce, şi îşi roti chipul spre ea, îi cuprinse obrazul şi îi mângâie cu degetul mare colţul gurii.

— Îmi place de tine mai mult decât este înţelept pentru un om în poziţia mea.

Îi dădu brusc drumul şi sări din căruţă, lăsând-o să-şi dorească ceva ce nu ştia exact ce este. Ocoli şi ridică braţele spre ea.

— Haide! Te aşteaptă Sophie.

Fără să se gândească la ce se întâmplase sau spusese înainte, ea se abandonă ritualului pe care îl făcuseră de prea multe ori ca să mai numere, punându-şi mâinile pe umerii lui, în vreme ce el îi cuprinse talia, dar de data asta păru că o lasă jos mult mai încet. Trupul o furnica în timp ce se uitau unul în ochii celuilalt. Aproape îi atinse cu sânii pieptul. Tot ce trebuia să facă era să inspire adânc sau să-l împingă înainte şi sfârcurile care se întăriseră l-ar fi mângâiat. Şi îşi imagină că s-ar fi simţit la fel de ispititor precum palma lui aspră alunecând pe mâna ei.

Picioarele îi ajunseră într-un final pe pământ, dar nu putea să spună la fel şi despre ce-şi imaginase ea. Îl percepea altfel decât până atunci. Umerii lui largi. Îi observase, dar niciodată nu se gândise cât de reconfortant ar putea să fie să-şi sprijine capul pe pieptul lui. Cu lună

aproape plină, putea să vadă cât de deasă era acum barba de pe maxilarul lui. Nu mai era un băiat pe cale de a deveni bărbat, trecuse pragul acesteia în cel mai magnific mod.

Dumnezeu să o ajute. Voia să-i simtă mâinile nu doar pe talie. Le voia în locuri pe care doar soţul ei ar fi trebuit să aibă privilegiul să le atingă.

Fu recunoscătoare şi dezamăgită când nechezatul lui Sophie rupse vraja, şi Finn îi dădu drumul. Întorcându-se şi îndreptându-se spre padoc, se opri dintr-odată când îşi văzu mult iubita iapă.

— Are o şa pe ea.

— A fost ziua ta cât ai fost plecată, nu-i aşa? întrebă el, venind lângă ea, iar ea îi putu simţi privirea asupra ei.

Se întoarse cu faţa la el şi îi zâmbi, clipind pentru a îndepărta lacrimile care îi înţepau ochii. Anul trecut el îi oferise un buchet de flori – culese din grădina cuiva, de asta era sigură.

— Probabil că te-a costat o avere.

— Acum ai şaptesprezece ani, eşti prea mare să o mai călăreşti fără şa.

— Finn, sunt aşa de impresionată că nu ştiu ce să zic.

Făcu un pas spre ea.

— Eu nu vreau să-ţi fiu prieten, zise pe o voce şoptită, aspră, repetând ce-i spusese mai devreme, dar de data asta în cuvintele şi tonul lui era ceva urgent. Nu am vrut să-ţi fiu prieten de când te-am cunoscut. Dar am aşteptat să fii suficient de mare, şi acum eşti.

Ea se încruntă, pentru că nimic nu avea sens.

— Pentru ce?

— Pentru asta.

Aruncându-şi bereta, îşi coborî foarte lent gura spre a ei, oferindu-i timp să se retragă, să-i oprească acţiunile cu o mână pe pieptul lui mare. Dar ea doar îşi desfăcu puţin buzele şi aşteptă. Ce mai contau câteva secunde în plus de aşteptare după doi ani?

Deşi până în acel moment nu-şi dăduse seama că asta aştepta, pe el, ca el să o vadă în sfârşit ca fiind mai mult decât un copil răsfăţat care făcuse greşeala de a

abuza de calul lui şi apoi de a se bosumfla pentru că tatăl se enervase şi îşi vărsase nervii pe bărbatul care venise să ia iapa. După ce o luase, el îi oferise cadou revederea ei.

El avea să o piardă când se va anunţa logodna ei în *Times,* dar nu în noaptea asta, nu pentru săptămâni, poate luni, poate chiar ani. Atât timp cât nimic nu era oficial, putea să pretindă că nu are niciun angajament faţă de nimeni. Atât timp cât Thornley nu se uita la ea de la nivelul genunchiului plecat, atât timp cât nu o proclama ca fiind a lui, exista mereu o şansă ca el să nu facă asta niciodată şi această şansă, deşi slabă, îi îngăduia să se considere liberă, îi oferea permisiunea de care avea nevoie pentru a aştepta.

Cu inima bătându-i nebuneşte de parcă ar fi alergat pe străzile Londrei ca să ajungă aici, cu respiraţia superficială şi lentă de parcă plămânii ei se temeau să nu sperie şi restul din ea cu nevoia lor subită de aer, îl privi cum coboară încet cei câţiva centimetri, cu buclele lui blonde căzându-i peste frunte, cu ochii lui întunecaţi – de un căprui pe care îl văzuse o singură dată la lumina zilei, dar cu o nuanţă bogată de care îşi va aminti mereu – intenşi, captivând-o la fel de uşor ca razele lunii ce-l luminau.

Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei şi aşteptarea, care păruse să dureze un secol, păru dintr-odată să nu fi existat deloc. Şi fata care fusese se trezi dintr-odată în pragul feminităţii şi trecând dincolo de el.

Pentru că ceea ce se aşteptase să fie o întâlnire blândă a gurilor nu era deloc aşa. Acum, că el ajunsese la destinaţie, era clar că avea un scop şi în vreme ce o cuprindea în braţele lui mari, asprite de muncă, simţea că cei doi ani în care tânjise tremurând, insistând, cerând nu au fost în van. Limba lui îi trasă conturul buzei, călătorind de-a lungul drumului pregătit pentru el când ea îşi desfăcuse buzele anticipând sosirea lui. Deschiderea cedă când el pătrunse cu limba înăuntru, dar nu sorbindu-i gura, ci bând cu lăcomie, pentru că limbile lor se angajară într-un dans antic care urmărea să cucerească, dar şi să garanteze libertatea. Un fior o străbătu ştiind, având dovada, că el o

dorea cu atâta disperare, şi nu numai că o dorea, ci că avea nevoie de ea.

Îşi aminti câtă grijă avusese el mereu să păstreze distanţa, să nu o atingă cu excepţia momentelor când era nevoie să o aşeze în căruţă sau călare pe Sophie. Crezuse că manierele lui reflectau respectul lui faţă de poziţia ei socială în comparaţie cu a lui, dar în vreme ce el îşi cobora mâinile, alunecând pe spatele ei, lipind-o mai ferm de el, cuprinzând-o mai bine, îşi dădu seama că el se abţinuse mult, ştiind ce-i aştepta dacă slăbeau vigilenţa.

Se chinuise să o protejeze de ceea ce cu disperare voia să-i ofere – până când ea avea să fie suficient de mare să vrea asta, să accepte şi să nu se sperie. Deşi o îngrozea să-şi dea seama că i se părea imposibil să te saturi de asta, să ştie că aveau la dispoziţie o perioadă prea scurtă, un număr limitat de sărutări, departe de a fi suficiente cât să dureze o viaţă.

Gemând adânc din gât, vibraţiile din pieptul lui lovindu-se de sânii ei, o ţinu mai strâns până când lumina lunii, a oricărei lumini, îi fu imposibil să treacă printre corpurile lor. Ea îşi dorea ca el să nu fi purtat jacheta, îi trecu prin minte să-i ceară să şi-o dea jos ca să simtă mai multă căldură venind dinspre el. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi degetele ei se jucară cu vârfurile firelor lui mătăsoase de păr. Mirosea a bărbat, nu a cai, şi îşi dădu seama că se spălase înainte să vină după ea, că mereu se spăla înainte să vină la ea. Cămaşa lui mirosea a curat.

El îşi desprinse gura de a ei, gustându-i bărbia, gâtul, şi ea îşi dori să fi purtat o rochie de bal care îi expunea umerii, ceva din decolteu şi partea superioară a sânilor ca buzele lui să călătorească şi pe acolo, marcând totul ca fiind al lui. Deşi nu va putea să fie niciodată mai mult decât un scurt moment.

Respirând la fel de greu ca ea, el îşi lipi fruntea de a ei.

— Am crezut că înnebunesc aşteptând să creşti.

Ea izbucni în râs.

— Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, aş fi crescut mai

repede.

El se dădu înapoi, dar îi apucă mâna de parcă avea încă nevoie de contact.

— Haide! Vreau să te văd călărind-o cum trebuie pe Sophie.

*

Fusese un nebun să o sărute, dar simţise nevoia să-i demonstreze cât de mult nu voia să-i fie prieten, chiar dacă ştia că niciodată nu va putea fi ceva mai mult. Niciun lord nu-i va da permisiunea să se însoare cu fiica lui – nu că s-ar fi gândit la căsătorie, dar cu siguranţă nu va protesta împotriva câtorva săruturi în plus.

Încă îi mai simţea gustul pe limbă când se sprijini de gard, cu braţele încrucişate peste piept, şi o privi cum merge la trap cu iapa în sus şi în jos pe drum. Şaua îl costase o avere, dar meritase ca să vadă încântarea de pe chipul ei, să ştie că era mulţumită de cadoul lui. Se gândise să pună şaua pe unul dintre caii din padoc ca să călărească alături de ea, dar caii aceştia erau pentru a trage greutăţi mari şi, deşi magnifici în robusteţea lor, nu erau făcuţi pentru distracţie.

Ştia totul despre diferitele tipuri de cai folosiţi în Londra. Cu toţii erau crescuţi pentru un anumit scop şi la un moment dat vorbise cu blândeţe cu fiecare înainte de a le pune o cârpă peste capete, acoperindu-le ochii, ca să nu vadă ce urmează. Cu toţii plecau de pe acest pământ cu cât de multă demnitate avea el puterea să le ofere. După aceea… ei bine, niciodată nu avusese stomac pentru ceea ce urmă: jupuirea, tranşarea cărnii, măcinarea oaselor pentru îngrăşământ şi multe alte lucruri nedemne. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că el nu va avea niciodată mobilă cu tapiţerie din păr de cal în locuinţa sa.

La început nu o omorâse pe Sophie pentru că voia ca Vivi să vadă că nu era un monstru cu inimă de piatră cum credea ea. Voia să se delimiteze de sarcina ce-l aştepta, aşa cum o făcea de fiecare dată când mânuia toporul. Îşi

spusese că arăta milă, dar nimic nu-l făcea să se simtă întreg cum îl făcea ea, nimic nu-l făcea să simtă vreodată că era menit să realizeze lucruri măreţe, că era în stare să-şi depăşească începuturile umile pentru a deveni ceva mai important. Încrederea lui Vivi în el făcea asta.

Mick credea că putea reuşi în viaţă, că având bani şi putere putea disimula circumstanţele naşterii lui şi îşi putea găsi un loc printre cei din aristocraţie. Finn începuse să se întrebe dacă acelaşi lucru nu putea fi valabil şi pentru el, dacă cu multă muncă şi efort nu ar putea să câştige acceptarea – în ciuda faptului că era bastard, în ciuda faptului că ştia cine era tatăl lui, încă era etichetat ca fiul nimănui. Aşa erau toţi copiii din flori. Nici măcar nu erau consideraţi persoane.

Nu-l deranjase înainte de Vivi, înainte de sărut. Nu ar fi trebuit niciodată să-şi permită o asemenea libertate, dar cum putea el să regrete când fusese cea mai satisfăcătoare experienţă din toţi cei douăzeci şi trei de ani ai lui?

Spre deosebire de fraţii lui, el nu se culcase niciodată cu o femeie. O dată sau de două ori fusese pe aproape, când dorinţa fusese aşa de puternică şi corpul îl durea de excitare, dar în mintea lui fusese mereu ideea că în urma lui putea să rămână un copil bastard, că putea să condamne o femeie la o viaţă de ruşine sau la o viaţă ca soţie a lui, asta dacă ea alegea ultima variantă, atunci el ar fi fost răspunzător de faptul că oferea unui copil o viaţă care nu era de invidiat – asta dacă afla măcar de existenţa lui.

Tatăl lui era un conte care îl lăsase pe Aiden la uşa lui Ettie Trewlove într-o noapte, fără măcar să se deranjeze să-şi ascundă blazonul de pe trăsură. Şase săptămâni mai târziu făcuse la fel cu Finn. Tatăl lui era un bărbat dezgustător care folosea femeile pentru propria plăcere, fără să se gândească la consecinţe.

Finn era mereu conştient de consecinţe. Ştia fără urmă de îndoială că, dacă continua să petreacă timp cu Vivi, în viitor îl aştepta o inimă frântă pentru că ea nu va fi a lui, până la urmă. Poate că acum îl plăcea, dar va veni un

moment când ea va vrea mai mult, când îşi va da seama că el nu se potrivea în lumea ei şi că nu ar fi fericită în a lui. Dar îi era greu să-şi imagineze viaţa fără ea.

Ea îşi opri calul în faţa lui, şi Finn luă hăţurile.

— Oh, Finn, mi-a fost aşa de dor să o călăresc cum trebuie. Chiar dacă acum am altă iapă, Sophie a fost prima şi mereu va fi specială. Mulţumesc pentru şa. Mulţumesc pentru ea.

El aproape că-i spuse că i-ar da tot ce putea, dar nu avea rost să admită ce nu putea să-i ofere. Întinzându-se, îşi puse mâinile pe talia ei, o talie aşa de mică, şi o săltă ca s-o lase pe pământ. Fusese lucrul lui preferat să o ţină în aer, până când o sărutase, dar acum acest lucru era eclipsat de ceva mult mai puternic între ei.

Nu ştia de unde găsise puterea să-i dea drumul după ce o aşeză pe picioarele ei pe pământ, dar îi dădu. Lunile cât ea era departe, la proprietatea de la ţară, erau mereu cele mai grele, cele mai chinuitoare – să nu aibă deloc contact cu ea, să nu ştie ce făcea, dacă era bine şi fericită. Să meargă pe lângă casa din Londra în fiecare noapte, sperând să zărească lumina care vestea întoarcerea ei – şi apoi să continue să fie vigilent până când în sfârşit o zărea.

Înţelegea nevoia lor de precauţie, o încuraja. Dar începea să-l obosească.

Luând căpăstrul, o conduse pe Sophie înapoi în padoc, scoase şaua şi căpăstrul şi le puse bine ca să le mai folosească şi altă dată. Sosise acea perioadă a anului când viaţa lui se reducea la a aştepta timp de şase nopţi mediocre pentru una de fericire.

Când termină, o puse pe Vivi înapoi în căruţă şi urcă lângă ea. Pocni din frâu şi puse caii în mişcare.

— Am vorbit serios, Vivi. Eu îmi doresc mai mult de atât.

— Ştiu. Şi eu. Dar tatăl meu este un bărbat puternic, şi el nu ar fi de acord să ne vedem. Dar am început să ştiu destul de bine să mă strecor afară.

— Dacă am merge la cârciuma surorii mele, ar trebui să te strecori mai devreme, poate pe la ora zece, pentru că

se închide la miezul nopţii.

— Cred că aş reuşi destul de uşor. Părinţii mei se retrag cam atunci, pe la zece. Eu de obicei mă retrag la ora nouă. Dacă aş avea încredere în camerista mea să-mi fie confidentă, ea m-ar ajuta să plec fără să fiu detectată. Oftă din greu. Oricum ar trebui să am încredere în ea pentru că nu ies în public purtând aşa ceva şi o să am nevoie de ajutorul ei ca să mă îmbrac cu ceva decent.

— Ce au hainele pe care le porţi?

Râsul ei pluti prin aer.

— Păi nu am jupoane. Şi este o rochie simplă.

Deşi lui nu-i păsa ce purta ea, trebuia să admită că era mulţumit că ea voia să poarte ceva mai elegant când ieşea cu el.

— Eşti de acord? Eşti de acord să mergi cu mine la cârciuma surorii mele marţea viitoare?

— Da.

El auzi entuziasm, dar şi ezitare în vocea ei.

— Nu vom fi prinşi, o asigură el, chiar dacă ştia că provoca soarta să-i demonstreze contrariul.

Capitolul 5

Stând în faţa oglinzii înalte, Lavinia nu ar fi putut fi mai mulţumită. Alesese o rochie de culoarea lămâii verzi, cu un guler înalt, care se închidea până sub bărbie şi avea mâneci lungi care se terminau cu nasturi la manşete. Volanele fustei o făceau un pic mai festivă decât orice altceva purtase în preajma lui Finn. Părul ei, întotdeauna împletit când era cu el, acum îi cădea pe spate, împletit pe lateral şi prins la spate cu funde de un verde smarald.

— Ştiu că nu este treaba mea să vă spun asta, dar aventura cu un om simplu mi se pare imprudentă.

— Miriam, este imprudentă doar dacă părinţii mei descoperă ce fac. Se întoarse spre camerista ei, cu părul ei roşu şi constelaţia de pistrui, care nu era cu mulţi ani mai

mare decât ea. Am încredere în tine că vei păstra tăcerea în legătură cu acest subiect. Nu vei spune nimănui, nici măcar celorlalţi servitori.

— Nu voi spune nimănui, dar dacă se întâmplă ceva, eu voi fi găsită vinovată.

Ea strânse braţul tinerei femei.

— Nu. Nu vei fi. Nimeni nu va crede că tu ai ştiut ceva despre planurile mele, iar eu, cu siguranţa, nu am să te trădez. Noi două am devenit oarecum prietene.

Totuşi Minam părea tulburată şi vinovată, având nevoie să fie liniştită.

— Şi apoi, mă văd cu el de doi ani, şi nimeni nu şi-a dat seama. Mă pricep destul de bine să fac ce nu ar trebui să fac fără să fiu prinsă. Doar că aventura din noaptea asta este un pic mai complicată. Se uită din nou în oglindă. Nu vom face nimic ca să fim descoperiţi. Apoi surprinse privirea lui Miriam în oglindă. Nu poţi să-mi spui că tu nu te-ai strecurat niciodată afară.

Chipul fetei se înroşi atât de tare, încât pistruii îi fură aproape acoperiţi.

— A existat un tip cândva, unde am lucrat înainte. Am ieşit de câteva ori pentru el. A fost palpitant, dar asta nu-ţi dă de mâncare. Aşa că am încetat să mă mai văd cu el.

— Te mai gândeşti la el şi te întrebi cum ar fi fost dacă?

Miriam clătină din cap. Lavinia nu-şi putea imagina să nu se gândească la Finn şi să nu se întrebe cum ar fi fost lucrurile dacă el ar fi fost lord? Sau dacă ea nu ar fi fost fiica unui conte?

La ce prostii se gândea! Se întoarse.

— A sosit timpul să plec.

Miriam luă pelerina îmblănită a Laviniei, fiindcă acest obiect vestimentar era mai mult pentru a acoperi, decât pentru a ţine de cald şi i-o puse pe umeri. Trăgându-şi mănuşile, Lavinia stătea deoparte în timp ce camerista se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi pe hol. Nervii Laviniei erau aşa de încordaţi, încât credea că-i vor ceda cât aştepta. Apoi fata încuviinţă repede din cap, şi Lavinia o

urmă şi se îndreptă spre scara servitorilor fără să-şi dea seama până când nu ajunse acolo că îşi ţinuse respiraţia tot drumul. Era surprinsă că tatăl ei nu auzea cum îi bătea inima şi nu venea s-o caute.

Coborâră scările şi merseră prin labirintul de coridoare, Miriam atenţionând-o să se oprească ori de câte ori auzea ceva ce părea neobişnuit. Apoi ajunseră într-un final la uşa servitorilor. Miriam o deschise repede.

— O să mă asigur că mai târziu n-o să fie încuiată, şopti ea.

Lavinia încuviinţă din cap, se întoarse şi aproape strică toată seară ţipând când o siluetă ieşi din umbră. Duse o mână la piept, inima îi bubuia în degetele întinse cu asemenea forţă, încât şi acestea vibrau.

— Oh, Finn Mai speriat aşa de rău. Credeam că vei aştepta la grajduri.

El zâmbi – chiar îi plăceau zâmbetele lui – şi, fără să scoată un cuvânt, îi luă mâna într-a lui. Şi ea nu se putu abţine să nu creadă că se afla exact unde îi era locul. Apoi fugiră pe aleea laterală pe care se făceau livrările fără a deranja liniştea grădinilor. Ajunseră la grajduri, dar descoperiră că erau goale.

— Unde ţi-e căruţa? întrebă ea.

— Meriţi mai mult decât vechitura aia şubredă în seara asta.

O conduse pe alee, ajunseră în stradă. Şi acolo îi aştepta o birjă.

Birjarul deschise portiera. Finn o ajută să urce şi i se alătură repede. Vehiculul se balansă când birjarul se urcă pe locul lui şi apoi porniră. Ea izbucni în râs de bucurie.

— Am reuşit!

Finn îi luă mâna, făcând-o să-şi dorească să nu fi purtat mănuşi, dar nu ieşeai în public cu mâinile goale. El îi strânse degetele.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

Ea nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că el se referea la ceva mai mult decât ieşirea aceasta, că se referea la faptul că niciodată nu se îndoise de ei, ca

pereche, ca întreg. Dintr-odată se simţi la fel de înspăimântată pe cât era de entuziasmată, fiindcă orice altceva mai mult între ei era interzis, indiferent de cât de mult ar fi dorit.

— Povesteşte-mi despre sora ta, zise ea pentru a-şi potoli inima, pentru a reveni pe pământ mai sigur.

— O cheamă Gillie.

— Este cea căreia îi pasă aşa de mult de pronunţie. Îmi amintesc că ai menţionat-o cu ceva timp în urmă. Este căsătorită?

— Nu o interesează genul ăsta de lucruri. Cârciuma o ţine destul de ocupată. Ai să vezi. Ducându-i mâna la buze, o sărută pe degete şi căldura gurii lui trecu prin pielea de ied chiar în fiinţa ei. Sunt bucuros că vii cu mine.

Ea zâmbi cu voioşie şi plăcere, fericită ca întotdeauna când se afla în compania lui.

— Şi eu.

Îi plăcea cât de intim era în birjă, cât de aproape se simţeau, ca şi cum ei se retrăseseră departe de lume, ca şi cum dincolo de ei nu exista nimic. Un gând ciudat îi trecu prin minte: ce minunat ar fi dacă ar putea trăi aici – doar ei doi – în spaţiul cabinei. Dar normal că nu puteau. Amândoi aveau responsabilităţi şi îndatoriri, familii care le ar simţi lipsa. Dar nu voia să se gândească la asta acum, mai ales când privi dincolo de Finn şi văzu că se aflau într-o parte a Londrei pe care nu o cunoştea. Părea mai întunecată, mai ameninţătoare.

— Unde este cârciuma surorii tale?

— Whitechapel.

— Nu este una dintre părţile elegante ale Londrei.

— Nu. Eliberându-i mâna, o luă pe după umeri şi o trase mai aproape de el. Te voi proteja eu.

— Ştiu. Am încredere în tine, Finn. Am mai multă încredere în tine decât am în oricine altcineva.

Vârându-şi degetele mâinii libere sub bărbia ei, îi ridică uşor capul şi îşi coborî gura spre a ei, atât de plăcut, atât de blând. Nu ar fi deranjat-o dacă nu ar mai fi făcut nimic altceva decât să se plimbe prin Londra toată noaptea,

făcând asta. Adora felul cum limba lui hoinărea prin gura ei, atingându-i limba, explorând colţurile, revendicând ce rămăsese neatins până la el. Nu şi-l putea imagina pe Thornley sărutând aşa. Era mult prea necuviincios, sălbatic, nedemn, real. Atât de intim, o uniune parţială, o întâlnire care vorbea despre posesie şi intimitate. Era imposibil să se gândească să facă asta cu altcineva – să-şi dorească să facă asta cu altcineva.

Trăsura încetini, şi el se retrase.

— În seara asta nu vei fi fiica unui conte. Nu vrem să ne asumăm riscul să-ţi recunoască cineva numele. Eşti doar Vivi. Zâmbi tandru. Vivi a mea.

Nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi simţi că seara asta era specială. Atât de multe fete pe care le cunoştea visau să fie prinţese, iar ea tânjea la nimic mai mult decât să fie o cenuşăreasă.

— Dacă întreabă cineva cu ce mă ocup, voi spune că sunt fată în bucătărie.

— Ştii ce face o fată în bucătărie?

Ea râse uşor.

— Nu. Poate nu vor cere detalii.

Birja se opri. Finn dădu câteva monede printr-o deschizătură în acoperiş. Portierele se deschiseră. Sări afară, apoi întinse braţul după ea. Îşi puse mâna într-a lui şi, apreciind ca de obicei forţa pe care o găsea acolo, coborî.

Şi iată clădirea de cărămidă despre care el îi povestise de atâtea ori, cu semnul ei de lemn atârnat deasupra uşii, bălăngănindu-se în vântul uşor, anunţând că numele localului este Sirena şi Unicornul. Cineva pictase o sirenă într-un colţ de sus şi un unicorn în colţul opus de jos. Lumina se revărsa prin ferestre, aruncând o strălucire caldă pe aleea de cărămidă şi luminând oamenii dinăuntru. Voci, râsete şi un vacarm de sunete pe care nu le putea identifica se revărsau în noapte, iar ea se întrebă cum putea trece cineva pe acolo şi să nu-şi dorească să se oprească măcar câteva momente pentru a lua parte la aşa o petrecere.

Luând-o de mână, Finn o însoţi până la uşă, o deschise şi o mână înăuntru, unde era minunat, insolit şi diferit de orice alt loc pe care îl vizitase ea vreodată. Era obişnuită ca oamenii să vorbească în şoaptă la adunări, dar aici toată lumea ţipa pentru a se face auzită. Oamenii nu mergeau agale. Mergeau repede cărând căni şi pahare. Cele două femei care alergau cel mai mult aveau sânii mari, părţile de sus aproape ieşindu-le din veşminte. Energia şi entuziasmul locului era copleşitor.

Întorcându-se să-i spună ceva lui Finn, se opri brusc, dându-şi seama că trecuseră doi ani de când nu îl văzuse decât la lumina felinarului. Uitase ce ochi căprui avea. Părul lui, deşi deschis la culoare, avea şi nuanţe mai întunecate prin el, realizând un amestec de blond, de parcă soarele ar fi coborât şi ar fi atins o parte din el, dar nu pe tot. Părea mai în vârstă decât cei douăzeci şi trei de ani pe care îi avea, cu siguranţă mai în vârstă decât tânărul care venise să o ia pe Sophie. Trăsăturile lui aveau o asprime pe care nu o posedaseră înainte, o duritate care îi făcu stomacul să tremure într-un mod nesănătos şi o făcu să devină foarte conştientă că ea era la vârsta la care lăsa copilăria în urmă. Şi el se pregătise cu aceeaşi grijă ca şi ea pentru ieşirea lor. Haina lui nu era cea din material aspru pe care o purta de obicei, ci era făcută dintr-o stofă de calitate mai bună, de culoare neagră. Lavaliera albă de la gâtul lui era imaculată şi legată elegant. Vesta neagră din brocart îl costase probabil o avere. Dintr-un anumit motiv, când se holba la el îi era greu să înghită, să respire, să gândească.

Ceea ce-o atrăsese mereu la el fusese compania lui, dar acum, văzându-l la lumina lămpilor cu gaz, îi oferea mai mult de atât. În mod clar, acum era bărbat, incredibil de plăcut ochiului. Stând alături de el, îşi dădu seama cât de mult se maturizase şi ea.

Punându-şi mâna pe spatele ei, Finn o conduse printre nişte mese, protejând-o posesiv de cei doi bărbaţi voinici care râdeau în hohote şi păreau pe punctul de a cădea de *pe* scaune. Când ajunseră la o tejghea lungă din lemn strălucitor, el împinse la o parte doi bărbaţi, făcându-i puţin

loc şi o îndemnă să înainteze acolo, apoi pieptul lui era lipit de spatele ei, braţele lui o cuprinseră protector, apărând-o într-un fel ce-i încălzea profund inima.

— Gillie! strigă el.

Cea mai înaltă femeie pe care o văzuse vreodată, aproape cât Finn de înaltă, mai înaltă decât mulţi bărbaţi, se opri din a umple o holbă de la un butoi cu robinet, privi spre el, încuviinţă din cap şi reveni la treaba ei. Avea părul roşu, tuns până sub urechi. Lavinia nu ştia nicio femeie care să aibă părul astfel tuns. Sprijinindu-se de tejghea, se uită mai bine la ea. Hainele ei erau destul de simple: o cămaşă şi o fustă. Spre deosebire de fetele care serveau, ea părea să nu dorească să-şi arate dotările. Termină de umplut halba, o puse pe tejghea şi veni la ei.

— Finn.

— Gillie, ea este Vivi.

— Bună, zise ea politicos, dar Lavinia simţi că sora lui o măsura şi avu îngrozitorul sentiment că va fi judecată ca nefiind suficient de bună.

— Finn mi-a povestit multe despre tine, o asigură Lavinia. Ridicând o sprânceană, ea îşi mută atenţia la fratele ei.

— Aşa deci?

— Nu ştiam că o doamnă poate să aibă propria afacere. Ce independentă eşti!

— Îmi place independenţa. Ce să-ţi torn?

— Oh. Ea crescuse întâi cu dădaca, apoi cu guvernanta, apoi un lacheu îi oferea de băut la mese şi ea sorbea ce i se dădea. Uneori cerea să-i fie adus ceai, dar nu credea că aici se servea ceai. Nu voia s-o insulte pe sora lui Finn, cerându-i ceva ce nu avea la îndemână. Ai… vin roşu?

Gillie rânji.

— Am. Şi tu, Finn. Ca de obicei?

— Da.

— Mă întorc imediat.

După ce ea plecă, Finn se apropie. Simţea cum respiraţia lui îi gâdila gâtul într-un fel delicios şi pervers.

— Tu nu bei alcool?

— Doar la cină.

— Poate în seara asta încerci alte lucruri.

— Va trebui să mă îndrumi.

— Accept provocarea şi te voi îndruma cum doreşti tu.

Vocea lui era mai joasă, mai profundă şi mai provocatoare, şi ea nu era sigură că discutau despre alcool.

Sora lui reveni cu băuturile lor.

— Îmi pare rău, nu pot să stau, suntem foarte aglomeraţi în seara asta.

— Ne descurcăm singuri. Ridică ambele băuturi. Ţine-te de haina mea!

Prinzându-se cu degetele de mâneca hainei lui, îl urmă prin mulţime, conştientă de ocheadele domnilor, dar nimeni nu o atinse. Avea senzaţia că faptul că era cu Finn o marca ca fiind a lui, sub grija lui, o persoană cu care nu se putea glumi. O luă ameţeala oarecum la ideea că el avea aşa de multă putere de la o vârstă atât de tânără. Cine ştie unde ar putea ajunge? Poate chiar în parlament. Poate chiar prim-ministru. Deşi oricare din acele realizări erau la ani distanţă şi ea avea să fie demult măritată atunci. O întrista gândul că în curând drumurile lor se vor despărţi.

Se opriră la o masă unde stăteau doi oameni. Ambii se ridicară, el nu-i întrebă dacă aveau ceva de obiectat că li se alăturau, ci doar puse halba lui şi paharul ei jos. Petrecându-şi braţul în jurul taliei ei, o trase lângă el.

— Vivi, fraţii mei, Aiden şi Beast.

Văzu ceva asemănări între Finn şi Aiden – la ochi, la maxilar, la bărbie – dar niciuna cu Beast, a cărui înălţime şi a cărui lăţime a pieptului intimidau. Deşi ar fi fost greu de zis dacă se plăceau, pentru că părul lui lung şi negru cădea în faţă, acoperindu-i-o în parte.

— Îmi pare bine. Am auzit multe despre voi.

Ceea ce era un pic fals. Ştia despre tripoul lui Aiden, dar nu ştia nimic despre ocupaţia lui Beast.

— Fratele meu nu a fost aşa vorbăreţ, zise Aiden.

— Nu am vrut să încerci să mi-o furi, zise Finn. Dă-te mai încolo! Îţi iau scaunul.

Apoi trase unul gol, iar ea se aşeză.

După ce bărbaţii îşi schimbară locurile şi se aşezară şi ei, un altul – acesta având părul negru şi barbă mare – veni cu o stacană cu un lichid de culoarea chihlimbarului, luă un scaun liber de la o masă din apropiere, îl puse între Aiden şi Finn şi se făcu comod.

— Fratele meu, Mick. Mick, salut-o pe Vivi!

O cercetă încet cu privirea, nu într-o manieră obraznică, dar clar o evalua de parcă era o cutie mecanică pe care atunci când o deschideai scotea la iveală o comoară.

— Nu locuieşti în Whitechapel.

— Nu, rosti ea sec. Ce m-a dat de gol?

Ochii lui se lărgiră puţin, poate pentru că ea refuza să se lase intimidată de el. Îşi mută atenţia la Finn, apoi reveni la ea.

— Hainele tale. Sunt foarte elegante.

— Am o croitoreasă talentată.

— Care lucrează cu materiale scumpe.

— Încetează, Mick, zise Finn, vocea lui, un mârâit de avertizare, iar ea fu din nou uimită de cât de protector era cu ea, nedorind să-i strice seara nici cel mai neînsemnat lucru.

— Exprimarea ei e distinsă – aş zice aristocratică.

Deşi Finn îi atrăsese atenţia să nu spună prea multe despre ea, aceştia erau fraţii lui. Cu siguranţă, erau de încredere.

— Tatăl meu este contele de Collinsworth.

— Deci noaptea asta este o distracţie?

— N-ai pe cine altcineva să enervezi? întrebă Finn.

— Nu e o distracţie, zise ea. De mult timp doream să-i cunosc familia lui Finn. Deşi, cu excepţia lui Aiden şi Finn, aş zice că nu prea semănaţi unii cu ceilalţi.

Păreau totodată să fie cam de aceeaşi vârstă, ceea ce o nedumerea.

— Cu toţii avem mame şi taţi diferiţi, zise Mick.

— Dar cum se poate aşa ceva dacă faceţi cu toţii parte din aceeaşi familie?

— Suntem bastarzi.

*

Finn privi ochii aceia verzi clipind încet, o dată, de două, de trei ori, de şoc şi – se temea el – de dezgust. Îşi iubea fraţii, dar în acel moment îi venea să-l omoare pe Mick sau cel puţin să-i aranjeze nasul ăla perfect. Când era cu Vivi, niciodată nu păruse să conteze cine-i erau părinţii – sau mai degrabă faptul că nu avea părinţi.

Dintr-odată cuvintele lui Mick făceau să conteze. Foarte mult.

— Plecăm, zise Beast, dându-şi subit scaunul în spate şi sculându-se în picioare.

Aiden ridică privirea confuz.

— De ce?

— Le stricăm seara.

— Dar nu mai sunt alte mese.

— Stăm la tejghea. Încuviinţă din cap spre Vivi. A fost o plăcere, milady.

Apoi plecă, şi Aiden avu bunul-simţ să-şi ia halba şi să-l urmeze.

— Nu i-ai spus? întrebă Mick.

El fusese primul adus la uşa lui Ettie Trewlove, primul pe care ea îl luase şi îl păstrase ca fiind al ei, şi el se văzuse mereu ca fiind cel mai mare, chiar dacă niciunul dintre ei nu ştia exact când era născut, nu ştia ordinea în care veniseră pe lume.

— Pentru mine nu contează deloc cine sunt părinţii lui Finn, zise Vivi cu grandoarea unei regine care tocmai dă un decret.

— Va conta foarte mult pentru tatăl tău.

— Du-te dracului, Mick, zise Finn printre dinţii încleştaţi, chinuindu-se să-şi stăpânească furia înainte ca pumnul lui să zboare direct spre acea bărbie despre care puţini ştiau că ascunde o gropiţă asemănătoare cu a tatălui său, fiindcă fratele lui o ţinea ascunsă sub barba sa deasă.

Mick salută brusc din cap, apoi se ridică în picioare.

— Lady Vivi.

— Lavinia de fapt, zise ea.

Încă o înclinare din cap din partea fratelui lui, de parcă bănuise că numele nu putea să fie aşa de simplu precum cel cu care Finn o prezentase.

— Profitaţi de restul serii.

Finn aşteptă până când nu mai auzi tropăitul picioarelor mari ale fratelui său, apoi se uită la Vivi.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli asta despre mine aşa cum ai aflat. Mick ia întotdeauna personal circumstanţele naşterii lui.

Ea îşi puse mâna caldă peste pumnul lui strâns care stătea lângă halba sa, iar el se întrebă când îşi scosese mănuşile.

— Am spus adevărul, Finn. Nu-mi pasă.

Relaxându-şi mâna şi întorcându-şi palma în sus, îşi desfăcu degetele şi le împleti cu ale ei.

— Ar fi trebuit să-ţi spun.

— De ce nu ai făcut-o?

— Am crezut că nu vei mai dori să ai de a face cu mine.

— Ce prostuţ eşti, Finn!

Ridicând mâinile lor împreunate, ea îi sărută degetele. De fiecare dată când pleca iarna la moşie, se întorcea schimbată, dar de data asta diferenţele păreau mai pronunţate, de parcă lăsase în urmă mantia copilăriei.

Mai era încă ceva inocent în ea, dar nu mai era copilăroasă. Puritatea ei era rezultatul vieţii ei, a felului cum fusese crescută. Era protejată şi cocoloşită; nu i se părea nimic rău în asta. Nu-şi dorea să trăiască greutăţile din lumea lui.

— Spune-mi totul, zise ea blând. Cum ai ajuns să ai familia ta

— Nu aici. Cârciuma nu era un loc făcut să povesteşti despre ceva aşa de personal. Dacă era să fie onest, nu era sigur că voia să se uite ochii ei când îi vorbea, nu voia să vadă tristeţea, şocul sau dezgustul. Întunericul ar fi mai potrivit pentru a-i spune. Îţi place vinul?

Ea râse uşor. Râsul ei reuşea mereu să-i intre în

suflet, să-l gâdile, să-l încălzească.

— Nici măcar nu l-am încercat.

O privi cum ridică paharul, cum ia o gură şi cum i se pun în mişcare muşchii delicaţi ai gâtului. Apoi limba ei adună stropii ce mai zăboveau pe buzele ei, cum tânjea el să o facă.

— Chiar e bun.

— Vrei să încerci berea?

Încuviinţând din cap, ea îşi muşcă buza de jos, şi ochii ei sclipiră de parcă-i ceruse să facă ceva realmente necuviincios. Îşi dorea să-i fi cerut. Împinse halba spre ea, fascinat din nou de felul delicat în care bea ea. Apoi chicoti încet când chipul i se schimonosi într-o expresie care pe altă femeie ar fi făcut-o să arate oribil, dar care pe ea o face adorabilă. Îl făcea să-şi dorească să se aplece şi să sărute buzele acelea încreţite.

— Este aşa de amară! exclamă ea.

— Bănuiesc că trebuie să-i descoperi gustul. Poate mai târziu încercăm coniacul.

Ea se uită în jur.

— Petreci mult timp aici?

— Majoritatea serilor. Oricum, nu prea am altceva de făcut.

— Nu-mi pot închipui. Serile mele sunt pline de lectură, recitaluri şi teatru. Şi apoi anul acesta vor fi şi baluri, şi dineuri, desigur. Mă tem că nu ne vom putea vedea în fiecare marţi.

— Eu oricum te voi aştepta.

— N-aş vrea să-ţi pierzi timpul. Am putea avea un semnal – draperiile trase sau o lumânare la fereastră.

— Nu ne trebuie un semnal, Vivi. Îmi face plăcere să te aştept. Dacă nu vii, pierd o halbă. Ce-i rău în asta?

— Oh, Finn! Degetele ei se strânseră în jurul alor lui. Lucrurile se schimbă între noi.

El încuviinţă din cap, recunoscând că schimbările ar putea să fie mai mult decât îşi dădea ea seama.

— Dacă nu vrei, spune-mi să nu te mai aştept niciodată.

— Aproape mă omoară să nu te văd cât suntem la ţară. Cred că aş muri dacă nu te-aş vedea cât sunt în Londra.

Cu siguranţă, el ar fi murit dacă nu ar fi putut să o vadă, dar îi era teamă să nu o sperie dacă afla cât de profunde erau sentimentele lui, aşa că zâmbi arogant.

— Atunci o să mă vezi.

— Mă bucur că m-ai adus aici. Acum, în nopţile în care nu sunt cu tine, mi te pot imagina între pereţii ăştia, certându-te cu fraţii tăi. Râzând cu sora ta. Fruntea ei se încruntă. Unde-i cealaltă soră a ta?

— Fancy? Probabil doarme. E doar o fetiţă.

Avea doar nouă ani, venise mai târziu în viaţa mamei lor. Era singura pe care Ettie Trewlove o născuse, rodul unui bărbat care profitase de ea. Deşi el şi fraţii lui aveau doar paisprezece ani când se născuse, făcuseră un jurământ să le protejeze pe ea, pe mama lor şi pe oricare altă femeie care era tratată nedrept de bărbaţii fără scrupule.

— Chiar vreau să aflu cum a început familia ta.

Nu era o poveste înălţătoare, dar îi era dator să i-o spună.

*

— Cu ani în urmă, mama mea şi-a făcut reclamă că ia spre creştere, pentru un onorariu, copii din flori, zise el încet, ţinând-o pe Lavinia lângă el în timp ce stăteau întinşi în grădina familiei ei, în apropierea colţului înfrumuseţat de panseluţe colorate – nu că le-ar fi putut vedea, desigur, pentru că era întuneric. Dar era locul ei preferat în care stătea şi medita, iar acum, de câte ori va fi aici, se va gândi la el.

Rămăseseră în cârciumă până se închisese. Încercase whisky-ul – care o arsese pe gât – şi coniacul – care îi gâdilase nasul, dar o încălzise pe măsură ce-l înghiţea şi îi plăcuse. În tot acest timp simţise cum fraţii lui îi studiază şi se gândi că începea să-şi facă o idee despre cum se simţea

cineva pus la stâlpul infamiei, pe vremea când oamenii erau astfel umiliţi. Îi ignorase cât putuse de mult, pentru că voia o seară plăcută cu Finn. Numai el conta.

— Mick a fost adus primul la ea. Apoi Aiden, iar şase săptămâni mai târziu, eu. Bărbatul care m-a adus pe mine a fost acelaşi care l-a adus pe Aiden. Un ticălos încrezut. Nici măcar nu s-a deranjat să-şi ascundă blazonul de pe trăsură.

Inima îi bătu aşa puternic între coaste, încât ea bănuia că el o auzise.

— Tatăl tău este aristocrat? Cine e?

— Nu contează. Nu vreau să fiu asociat cu el.

— Şi mama ta?

— Nu ştiu nimic despre ea. Cum el a adus doi copii din flori în câteva săptămâni, am presupus că avea mai mult de o amantă. Aiden îl mai urmăreşte din când în când, ştie că are mai mult de o amanta, a şi vorbit cu el. Pe mine însă nu mă interesează câtuşi de puţin. Nu este genul cu care vreau să mă asociez – un bărbat care tratează abominabil femeile, care scapă de propriii copii fără scrupule.

Nu-i venea să creadă.

— Deci… v-a dat pur şi simplu?

— Nici măcar nu s-a uitat în urmă. Niciodată nu a întrebat de noi. I-a dat mamei noastre cincisprezece lire pentru fiecare din noi. Chicoti. A întrebat dacă pentru mine poate să dea mai puţin pentru că ea avea deja unul din bastarzii lui. Mama l-a pus să-i dea toţi banii.

— Este îngrozitor.

Rostogolindu-se până ajunse cu faţa la ea, îi cuprinse obrazul mângâindu-i colţul gurii cu degetul mare.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu ţi-am spus. Nu este o poveste fericită, dar mama mea – Ettie Trewlove – a fost bună cu mine. Ne iubeşte pe toţi şi ne-a unit într-o familie. Nu toţi cei care cresc copii ţin la copiii care le sunt daţi în grijă. Sunt doar afaceri. E îi pasă, deci am fost norocos în această privinţă.

— Ea este norocoasa. Că te are.

Şi îşi dădu seama că şi ea ar fi norocoasă dacă l-ar avea – chiar dacă ştia că nu-l putea avea, că era imposibil.

Dar în acest moment era al ei, izolaţi cum erau, fără ca nimeni să aibă habar unde se aflau. Inima ei tânjea după el, după toate îndoielile care îl chinuiau. Nu-şi putea imagina cum era să fii dat la o parte, avea nevoie să-l asigure că dezvăluirea lui nu-i schimbaseră sentimentele faţă de el…

Dar chiar când gândea asta îşi dădu seama că sentimentele ei se schimbaseră. Deveniseră mai profunde. Ce persoană remarcabilă era el pentru că se ridicase în ciuda unui început atât de sordid. Se întinse, îl luă cu o mână de gât şi-l sărută pe gură.

În vreme ce geamătul lui reverberă în jurul lor, el nu ezită să-şi desfacă buzele, şi ea profită, adâncind sărutul, străduindu-se să-i comunice cu o lunecare pasională a limbii cât de mult îl adora, că trecutul lui conta doar pentru că-l formase să fie omul pe care îl iubea.

Şi îl iubea. Se temea să spună cât de mult. Nu putea să rostească cu voce tare cuvintele. Nu ar fi fost drept pentru niciunul din ei

Până la urmă, va trebui să onoreze un pact făcut de tatăl ei. Dar nu acum, nu în acest moment.

Aşa că-l sărută cu ardoare, cu bucurie şi durere în suflet, şi nu protestă când mâna lui îi luă sânul şi-l strânse. Sau când el îşi coborî gura peste perla încordată şi o cuprinse cu gura, trimiţându-i valuri învârtejite de căldură prin tot trupul, umezind-o între coapse. Agăţându-se de ceafa lui, îl ţinu pe loc, dorindu-şi ca hainele să nu existe între pielea ei mătăsoasă şi catifeaua limbii lui aspre. Oftă şi gemu, conştientă că era o fată rea, dar se simţea atât de minunat. Ce rău era să se răsfeţe un minut sau poate două?

Apoi buzele lui reveniră la ale ei, şi ea îşi trecu degetele prin părul lui. Aproape că exprimă cu voce tare acele sentimente care voiau să explodeze precum artificiile pe care le văzuse aprinzându-se în Grădinile Cremorne.

Până la urmă, el fu cel care se dovedi mai reţinut, cel care se retrase şi se uită în jos la ea.

— Marţea viitoare, şopti el, ca un jurământ, ca o binecuvântare.

Şi ea se întrebă cum va putea să stea atât de mult

fără să-l vadă şi să rămână întreagă la cap.

*

Stând la Sirenă, dând pe gât a treia halbă de bere, Finn recunoscu că detesta fiecare noapte a săptămânii, cu excepţia celei de marţi. Acum era miercuri noapte, noaptea de după cea în care o adusese pe Vivi aici. Voia să o aducă din nou, voia să o ducă în altă parte. Voia să trăiască tot felul de aventuri cu ea.

Abia se mişcă atunci când un scaun fu tras, întors şi Aiden se aşeză în faţa lui, încrucişându-şi braţele peste spătar.

— Ce-a fost în capul tău s-o aduci aseară pe fata aia aici? Este fiica unui conte.

— Şi eu sunt fiul unui conte.

— Eşti bastardul unui conte. Nu te-a recunoscut niciodată şi nici nu o va face vreodată. Mama ta a fost amanta lui…

— Nu ştim asta. Nu ştim nimic despre ea. Doar presupunem asta pentru că a avut doi bastarzi aduşi aşa de repede unul după altul. Putea să fie o servitoare sau fiica vreunui lord.

— Poftim? Visezi la stele acum, crezând că dacă ai o bucată din partea lui şi una din mama ta poţi deveni un întreg demn de ea? E o nebunie, Finn. Ea e nebună. Nu va ieşi nimic bun din asta.

Capitolul 6

1871

Nu va ieşi nimic bun dacă o va urmări, dar naiba să o ia, nu va fi înfrânt de femeiuşca asta trădătoare.

Înainte să-i fi trecut complet durerea, îşi trase sufletul şi făcu un efort să se ridice în picioare. Apelând la resursele

vaste de determinare, o zbughi după ea, nefiind nevoit să fugă prea mult până să o zărească. Mergea cu pas vioi, dar privea întruna în jur, atentă la pericole. Fata pe care o cunoscuse el nu era aşa de independentă, aşa de alertă. Ce se petrecuse în anii care trecuseră de când nu o văzuse? Se luptă să nu-i pese, să nu se întrebe.

Încetinind ritmul, păşind silenţios, reuşi să o ajungă din urmă mai repede decât i-ar fi plăcut ei. Furia o inunda în valuri. Mereu reuşise să o citească aşa de bine. Era motivul pentru care trădarea fusese aşa de surprinzătoare. Fusese luat complet pe nepregătite şi se simţise până la urmă ca un miel dus la tăiere – ţinând cont de ocupaţia lui din acel moment, comparaţia părea mai mult decât potrivită.

Ea iuţi pasul. El făcu la fel.

— Nu poţi să mergi mai repede decât mine.

Se opri dintr-odată, se întoarse şi pumnul ei plonjă în umărul lui, dându-l doi paşi în spate. El se încruntă.

— Când ai învăţat să loveşti aşa?

— Nu e treaba ta. Acum, lasă-mă în pace!

— Pur şi simplu se întâmplă să mergem în aceeaşi direcţie.

De vreme ce el avea de gând să meargă în aceeaşi direcţie cu ea. Îşi dispreţuia propria curiozitate, nevoia de a şti din nou totul despre ea. Clătină din cap. Înainte nu ştia totul despre ea. Crezuse că ştia.

— Atunci traversează strada. Mergi pe partea cealaltă.

— Ce se întâmplă? Ţi-e greu să te abţii să mă săruţi?

— O să îngheţe iadul când o să te sărut eu din nou.

Ea porni din nou înainte, ca un soldat în drum spre luptă – sau chinuindu-se să lase în urma lupta. Dar el avea chef de ceartă, o căuta din clipa în care o văzuse după opt ani lungi.

Îl enerva la culme că ea era mai frumoasă acum decât ultima oară când o văzuse el şi îşi făcuseră promisiuni unul altuia, promisiuni încălcate doar câteva ore mai târziu. Anii, maturitatea îi adăugaseră o graţie pe care nu o posedase la şaptesprezece ani când el îşi declarase iubirea pentru ea. Şi

mai mult îl enerva faptul că trupul lui – mădularul lui trădător – reacţiona în apropierea ei.

Ajunse din nou să meargă alături de ea, o auzi oftând adânc şi simţi o plăcere perversă ştiind că prezenţa lui o deranja. Bun. Începu să fluiere o melodie pe care încercase să o uite, una pe care o auzise la un bal unde ea valsase în braţele lui. Se întrebă dacă ea îşi amintea momentul cu duioşie sau îi sfâşia inima cum o sfâşia pe a lui. Îl lua de prost. Nicio amintire despre ea nu ar trebui să fie plăcută, dar avea încă nopţi în care stătea treaz în patul lui, holbându-se la tavan pentru că, atunci când închidea ochii, o vedea pe ea.

Petrecuse cinci ani din viaţa lui în izolare, şi singurele lucruri care îi ţinuseră companie, care îl ţinuseră întreg la cap fuseseră amintirile cu ea. Ele îl ajutaseră. La început apelase la amintiri pentru a-şi alimenta nevoia de răzbunare, de pedeapsă, dar singurătatea crescuse până când amintirile se transformaseră în vise despre cum va fi viaţa după închisoare. Îi dădeau speranţe că iubirea îl aştepta undeva, că o femeie îi va zâmbi din nou, va râde cu el, îi va umple inima de bucurie.

O ura pentru că îi oferise aşa de multă bucurie şi apoi i-o luase. Fiica răsfăţată şi cocoloşită a unui conte. Acum nu mai arăta aşa de răsfăţată, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să o lase pradă hoţilor, beţivilor şi ticăloşilor. Dar gândul că un alt bărbat ar atinge-o chiar şi cu un deget îl înfuria atât de mult, încât îl făcea să tremure din toate încheieturile. Nu mai era a lui, nu fusese niciodată cu adevărat a lui, dar, cu toate astea, o parte proastă din el nu putea uita că odată fusese foarte aproape de a fi, nu putea uita fata care fusese ea.

— De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă ea.

— Poftim?

Ea oftă iritată, dar el nu ştia dacă era supărată pe ea însăşi că întrebase sau pe el că o făcea să întrebe din nou.

— De unde ai ştiut că sunt aici? Thornley ţi-a zis?

— Nu. Gillie.

Ducele îi dăduse surorii lui o miniatură a femeii care îl

părăsise la altar, iar Gillie făcuse eforturi să-l ajute să o găsească. Tot ce ştiau era că ea venise în Whitechapel. Nu ştiau de ce sau unde exact.

— Deci de ce mă cauţi?

Habar n-avea. Poate îşi închipuise că, dacă o vedea, măcar încă odată, nu se va mai gândi la ea, nu va mai fi bântuit de amintiri, de ceea ce ar fi putut să aibă împreună.

— De ce nu te întorci acasă? Aproape gemu de supărare că o întreba, când ar fi vrut ca ea să creadă că nu-i păsa. Dar lui continua să-i pese, ca unui prost. Thornley este însurat. Nu te pot obliga să te căsătoreşti cu el acum.

— Mă vor obliga să mă mărit cu altcineva, cu un alt duce. Mama este hotărâtă să fiu ducesă.

— Credeam că ăsta-i visul tuturor doamnelor elegante – să pe mâna pe un duce.

Nu-şi putu ascunde amărăciunea din glas. Nu ar trebui să o învinovăţească fiindcă dorise altceva decât un om simplu, un bastard. Dar o învinovăţea pentru modul cum scăpase de el.

— Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii că un titlu nu contează deloc pentru mine şi, dacă tu crezi asta, atunci nu mă cunoşti deloc.

— Te-am cunoscut suficient de bine să te fac să mă primeşti în patul tău.

Mândria îl făcuse să scuipe cuvintele.

O văzu tresărind, dar, în afară de asta, nu avu nicio altă reacţie, nu spuse nimic.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Ma lupt să pun capăt practicii legate de creşterea copiilor orfani sau cel puţin să obţin să fie practicată cu licenţă. Trebuie să ai licenţă să omori un cal, dar nu şi să ai grijă de copilul altuia? Este ridicol. Nu are sens să ne luptăm să protejăm animalele mai mult decât oamenii.

De vreo două ori o urmărise pe o alee întunecată şi o văzuse aşteptând acolo vreo două ore, oftând din greu din când în când. Apoi, săptămâna trecută, o femeie i se alăturase şi îi dăduse trei copiii în grijă. Fusese curios în legătură cu acţiunile ei, dar nu avusese încredere în el

însuşi să o abordeze fără să-i arate cât de profund îl rănise trădarea ei. Avusese atât de multă încredere în sentimentele ei, fusese atât de sigur că o cucerise pentru eternitate.

Din păcate, cu cât stătea mai mult în compania ei, cu atât fierbea mai mult furia pe care încerca să o controleze, să iasă la suprafaţă de unde încercase să o alunge. Voia să-l creadă indiferent, chiar când resentimentele lui ameninţau să-i copleşească bunul-simţ. Nu se dusese la ea mai devreme pentru că o parte din el se temea de răspuns, îi întorsese spatele din cauza circumstanţelor naşterii lui. Toată viaţa se chinuise să se convingă că nu conta faptul că era un copil nelegitim. Dar poate contase pentru singura persoană care însemnase cel mai mult pentru el. Cu toate astea, ea preluase cauza copiilor născuţi în aceleaşi circumstanţe ca şi el. Se purta aşa pentru că se simţea vinovată că-i întorsese spatele?

— De ce-ţi pasă?

— Din nou, Finn, se pare că nu m-ai cunoscut deloc.

Ajunseră la porţile din gardul de fier forjat care încercuia orfelinatul. Bariera avea rostul de a ţine copiii înăuntru, nu pentru a ţine afară pe oricine avea intenţii rele. El ar fi putut sări gardul într-o clipită.

Ignorându-l, neavând nici măcar bunul-simţ să-i mulţumească pentru că o însoţise, ea deschise poarta, ale cărei balamale scârţâiră în semn de protest.

— Data viitoare când mai ieşi noaptea să te întâlneşti cu cineva, angajează un flăcău mare să te însoţească.

— Cred că am demonstrat că sunt perfect capabilă să-mi port de grijă.

Păşi prin deschizătură şi închise repede poarta, făcând-o să scârţâie şi să protesteze de forţa acţiunilor ei.

— Vivi.

Ea se opri, dar nu se întoarse, nu-l pedepsi de data asta că-i folosise numele de alint pe care i-l dăduse. Lady Lavinia păruse mereu un nume prea sofisticat pentru fata care fusese – sau, poate, pur şi simplu, fusese prea sofisticat pentru el, ceva ce-i amintea mereu de locul ei în

lume, în vârful unui piedestal, în vreme ce destinul lui era să rămână în noroi, uitându-se mereu în sus la ceea ce nu ar trebui să atingă.

— Nu mă îndoiesc că-ţi poţi purta singură de grijă în cele mai multe împrejurări, dar nu erai pregătită când te-am dezarmat – în niciuna dintre situaţii. Chiar există pericole la orele astea ale nopţii pe care s-ar putea să nu fii pregătită să le înfrunţi.

Ea se întoarse atunci, dar el nu reuşi să-i vadă trăsăturile feţei. Era doar o siluetă întunecată, stând într-un colţ şi mai întunecat.

— Tu eşti unul dintre ele?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul care avea aceleaşi visuri ca mine?

— A murit.

„Tu l-ai omorât, tu şi tatăl tău”.

— La fel şi fata cu care ai împărtăşit aceleaşi visuri. Ce pereche frumoasă suntem!

Se răsuci pe călcâie şi începu să se îndepărteze. Tristeţea din vocea ei îl luă pe nepregătite, aproape îl făcu să meargă după ea, dar la ce-ar fi servit? Doar învinuiri, acuzaţii şi amărăciunea trădării ei.

Şi apoi, avea o întâlnire la care trebuia să ajungă.

Intrând pe uşa din spate, Lavinia păşi în bucătărie, unde o lampă simplă stătea pe o masă mare din lemn. O lăsase acolo înainte să plece în expediţia ei târzie în noapte. Se apropie, găsind alinare în ea; îşi puse bastonul pe masă, se prinse cu mâinile de spătarul unui scaun, îşi coborî capul, inspiră adânc şi încercă să oprească tremuratul care o cuprinsese din clipa în care îl văzuse pe Finn. Ştia unde se afla. De cât timp ştia?

Se întoarse, reveni la uşă, verifică zăvorul, se asigură că era tras. Nu că asta l-ar fi oprit, dar nu şi-l imagina intrând prin efracţie în casa unui ordin religios. Cu siguranţă, nici măcar el nu ar fi comis un asemenea sacrilegiu.

Lipindu-şi fruntea de uşă, se luptă cu lacrimile. Faptul

că fusese atât de aproape de el, că vorbise cu el redeschisese răni vechi. Crezuse că se vindecaseră, doar ca să descopere că supurau. Sfinte Dumnezeule, ce fel de om era să vorbească cu ea fără să-i ceară iertare pentru că aproape o distrusese?

— Fără copii în seara asta?

Se întoarse spre voce şi îi zâmbi trist surorii Theresa. Se luptă cu melancolia care plana deasupra ei după ce lucrurile nu decurseseră aşa cum sperase ea, pentru că nu putuse salva mai mulţi copii. Dar avea să trimită un articol la *The Times* dezvăluind detaliile aventurilor ei. Procesul şi spânzurarea ulterioară a lui Charlotte Winsor, în urmă cu câţiva ani ajutase să iasă la iveală unele dintre abuzurile faţă de copiii daţi spre îngrijire, dar tot nu se făcea suficient pentru a proteja. Devenise cauza ei să facă asta, motivul pentru care se ridica din pat dimineaţa. Îi dăduse un scop în viaţă, aşa că nu mai exista pur şi simplu, ci trăia. Dacă ar reuşi să-i facă pe oameni să asculte…

Ceea ce părea o sarcină de nedepăşit, de vreme ce ea nu reuşise nici măcar pe Finn să-l facă să plece. La naiba cu omul ăsta enervant. Ar fi trebuit să-l străpungă. Dacă o mai aborda, nu va mai ezita şi facă asta.

— În seara asta nu. Nu a apărut nimeni.

O mică minciună, dar nu voia ca sora să se îngrijoreze. În noaptea aceasta fusese prima dată când avusese de a face cu violenţa. Prost moment că se întâlnise săptămâna trecută cu o femeie care la scurt timp după aceea fusese arestată. Detesta să recunoască, dar Finn s-ar fi putut să aibă dreptate şi va trebui să angajeze pe cineva să o însoţească. Era posibil să devină cunoscută şi, dacă mai erau şi alţii arestaţi, ar putea fi considerată un pericol.

— Mă bucur că aţi revenit în siguranţă. Somn uşor, domnişoară Kent.

Când căutase refugiu aici, nu le spusese că era fiica unui conte. Voia să-şi păstreze anonimatul.

— Noapte bună, soră.

Sora Theresa se retrase pe holul care ducea la dormitorul ei. După ce ridică lampa şi bastonul, Lavinia ieşi

din încăpere, străbătu holul, apoi urcă la etaj, unde pe o parte a unui coridor lung erau aliniate câteva dormitoare, în vreme ce pe partea cealaltă era o încăpere mare care se întindea dintr-un capăt în celălalt. Trei uşi dădeau spre încăperea unică, fiecare fiind lăsată deschisă ca să se audă orice plânset neliniştit. Intră în linişte, mulţumită să vadă cele douăzeci şi cinci de paturi aliniate pe fiecare perete şi de imaginea copiilor care le ocupau pe majoritatea, câţiva ajunşi aici ca rezultat al muncii ei.

Se uită la sora care adormise într-un scaun în timp ce-i veghea pe micuţi. Mulţi dintre ei aveau coşmaruri. Puţini vorbeau despre cum fuseseră vieţile lor. Dar nu se putea uita la ei fără să se întrebe cât de mult ar fi semănat viaţa lui Finn cu a lor, dacă el nu ar fi ajuns la o altfel de femeie. Ţinând cont de toate lucrurile pe care i le povestise el, femeia căreia îi fusese încredinţat îl iubise, şi el o iubise pe ea. Nu toţi copiii din flori erau aşa de norocoşi.

Merse încet şi în tăcere printre paturi, luminându-l cu lampa pe fiecare ocupant, ridicând o pătură ici, aranjând după ureche o şuviţă de păr colo, mutând o păpuşă de cârpă în îndoitura cotului. Fiecare copil era preţios şi se închipuia ca mamă a fiecăruia dintre ei, având grijă de ei, cântându-le cântece de leagăn, ţinându-i în braţe, copleşindu-i cu dragoste. Salvarea lor umplea un gol în ea care doar crescuse cu timpul, pe măsură ce tot mai multe săptămâni treceau fără să primească vreo veste de la Finn.

Şi apoi, în noaptea asta când nu-şi dorise niciun cuvânt de la el, cuvintele îi curseseră de pe buze, ameninţând să o dărâme.

Cu un oftat tăcut, ieşi din încăpere şi se întoarse pe hol. Deşi se îndoia că va putea adormi, nu avea niciun chef să bântuie coridoarele ca o fantomă macabră. Se îndreptă spre camera pe care o împărţea cu sora Bernadette, nefiind surprinsă să o găsească dormind, iar sforăitul ei ar fi putut trezi şi morţii.

Se dezbrăcă în linişte de rochia pe care o găsise la o misiune locală, vechitura altcuiva. Era puţin uzată, dar încă bună de purtat. Când fugise din biserică, era îmbrăcată în

rochia de mireasă şi, de teamă ca evadarea ei să nu fie împiedicată, nu se mai întorsese acasă să-şi ia alte haine.

Thorne merita pe cineva care să-i poală oferi inima, iar Lavinia era un dezastru. Dar nu-şi dăduse seama de adevărata mărime a lipsei ei de corectitudine faţă de Thorne decât când îl zărise pe Finn la nunta fratelui lui, cu două săptămâni înainte de a ei.

Îşi puse cămaşa de noapte, o altă vechitură purtată, dar incredibil de moale de la atâta spălat. Se strecură sub cearşafurile aspre cât de atent posibil, pentru că patul avea tendinţa să scârţâie şi rămase cu ochii la umbrele care jucau pe tavan.

Când îl văzuse în acea zi în biserică simţise că i se frânge din nou inima. Anticipase că ar fi putut să fie acolo. Doar că nu se aşteptase să o impresioneze aşa de tare faptul că-l vedea. Acum era un bărbat în toată firea, nu mai era nici urmă de puştiul care fusese. Mai chipeş decât atunci când se îndrăgostise de el. I se păruse că se mai înălţase. Umerii lui erau clar mai laţi. Purtase haine croite elegant, un semn al succesului.

După ce-i spusese în şoaptă lui Thorne, care o însoţise la ceremonie, că se simţea dintr-odată rău – cu siguranţă de la ceva ce mâncase –, ieşiseră discret din biserică. El o însoţise acasă şi apoi se întorsese la nuntă ca să ureze cuplului toate cele bune. Nu ştia dacă Mick Trewlove citise lista invitaţilor şi remarcase numele acolo – se îndoia. Fratele ei nu participase, fiindcă soţia lui se simţea adevărat rău în acea dimineaţă. Ceea ce era în avantajul tuturor negreşit, pentru că ea bănuia că familia Trewlove nu l-ar fi primit cu braţele deschise. Nici pe ea nu ar fi primit-o, dar curiozitatea ei avusese câştig de cauză. Uneori, când nu avea somn, se întreba ce se întâmplase cu Finn.

Aşa că-l văzuse în biserică şi îşi dorise să nu-l fi văzut, pentru că vinovăţia şi ruşinea pe care reuşise să le tempereze atâţia ani, nu doar că-şi scoseseră capetele urâte, dar crescuseră exponenţial pe măsură ce se apropia data nunţii ei. Până la urmă nu putuse să-i facă asta. În

noaptea de dinaintea nunţii făcuse greşeala să-i mărturisească mamei ei că ea credea că ar fi fost mai bine pentru toată lumea implicată, dacă ea se răzgândea. Contesa, temându-se că singura ei fiică ar putea fugi, o încuiase în dormitorul ei.

În dimineaţa următoare, Lavinia retractase şi se purtă ca şi cum avea de gând să se mărite. Dar la biserică, fratele ei nebănuitor nu ezitase să o lase un moment singură şi astfel ea reuşise să evadeze. Nu fusese complet pregătită de fugă, dar se descurcase.

Până în seara asta, când îl văzuse pe Finn. Nu fusese deloc pregătită să-l înfrunte, să fie bombardată de atât de multe amintiri şi, împotriva voinţei ei, stând acolo în întuneric, îşi aminti o noapte magică când ea chiar devenise a lui.

Capitolul 7

1863
Împlinire găsită

Stând în faţa oglinzii, Lavinia se uita cum Miriam îi aranja părul în sus într-un stil care amintea de Maria Antoaneta, ceea ce i se părea potrivit, fiindcă mama ei i-ar lua capul dacă ar şti adevăratul motiv pentru care Lavinia insistase şi implorase să organizeze un bal mascat. Dar fusese necesar pentru planul Laviniei. Fiecare bal la care participase până atunci fusese plictisitor şi lipsit de evenimente. Era primul ei sezon şi ar fi trebuit să fie captivată de eleganţa sclipitoare. În schimb, i se părea totul destul de plictisitor şi găsea extrem de obositoare participarea la baluri.

Petrecea mare parte a timpului dansând cu un partener după altul. Prietenii fratelui ei erau cu toţii dispuşi să se asigure că nu rămâne nedansată chiar şi în nopţile când Thornley nu participa la baluri, adică în majoritatea

lor. El n-avea nevoie să-şi petreacă timpul cunoscând tot felul de debutante. Ştia cu cine trebuia să se însoare, aşa că era liber să-şi petreacă serile altfel. În seara aceea urma să participe, desigur, pentru că nu voia prin absenţa lui să-şi insulte viitorii socri. Ea va avea cele două dansuri cu el, apoi el se va îndrepta, fără îndoială, spre salonul de jocuri sau se va strecura să bea puţin whisky cu fratele ei sau va pleca să caute distracţii mai interesante.

Dar balul mascat nu era pentru el. Era pentru Finn.

Un tânăr ce se putea furişa într-un conac, în dormitorul ei, putea cu siguranţă să intre într-o sală mare şi plină cu oameni, cu atât mai mult cu cât purtau cu toţii măşti. Tot ce trebuia să facă era să se caţere peste zid – să intre pe poarta din spate ar fi fost cu siguranţă prea banal pentru el – să ajungă în grădini şi apoi pur şi simplu să străbată aleea şi să intre pe uşile terasei care vor fi lăsate întredeschise pentru a permite aerului mai rece să circule prin sala de bal aglomerată.

După ce Miriam îi termină de aranjat părul, Lavinia trecu la obositoarea sarcină de a-şi îmbrăca costumul – o rochie albă voluminoasă care îi dezvăluia gâtul, umerii şi destul de mult din decolteu. Cerceii. Trăgându-şi mănuşile albe care îi treceau de coate, se simţea ca o adevărată doamnă în seara asta, nu ca o tânără pe cale de a deveni femeie. Sentimentul avea prea puţin de a face cu costumul, ci mai mult cu felul în care se prezenta ea pentru un anumit domn. Refuza să se simtă vinovată că niciodată nu făcuse la fel de multe pentru Thornley, fiindcă se îndoia că el se deranja prea mult pentru ea. Dar Finn, da. El se va deranja să facă rost de un costum şi de o mască pentru a se strecura la balul mamei ei. Era o răutate încântătoare. Mama ei ar face o criză de apoplexie dacă ar descoperi un om de rând în sala ei de bal.

Dar Lavinia avea încredere că Finn va fi discret. Discutaseră detaliile de câteva ori. Niciodată nu aşteptase mai mult o seară, nici măcar primul ei bal.

Cu ajutorul lui Miriam, reuşi să-şi lege masca fără să deranjeze o singură şuviţă de păr. Masca argintie sclipea de

la paiete şi era împodobită cu smocuri elegante de pene.

— Destul de surprinzătoare, milady, zise Miriam.

— Sunt de acord.

— Ducele nu-şi va putea lua ochii de la dumneavoastră.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

Deşi adevărul era că ea spera ca Miriam să se înşele. Nu voia ca tocmai în seara aceea să-i atragă atenţia, mai ales când nu i-o atrăsese prea mult în alte nopţi.

— Ne-am putea muta în reşedinţa lui elegantă până la sfârşitul verii. Cel puţin asta spun unii dintre servitori. Şi că mă veţi lua cu dumneavoastră.

Întorcându-se într-o parte, îşi studie reflexia în oglinda mare.

— Păi, normal că te voi lua cu mine. Dar mă îndoiesc că va fi anul acesta. Nici măcar nu suntem logodiţi propriu-zis. Ducele nu se grăbeşte să se însoare.

— Dar după ce vă va vedea în noaptea asta, vă va cădea la picioare.

Râzând uşor, ea clătină din cap.

— Te asigur că Thornley nu este genul de bărbat care să cadă la picioarele cuiva.

Cu o ultimă privire în oglinda mare, ieşi din cameră şi coborî în marele salon unde totul era gata, cu excepţia nenorocitelor de uşi care dădeau spre terasă.

— James, deschide, te rog, uşile de la terasă, zise ea trecând pe lângă un lacheu. Este o noapte aşa de frumoasă, şi oaspeţii noştri se vor încălzi.

Luă un carneţel de dans de pe o măsuţă din apropierea scărilor care duceau în sala de bal şi şi-l puse la încheietură. Avusese un rol esenţial în selecţia dansurilor, alegând şase valsuri, planificând să le lase pe toate neocupate din moment ce nu ştia sigur când va apărea Finn şi era hotărâtă să aibă parte de un dans cu el. Fără cadril sau cotilion pentru ei.

Se întoarse când auzi foşnet de fuste şi îi zâmbi mamei ei.

— Arăţi minunat, draga mea.

— Mulţumesc, mamă.

— Aş zice că ducele de Thornley va fi nerăbdător să plece genunchiul în scurt timp, deşi nu ştiu de ce ai insistat asupra măştilor. Poţi avea un bal mascat fără să mergi la extreme.

— Îmi place taina măştilor, misterul. Poate voi dansa cu un domn şi nu voi şti cine este.

— Mă cam îndoiesc de asta. Îi ştii pe toţi invitaţii. Pe majoritatea îi poţi identifica după siluetă. Pe alţii îi vei recunoaşte cu siguranţă când vor vorbi.

— Cu toate astea, este destul de amuzant să-ţi dai seama cine sunt înainte să vorbească. Sau, cel puţin, bănuiesc că este. Se întinse şi o strânse de mână pe mama ei. Cred că va adăuga un pic de emoţie, va face balul nostru memorabil.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Mama ei plecă apoi pentru a se asigura că totul era în ordine şi, o oră mai târziu, sala de bal gemea de invitaţi. Euforia plutea în aer. O simţea emanând de la ceilalţi participanţi, deşi se îndoia că euforia altcuiva rivaliza cu a ei. Era într-o căutare continuă printre domni – majoritatea dintre ei îmbrăcaţi în hainele lor de seară şi purtând o mască – chinuindu-se să-l găsească pe cel care nu primise o invitaţie aurie de la mama ei.

Un individ înalt cu părul închis la culoare se apropie de ea. Mama ei avusese dreptate. Nu trebuia să vadă sub masca lui ca să îşi dea seama că era Thornley. Emana încredere, purtându-şi titlul ca pe mantie bine croită. Când zâmbi, i se păru că i se pune un nod în stomac. Puterea şi prestigiul îl făceau diabolic de chipeş. Îi plăcea destul de mult de el, dar nu aprindea scântei în ea. Se putea oare mărita cu n bărbat care nu reuşea asta? Datoria dicta că putea şi că o va face. Dar va veni şi fericirea? Va fi suficient cât să nu stea întinsă în pat gândindu-se la altul?

— Lady Lavinia, rosti el cu vocea sa profundă de bariton, luându-i mâna înmănuşată şi sărutându-i degetele. Sau ar trebui să zic regina Maria Antoaneta?

Ea râse uşor, încântată de perspicacitatea lui. Deşi

spera să nu-i acorde prea multă atenţie pe durata serii.

— Ţi-ai dat seama cine sunt. Ce bine de tine! Şi tu…

El purta costumul lui negru de seară şi o mască neagră simplă. El arcui o sprânceană întrebătoare.

— Wellington, normal.

Ea îl privi cu subînţeles.

— Ai fi putut măcar să depui efortul să te îmbraci în haina lui militară.

— Sunt o versiune mai bătrână a lui, la mult timp după ce şi-a încheiat cariera militară. Să îndrăznesc să sper că mi-ai păstrat un vals?

Se uită la carneţelul ei. Urma un vals cu niciun nume în dreptul lui şi, din moment ce domnul pentru care îl păstrase, nu-şi făcuse apariţia încă, zise:

— Ai noroc. Următorul dans este al tău.

Recunoscu fără tragere de inimă că era un dansator excelent în timp ce o învârtea pe parchetul lustruit. Respectuos. Nici un licăr pervers nu sclipea în ochii lui, indicând că ar dori să o ţină mai aproape de el. O va face când logodna lor va deveni oficială?

— Nu-ţi plac balurile mascate? întrebă ea.

— Nu în mod deosebit, nu.

— Atunci, apreciez că ai venit.

— Mama ta nu m-ar fi iertat niciodată. Dar tu?

— Da, dacă ţi-aş fi înţeles motivul. De ce crezi că suntem învăţaţi că trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem?

— Nu ştiu. Mi se pare o manieră ciudată de a trăi. Te bucuri de sezon?

— Foarte mult. Nu vreau să se termine. Şi apoi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, se simţi obligată să adauge: Abia aştept următorul sezon şi o altă rundă de baluri.

— Nu te grăbeşti să te măriţi?

— Nu, Excelenţă, nu mă grăbesc. Tu?

El chicoti încet.

— Ca să fiu sincer, Lavinia, cred că suntem prea tineri pentru o astfel de aventură.

Ea râse la asta. El avea douăzeci şi opt de ani. Se întrebă când credea el că va fi suficient de matur, dar, de altfel, şi fratele ei, la douăzeci şi şase de ani, făcea tot ce putea să evite căsătoria. Îşi înclină cu aroganţă capul.

— Ca regină te scutesc de datoria de a rămâne în această seară la bal. Şi dacă ai fi atât de amabil să-l iei şi pe fratele meu cu tine, ar fi şi mai bine.

— Chiar nu te deranjează dacă plec? întrebă el.

— Chiar deloc. Am destui parteneri de dans, unii chiar au depus eforturi să se costumeze cum se cuvine.

Muzica se stinse, dansul se termină. Cu un zâmbet tandru, el îi luă mâna şi din nou i-o sărută.

— Eşti o regină generoasă. Păcat că într-o zi îţi vei pierde capul.

Ea se întrebă dacă nu şi-l pierduse deja – pentru alt bărbat. Cu siguranţă, nu-şi dorea ca el sau Neville să o vadă valsând cu Finn, să observe că dansase cu el mai aproape decât ar fi trebuit, bucurându-se de compania lui mai mult decât de compania oricărui alt partener. Fiind un gentleman perfect, o însoţi în afara ringului de dans.

— Bucură-te de seară, Excelenţă.

— Bucură-te şi tu de seară, milady.

Plecă, hotărârea reverberând cu fiecare pas. Ea bănuia că-i intimida pe mulţi, dar fusese obligat să îmbrace mantia de duce la cincisprezece ani şi era foarte obişnuit cu rangul lui.

— Se pare că-l placi, şopti senzual o voce aproape de urechea ei.

Cu inima bubuind, se întoarse cu faţa spre un bărbat în veşminte obişnuite. Sub palton purta jachetă de muncitor, vestă, cămaşă şi o lavalieră înnodată la gât. Cizmele îi erau însă lustruite. Pălăria cu bor lat, tot de muncitor sau de fermier, era coborâtă pe frunte, umbrindu-i chipul, un chip ascuns pe jumătate în spatele unei măşti negre.

— Ai venit.

— Am promis că voi veni. Nu te-aş minţi niciodată, Vivi.

Ea zâmbi.

— Costumul tău…

Nu era la fel de elegant ca al celorlalţi, dar pentru el banii erau preţioşi. Ea nu se putea aştepta să-i cheltuiască pe lucruri banale.

— Sunt un tâlhar la drumul mare, zise el.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Normal. Genial. Cât de creativ eşti! Aş zice că eşti singurul de aici. Se aplecă spre el şi şopti: Pari foarte periculos.

— Pentru că sunt. Buzele lui se arcuiră senzual. Însă doar pentru tine.

Cum de reuşea aşa de uşor s-o facă să se topească toată, să-şi piardă agerimea minţii?

— Eu sunt Maria Antoaneta, în cazul în care nu ştiai. A fost regina…

— Ştiu cine a fost.

— Îmi pare rău. Nu vreau să-ţi pun sub semnul întrebării educaţia.

— Am văzut-o la expoziţia de la Madame Tussaud. Tu eşti mult mai drăguţă.

— Decât o figură de ceară? Asta speram şi eu, aş zice.

— Mi-ai păstrat un dans? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-ai promis că înveţi să dansezi vals. Ai reuşit să iei câteva lecţii?

— Te-am privit cum dansai cu individul de mai devreme. Pare destul de uşor.

— De când eşti aici?

— De ceva timp.

— De ce nu te-ai apropiat mai devreme de mine.

— Pentru că nu am vrut să atrag nimănui atenţia, aşa că mi-am rezervat puţin timp să mă integrez. Eşti destul de populară.

Tonul lui insinua că îl deranja acest lucru.

— Este balul familiei mele, aşa că doamnele se simt obligate să stea de vorbă cu mine şi bărbaţii să danseze cu mine. Nu înseamnă că îmi şi place.

— Nu-ţi place?

— Multe se fac din datorie. Tu eşti aici pentru că vrei să fii, pentru că ai vrut să-mi faci pe plac. Deşi nu era recomandat, ea se întinse, îi prinse mâna înmănuşată şi i-o strânse. Pentru mine înseamnă foarte mult că ai venit. Te-ai căţărat pe zid?

El chicoti.

— Nu, am folosit poarta. Nu am vrut să risc să-mi stric deghizarea.

— La asta nu mă gândisem. Privind dincolo de el, văzu un gentleman apropiindu-se. Trebuie să dansez cadrilul cu Lord Dearwood. Apoi urmează valsul tău. Aşteaptă-mă aici.

Pentru că nu se gândise cum să-l prezinte, îl lăsă acolo şi îl întâmpină pe Dearwood în timp ce acesta venea spre ea.

Tot timpul cât dansară fu conştientă că Finn o urmărea, o studia, nedezlipindu-şi privirea de la ea. Nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de ea. Era aici doar pentru ea. O făcea să se simtă specială, unică, preţuită. Când dansul se termină, fu recunoscătoare că se întorcea la el. Dearwood merse alături de ea.

— Nu este nevoie să mă conduceţi afară de pe ringul de dans.

— Cum să nu, milady. Sunt un gentleman.

Încercă să ocolească alte cupluri şi să ajungă la marginea ringului departe de Finn, dar se părea că ambii bărbaţi îşi atrăseseră atenţia unul altuia, fiindcă Dearwood o ghida spre locul unde se afla Finn, iar Finn plecase de la locul lui ca să-i iasă în întâmpinare. Blestemă bărbaţii, natura lor încăpăţânată şi geloziile, chiar dacă în secret nu se putea abţine să nu se umfle în pene că Finn era hotărât să o revendice.

Când ieşiră în sfârşit de pe ringul de dans, Finn făcu un pas în faţă. Dearwood îşi înclină capul într-o manieră care îi aminti de un câine confuz.

— Nu sunt sigur că ştiu cine sunteţi, domnule.

— Dick Turpin, zise Finn firesc, cu vocea lui obişnuită, şi Lavinia avu un moment de panică, temându-se că va fi

descoperit.

Dearwood râse, dar chicoteala lui nu conţinea amuzament autentic.

— Inteligent, domnule. Dar eu mă refeream la adevărata dumneavoastră identitate, nu la costum.

— Credeam că întregul scop al unui bal mascat e ca pentru o noapte să fim altcineva decât suntem în realitate. De data asta pronunţă perfect, pe un ton arogant, de parcă era un rege care se adresa unui supus găsit vinovat. În meseria lui probabil că avea de a face deseori cu oameni din lumea bună şi învăţase să-i copieze. Dearwood avea să creadă că vorbirea lui de mai devreme făcea parte din rol. Finn se înclină uşor spre Lavinia. Maria Antoaneta, cred că următorul dans este al meu.

Ah, da, cu siguranţă putea fi confundat cu un aristocrat. Ea îşi puse fără ezitare mâna pe braţul oferit de el.

— Mulţumesc pentru dans, Lord Dearwood. Îi era aşa de recunoscătoare că o ducea departe de bărbatul băgăcios. Este prieten cu fratele meu. Unul cam curios, se pare.

— Cred că te place.

— Nu fi ridicol! Era cât pe ce să-i spună că era deja promisă, dar nu voia să strice magia nopţii. Separaţi de ceilalţi, aşteptară la marginea ringului să se termine cotilionul. M-am descurcat bine cu el. Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit să-ţi găsim un pseudonim: Lord cutare sau cutărică.

— Nu sunt lord.

Tonul lui era plat, şi ea chiar speră că el nu se simţea ca şi cum înconjurat de oameni mai buni decât el, pentru că nu era. Nimeni dintre cei pe care îi cunoştea ea nu era la fel de bun sau de interesant ca el.

— Nu, tu eşti Dick Turpin, infamul tâlhar la drumul mare. De ce el?

— Povestea lui m-a fascinat mereu.

Ea clătină din cap!

— Ce de lucruri ştii!

— Poţi să înveţi multe lucruri când îţi petreci serile în cârciumi. Am fost odată în una în care, chipurile, bea el din când în când. Încă vorbesc despre el – pentru unii e un erou legendar.

— Dar dacă ar fi fost realmente un erou, cu siguranţă nu ar fi fost spânzurat.

— Poate că nu, dar justiţia nu este mereu înfăptuită în mod just. Nu voia să discute despre justiţie sau spânzurători.

— Am devenit cam posaci.

— Da, şi suntem îmbrăcaţi ca nişte oameni care au avut un sfârşit tragic.

— Atunci hai să ne prefacem în noaptea asta că nu au un sfârşit tragic, ci că au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ar fi vrut să-i ofere acel final fericit până la adânci bătrâneţi, un lucru prostesc de dorit când ea trăia într-o lume ca aceasta. Deşi observase flacăra care se aprinsese în ochii ei sau strălucirea zâmbetului ei când îi căzuse privirea asupra lui şi îşi dăduse seama că el venise aşa cum promisese.

Era acolo de o vreme, măsurând locul, oamenii. Unul dintre motivele pentru care fusese aşa de abil ca hoţ era că niciodată nu se grăbea să facă ceva, ci îşi lua timpul necesar, catalogând toate nuanţele variate ale unei situaţii, asigurându-se că nu făcea paşi greşiţi. În noaptea asta făcuse la fel, ştiind că era crucial să fie luat drept aristocrat. Nu se îndoia că, dacă cineva ar fi bănuit adevărata sa origine, nu ar fi doar escortat cu amabilitate afară de pe proprietate, ci ar fi târât la închisoare, împreună cu unul sau doi pumni pe drum pentru aroganţa sa.

Contelui şi contesei nu le-ar fi plăcut deloc că le invadase balul lor exclusivist. Dar lui Vivi îi plăcea. Ei îi plăcea foarte mult, ceea ce făcea să merite riscul.

Melodia ajunse la final, şi el o conduse în afara ringului de dans. Amanta fratelui său Mick era văduva unui duce şi ea îl învăţase pe Mick să valseze, iar Mick, la rândul lui, îl învăţase în silă pe Finn. Se părea că şi el, ca şi Aiden,

credea că Finn era un prost că petrecea timp în compania fiicei unui conte, dar ei erau proştii, că nu înţelegeau cum era să te simţi complet în prezenţa altcuiva. Nu ştiau ce însemna să simţi o bucurie fără egal când îi luai mâna sau priveai în ochii ei verzi. Lumea lui era mohorâtă şi întunecată, zilele lui erau pline de munci grele, deseori dureroase – dar, de fiecare dată când o vedea, trecutul, prezentul şi viitorul lui erau mai pline de culoare şi mai strălucitoare. Necazurile lui se topeau sau cel puţin fugeau să se ascundă. Cât era cu ea, era plin de speranţă.

În acest moment braţele lui erau ocupate cu ea. Poate o ţinea un pic cam prea aproape decât s-ar fi cuvenit, picioarele lui atingându-i fustele, dar ea nu-l pedepsea pentru asta. Afişa o jumătate de zâmbet pervers şi-l privea cu ochii ei provocatori care semnalau că ea ştia ce urmărea el. Îşi dorea să nu fi purtat nenorocitele alea de măşti. Voia să-i vadă tot chipul, aici, într-o încăpere unde şase candelabre de cristal îşi revărsau lumina peste ei.

În vreme ce ochii ei erau mai vizibili decât îşi putea el aminti că-i văzuse vreodată, masca arunca nişte umbre în jurul smaraldului. Verdele devenise culoarea lui preferată, dar existau aşa de multe nuanţe diferite, încât nu era sigur că văzuse o nuanţă care să semene exact cu cea a ochilor ei. Era recunoscător că masca i se oprea exact sub nas, că gura rămăsese la vedere. Buzele ei rozalii îl tentau să se aplece şi să le posede. Mâna lui, cu degetele întinse, acoperea o mare parte din spatele ei. Era o făptură atât de delicată, încât se temea că ea nu ar putea supravieţui în lumea lui.

Avea nevoie de mulţi bani dacă spera vreun pic să îi ofere confort. Nu renunţase la absurditatea de a visa la un viitor alături de ea.

— Sunt impresionată, zise ea. Nu m-ai călcat nici măcar o dată.

— Nu aş face nimic care te-ar putea răni.

Ochii ei se încălziră.

— Poate că nu eşti nobil, dar, cu siguranţă, eşti un gentleman. Pe nimeni aflat între pereţii ăştia nu îl stimez

mai mult.

Cuvintele ei îl impresionară mult şi nu se îndoi nici o clipă că ea vorbise serios.

— Vei dansa cu altele? întrebă ea.

— Nu. Sunt aici doar pentru tine. Tu eşti singura de care-mi pasă, Vivi.

Pentru o secundă, crezu că ea se va apropia şi-l va săruta.

— Mai sunt două valsuri şi le voi dansa cu tine, zise ea. Va fi scandalos, dar nu-mi pasă.

— Ce anume este scandalos? Acum dansăm.

Ea râse.

— O lady nu ar trebui să danseze mai mult de două dansuri cu un domn. Regulă stupidă, nu-i aşa?

— Nu vreau un alt vals cu tine. Vreau să te duc undeva unde să te pot săruta.

Ea îşi muşca buza de jos. Nu observase până acum, dar unul din dinţii ei din faţă era puţin strâmb, acoperindu-l pe celălalt. Această imagine avu un efect ciudat asupra lui, îl făcu să-şi dorească şi mult să o protejeze.

— Între cele două valsuri mai sunt alte trei dansuri pentru care nu am partener. Ne-am putea plimba prin grădină.

Departe de toţi ceilalţi, unde el ar fi fost mai în elementul lui şi nu s-ar mai simţi ca şi cum ar fi constant observat.

— Abia aştept.

*

Să danseze cu el fusese un vis devenit realitate. Se mişca atât de uşor. Nu e de mirare că nu-l auzise intrând în camera ei în acea primă noapte. Şi felul cum o ţinuse, respectuos şi nu. Când degetele ei se odihniseră pe ale lui, el îşi înteţise strânsoarea de parcă nu intenţiona să-i mai dea drumul vreodată. Pe spate, mâna lui o revendicase, iar ea îşi dorise cu ardoare ca el să o tragă mai aproape, să o silească să vină mai aproape de el. S-ar fi dus oricum, dar

bănuia că pe undeva mama ei supraveghea, cu fruntea încruntată adânc, încercând să afle cu cine dansa fiica ei.

Totul era aşa de încântător – chiar dacă nimeni nu ştia că ea era obraznică. Ea ştia. La fel şi Finn. Îi plăcea asta la ea. Lui Thorne nu i-ar fi plăcut. Ducele se aştepta ca ea să se poarte ireproşabil. Cât de îngrozitor de plictisitor era să faci mereu ceea ce trebuia. Putea doar să spere că eventuala ei căsătorie nu va fi la fel de lipsită de entuziasm. Dar avea amintirile cu Finn să o facă să treacă peste.

Indiferent unde se afla în marele salon – pe ringul de dans, stând cu alte debutante şi şuşotind despre un domn sau altul – simţea privirea lui Finn asupra ei, trebuia doar să ridice ochii şi, cu o acurateţe infailibilă, îl găsea, mereu singur, evitând cu grijă să fie atras în vreo conversaţie, să fie luat la întrebări de către cineva care nu ar accepta „Dick Turpin” ca răspuns referitor la identitatea sa. Cât de singuratic era! Cât de egoistă fusese că-l invitase!

Cu toate astea, când veni valsul, cel care le oferea puţin timp să fie singuri nu păru deloc abătut. Ochii lui se încălziră şi rânjetul îi apăru. Când îl întâlnise prima dată, nu-şi dăduse seama că la un moment dat va deveni cea mai importantă persoană din viaţa ei, cel pentru care se dădea jos din pat în fiecare dimineaţă, cel pe care îl purta cu ea în visele ei.

Chiar trebuia să fie onestă cu Thornley şi să-l informeze că avea dubii în legătură cu aranjamentul lor. Deşi exista mereu timp pentru asta, pentru că niciunul din ei nu se grăbea să-l ducă la îndeplinire. Poate şi el avea pe cineva special cu care dorea să se însoare; poate acesta era motivul pentru care timpul petrecut în compania ei părea mai degrabă din obligaţie decât din plăcere. Spre deosebire de timpul petrecut de ea alături de Finn. Era cu el pentru că voia să fie, pentru că ar fi încetat să mai respire dacă nu ar mai fi fost.

— Deci cum reuşim întâlnirea asta secretă fără a fi prinşi? întrebă el.

— Du-te pe cât poţi de discret spre uşile deschise, ieşi şi coboară treptele. Aşteaptă-mă acolo. O să fiu cu treizeci

de secunde în urma ta.

— Ai mai făcut asta, nu-i aşa?

— Nu. Rânji. Dar i-am privit pe alţii furişându-se.

Thornley nu se gândise niciodată să aranjeze o întâlnire cu ea. Găsea palpitantă ideea de a avea una cu Finn. Sincer vorbind, pe cât era Thornley de chipeş, nu-i trecuse niciodată prin minte să-l sărute, în vreme ce se gândea tot timpul să-l sărute pe Finn. De fapt, mare parte din zi şi aproape toată noaptea şi le petrecea gândindu-se la el.

Când muzica se opri, el o conduse afară de pe ringul de dans, îi lua mâna şi făcu o plecăciune, sărutându-i din nou degetele înmănuşate.

— Te voi aştepta, murmură el seducător.

Îl privi îndepărtându-se, croindu-şi drum prin mulţimea de oaspeţi, apoi dispărând subit din raza ei vizuală. Cum reuşise? Să se amestece până devenea invizibil pentru ea? Poate că reuşise să intre în camera ei pentru că încă era hoţ, nu renunţase la asta aşa cum pretinsese. Cu siguranţă, reuşise să-i fure inima.

Chicotind la ultimul gând, la cât de prostesc, cât era de real, se întoarse şi se opri brusc când o văzu pe mama ei stând acolo, cu o expresie acuzatoare şi dezamăgită pe chip.

— Cine era cel cu care ai dansat? întrebă ea cu asprime.

— Dick Turpin.

Mama ei continua să se holbeze la ea, privirea ei devenind tot mai severă.

— Celebrul tâlhar la drumul mare? Tachinarea nu merse la fel de bine cu mama ei cum mersese cu Dearwood, pe care reuşise să-l ducă de nas. Ea oftă învinsă. Nu ştiu. Amândoi ne-am prefăcut că suntem persoana în care ne-am costumat şi nu ne-am prezentat propriu-zis.

— Nu l-am văzut coborând treptele. Nu mi s-a prezentat. Voi alerta lacheul…

— Nu, a avut invitaţie. Sunt destul de sigură de asta. Mi-a arătat-o. Mama ei miji ochii, iar ea se temu că o

prinsese cu minciuna sfruntată. Sau poate că nu, dar a zis că a venit cu cineva, cu un văr. Cred că este primul lui bal. Probabil că nu cunoaşte protocolul oficial. Când îl văd data viitoare, îl voi aduce la tine să se prezinte. Este de-a dreptul fascinant.

Ultima parte fusese probabil singurul lucru adevărat pe care îi zisese mamei ei pe durata acestui inchizitoriu.

— Nu mai dansezi cu el.

— Nu mai dansez.

Mama ei se uită în jur, şi Lavinia se temu că dacă-l vedea pe Finn îl va da afară de ureche.

— Voi începe să pun întrebări, o să-i cer tatălui tău să fie atent. Dacă nu cunoaşte manierele, este foarte probabil să fie un impostor. Ar trebui să insist ca toată lumea să-şi scoată măştile.

— Nu strica distracţia tuturor. S-a purtat ca un gentleman… Oh, şi este fiul unui lord. Mi-a zis asta.

Se simţea în vocea ei că spunea adevărul. Pesemne că mama ei sesizase, pentru că îşi smuci capul înapoi într-o manieră similară cu a unui pui când umblă ţanţoş prin porumbar şi caută grâu.

— Care lord?

— Cred că un conte, dar nu-mi amintesc care. Unul mai neînsemnat. Unul puţin cunoscut.

Mama ei strânse din buze şi îşi arcui o sprânceană.

— Adu-l să se prezinte, dar nu te mai asocia cu el până când nu am satisfacţia să aflu că familia lui este dincolo de orice reproş.

Era vreo familie deasupra oricărui reproş? Era destul de sigură că şi fratele, şi tatăl ei aveau amante. Se gândi că şi mama ei ar fi putut să aibă un amant, pentru că petrecea multe seri în oraş.

— Da, mamă.

Nu era la fel de interesant să-şi privească mama plecând cum fusese cu Finn, dar se simţi foarte uşurată. Deşi, la naiba cu totul! În timp ce se îndrepta nonşalant spre terasă, îşi dădu seama că nu avea să mai danseze vals cu el. De fapt, ar fi fost o nesăbuinţă din partea lui să se

întoarcă în sala de bal. Va trebui să-şi ia rămas-bun de la el în grădini.

Câteva cupluri stăteau pe terasă, discutând şi bând şampanie, încercând, fără îndoială, să scape de căldura înăbuşitoare din sala de bal. Lavinia coborî treptele care duceau spre grădină. Abia atinse pământul cu pantoful şi simţi o mână care îi cuprinde braţul şi o trage cu blândeţe spre un piept larg.

— Începusem să cred că nu vei mai veni, zise Finn în şoaptă.

— Mama m-a oprit. Este suspicioasă în ce te priveşte. Dându-şi capul pe spate, se uită în ochii lui. Nu te poţi întoarce la bal.

El înjură în barbă – sau cel puţin ea presupuse că era o înjurătură. Nu cunoştea cuvântul rostit, dar nu părea a fi unul drăguţ. Întâi crezu că se referise la pizmă, dar apoi îşi dădu seama că acel cuvânt nu se referea deloc la asta, deşi nu era chiar sigură la ce se referea, nu era sigură că o doamnă bine-crescută ar trebui să ştie.

— Avem încă timp să ne plimbăm prin grădină, îl asigură ea.

Nu-i oferi braţul, pur şi simplu o luă de mână. Această parte a grădinii era luminată cu lămpi de gaz. Oamenii se plimbau prin jur. Nu-şi putea permite să o vadă cineva într-o postură atât de intimă, aşa că-şi eliberă mâna şi îl luă de braţ.

— De dragul manierelor, murmură ea.

El nu o contrazise, ci porni de-a lungul aleii pietruite care şerpuia printre diferite straturi de flori.

— Mama este incredibil de fermă, nu-i place să se amestece ceva, aşa că acolo sunt trandafiri, acolo crinii, acolo narcisele galbene, pe partea cealaltă, nemţişorii…

— Deci crede despre flori ce crede despre oameni. Doamne fereşte ca un om de rând să iubească o femeie nobilă.

Respiraţia i se tăie la declaraţia lui, una pe care nu o mai făcuse chiar dacă ea bănuia de mult că era adevărată.

— Aşa este, Finn? Iubeşti o femeie nobilă?

Prinzând-o de talie, o scoase de pe alee, printre gardurile vii şi dincolo de spaliere, până ajunseră în cea mai întunecată parte a grădinii, departe de felinare, de stâlpi, de alte cupluri care hoinăreau. Cuprinzându-i chipul cu mâinile, şopti încet şi sincer:

— Cum poţi să te îndoieşti, Vivi?

Apoi îi dădu cel mai dulce sărut pe care i-l dăduse vreodată. Dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită de el, în acel moment cu siguranţă ai fi făcut-o. Buzele lui o revendicară ca fiind a lui, nu cu forţă sau aroganţă, ci pur şi simplu cu sinceritate, cu alean, cu dorinţă. O dorea la fel de disperat cum şi ea îl dorea pe el. Era acolo, în încordarea pulsândă a trupului lui în timp ce-şi trecea degetele peste umerii ei goi. Era în felul cum gura lui cobora de-a lungul gâtului ei spre clavicula.

— Dumnezeule, asta mă înnebuneşte, zise el.

Îşi coborî capul spre moviliţele ei moi, sânii umflându-i-se doar ca să-i savureze el. Şi el se înfruptă, sărutând, lingând, îngropându-şi nasul în valea din decolteul ei, inhalând adânc.

— Vrăjitoareo! Te-ai dat cu parfum acolo.

Ea râse uşor. Aşa era. Alesese această rochie pentru că era îndrăzneaţă, pentru că-i oferea acces la părţi din ea care fuseseră mereu ascunse de un strat de haine. O purta special pentru a-l provoca.

— Te-aş putea avea aici… zise răguşit, sprijinită de zid, pe pergolă, pe pământ.

— Şi dacă suntem prinşi…

Nici măcar nu putea să-şi imagineze cumplitele consecinţe. Dacă el ar fi fost un nobil, în ciuda faptului că fusese promisă lui Thornley, s-ar fi trezit măritată cu Finn. Tatăl ei ar insista. Dar el nu era nobil şi nici nu se putea gândi la ce i-ar putea face tatăl ei. L-ar da afară de ureche, fără îndoială, şi mama ei ar încuia-o pe Lavinia în camera ei – aproape că râse la gândul acesta. Nu ei erau personajele negative dintr-o poveste. Şi-ar fi exprimat dezamăgirea, nemulţumirea şi i-ar fi interzis să-l mai vadă vreodată. Tatăl ei nu l-ar lovi, dar ar putea cere unui lacheu să facă asta.

Să fie descoperiţi ar însemna sfârşitul timpului petrecut împreună, sfârşitul acestui sentiment minunat şi palpitant care apărea de fiecare dată când era cu el.

— Nu s-ar termina bine, încheie el în locul ei în vreme ce o săruta din nou.

Nu, nu s-ar termina bine, dar cum ar putea familia ei să obiecteze împotriva lui când el o făcea aşa de fericită, când ea număra minutele până când era din nou în compania lui, când el nu profitase niciodată de ea…

Şi dacă ar profita, ei bine, nu l-ar putea izgoni dacă el îi distrugea reputaţia.

Când gura lui porni la un nou drum lent şi senzual de-a lungul gâtului ei, ea şopti:

— Nu pe un zid sau o pergolă, sau pe pământ. Ci într-un pat.

El rămase nemişcat, atât de nemişcat, încât dacă nu ar fi rămas în picioare, ea ar fi crezut că el murise pe loc. Îndepărtându-se de ea, el o apucă de braţe.

— Ce spui, Vivi?

— Te doresc, Finn. Te iubesc. Te iubesc cu tot ceea ce este în mine. Te iubesc de ani. Fă-mă a ta în noaptea asta. Eliberându-se din strânsoarea lui, îl luă de gât şi-l muşcă uşor de bărbia puternică. Fii primul, înaintea oricui… Apoi de maxilar. Strecoară-te în dormitorul meu după bal. Prinse cu dinţii pielea fină de pe gâtul ei. El gemu. Fă-mă a ta cu adevărat.

— Eşti nebună? Părinţii tăi ne vor prinde.

— Nu, nu ne vor prinde. Camera mea este la capătul holului. Nu voi scoate un sunet. Îi atinse buzele cu-ale ei. Vreau să fiu a ta şi numai a ta. Nu vreau pe altul.

O îmbrăţişă strâns, strivindu-i sânii de pieptul lui în timp ce îi devora gura cu atâta foame şi grabă încât tot ce mai era de fetişcană în ea înflori transformând-o în femeie. După asta tânjea: foc şi pasiune, după nu pot-trăi-fără. Nimic din asta nu exista cu Thornley. Totul ardea cu Finn.

El avea să-i ia inocenţa, să o facă femeie.

De la distanţă se auzi muzica de vals plutind în aer. Timpul lor în grădină se scursese. Întrerupse cu regret

sărutul.

— Este începutul valsului, cel pe care ţi l-am promis. Trebuie să mă întorc în sala de bal ca să fiu acolo pentru următorul meu partener de dans când se termină melodia asta. Îmi pare rău că nu am avut încă un vals.

— Nu-ţi pot refuza nimic, Vivi.

Luându-i una din mâini, punându-şi cealaltă mână pe spatele ei, o învârti pe iarbă.

Ar fi râs de bucurie dacă nu i-ar fi fost teamă că cineva că ar fi auzit-o, că ar fi surprins-o în această situaţie compromiţătoare alături de el. După ce nu va mai fi virgină, nu va mai conta. Dar acum conta.

Dansară doar jumătate din melodie, ca ea să aibă timp să se se întoarcă în sala de bal înainte ca următorul ei partener de dans să observe că lipsea. Finn o conduse înapoi spre casă, oprindu-se într-un loc unde umbrele erau mai dese.

— Eşti sigură, Vivi?

— Sunt sigură. Vino la mine mai târziu!

Ridicându-şi fustele, fugi pe treptele terasei care o duceau înapoi în sala de bal, unde va începe să numere minutele până când îl revedea.

Capitolul 8

Se lăsă pe vine într-un colţ al grădinii, supraveghind reşedinţa, aşteptând să audă ultima notă a muzicii. Era nebun să se gândească să se strecoare în dormitorul ei şi să se culce cu ea acolo – dar nu voia ca ea să vadă mizeria în care locuia cu unul dintre fraţii lui. Camera lui era mică, patul înghesuit, pereţi atât de subţiri, încât deseori auzea cuplul de pe partea cealaltă sforăind sau, mai rău, împreunându-se. Erau al naibii de gălăgioşi, iar ea lua mereu numele Domnului în deşert, el gemea şi pufăia ca un taur în călduri. Apoi, după suspinele lor zgomotoase şi râsete, amândoi declarau că niciodată nu fusese aşa de bine.

Ea avea dreptate. O puteau face silenţios, fără să fie descoperiţi. Nu se strecurase Romeo în casa părinţilor Julietei? Finn avea să plece la primul tril al ciocârliei.

Muzica se opri într-un final şi se lăsă o tăcere constantă şi totală. Cei câţiva întârziaţi din grădină reveniră înăuntru. Abia peste încă o oră sala de bal se cufundă în beznă. Privi cum se sting luminile din celelalte încăperi, una câte una, până când într-un final întreaga reşedinţă fu cuprinsă de întuneric.

Cu toate astea, el aşteptă până când nu mai auzi nici un zgomot, nici o mişcare, nici o foiala.

Îşi întinse lent corpul, se descălţă de cizme, de ciorapi, îşi dădu jos paltonul şi pălăria. Nu mai juca rolul tâlharului la drumul mare.

Era doar el însuşi. Finn Trewlove – care nu fusese niciodată cu o femeie, fiindcă din clipa în care o cunoscuse pe Lady Lavinia Kent, simţise nevoia să-i rămână loial, chiar dacă ştia că probabil nu o va avea niciodată.

Fusese prea mult timp un flăcău îndrăgostit. În seara asta în sfârşit avea să descopere dacă aşteptarea meritase.

*

Întinsă în pat, plutea deasupra lumii unde visele aşteptau, refuzând să adoarmă complet. Miriam o pregătise de culcare, pentru că una era să-i spună cameristei că ieşea la o cârciumă şi cu totul alta că avea de gând să devină femeie.

Lăsase o lampă arzând pe masa de lângă pat, nefiind suficient de curajoasă să lase lămpile cu gaz aprinse. Conştientă de ce avea să se întâmple, voia un strop de intimitate, suficientă lumină să-l vadă, dar nu aşa de multă încât să lumineze tot ce aveau să facă.

Nu auzi uşa de la dormitorul ei deschizându-se, dar era foarte conştientă de firele de lumină ce dansau pe părul ei. Miriam i-l împletise, dar după ce camerista plecase, Lavinia îşi desfăcuse cozile pentru că se gândise că lui Finn îi va plăcea să-l vadă lung şi desfăcut.

Deschise ochii şi-l văzu stând lângă patul ei, cu o expresie plină de tandreţe, cu un zâmbet nesigur de parcă s-ar fi temut că ea l-ar putea lipsi de acest moment. Dar ea nu ar face asta. Îl iubea. Îl iubea de mult timp.

Aruncând la o parte cuvertura, se ridică în genunchi, uitându-se la el, cu degetele întinse peste chipul lui iubit.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, şopti ea.

— A trebuit să aştept până am fost sigur că nu mai e nimeni treaz. Şi dacă eşti la fel de agitată ca mine, m-am gândit că ai aprecia un pic din asta.

Scoase de la spate o sticlă cu o etichetă de whisky. Abia apoi observă ea două pahare pe masa de lângă pat.

— De unde ai luat-o?

— Din biroul tatălui tău. Deschise sticla şi turnă în pahare. A trebuit să explorez puţin ca să-l găsesc.

— Eşti foarte viclean, Finn Trewlove.

Îi înmâna un pahar.

— Cu tine nu, Vivi. Cu tine sunt mereu onest.

Susţinându-i privirea, el luă o gură. Ea îl urmă.

— Arde.

Gustase la sora lui, dar îi uitase gustul.

— Pe măsură ce alunecă, te va încălzi şi te va relaxa.

Ea luă o gură mai mare, tuşi.

— Nu te grăbi, zise el. Avem toată noaptea.

Ea îşi înclină capul gânditoare.

— De ce eşti aşa agitat?

— Pentru că vreau să te simţi bine şi nu ştiu dacă pot face faţă provocării. Terminându-şi lichidul din pahar, îl puse împreună cu paharul ei înapoi pe masă şi îşi mută privirea spre ea. Ai părul aşa de lung!

Lavinia zâmbi.

— Aproape până la fund.

Mâna lui alunecă peste şuviţele ei, urmând drumul celor care îi cădeau peste braţ.

— E aşa de frumos. Se uită din nou la ea. Tu eşti aşa de frumoasă.

— La fel şi tu. Mereu am crezut asta. Aplecându-se un pic înainte, îşi lipi faţa de pieptul lui. Nu ştiu ce să fac, Finn.

— Nici eu nu prea mă pricep să fac dragoste, zise el încet. Cuvintele lui o luară prin surprindere şi o făcură să se retragă.

— Vrei să-mi spui că eşti virgin?

— Niciodată nu am dorit pe nimeni, în afară de tine. Cu o mână îi cuprinse maxilarul, obrazul. Ştiu cum se face. Doar că nu am pus niciodată în practică, aşa că o să ne dăm seama împreună.

Îi plăcea să ştie că va fi prima pentru el, că el nu mai atinsese nicio altă femeie la fel de intim cum o va atinge pe ea.

— Cu ce începem?

— Ne scoatem hainele, cred.

Ea se aşeză pe călcâie.

— Tu primul.

El rânji.

— Bine. De ce nu-mi desfaci nasturii cămăşii?

Ridicându-se din nou, se apucă de treabă, materialul era pufos şi moale sub degetele ei tremurătoare, ceea ce făcea sarcina un pic mai greu de realizat. Într-un final, îi descheie pe toţi. El îşi trase cămaşa peste cap, dezvăluind o întindere minunată de piele şi pieptul lat. Ea îşi trecu degetele peste cele câteva fire de păr care se aflau în mijloc. Apoi îşi lipi palmele de o parte şi de alta a sternului lui şi le plimbă de sus în jos şi de jos în sus. Aşa de ferm, aşa de cald.

Muşchii braţelor lui se încordară, fiind cu siguranţă rezultatul muncii lui. Se îndoia că vreun nobil avea un corp atât de bine definit. Medicii l-ar putea folosi pe Finn ca model pentru a preda cum sunt legaţi muşchii, ţesuţi unii de alţii pentru a crea un întreg aşa magnific.

Ea îşi coborî privirea spre deschizătura pantalonilor lui, unde şi acolo se vedea că era ceva încordat.

— Ştii cum arată un bărbat? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Am văzut statui.

— Să nu te sperii.

Ea clătină din cap.

— Nu o să mă sperii.

El îşi deschise încet pantalonii, fără să se grăbească de parcă ar fi vrut să o tachineze. Mama ei evident că nu-i spusese nimic despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Conversaţia aceea urma să aibă loc abia în noaptea de dinainte de a se căsători, ca şi cum dacă nu ştia nimic ar fi împiedicat-o să facă ceea ce fetele nu ar fi trebuit să facă. Dar ea surprinsese câinii făcând-o, şi caii, aşa că avea idee despre ce se întâmpla.

Dându-şi pantalonii jos, el îi aruncă într-o parte şi rămase în faţa ei magnific şi mândru, cu bărbăţia tare şi dreaptă. Şi aşa de îngrozitor de mare, mai mare decât se aşteptase ea să fie.

— Nu trebuie să bagi aia în mine?

— Ba da.

Ea ridică privirea spre ochii lui.

— Nu va încăpea.

Zâmbetul lui era adorabil, plin de căldură şi umor.

— Ba va încăpea.

— De unde ştii dacă nu ai făcut-o niciodată?

— Pentru că am vorbit cu cei care au făcut-o.

Ea îşi plimbă limba în jurul gurii, după care îşi muşcă buza de jos.

— Pot să o ating?

— Nu încă. Aproape explodez. Arătă, cu capul spre ea. Jos cu cămaşa de noapte.

Dintr-odată se simţi curajoasă.

— Va trebui să o desfaci.

O încânta peste măsură să vadă că degetele lui tremurau pe măsură ce se apropiau de nasturi. Mâinile lui acopereau nasturii în timp ce trecea de la unul la altul, ochii îi erau concentraţi la ce avea de făcut, pe materialul care se desfăcea, dezvăluindu-i pielea. Când termină, ea stătea în picioare pe pat, dominându-l. Întinse mâna şi îşi apucă marginea cămăşii de noapte, o ridică peste genunchi, peste şolduri, peste talie, peste sâni, peste cap şi o aruncă într-o parte.

— Doamne, Vivi, zise el. Ea privi cum i se mişcă

muşchii gâtului în timp ce înghiţea în sec. Eşti perfectă.

Ea se puse pe genunchi, se lăsă apoi pe saltea şi perne şi întinse braţele.

— Vino la mine!

Patul se lăsă sub greutatea lui când se lungi lângă ea. Îi luă braţul stâng şi-l duse la gură, sărutând cicatricea neregulată de pe interiorul încheieturii ei.

— Fără asta, nu te-aş fi cunoscut niciodată.

El ridică privirea spre a ei, îi eliberă braţul şi îi cuprinse chipul.

— Şi sunt atât de bucuros că te-am cunoscut.

Apoi, de parcă un laţ nevăzut îl ţinuse pe loc, se dezlănţui, se mişcă în sus, acoperindu-i pe jumătate trupul cu al lui, strecurându-şi genunchiul între coapsele ei, sprijinindu-se pe coate pentru a nu-şi lăsa greutatea pe ea. Îi cuprinse chipul cu mâinile lui mari.

— Te iubesc, Vivi. Mereu te voi iubi.

Declaraţia sinceră o făcu să se simtă smerită chiar când el îi revendica gura cu a lui. O revendica pe toată cu mângâieri şi atingeri.

La fel făcu şi ea, de parcă era o exploratoare ce descoperea un ţinut necartografiat. Testă fermitatea tuturor muşchilor lui, trecând cu degetele peste ei, curbându-şi mâinile în jurul lor. Aşa de puternic, de magnific. Şi era tot al ei. Să se înfrupte cu ochii şi buzele, să aprecieze, să atingă cât voia inima ei.

Apucându-i sânul, îl ridică şi îşi coborî gura peste el, acoperindu-l cu sărutări până se apropie de sfârcul ei. Limba lui catifelată îl încercui, făcându-l să se întărească, apoi îl luă în gură şi-l supse. Acţiunile lui erau atât de îndrăzneţe, reacţia ei atât de perversă, pe măsură ce plăcerea o inunda într-atât încât îi venea să ţipe că voia mai mult.

Doar că nu putea să ţipe. Trebuiau să rămână tăcuţi, aproape tăcuţi pe măsură ce extazul creştea, pe măsură ce punctul secret dintre picioarele ei începea să pulseze, să ceară atenţie. El apăsă cu mâna acolo, de parcă ar fi simţit asta. Căldura o copleşi.

Vârându-şi mâna între ei, ea îşi înfăşură degetele în jurul lui. El tresări, gemu încet. Era fierbinte, aşa de fierbinte, catifea peste oţel.

Se mişcă până ajunse între coapsele ei. Îl simţi pregătit la intrare. Preluând controlul, frecând cu capul acolo, din nou şi din nou, aducând-o în pragul nebuniei. Şi o pătrunse. Ea rămase nemişcată.

— Relaxează-te, ordonă el.

— Doare.

Începu să o sărute pe gât, până când ea nu se mai gândea decât la gura lui şi la dâra de umezeală ce rămânea în urmă. Apoi apăsă mai tare.

Ea îşi înăbuşi ţipătul. Ridicându-se deasupra ei, o privi în ochi.

— Nu ştiu cum să fac să nu doară. Vrei să mă opresc?

Ea clătină din cap.

— Vreau să mă faci a ta.

Băgând mâna sub ea, îi ridică şoldurile, schimbând unghiul şi apoi plonjă adânc şi sigur, acoperindu-i gura, absorbindu-i ţipătul. Era a lui şi, în ciuda durerii, era bucuroasă de asta.

Se mişcă lent până când corpul ei deveni mai primitor, până când durerea se diminuă, până când ea se pierdu în uimirea faptului că într-adevăr erau uniţi, doi deveniţi unul.

Plăcerea pe care o simţise mai devreme reveni, dar mai intensă, mai puternică. Îşi înfipse degetele în fesele lui, ghidându-l, în timp ce mişcările lui se înteţiră. Terminaţiile ei nervoase începură să-i dea fiori, sânii îi deveniră mai grei şi feminitatea ei se trezi complet, explodând cu senzaţii care o făcură să gâfâie şi să scoată mici suspine. Din nou, el îi acoperi gura cu a lui, reducând-o la tăcere cu un vârtej al limbii, o mângâiere a limbii ei.

Apoi totul se prăbuşi şi ceva complet neaşteptat izbucni în ea, în timp ce stele zburau în jurul ei, păreau să explodeze în ea. El pompă în ea, gemând gâtuit, înlemni şi nu se mai mişcă, deşi ea simţi micile tremurături care îl zguduiau şi pe el, şi pe ea.

Îngropându-şi gura în scobitura umărului ei, rămase inert. Stăteau amândoi întinşi, respirând din greu şi ea simţi cum iubirea pentru el se extinde într-o emoţie atotcuprinzătoare.

El se ridică greoi, îi întâlni privirea, îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Eşti bine?

Ea încuviinţă din cap cu un zâmbet blând.

— Data viitoare nu ar trebui să doară aşa de tare.

— Nu contează dacă doare.

— Ba contează. Nu vreau să-ţi fac niciodată rău. Te iubesc, Vivi. Te iubesc cu fiecare părticică din mine.

Capitolul 9

1871

„Te iubesc.” Cuvinte care cândva fuseseră atât de uşor rostite, cuvinte pe care se îndoia că le va mai rosti vreodată.

Aşteptă, stând în dormitorul întunecat, luptându-se să ignore mirosul unui parfum care era prea dulce. De ce ar folosi un bărbat ceva ce l-ar face să miroasă ca un trandafir îmbobocit? Sau poate contele de Dearwood îl ţinea la îndemână pentru amantele lui.

În ciuda faptului că numele bărbatului îi era cunoscut, Finn nu prea îşi amintea unde-l mai întâlnise. Ar trebui să se concentreze să-şi aducă aminte, dar gândurile despre Lady Lavinia Kent continuau să intervină, distrăgându-i atenţia. Vivi. Îşi aminti de o vreme când doar murmurându-i numele era un balsam pentru sufletul lui.

De ce după atâţia ani şi după toată suferinţa pe care i-o provocase încă se simţea atras de ea? Voia să-şi apese buzele peste ale ei, să mângâie fiecare centimetru din pielea ei mătăsoasă, să-şi treacă degetele prin părul ei, să-şi vâre mădularul în locul strâmt al feminităţii ei, acolo unde

cândva îl ţinuse atât de perfect, încât nu şi-ar fi dorit să iasă vreodată.

Era curios: dacă nu ar fi cunoscut-o niciodată, dacă nu ar fi avut un trecut împreună, dacă ar fi cunoscut-o pentru prima dată în seara asta – ar fi fost la fel de intrigat, ar fi vrut să afle tot ce putea despre ea? Asta era ironia. Ar fi fost şi mai intrigat pentru că nu ar fi existat nimic care să-i întunece judecata, gândirea.

Ce se petrecuse de o transformase într-o femeie care ar risca atât de mult pentru siguranţa copiilor? Deşi nu putea uita cum îl alinase când aflase adevărul despre părinţii lui. Nu-i întorsese spatele aşa cum se aşteptase el. De ce o făcuse mai târziu?

Privind în retrospectivă, ce ştiuse el despre ea, ce simţise pentru ea nu fusese mai mult decât pasiunea tinereţii. Nu ştia multe despre convingerile ei, despre religia ei, despre ce preţuia, cât ar fi fost dispusă să sacrifice pentru a-şi împlini visurile. Nici măcar nu putea să pretindă că ştia ce visuri avea – sau avusese.

Crezuse că va fi dispusă să renunţe la viaţa ei de aristocrată pentru el, dar nu-l aşteptase. În schimb, tatăl ei fusese cel care îl informase că ea nu va veni. Se răzgândise cu privire la viaţa pe care i-o oferea el?

Dacă era aşa, atunci de ce acum ducea o viaţă ce părea să fie mult mai aspră, una cu mai puţine lucruri drăguţe, una fără el? De ce-i luase atât de mult să aleagă acest drum? Ce o determinase să facă asta acum? Întrebările, atât de multe întrebări, se învârteau în mintea lui cu asemenea viteză şi ferocitate încât ar fi putut înnebuni dacă nu obţinea răspunsurile. Era singura care i le putea oferi.

Cel mai bine era să termine cu ea, să uite că o găsise vreodată. Şi mai bine era să o ducă la fratele ei şi să încaseze cele cinci sute de lire. Nu-i scăpase ironia acelei soluţii. Ei îl trimiseseră la închisoare pentru că el o voia. Acum i-ar plăti o recompensă pentru că nu o mai voia şi ar fi trimis-o înapoi, acolo unde-i era locul. Deşi nu era chiar atât de sigur că mai era locul ei acolo, şi gândul de a o

preda nu-l încânta prea mult.

Îi era dor de ea, la dracu'. Fusese prima lui femeie, dar nu ultima. Mai avusese alte femei după ea, dar niciuna nu reuşise să găsească drumul spre sufletul lui. Acuplarea era mereu de mântuială, doar un act, piele atingându-se, şolduri unduindu-se până venea eliberarea – mereu nesatisfăcător şi dezamăgitor. Doar cu ea zărise ceva ce aducea cu raiul.

Auzi sunetul unor paşi pe scări, alungă toate gândurile şi întrebările ce-l neliniştеau despre Vivi. Trăgând adânc aer în piept, aborda o mină ce nu-i plăcea în mod deosebit, dar avea un scop, chiar dacă nu unul la care ţinea în mod deosebit, dar era pentru un bine mai mare. Uşa se deschise şi un gentleman se împletici înăuntru, cu o lampă în mână. Finn fu surprins că individul nu dăduse foc casei. Aşteptă până când lampa fu aşezată în siguranţă pe noptieră şi omul se îndepărtă de ea. Răbdarea era una dintre virtuţile care îl făceau să fie atât de bun la ceea ce făcea.

— Milord.

Contele de Dearwood schelălăi ca un câine lovit, se clătină şi dădu înapoi, prinzându-se de unul din stâlpii patului.

— Sfinte Dumnezeule! Cum ai intrat aici?

— Ăsta-i micul meu secret. În ultima vreme aţi evitat stabilimentul fratelui meu.

— Am jucat în altă parte.

— Chiar şi aşa, fratele meu a obosit aşteptând să aduceţi ce-i datoraţi. Cinci sute de lire reprezintă o sumă mare.

— Ştiu asta. Din păcate, norocul meu nu s-a îmbunătăţit încă, după cum sunt convins că ştie. Nu am cu ce să-i plătesc ceea ce-i datorez în acest moment. Dădu drumul stâlpului şi îşi îndreptă capul, se mai balansă puţin de parcă încăperea ar fi continuat să se învârtă. Mă ţin de cuvânt.

— Va avea nevoie de o garanţie.

— Uite ce e…

— Ceasul, inelul şi acul de la lavaliera de la gât ar

trebui să fie de ajuns.

— Nu mă despart de nimic – cu excepţia companiei dumneavoastră. Ieşiţi singur.

Finn se ridică încet. Era cu câţiva centimetri mai înalt şi avea cu câteva kilograme mai mult decât filfizonul de lord. Îşi trosni degetele, sunetul ameninţător umplând încăperea. Putea să-l vadă pe lordul palid chiar şi în lumina palidă.

— Hai să nu ne grăbim!

În timp ce vorbea, Dearwood îşi desfăcea lanţul ceasului de la nasturele vestei.

Finn se apropie cu pas silenţios, ceea ce-l făcu pe lord să pară şi mai enervat, şi întinse mâna. Dintr-odată îşi aminti unde li se mai intersectaseră drumurile. Într-o sală de bal. Finn nu-l plăcuse atunci; acum îl plăcea şi mai puţin. Evitându-i privirea, Dearwood îi lăsă în palmă ceasul, inelul cu un diamant şi acul de lavalieră cu diamant.

— Ce braţ folosiţi, dreptul sau stângul?

Contele îşi smuci capul de parcă l-ar fi lovit cu un pumn. Era, fără îndoială, efectul modului ameninţător în care Finn pusese întrebarea.

— Ce contează?

— Ce braţ? întrebă Finn pe un ton care nu permitea nesupunere.

— Dreptul, zise contele ezitant.

— Purtaţi nişte atele în următoarele şase săptămâni.

— Dar nu este rupt.

— Va fi dacă-l vede fără atele. Trebuia să provoc puţină durere ca avertisment să nu mai fugiţi de proprietarul clubului Cerberus. Nu mi-ar plăcea să descopere că nu i-am urmat întocmai ordinele.

O minciună. Pentru că atât vreme cât era plătit, lui Aiden nu-i păsa de avertismente.

— Voi purta bucuros atele.

Finn rânji.

— Mai înţelept ar fi să încetaţi să mai împrumutaţi bani pe care apoi să-i jucaţi.

*

Cu umărul rezemat de grinda ce susţinea etajul, Finn se uita la salonul de jocuri de dedesubt, care era învăluit în întuneric. Trecuse pe la clubul Cerberus pentru a lăsa garanţiile pe care le colectase pentru Aiden şi apoi se îndreptă spre propriul club. Elysium.

În vreme ce clubul lui Aiden era animat de partidele de cărţi, băutură şi de înjurăturile celor care pierdeau, al lui Finn era deja închis pentru noapte. Avea doar vreo duzină de membri, nu începuse să-şi promoveze localul încă pentru că voia să-l facă perfect. Avea nevoie să fie perfect.

În timpul celor trei ani de când fusese eliberat din închisoare, lucrase pentru Aiden, învăţând cum să conducă un tripou. Uneori era bătăuşul lui Aiden, intimidând şi adunând bani şi garanţii de la cei ce-i erau datori lui Aiden cu mai mult decât bănuia el că puteau să plătească. În orele libere, lua lecţii de la Gillie despre alcool, cum să-l depoziteze corect şi cum să-l servească. Care erau cele mai bune băuturi şi pe care le preferau doamnele. După ce Mick îşi construise hotelul lui elegant, Finn petrecuse mult timp studiindu-l, pentru că, spre deosebire de locul întunecat şi mohorât care satisfăcea partea mai întunecată a Londrei, Finn îşi dorea ca noul lui club să reflecte gusturile unei doamne, pentru că clientela lui urma să fie compusă din femei. Intenţia lui era să aibă un loc secret unde doamnele nobile să poată participa la tot felul de activităţi scandaloase.

Planul lui era să adopte schema lui Aiden de a menţine locul secret, misterul lui să fie tocmai faptul că nu toată lumea ştia despre el şi că mulţi dintre cei care ştiau nu puteau să-l găsească. Farmecul lui se datora clandestinităţii sale. Dar voia să fie luminos şi elegant, cum era hotelul lui Mick. Voia să servească băuturi fine. Şi voia ca asta să se facă cu stil.

Crease o pânză de păianjen din multiple fire, scopul principal fiind acela de a o ademeni pe Lady Lavinia Kent. Nu avea niciun chef să se ducă el la ea, dar dacă reuşea

cumva să o facă pe ea să vină la el...

După ce ieşise din închisoare, revenindu-şi după calvarul captivităţii sale, nu fusese în stare să o confrunte. Adevărul era că nu dorise să ştie nimic despre ea. Evitase ziarele de scandal, nu-şi întrebase fraţii despre ce ar putea să ştie despre ea. Nu voise să afle dacă era logodită sau căsătorită, sau dacă era deja mama unei cete de copii. Nu dorise să ştie dacă era fericită sau tristă ori plină de regrete. Nu voise să ştie cum se schimbase – în bine sau în rău. Avusese nevoie ca tot ceea ce ştia despre femeia care îl trădase să rămână neschimbat pentru a-şi justifica furia faţă de ea şi nevoia de a găsi o cale să se răzbune cumva pe ea.

Crease locul pentru ea, din dorinţa de răzbunare, ca un păianjen ce-şi ţese pânza. Intenţionase să o ademenească, deşi nu era chiar sigur ce avea să facă după aceea. Să se asigure că îşi va pierde toată influenţa, privind din umbre, raportând comportamentul ei cunoscut ziarelor şi fiţuicilor de scandal.

Lucrând alături de Aiden, ajutându-l să-şi conducă clubul şi băgând ocazional frica de Trewlove în cei care făceau datorii şi nu păreau grăbiţi să şi le achite, Finn economisise suficient cât să-şi poată cumpăra o clădire şi tot ce mai avea nevoie pentru a o transforma în ceea ce visa. Chiar şi când Aiden zicea că era încă una dintre nebuniile lui Finn, el era hotărât să nu renunţe.

În fiecare după-amiază o scotea pe Sophie la o plimbare prin parc, ca să-şi dezmorţească picioarele şi să nu se sălbăticească. Un lord o zărise şi-l abordase pe Finn pentru a permite armăsarului lui să o monteze. Banii pe care îi plătise lui Finn fuseseră îndeajuns ca el să înceapă mai devreme decât ar fi putut în mod normal.

Şi apoi totul se dusese dracului, săptămâna trecută o văzuse pe Vivi îmbrăţişând trei copii dimineaţa devreme şi toate planurile lui făcute cu grijă păruseră inutile. Nu mai era fata de acum opt ani. Femeia pe care o întâlnise în seara asta era o străină.

Dar tot se simţise atras de ea, intrigat de ea de parcă

nu trecuse niciun an. Cine era femeia asta care hoinărea la miezul nopţii pe străzile din Whitechapel de parcă i-ar fi aparţinut? Ce se întâmplase cu fata cu care el intenţionase cândva să se însoare?

Capitolul 10

1863
În cădere pentru totdeauna

Finn aştepta în umbre, cu inima în gât, îngrijorat că ea s-ar putea să nu apară, că la lumina zilei s-ar fi putut să o cuprindă regretele.

Plecase de lângă ea cu puţin înainte de ivirea zorilor, cu promisiunea că o va aştepta la miezul nopţii. După ce făcuse dragoste cu ea, după ce o ţinuse în braţe, ştiuse că îi va fi imposibil să aştepte până marţi ca să o revadă. Chiar şi acum, se gândea să se strecoare înăuntru…

Apoi uşa se deschise, şi ea se furişă în întredeschiderea îngustă. El fu lângă ea înainte ca ea să apuce să închidă uşa, inspirându-i parfumul, bucurându-se de felul cum îi zâmbea.

— Bună, zise ea.

— Bună.

Pentru că nu rezista când venea vorba de ea, o sărută, adorând felul cum ea veni spre el, cu aşa o nerăbdare, petrecându-şi braţele în jurul gâtului ei, lipindu-şi sânii de pieptul lui, iar gura întâlnind-o cu entuziasm pe a lui. Mădularul i se întări şi i se îndreptă în pantaloni şi, a naibii fată ce era, se ridică pe vârfuri, apoi îşi lăsă călcâiele pe pământ, repetând gestul, frecându-şi abdomenul de el, distrăgându-i atenţia. Îi trecu prin minte că s-ar putea trezi încercuiţi de armata britanică şi el tot nu ar observa.

Despărţindu-se din sărut, el o luă de mână şi o trase după el, grăbindu-se spre grajduri unde Sophie avea şaua pusă şi aştepta.

— Ai adus-o! exclamă ea surprinsă.

Îşi asumase riscul pentru că mica lor aventură nu fusese descoperită.

— Nu am vrut să mergem la fabrica de cărămizi a fratelui meu în noaptea asta şi ştiam că ţi-a fost dor de ea.

Întorcându-se ea îşi puse ambele mâini pe umerii lui, susţinându-i privirea.

— Mă cunoşti aşa de bine.

O cunoştea aproape la fel de bine ca pe el însuşi.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Este o surpriză.

Apoi o urcă în şa. Băgând un picior în scară, îşi petrecu celălalt picior peste crupa calului şi se aşeză în spatele lui Vivi. Luă frâiele într-o mână, pe cealaltă o strecură în jurul taliei lui Vivi şi îndemnă calul înainte.

Vivi se cuibări lângă el.

— Îmi place plimbarea noastră împreună.

— Ce-ţi mai place să facem împreună?

Ea se uită la el. La lumina lunii, văzu că ea îşi muşca buza de jos.

— Chestii indecente, chestii pe care nu ar fi trebuit să le facem.

— Ai regrete, Vivi?

Ea ridică mâna şi îi cuprinse obrazul.

— Nu. A fost minunat, Finn, şi acum sunt femeie. Deşi, ca să fiu sinceră, nu mă simt diferit. Dar mi-a fost teamă că părinţii mei şi-ar putea da seama că nu mai eram ca ieri-dimineaţă. Este o chestie remarcabilă, serios, că o femeie se poate dărui unui bărbat şi nimeni să nu-şi dea seama.

— Eu ştiu.

Râzând, se întoarse şi se aşeză mai bine pe el.

— În ce fel?

— Ştiu că sfârcurile tale sunt de un roz-închis şi se încreţesc dacă suflu peste ele.

Ea chicoti.

— Ce mai ştii?

— Între picioare ai un roz-închis şi luceşti când mă vrei.

— Acum strălucesc, ce crezi?

Doamne, aşa spera. Îşi lipi gura de urechea ei.

— Nu ştiu. Aşa e?

— Poate.

O dorea atât de tare încât credea că va exploda.

— Te doare de aseară?

— M-a durut un pic de dimineaţă, dar acum nu. Oh, Finn, ce-o să facem? Ştiu că nu poţi veni în dormitorul meu în fiecare noapte.

— Nu te pot lua unde stau eu pentru că eu împart camera cu Beast. Ştia că fratele lui ar fi dispărut puţin dacă el i-ar fi cerut-o, dar Vivi era o doamnă din înalta societate şi era imperios necesar ca nimeni să nu bănuiască ce se petrecuse între ei, ca nimeni să nu-i pună sub semnul întrebării reputaţia, ca el să nu o facă de ruşine. Şi camerele pe care mi le-aş permite eu să le închiriez pentru o noapte nu sunt suficient de bune pentru o doamnă elegantă.

— Sunt destul de bune pentru tine?

— Desigur.

— Atunci sunt destul de bune şi pentru mine.

Şi acesta era unul dintre motivele pentru care o iubea atât de aprig. Nu-l considera inferior. Deşi toată viaţa lui luptase să nu se lase influenţat de împrejurările naşterii lui, până la Vivi nu se convinsese niciodată în adevărat ca nu contau. O strânse mai bine, dorind să o ţină aproape, cuibărită lângă el cât va respira.

*

Lăsară în urmă casele, magazinele şi celelalte clădiri, până când ajunseră în vârful unui deal, ghidaţi de luna plină în drumul lor. Finn o opri pe Sophie, se dădu jos şi puse mâinile în jurul taliei Laviniei, coborând-o şi pe ea de parcă era un porţelan delicat ce trebuia tratat cu grijă extremă. Ghidând-o ca spatele ei să fie lipit de pieptul lui, o ţinu aproape, sprijinindu-şi bărbia pe creştetul capului. Sub ei, luminile Londrei sclipeau la fel de vesele ca stelele de

deasupra.

— Într-o zi, zise Finn liniştit, vreau să locuiesc într-o casă care-mi va oferi o privelişte ca asta. Vreau să fiu departe de mulţime, de zgomotul constant, de mirosul oamenilor prea mulţi înghesuiţi într-un spaţiu prea mic. Dar va trece ceva vreme până voi realiza asta.

— Va fi minunat când se va întâmpla. Voia să fie acolo, alături de el, împărţind casa, patul cu el. Ţi-o va construi fratele tău?

— Trebuie să-i plătesc materialele şi munca, dar bănuiesc că-mi va face un preţ bun.

Ea se întoarse în cercul braţelor lui. Pe cât de minunat era să te uiţi la oraşul din depărtare, prefera mereu să se uite la el, susţinându-i privirea.

— Ce vei face când va veni acea zi, când vei evada din oraş?

— Voi creşte cai, apoi îi voi antrena, îi voi învăţa pe oameni cum să aibă grijă de ei, cum să-i călărească – ridică din umeri de parcă s-ar fi jenat dintr-odată – nu ştiu detaliile, dar ştiu că vreau să muncesc cumva cu cai. Sunt zile, Vivi, când plec de la abator şi sunt pur şi simplu trist. Dispreţuiesc ceea ce fac, chiar dacă m-am convins că este necesar.

Îşi trecu degetele prin şuviţele lui dese de păr.

— La urma urmei, Finn, eu cred că şi tu ai o inimă bună. Am văzut-o în prima zi. Cred că ăsta-i motivul pentru care am mers cu tine de bunăvoie. Nu-ţi stă în fire să provoci durere.

— Te-am rănit azi-noapte.

Ridicându-se pe vârfuri, îl muşcă jucăuş de bărbie.

— Nu tu m-ai rănit. Mama Natură. Pe tine te-a durut?

El chicoti pe un ton jos.

— Nu.

Deşi îşi dorise ca el să nu resimtă niciun disconfort, era destul de iritant că doar femeile sufereau.

— Nu prea e corect. De ce nu poate fi lumea dreaptă?

Atinse cu buzele creştetul capului ei, fruntea, vârful nasului.

— Nu ştiu, Vivi. Dar ceea ce ştiu este că vreau să fac dragoste cu tine sub lumina lunii strălucind deasupra noastră. Aici, unde nu este nimeni în jurul nostru. Doar noi, vântul şi ploaia.

— Şi Sophie.

Râsul lui o pătrunse.

— Şi Sophie. Dar ea mi-a promis că nu se va uita.

— Ai discutat chestiunea cu ea?

— Discut totul cu ea. Pentru că o iubeşti atât de mult, este ca şi cum aproape aş vorbi cu tine.

— Ah, Finn!

Trecându-şi degetele prin părul lui, ea îi coborî capul până puse stăpânire pe gura lui. Aşa cum voia să pună stăpânire şi pe el. Se gândi că era o chestie rară să fii atât de deschis cu cineva, să-ţi deschizi inima şi sufletul fără bariere, să nu ai vreo teamă pentru că încrederea era absolută.

Se dezbrăcară repede unul pe celălalt până când fiecare centimetru din trupurile lor era scăldat în strălucirea lunii, care parcă-i mângâia. Trupul lui i se părea o bogată tapiserie de umbre şi lumini, cea mai senzuală şi decadentă imagine pe care o văzuse vreodată, mult mai artistic decât orice tablou sau sculptură.

Când el o duse pe maldărul de haine şi se aşeză între picioarele ei, ea era mai mult decât pregătită pentru el. Nu-i venea să creadă că trupul ei fusese creat pentru a ocroti şi a-l proteja pe al lui, doar pe al lui. Amândoi erau la fel de dornici, mângâindu-se cu mâinile, gustând cu gurile, în jurul lor răsunând alinturile.

— Atât de frumoasă!

— Atât de chipeş!

— Atât de moale!

— Atât de puternic!

— Ador cât de mătăsoasă este pielea ta!

— Ador cât de puternici sunt muşchii tăi... şi alte lucruri!

Râsul se auzi pe un ton jos şi profund, întunecat şi pervers.

— Spune-o, Vivi! Spune mădular.
Ea chicoti scurt şi piţigăiat.
— Nu pot.
— Spune sau nu ţi-l dau.
— Asta-i cacealma.
Geamătul lui reverberă din pieptul său în al ei.
— Ai dreptate. De ce ne-aş priva pe amândoi?
Apoi diavolul din ea ieşi la iveală.
— Mădular.
Rânjetul lui semăna a victorie şi predare când plonjă adânc şi sigur. Ea ţipă la bucuria absolută că el o penetra, o umplea.
Se balansară în tandem, un ritm perfect ce se înteţi până când amândoi urlau la lună în timp ce plăcerea încântătoare îi copleşi. Singurul lucru la care se putea gândi era că-şi dorea asta pentru totdeauna.

*

Se vedeau în fiecare noapte de două săptămâni, deşi atunci când trebuia să meargă la un bal, orele petrecute împreună erau mai puţine. Dar nu era suficient. Niciodată nu era suficient.
De fiecare dată când vorbeau despre viitor, întotdeauna avea legătură cu planurile lui, cu ce voia el să facă cu viaţa lui. Niciodată cu ale ei. Pentru că amândoi ştiau ce-i rezerva ei viitorul: o căsătorie cu un lord şi să-i ofere acestuia un moştenitor. Gândul că un alt bărbat ar putea-o atinge îl făcea să simtă o deznădejde atât de mare, încât nu ştia cum va supravieţui. Se tot întreba dacă şi pentru ea avea să fie îngrozitor, dacă ea va închide ochii şi se va preface că era Finn cel aflat deasupra ei, unindu-şi trupul cu al ei, pompând în ea, vărsându-şi sământa.
Nu-ţi putea imagina cum ar fi fost să aibă viaţa planificată din momentul naşterii. Dacă tatăl lui nu l-ar fi dus la uşa lui Ettie Trewlove, poate aşa ar fi fost. În ciuda existenţei lui umile, în multe feluri el era mai liber decât Vivi. El putea să facă orice voia. Şi ce voia el era să-i ceară

şi ei să facă la fel, să facă ce voia ea.

Şi asta îl speria îngrozitor, pentru că ceea ce avea planificat pentru seara asta urma să schimbe totul între ei – în mai bine sau în mai rău. Dar nu mai putea continua la fel ca până atunci.

În timp ce o aştepta, îşi ştergea întruna palmele transpirate pe pantaloni, dorindu-şi pentru prima dată să aibă o pereche de mănuşi de gentleman, dar tot ce avea erau mănuşile cu care lucra şi nu ar fi atins-o niciodată când le purta. Aşa că se plimba şi inspira adânc.

Apoi ea ieşi pe uşă, şi neliniştea lui crescu, fiindcă era atât de frumoasă, atât de rafinată şi atât de mult deasupra lui, chiar dacă ea nu se vedea aşa. O iubea din toată inima. Îi aparţinea de parcă ar fi pus mâna peste ea şi şi-ar fi gravat numele.

Ea se îndepărtă de casă.

— Finn?

El auzi îngrijorarea şi îndoiala răsunând în şoapta ei şi abia atunci îşi dădu seama că el nu făcuse încă nici o mişcare în direcţia ei, de parcă picioarele prinseseră rădăcini în locul pe care se afla.

— Aici, o strigă el, păstrând vocea joasă, chiar în timp ce se grăbea spre ea, ajungând probabil la ea înaintea cuvântului.

Simţi o durere în piept văzând bucuria care i se citi pe chip. Nu-şi putuse imagina că cineva s-ar putea uita la el aşa cum se uita ea.

În seara aceea Sophie era mijlocul lor de transport, dar cum nu era lună, adusese un felinar.

— Unde mergem? şopti ea.

În fiecare noapte o dusese într-un loc diferit: un alt deal, o vale, o pajişte verde din apropiere

— O să vezi.

Era răspunsul pe care i-l dădea mereu când îl întreba.

Schimbul de replici devenise un alt ritual într-o varietate pe care o achiziţionaseră de-a lungul celor doi ani.

Nu merseră prea departe înainte ca el să o oprească pe Sophie la grajdurile din spatele unei reşedinţe masive.

Se dădu jos de pe crupa calului şi ateriză elegant pe pământ. Ocolind calul, îşi puse mâinile pe talia lui Vivi, un alt ritual. În ultima vreme viaţa lui ajunsese să fie ghidată de ritualurile lor.

— Unde suntem? întrebă ea, când picioarele îi ajunseră pe pământ ferm.

— Nu contează, dar este e ea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

Luă felinarul pe care îl folosise la furat, cu cele trei părţi închise, din locul unde era prins de şa. Aprinse lumânarea şi o ridică.

— Doar nu vrei să intri.

— Proprietarul nu este acasă. Sunt doar câţiva servitori prin preajmă şi cu toţii dorm la ora asta. Nu vom sta mult.

Dorise un loc special, un lor care ar încânta o femeie, care i-ar oferi o amintire plăcută. Se gândise la un parc, dar multe se încuiau după miezul nopţii şi nu exista nicio garanţie că nu ar fi fost deranjaţi dacă izbuteau să intre înăuntru. Şi apoi reuşise să pună în palma majordomului câţiva şilingi ca să se asigure că lasă poarta descuiată şi că nimeni din personal nu va deveni curios dacă vede lumină în grădină.

O luă de mână, încercă să o tragă mai aproape, dar ea se opuse.

— Finn…

— Vivi, am permisiunea.

— De ce nu ai zis asta?

— Am crezut că va face ca noaptea să fie de neuitat.

Ea zâmbi.

— Fiecare noapte cu tine este de neuitat.

Strângând-o de mână, ea îl lăsă să o conducă în grădinile luxuriante şi verzi.

— Simt că ar trebui să cunosc locul acesta, zise ea. Este vila unui lord?

— A unui duce, de fapt, dar el este burlac, nu cred că merge la petreceri. A trebuit să omor recent un cal.

— Cunoşti tot felul de oameni în munca ta, nu-i aşa?

— Dacă deţin un cal, vor avea nevoie de serviciile noastre la un moment dat, dar hai, şi nu discutăm despre asta acum!

Petrecându-şi braţul în jurul taliei ei, o trase lângă el şi o conduse spre ce-i atrăsese iniţial atenţia şi îi stârnise imaginaţia.

— Oh, Dumnezeule! Un iaz minunat cu un pod. Este atât de frumos!

Parfumul a numeroase flori plutea încă prin aer. Observase asta şi când venise prima dată aici. Era greu să întâlneşti astfel de mirosuri în Whitechapel.

O însoţi pe pod şi lăsă felinarul la picioarele ei. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze, în schimb, rămase în picioare lângă ea fiindcă dorea să-i vadă chipul.

— Crezi că sunt peşti în iaz? întrebă ea.

— Bănuiesc că da. Dar nu genul care se mănâncă.

Ea chicoti uşor.

— Da, bănuiesc, că nu sunt peşti de pescuit.

El închise ochii pentru un minut, adunându-şi curajul. Când îi deschise, îşi dădu seama că tot curajul de care avea vreodată nevoie stătea chiar acolo lângă el.

— Eu probabil nu voi deţine niciodată ceva atât de frumos, zise el încet.

Întorcându-şi atenţia de la iaz, ea îi zâmbi cu căldură şi întinse mâna să-i dea părul de pe frunte la o parte.

— Nu, dar vei avea un loc departe de oraş, de unde te vei putea uita la Londra.

El înghiţi greu.

— Casa nu va fi la fel de elegantă ca acest conac, iar grădinile nu vor fi aşa de sofisticate, dar dacă tu ai fi cu mine, indiferent de cât de mici sau de nesemnificative ar fi pentru ceilalţi, pentru mine ar fi mai mari decât tot ce este aici.

Ea clipi. Gura ei formă un mic „O”.

Luându-i mâna, el se lăsă într-un genunchi.

— Te iubesc, Vivi, şi ştiu că nu am niciun drept să cer asta, dar dacă mi-ai face onoarea să devii soţia mea, îţi jur că voi munci al naibii de mult să mă asigur că nu vei

regreta niciodată.

Ea îşi lipi mâna liberă de buze şi lumina felinarului se reflectă în lacrimile ce i se adunau în ochi.

— Oh, Finn!

Ea clătină din cap. Iar el auzi cea mai micuţă fisură în inimă.

— Ştiu ce-ţi cer, Vivi. Îţi cer să laşi în urmă tot ceea ce ştii, pentru că nu cred că aş fi bine-venit sau acceptat de înalta societate. Ştii că sunt un bastard egoist…

— Nu nu, Finn.

Fisura se mări.

— Dacă tu eşti egoist, atunci şi eu sunt pentru că tu eşti tot ceea ce-mi doresc, zise ea. Da, accept să mă căsătoresc cu tine. Da! Da!

Când se ridică în picioare, fisura pe care o simţise în inimă dispăru de parcă nu ar fi fost niciodată. O luă în braţe şi îşi puse gura peste a ei, sărutând-o profund, pătimaş. Se retrase.

— Îţi voi lua un inel. Va fi unul simplu…

— Poate să fie şi o bucată de aţă. Nu-mi pasă. Când?

— O să vorbesc cu tatăl tău mâine.

În ochii ei era atâta tristeţe, încât inima lui aproape se frânse.

— Nu cred că părinţii mei vor permite, nu te vor accepta, chiar dacă eu le mărturisesc că am fost intimi.

— Atunci, fugi cu mine. În seara asta, acum.

Ea îi cuprinse chipul în mâini şi, cât el se uită în ochii ei, îşi dădu seama că se va uita în ei tot restul vieţii lui, până când îşi va da ultima suflare.

— O să-ţi cumpăr orice vei avea nevoie.

— Monedele tale sunt preţioase, şi eu am câteva lucruri pe care aş vrea să nu le las în urmă. Trebuie să ne purtăm ca nişte adulţi responsabili. Trebuie să le scriu şi părinţilor mei o scrisoare, ca să nu-s facă griji sau să ne caute. Mâine, la miezul nopţii. Ce zici de asta?

— Te voi aştepta.

Capitolul 11

1871

Cu braţele încrucişate peste piept, ascuns în umbrele de la miezul nopţii, Finn se sprijinea de o clădire de vizavi de orfelinat şi privea, aşa cum făcea de trei nopţi deja, încercând să nu-şi aducă aminte cât de familiar i se părea totul. Numeroasele ore cât o aşteptase când era mai tânăr şi îndrăgostit. Se luptă în mod special să nu-şi aducă aminte cum era să fi îndrăgostit. Să întâmpine fiecare zi cu optimism, să creadă că lumea era plină de speranţa lucrurilor bune care aşteaptă după colţ, să viseze că ea avea să-i fie alături, că împreună vor cuceri lumea.

Nici măcar nu ştia de ce se afla aici, de ce simţea nevoia să aibă grijă de ea. Era o nebunie să stea aici noapte după noapte, când habar nu avea dacă ea avea o întâlnire stabilită cu cineva. Poate renunţase la căutările ei. Poate se întorsese în casa unde-i era locul.

Deşi, dacă nu se întorsese acasă în trei luni, de ce ar face-o acum? Dacă ar fi venit aici dintr-o toană, ar fi trebuit să fi obosit să se mai joace. Fata pe care o cunoscuse el nu ar fi stat mai mult de câteva ore, nu după ce şi-ar fi dat seama de greutăţile care o aşteptau. Dar femeia în care se transformase părea să aibă intenţia de a rămâne. Era şi uimit, şi intrigat, ambele senzaţii enervându-l. Era şi mai mânios pe el însuşi că rămăsese de veghe până când ceaţa începuse să valseze în jurul lui, aducând cu ea umezeală şi răcoare.

Era un prost şi mai mare decât în urmă cu opt ani. Ar trebui să renunţe. Să-şi vadă de treburile lui, care îl aşteptau, dar apoi auzi paşii înăbuşiţi, zgomotul tocurilor lovind piatra răsunând de partea cealaltă a porţii de fier. Inima lui îşi înteţi bătăile cu un abandon sălbatic, în timp ce fiecare muşchi format pentru a lupta şi a proteja, pentru a încă să şi a da lovituri se încorda pregătindu-se să atace dacă era necesar.

Apoi apăru ea, cu gluga de la pelerină trasă peste cap

într-un fel care îi ascundea chipul, dar el n-avea nevoie să vadă ca să ştie că era ea. Îi recunoscu forma corpului, curbele pe care cândva le mângâiase, deşi îşi amintea că ea era mai împlinită. Acum era mai slabă, dar tot recunoscu acea siluetă.

Deschise cu un zăngănit poarta şi ieşi pe ea. Cu un alt zăngănit o închise în urma ei şi nu ezită să pornească la drum cu pas hotărât.

— Nebună mică, şopti el, înainte de a se desprinde de perete şi de a o urma.

Paşii ei erau la fel de silenţioşi ca ai lui. Percepea orice sunet care tulbura noaptea, privea constant în jur, observând cu grijă ce o înconjura.

De ce-i păsa de copiii ăştia care nu erau ai ei? De ce trăia aproape în sărăcie? De ce nu se măritase cu unul dintre cei mai puternici duci din Anglia? Thornley ar fi putut să o ajute în misiunea ei de a face bine – cu bani, cu influenţă, cu relaţii. Căsătoria cu el i-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară. De ce să o ia pe drumul mai greu?

Dădu colţul. El iuţi pasul. Pe strada asta erau oameni,ieşind din cârciumi şi taverne, clătinându-se spre casă. Sau oferindu-şi serviciile. Râsetele obscene pluteau în aer. Se întrebă dacă ea avea habar încotro se îndrepta.

Un bărbat o apucă de braţ şi o furie fără margini îl cuprinse, făcându-l aproape să se clatine sub forţa ei. Ea se eliberă din strânsoare, îl îmbrânci pe bărbat cu destulă putere încât să-l facă să dea înapoi şi merse mai departe. Individul se îndreptă de spate, făcu un pas să o urmeze…

Finn îl înşfăcă şi îi trase un pumn care îl doborî pe bădăran la pământ. Arătă cu un deget spre el.

— Stai deoparte.

Se îndreptă şi porni în direcţia în care mersese ea, iuţind pasul, privind în jur agitat, chinuindu-se să o găsească prin mulţimea de oameni, în vreme ce stomacul i se strângea din ce în ce mai tare, punându-l în pericol de a se îndoi de durere.

Unde era? Unde dracului era?

Începu să dea ca un nebun oamenii la o parte din

drumul lui, chinuindu-se să se mişte mai repede de parcă asta era problema. Pur şi simplu, nu fugea suficient de repede. Camuflajul lui dispăru. Paşii lui nu mai erau silenţioşi. Îl lovise ceva ce nu-l mai lovise de opt ani: panica.

Ea dispăruse.

*

Erau trei bărbaţi solizi, cu feţe atât de urâte că până şi umbrele îi evitau. Bănuia că, dacă ar fi trăit o altă viaţă, ar fi putut fi chipeşi, dar urâţenia lor, lăcomia şi dorinţa de a răni le formaseră trăsăturile care le oglindeau sufletele. Unul o prinsese şi o trăsese pe aleea dintre două clădiri, ceilalţi doi urmându-l cu râsetele lor ce răsunau de pe zidurile de cărămidă. Nu avusese ocazia să-şi scoată floreta şi acum braţele îi erau prinse la spate de alte braţe musculoase ce-i ţineau încheieturile ca nişte cătuşe.

Înjură în gând. Ştiind că Finn o urmărea – îl văzuse când ieşise pe poartă se enervase, se zăpăcise, nu fusese suficient de atentă şi acum se afla într-o mică încurcătură, dar era departe de a se panica. Atât timp cât rămânea calmă avea şanse să iasă din încurcătura asta fără să păţească nimic.

— Dar ce frumuşică eşti, mârâi cel mai mic din grup.

— Am bani, zise ea ferm.

— Vrei să ne plăteşti ca să ţi-o dăm? întrebă cel care o prinsese, cu o respiraţie respingătoare care aproape o făcu să vomite.

— Vă plătesc să mă lăsaţi în pace.

— Ah, fată proastă! Îţi luăm banii după ce te…

Pentru că o ţinea prea aproape ca să-şi ridice genunchiul, îl călcă cu tocul repede şi puternic pe interiorul labei piciorului. Cu un urlet de durere, el slăbi strânsoarea suficient cât ea să se poată elibera şi să scoată cuţitul ascuns în cizmă. Cel mai mic dintre ei se întinse spre ea, iar Lavinia cu o mişcare în sus îi tăie mâna. Urlând, el se dădu înapoi, iar bărbatul de mărime medie începu să ţopăie de

parcă se pregătea să se repeadă la ea.

Răcnetul unei bestii sălbatice răsună printre ei, şi dintr-odată acesta nu mai era pe picioare, zburând spre pământ cu aşa o viteză, încât ea abia îşi dădu seama că cineva era peste bărbat.

Cel care o prinsese iniţial veni spre ea. Ea ţinea cuţitul pregătit, fiind gata să lovească puternic.

Dintr-odată el fu tras în spate. Sunetul osului spart umplu aerul, chiar înainte ca el să fie aruncat într-o parte ca un gunoi. Cel mai mic fugi, lăsând-o gâfâind în vreme ce-şi dădea seama că se terminase.

Apoi cineva stătea în faţa ei, întinzând mâna, atingându-i obrazul.

— Vivi.

Acel singur cuvânt conţinea atât de multă îngrijorare, încât ea fu trimisă în trecut, în urmă cu opt ani, când crezuse că zilele şi nopţile ei vor fi pline de sunetul acelei voci.

— Finn.

Fără să se mai gândească sau să-i pese, se lăsă pe el în timp ce el se apleca deasupra ei, luând-o în braţe, ca ea să-şi poată cufunda nasul în pielea netedă de pe gâtul lui, să-i inhaleze parfumul reconfortat de piele şi cai, mirosul lui. Mirosea la fel cum mirosise în urmă cu toţi acei ani. Asta o bucura şi o enerva în acelaşi timp, că ceva din el rămăsese neschimbat.

El îşi frecă maxilarul de tâmpla ei, iar ea fu conştientă de barba deasă care îi înţepa faţa, se prindea în părul ei. Acum avea barba unui bărbat, nu mai era moale şi amintind de puful unei piersici. De-a lungul anilor cât fuseseră despărţiţi, el se schimbase, iar ea era recunoscătoare că puţin din băiatul care fusese mai exista, pentru că asta îi permitea să se gândească la băiat fără să vadă bărbatul. Îi putea separa pe cei doi, putea să se gândească la amintirile dulci, să un înainte şi un *după* abandonul lui.

După era acum, chiar dacă-i sărise în ajutor de două ori. Se împinse ca să iasă din îmbrăţişarea lui.

— Mulţumesc, mulţumesc pentru ajutor.

Vru să treacă de el, dar genunchii aproape o trădară, naiba să-i ia de slabi ce erau, căci dintr-odată se transformaseră în jeleu. El întinse mâna şi o prinse, ţinând-o în aer. Cum putea să fie atât de calm, atât de liniştit?

— Eşti rănită? întrebă el.

— Nu, sunt bine. Speriată, tremurând ca o nenorocită de frunză în vânt, dar altfel bine. Se desprinse cu blândeţe din strânsoarea lui. Trebuie să plec. Cineva mă aşteaptă.

După ce se opri să-şi recupereze bastonul, se îndreptă înapoi spre stradă, recunoscătoare că ajunse la ea, recunoscătoare şi că el o urmărise. Nu avea să fie oprită din misiunea ei, dar era incredibil de tentată să se întoarcă la orfelinat.

— Vivi, e o nebunie ce faci tu.

— M-ai prins în două nopţi rele. N-am mai fost niciodată deranjată înainte.

— Cu toate astea, ai arme asupra ta, pentru că ştii că se poate întâmpla.

— Da, se poate întâmpla, mereu există posibilitatea asta, dar sunt pregătită. Ştiu să mă lupt, Finn.

Oftatul lui fu atât de puternic, încât, dacă nu şi-ar fi tras gluga de la pelerină pe cap, ar fi putut să simtă cum îi mişcă şuviţele de păr, făcând-o să simtă ca altă dată fiori delicioşi pe şira spinării. Nu voia să se gândească la asta acum.

— Nu trebuie să mă urmăreşti.

— Nu am altceva mai bun de făcut pe moment.

Pentru că memorase drumul pe care trebuia s-o ia, continuă traseul. Îl parcursese mai devreme pe timpul zilei, cercetând orice zonă unde ar fi putut apărea pericole, dar nu se gândise că la orele acestea din noapte străzile ar putea să fie pline de scursurile societăţii. Nu mai fusese niciodată în această parte din Whitechapel, nu îi era cunoscută, din acest motiv o cercetase mai devreme. Cu cât mergea mai departe, cu atât se afunda în sărăcie. Mahalalele. Mama ei ar fi fost îngrozită să o găsească acolo.

— Ai crescut într-o zonă ca asta?

— Nu atât de rea.

Încuviinţând o dată din cap, ea continuă până ajunse la aleea indicată. Ajungând târziu, fu dezamăgită să nu găsească o femeie aşteptând-o. Pornind spre deschizătura care ducea în întuneric, putea doar să spere că îngrijitoarea de copii întârzia şi ea.

— Ar fi trebuit să-ţi iei un felinar, zise el.

— Nu ar fi luminat doar colţurile întunecate, ci şi pe mine. Că mă crezi sau nu, încerc să nu atrag atenţia asupra mea. Deşi bănuiesc că este puţin probabil ca vreo persoană din fosta mea viaţă să dea peste mine aici, bărbaţii angajaţi de fratele meu au pus nişte afişe cu portretul meu pe ele. Prefer să nu risc să fiu recunoscută. Cum ai zis şi noaptea trecută, cinci sute de lire reprezintă o sumă mare.

— Poate ar trebui să-i spui fratelui tău să nu se mai bage.

Ea aproape că zâmbi.

— I-am zis. Nu chiar cu cuvintele alea, dar îi scriu în fiecare săptămână ca să-l asigur că sunt bine şi ca să-i cer să mă lase în pace. Dar ca întotdeauna din clipa în care m-am născut, dorinţele mele contează prea puţin.

Sprijinindu-se de zid, cu strălucirea de la felinarul stradal luminându-l dintr-o parte, cu un picior peste celălalt şi cu braţele încrucişate peste piept, părea incredibil de masculin.

— Ce urmăreşti cu tot ceea ce faci?

— Ţi-am zis. Nu pot să suport gândul că aceşti copii sunt omorâţi.

— Nu toate îngrijitoarele omoară copiii ce le sunt daţi în grijă. Mama mea nu a făcut-o.

— Dar multe o fac, iar cele care nu o fac – câte dintre ei îi iubesc cu adevărat? Le-ai văzut pe femeile de noaptea trecută. Cu greu puteau fi considerate exemple de mame.

— Păreau să lupte pentru ceea ce era al lor.

Ea se strâmbă.

— Luptau pentru monedele pe care le obţineau, nu pentru copiii de care să aibă grijă. Măsoară valoarea unui bebeluş în câţi şilingi le sunt puşi în palmă, nu în bucuria pe

care o aduce în vieţile lor.

— Ai un punct de vedere cinic.

Ea râse.

— Tu m-ai învăţat să privesc aşa. Şi am citit câteva articole despre asta. Este oribil ce li se întâmpla uneori acestor copii.

— Nu-i poţi salva pe toţi.

— Îi pot salva pe unii şi este de preferat şi atât, decât niciunul.

Auzi hotărârea din vocea ei şi o admiră. Împotriva raţiunii, se aşeză şi o urmări cum se plimbă, trei paşi într-o direcţie, trei în cealaltă. Ar trebui să o lase singură. Avea treburile lui, dar se simţise atât de bine să o ţină în braţe, să-i inspire parfumul dulce. Poate că nu-şi permitea cine ştie ce parfum cu care se dăduse înainte, dar de-a lungul anilor îi intrase fără îndoială în piele şi devenise o parte din ea, care zăbovea încă – sau poate era doar amintirea lui cea care îi făcea nările să freamăte.

În depărtare se auzi clinchetul unui clopot, de două ori. Era ora două. De ce nu recunoştea ea care era realitatea? De ce era atât de încăpăţânată?

— Cât vei aştepta să apară persoana cu care ai întâlnire?

— Cât trebuie. Poţi să pleci.

— Ai zis că ai întârziat. Probabil a venit şi a plecat.

Încleştându-şi pumnii, ea se întoarse pentru a-l înfrunta şi ieşi din umbre până când lumina căzu pe trăsăturile ei minunate.

— Vorbeşti din experienţă? Pentru că aşa tratezi tu lucrurile? Apari şi apoi pleci când persoana cu care trebuia să te întâlneşti întârzie un pic?

— Poftim?

Ca şi cum ar fi fost împinsă de o forţă asupra căreia nu avea nici un pic de control, veni spre el cu o viteză ce-l surprinse.

— Am aşteptat! Te-am aşteptat până la răsărit. El văzu clar suferinţa din expresia ei. Nu văzuse niciodată aşa o disperare. Da, ştiu că am întârziat douăzeci de minute.

Dar nu am meritat nici măcar câteva minute de îngrijorare, de răbdare, de gândit că poate ceva mă întârzia? Câte minute mi-ai acordat înainte să te hotărăşti că ai terminat-o cu mine?

Fiecare cuvânt pe care ea îl arunca spre el era o lovitură către capul lui, către inima lui, către stomacul lui.

— M-ai aşteptat?

— Am crezut că poate s-a stricat căruţa sau că a păţit calul ceva sau altceva, dar tu nu ai apărut deloc, nu ai trimis o vorbă. M-ai lăsat pur şi simplu acolo. Sau de fapt nu ai venit niciodată? A fost totul o mare glumă? Mi-ai luat singurul lucru de valoare pentru mine şi nu mai aveai nevoie de mine? Asta a fost? Amărâtul bastard care deflorează fiica unui conte. Asta le-ai povestit prietenilor tăi? Te-a transformat în bărbat?

El îşi întinse lent corpul.

— Am fost acolo, Vivi, la miezul nopţii, exact cum am promis

— Atunci. Pentru Dumnezeu, de ce nu m-ai aşteptat?

— Pentru că mă aştepta tatăl tău şi a pus să fiu arestat.

Capitolul 12

Crezuse că inima ei era doar bucăţi frânte, dar cuvintele lui o frânseră din nou. Durerea din piept făcea să-i fie greu să respire.

— Nu, şopti ea îngrozită. Asta nu este posibil.

— Abia am păşit în grădină când am fost acostat de poliţişti, legat ca o gâscă de Crăciun. Apoi tatăl tău a apărut din umbre. Îmi amintesc clar cuvintele lui. Le-am repetat în gând de un milion de ori. „Fata mea a terminat cu tine”. Am bănuit că tu i-ai spus despre mine, despre planurile noastre.

Fiecare cuvânt era o lovitură care ameninţa să o facă să cadă în genunchi. Se întinse spre el, îşi retrase mâna,

nefiind sigură că el i-ar accepta atingerea.

— Nu, nu, Finn. Nu am spus nimănui.

— Nu ştiu cum a aflat, Vivi, dar a aflat. A avut grijă să ajung la închisoare.

— Oh, Dumnezeule! Lacrimile îi ardeau ochii. Nu-i mai păsa dacă el voia sau nu să-l atingă. Îşi puse palma pe obrazul lui. Bietul meu Finn!

Apoi asta nu-i mai fu de ajuns. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, strângându-l mai aproape.

— Îmi pare atât de rău. Nu am ştiut. Nu mi-a spus niciodată nimic.

O cuprinse în îmbrăţişarea sa, lipind-o de el de parcă ar fi fost un naufragiat pe mare şi cineva îi arunca în sfârşit o frânghie.

— Am crezut că ştiai, zise el. Am crezut că tu eşti de vină.

— Nu, iubirea mea. Alintul neaşteptat, rostit în acelaşi timp cu un hohot de plâns, veni din adâncul sufletului ei, pentru că dintr-odată avu nevoie să-l aline pe cel care cândva îi furase inima. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine!

Se agăţă de el, chinuindu-se să facă faţă schimbării emoţiilor ei, ura pe care o nutrise, dezamăgirea pe care o suferise, frângerea inimii, după câte cumva reuşise să supravieţuiască. Crezuse că doar ea suferise, dar şi el trecuse prin propria suferinţă.

— Cât timp? îndrăzni ca să întrebe, cu vocea aspră de durere, pentru tot ce avusese el de îndurat. Cât ai fost în închisoare?

— Cinci ani.

Cuvintele îi sfâşiară sufletul la fel de uşor cum un cuţit bine ascuţit taie prin unt.

— Nu, nu, nu.

Nu găsea cuvinte suficient de puternice ca să exprima profunzimea disperării provocate de faptul că el suferise atât de mult din cauza tatălui ei, de faptul că dorinţa lui de a fugi cu ea îl costase atât de mult.

Retrăgându-se, el îi cuprinse chipul între mâini,

susţinându-i privirea, în timp ce degetele mari îi ştergeau lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

— Nu plânge. A fost cu mult timp în urmă.

Ea clătină din cap.

— Nu chiar aşa de mult, Finn. De ce nu mi-ai scris?

— Am crezut că asta ai vrut tu. Să scapi de mine. Am crezut că atunci când a venit momentul să iei decizia, tu ai hotărât că nu vrei să fii asociată cu un bastard.

— Ah, Finn! Îşi trecu degetele prin părul lui. Nu am vrut decât să fiu cu tine. Miriam reuşise să împacheteze aşa de mult şi aşa strâns într-un săculeţ…

Rămase aproape năucită la posibilitatea ce-i trecu prin minte.

— Oh, sfinte Dumnezeule, ea a ştiut. Ar fi putut să-i spună tatei.

El clătină din cap.

— Nu ştiu, Vivi. Am fost neglijent când am adus-o pe Sophia după ce… chiar după. După ce făcuseră prima dată dragoste. Poate ne-a văzut un grăjdar.

— Grăjdarul nu ştia că fugeam la miezul nopţii. Miriam ştia. Am avut încredere în ea, i-am spus totul. Şi asta te-a costat foarte mult.

— Ne-a costat, zise el sumbru.

Sfinte Dumnezeule, aşa era şi nu putea să-i dezvăluie cât de mult îi costase, nu acum, nu când ştia adevărul despre cât plătise el pentru că o iubea.

El se uită în jur.

— Femeia ta nu va veni, şi tu tremuri de frig. Hai să mergem undeva la căldură!

Îi zdrobi inima din nou. După tot ce îndurase, după tot ce-i dezvăluise, el era îngrijorat că ea ar putea răci. Deşi tremura într-adevăr, nu avea nimic de-a face cu frigul, ci mai degrabă era efectul devastator al faptului că aflase ce se întâmplase cu adevărat în acea fatidică noapte.

Braţul lui o cuprinse, lipind-o de el, în timp ce o scotea de pe alee şi se îndreptau spre stradă. În jur erau mai puţini oameni; petrecerea se mai potolise. Liniştea se potrivea cu starea ei. Cândva lumea ei fusese plină de promisiuni şi

acum părea să fie condamnară pentru totdeauna la nuanţe de gri. Cât de întunecat trebuie să fi fost pentru Finn!

— Hei! strigă el, eliberându-i mâna şi păşind pe stradă, în calea unei birje.

Vizitiul opri. Finn îi dădu adresa de la orfelinat în timp ce o ajută să urce în trăsură şi o urmă şi el. Mâna lui, atât de caldă, atât de puternică, o cuprinse pe a ei şi o aşeză pe coapsa lui, de parcă avea nevoie să aibă contact cu ea.

— Am fost aşa de proastă, Finn! Trebuie să fi fost Miriam.

— De ce ţi-ar trăda încrederea?

Voia să se cuibărească în poala lui şi să-l ţină aproape, să-l protejeze de tot ceea ce suferise.

— Dacă eu aş fi fugit, ea şi-ar fi pierdut înalta poziţie de cameristă a fiicei unui conte, despre care ea spera că va ajunge ducesă. Ar fi devenit pur şi simplu o altă servitoare. Avea grijă de ea însăşi. Şi pentru că eu am fost prea proastă…

— Nu ai fost proastă.

— Cum altfel ai zice? Am fost aşa de prinsă cu ale mele, încât nici nu m-am gândit că ea ar putea vedea fericirea mea ca sfârşitul fericirii ei. Şi asta te-a costat pe tine. Dumnezeule! Dumnezeule! Lacrimile reveniră răzbunătoare când şi-l imagină închis într-o celulă, despărţit de familia lui. Cât trebuie să mă fi urât!

Cu mult mai mult decât îl dispreţuise ea.

Izbucni în râs.

— Cu toate astea, după tot ce s-a întâmplat, mi-ai sărit de două ori în ajutor. Cu mâna liberă, îi cuprinse maxilarul. Toată bunătatea asta a ta, mă bucur că nu au omorât-o. Sau cel puţin nu reuşiseră să *o* omoare. Nu putea să nege că în el era ceva mai dur acum. Îmi pare rău că te-am lovit noaptea trecută.

El îşi puse mâna peste ale ei, le întoarse un pic şi îi sărută podul palmei, cu ochii în ochii ei.

— Ai crezut că te-am abandonat. Aş fi înţeles dacă m-ai fi înjunghiat.

Ea îşi îngropă faţa în curbura umărului lui, se bucură

de braţele lui care o strângeau şi o ţineau la piept. Se lăsă tăcerea, alinându-i cu pacea ei. De câte ori fuseseră împreună şi nu avuseseră nevoie de cuvinte? Acum era ca şi cum ar fi călătorit prin amintirile lor individuale, chinuindu-se să privească acea ultimă noapte în mod diferit, de parcă se uitau printr-un caleidoscop, rotind capătul pentru ca piesele să formeze cu totul altceva. Tot ce ştiuse ea, tot ce crezuse despre acea noapte fatidică nu era nici pe departe adevărat.

Ajunseră în sfârşit la destinaţie şi coborâră. Cu mâinile cuibărite în ale ei, îl conduse pe poartă – surorile nu o încuiau niciodată; aveau încredere – şi, ocolind prin spate, spre bucătărie, unde ea lăsase o lampă singuratică aprinsă pe masa care de obicei era folosită pentru a face mâncare. Surorile nu aveau servitori şi se ocupau singure de tot.

Când uşa se închise, în loc să-i dea drumul la mână, o trase spre el de parcă voia să o conducă într-un dans. El îşi puse uşor mâinile pe spatele ei, iar ea îl îmbrăţişă. Fu nevoită să-şi dea puţin capul pe spate ca să se uite în ochii lui, să se uite la acei ochi căprui care-i aminteau de ciocolata caldă.

— Aş putea pune un ceainic pe foc, zise ea încet. Ceaiul mereu îmbunătăţeşte lucrurile.

— Aşa zice şi mama. Eu am descoperit că whisky-ul merge şi mai bine.

— Mă tem că n-ai să găseşti pe aici. Cu degete tremurătoare, atinse tandru vânătaia de pe maxilarul lui, o amintire că ea îl lovise. Îmi pare aşa de rău, Finn!

— Gata cu scuzele, Vivi! Niciunul din noi nu a fost de vină. Amândoi am fost păcăliţi.

Nu era chiar aşa de sigură că putea să accepte asta. Dacă nu i-ar fi spus lui Miriam.

— Vreau să ştiu şi să înţeleg totul.

Văzu în ochii lui adânci o multitudine de emoţii şi îşi dădu seama că erau unele lucruri pe care el nu le spunea.

— Hai să stăm jos, da? zise ea.

Încuviinţând din cap, el îi dădu drumul. Fără să se mai deranjeze să-şi dea jos pelerina, se lăsă pe un scaun de o

parte a mesei, indicându-i că el ar trebui să se aşeze pe cel din capul mesei. După aceea, ea îşi puse ambele mâini cu palmele în sus, recunoscătoare când el le coborî pe ale lui peste ale ei. Îşi strânse degetele peste venele proeminente şi peste muşchii încordaţi care îi trădau forţa. Oftă prelung şi din suflet.

— Abia pot să respir când mă gândesc la tine în închisoare.

— Atunci nu te gândi la asta. Nu ţi-am spus ca să-ţi imaginezi ororile de acolo. Am vrut să înţelegi unde am fost. De ce nu eram acolo.

Ea clătină din cap.

— Înţeleg că nobilimea are foarte multă putere, dar să spună autorităţilor să trimită un om la închisoare fără niciun motiv…

— M-a acuzat că am furat un cal.

Ea crezu că i se face rău.

— Cum a putut să facă asta? Cum a putut să mintă?

— Poate a crezut că te proteja.

— Pe mine? Nu. Dacă încerca ceva era să-şi ţină reputaţia nepătată. Ruşinea prin care ar fi trecut dacă s-ar fi aflat că fiica lui fugise cu un om simplu. Îi strânse mâinile. Nu am văzut nimic în ziare despre arestarea ta.

— Cred că tatăl tău s-a asigurat să nu se menţioneze nimic în ziare. Sau poate fraţii mei au făcut asta. Nu ar fi fost în interesul afacerilor lor dacă se afla că un Trewlove era hoţ. La acea vreme, mie prea puţin îmi păsa.

Deoarece crezuse că asta îşi dorea ea. Avu nevoie de toată forţa ei interioară ca să nu urle auzind această nedreptate. Apoi lacrimile îi ardeau din nou ochii.

— Nu mai plânge, Vivi. Mi se frânge inima să te văd plângând.

— Dar mă doare, Finn. Mă doare să ştiu că ţi-a făcut asta, şi eu nu am ştiut. Am crezut că m-ai abandonat, dar eu am fost cea care te-a abandonat de fapt.

— Nu ai ştiut.

— Dar mă simt ca şi cum cumva ar fi trebuit să ştiu. Am fost furioasă pe tine, dar furia mea nu a fost îndreptată

în direcţia corectă. Ar fi trebuit să fie îndreptată spre tatăl meu şi acum el nu mai este aici să îndure furia mea. Îşi dorea să-şi trezească tatăl, să-l facă să-i spună tot ce aranjase, dar el murise în urmă cu câţiva ani. Închisoarea trebuie să fi fost absolut îngrozitoare pentru tine.

— A fost mai bine decât ce se plănuise iniţial pentru mine: deportarea.

Ştia că uneori criminalii erau deportaţi de pe ţărmurile Angliei, în Australia.

— Cum ai reuşit să scapi de aşa o pedeapsă?

— Aiden. A vorbit cu tatăl nostru, l-a convins să-şi folosească influenţa pentru a-mi schimba sentinţa, pentru a o reduce. Nu ştiu exact cum a reuşit, ce a dat la schimb. Nu vrea să discute despre asta, nu vrea să-mi spună ce preţ a plătit, dar ştiu că l-a costat scump pentru simplul fapt că nu vrea să vorbească despre asta, nu vrea să mă simt îndatorat. Trasă o linie pe palma ei cu degetul de parcă abia acum o descoperea. Dar eu tot mă simt dator.

Iar acum, şi ea îi era datoare lui Aiden pentru ceea ce făcuse ca să-şi scutească fratele de o soartă mai rea, o soartă care apăruse din cauza ei.

— În noaptea aceea, mama a venit pe neaşteptate la mine în dormitor, cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Nu părea surprinsă să mă găsească încă îmbrăcată, dar rareori era atentă la mine ca să observe aşa ceva, aşa că eu nu am dat prea multă atenţie. Voia să vorbim despre – îşi înfipse degetele în frunte, încercând să facă un efort să gândească mai clar, să-şi amintească exact ce se spusese – cum să ţin un recital, ca Thornley să mă audă cântând. Eu am intrat în joc, m-am prefăcut că era o idee splendidă şi în adâncul meu urlam de fericire că nu va trebui să mai cânt din nou. Că nu va mai trebui să joc un rol pe care nu-l doream.

— Erai deja logodită cu el când ai acceptat să te măriţi cu mine?

Ea clătină din cap.

— Nu. Taţii noştri semnaseră un acord, dar el nu mă ceruse încă în căsătorie. Niciunul din noi nu se grăbea. Cred că ştiam amândoi că nu ne potriveam cu adevărat. Deşi

mai devreme în acest an am încercat să forţăm. Am oficializat lucrurile şi ne-am logodit în iunie. Până la urmă, eu nu am putut s-o fac. Se uita la el cât putea de sincer, fără să se deranjeze să-şi ascundă furia. Cred că mama ştia tot ce plănuise tata, a venit în camera mea în mod intenţionat, ca să-mi întârzie plecarea. Cum au putut să fie aşa de trădători, aşa de cruzi? Şi apoi să-mi ascundă totul. Şi apoi, camerista mea este la fel de vinovată. Sunt convinsă că ea a fost. Când am crezut că tu nu ai venit, ea m-a consolat – ah, ce obraznică! M-a convins că, dacă i-am dat unui domn laptele, era puţin probabil ca el să cumpere vaca.

— Ah, Vivi! Dacă nu crezi nimic altceva, să crezi asta. După ce am gustat laptele, eu clar am vrut vaca.

Ea izbucni în râs şi îşi acoperi gura. Nu-şi putea aminti ultima dată când râsese, dar ochii lui sclipeau de bucurie de parcă îşi amintea de o vreme mai fericită, mai plină de bucurie.

El se întinse foarte lent, de parcă-i era teamă că ea ar fi scăpat, şi îi atinse buzele cu un deget.

— Mereu mi-a plăcut râsul tău.

— L-am ţinut încuiat mulţi ani.

El îi mângâie buza de jos cu degetul mare, şi ea aproape-l trase în gură, amintindu-şi cât de sărată era pielea lui şi cât de mult îi plăcuse, dar nu era momentul acum. Amândoi erau răniţi, doar că abia acum îşi dădeau seama că armele folosite pentru a-i răni erau diferite de cele crezute iniţial. El îşi puse mâinile la loc peste ale ei.

— Închisoarea a fost teribil de îngrozitoare?

— Singuratică. M-au trimis la Pentonville. Se presupune că ar fi o închisoare-model, dar este doar crudă. Trăiam în izolare. Când ieşeam la plimbare în curtea închisorii, trebuia să purtăm glugi maro şi nu aveam voie să vorbim unii cu alţii. Oamenii înnebuneau, Vivi. O vreme am crezut că şi eu voi înnebuni.

— Oh, Dumnezeule! Îi duse mâinile la buze, îi sărută degetele, voia să plângă din nou pentru tot ce îndurase el. Îmi pare aşa de rău, Finn. Dacă aş putea să dau timpul

înapoi, nu aş mai spune nimănui.
— Şi atunci cum te-ai mai fi îmbrăcat să ieşim în cârciuma lui Gillie?
Încerca să o facă să se simtă mai bine, dar cum putea ea să se simtă mai bine când acum ştia prin ce trecuse el?
— Am petrecut mult timp gândindu-mă la noaptea aceea şi la cât de frumoasă erai.
Era destul de sigură, judecând după căldura obrajilor proprii, că roşea.
— Aş fi crezut că m-ai preferat în rochia de bal.
— Noaptea aia a fost mai mult pentru vise.
Aşa fusese. O noapte magică, fantastică. Când dansaseră împreună. Când venise în dormitorul ei.
— Sunt destul de surprinsă că fraţii tăi nu mi-au zis nimic, zise ea.
— Eu le-am interzis, i-am convins că mă voi ocupa de situaţie când voi fi liber.
— Dar nu m-ai confruntat când ai fost eliberat.
El ridică din umeri.
— După cinci ani, voiam doar să uit.
— Nu pot să te condamn.
Aplecându-se, el îi cuprinse obrazul.
— Acum descopăr că am pierdut trei ani. Dacă aş fi venit la tine, cerându-ţi o explicaţie, am fi aflat adevărul mult mai repede. Ai fi revenit în viaţa mea. Am fi putut relua de unde am rămas.
Ea nu era aşa de sigură. Trecuse prin multe în cei cinci ani cât el fusese în închisoare, lucruri care o schimbaseră în mod irevocabil. Dacă el afla, şi-ar fi putut da seama că nu avea de ce să-i mai pese de ea.
— Domnişoară Kent?
Auzind sunetul vocii maicii Theresa, sări în picioare, aproape dărâmând scaunul, dându-şi vag seama că Finn stătea în picioare, dar mai conştientă de privirea lui, chiar dacă nu-l putea vedea, fiindcă i se zburlise părul de pe ceafă. Cu siguranţă îl nedumerea numele cu care i se adresase femeia, dar ea nu le spusese celor de aici că făcea parte din nobilime.

— Oh, maică. M-aţi speriat.

— Este cam târziu pentru o vizită din partea unui bărbat.

Cu inima încă tresăltându-i în piept, încuviinţă frenetic din cap.

— Domnul Trewlove m-a salvat în noaptea asta când am fost atacată de nişte golani. Îi mulţumeam cu nişte ceai. Ceai care spera că maica nu va observa că nu fusese făcut. O mulţumire neînsemnată în schimbul vieţii mele, dar asta e.

— Aş vrea să încetaţi cu deplasările astea târziu în noapte, o certă maica Theresa.

— Data viitoare voi fi mai atentă. Îl voi conduce pe domnul Trewlove acum.

Se întoarse către Finn şi îi indică uşa.

— Maică, zise el sec.

— Domnule Trewlove, familia dumneavoastră este destul de cunoscută în Whitechapel. Dumneavoastră care sunteţi mai exact?

— Finn.

— Ne-am cunoscut? Ceva la dumneavoastră mi se pare cunoscut.

— Nu, din câte-mi amintesc, maică.

— Ei bine, deseori confund oamenii cu cineva pe care l-am văzut. Apreciem că aţi salvat-o pe domnişoara Kent. Este foarte îndrăgită de toată lumea de aici. Noapte bună, domnule. Mergeţi cu Dumnezeu!

Lavinia îl urmă pe Finn afară pe verandă.

— Îmi pare rău că am fost întrerupţi aşa abrupt, dar nu cred că ar fi plecat din încăpere dacă mai rămâneai.

— Nu-ţi mai cere scuze, Vivi! Zâmbi, zâmbetul familiar din tinereţea lui. Şi apoi, mă pot oricând strecura înapoi.

— Împart o cameră cu una dintre maici.

— Păcat!

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Îmi pare aşa de rău pentru ceea ce ţi-a făcut familia mea. Şi cuvintele alea par atât de imperfecte, atât de nepotrivite.

— Ce facem acum, Vivi?

— Ne întoarcem fiecare la viaţa lui.

— Nu crezi că putem relua de unde ne-am oprit?

— Nu. Dacă ai simţit măcar pe jumătate furia, ranchiuna şi… ura pe care eu le-am simţit faţă de tine în aceşti opt ani, dacă a mocnit în tine cum a făcut în mine, atunci nu cred că există un drum pentru noi. Ne-am schimbat, Finn, ştii şi tu asta. Circumstanţele ne-au schimbat. Nu mai suntem oamenii care eram. Părinţii mei, naiba să-i ia pe amândoi, au avut grijă de asta.

Coborându-şi mâna, îi cuprinse maxilarul.

— Dar să ştii ceva: cândva te-am iubit din toată inima. Şi în noaptea aceea chiar intenţionam să plec cu tine.

*

Clubul Cerberus nu-şi închidea niciodată porţile, aşa că Finn ştia că-şi va găsi fratele pe undeva printre zidurile sălii sale de jocuri. Dacă nu în biroul lui, atunci în camera unde dormea. Aiden trăia şi respira în clubul lui. Singurele momente când nu se afla acolo erau când se oprea la taverna lui Gillie pentru o halbă.

În timp ce mergea prin diverse săli, observă că afacerea mergea bine în seara asta, de fapt mereu mergea. Clubul atrăgea oameni de rând şi nobilimea mai puţin influentă – al doilea fiu, al treilea, al patrulea, precum şi pe cei care nu mai aveau credit în sălile de joc mai respectabile sau îşi pierduseră complet calitatea de membru. Erau chiar şi câteva femei, măsurându-şi abilităţile cu bărbaţii care le înconjurau. În ceea ce-l privea pe Aiden, monedele erau neutre. Nu-i păsa deloc de mâna care renunţa la ele. Îi păsa doar să se renunţe la ele.

Îşi zări într-un final fratele stând la etajul superior, uitându-se peste domeniul său, emanând aceeaşi doză de încredere şi putere pe care Zeus ar fi putut să o emane în timp ce observa lumea de pe Muntele Olimp. Toată lumea ştia că nu era un bărbat cu care să te pui. Era genul de om de temut, chiar şi când fusese băiat, jucând alba-neagra,

luând bani de la oamenii care credeau că-şi puteau da seama sub care din cele trei căni se afla bobul de mazăre. Dar mâinile lui erau mereu prea rapide – nu în a mişca cănile, ci în a scoate bobul de mazăre fără să observe nimeni.

Finn urcă pe nişte scări ascunse, de care ştiau şi aveau acces cei care intrau cu Aiden. Când ajunse la etaj, se îndreptă spre locul unde stătea fratele lui.

— Multă lume în seara asta, chiar şi la orele astea târzii, spre dimineaţă.

Câştigul din noaptea asta îmi ajunge să mă scald în whisky. Cum a fost noaptea ta?

— Revelatoare. Mă întrebam dacă putem sta de vorbă.

— Sigur.

Finn privi în jur.

— Mă gândeam undeva mai retras.

Aiden chicoti încet.

— Nimeni nu ne poate auzi aici.

— Nu, dar ne pot vedea, şi tu nu te pricepi prea bine să-ţi controlezi temperamentul.

— Nu-mi place cum sună asta. Nu ne batem, nu?

Mai mult de o dată îşi rezolvaseră problemele cu pumnii.

— Sper că nu, dar depinde de cât de rezonabil eşti.

Aiden rânji.

— Ce mai e amuzant dacă eşti rezonabil?

Cu toate astea îl conduse pe un coridor în camera lui de lucru şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului, în vreme ce Finn se aşeză pe cel din faţa lui. Era din piele, capitonat, foarte confortabil. Lui Aiden îi plăcea confortul.

— Nu mi-ai răspuns niciodată până acum când te-am întrebat, dar în noaptea asta am nevoie să ştiu. Ce i-ai dat la schimb tatălui nostru ca să te asiguri că nu voi fi deportat?

Fruntea fratelui său se încruntă chiar dacă îşi flutură mâna peste birou de parcă ar fi vrut să gonească o muscă enervantă.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Ţi-am zis înainte că am plătit cu plăcere.

— Aiden, a ieşit la suprafaţă o informaţie despre noaptea în care am fost arestat şi simt nevoia subită de a şti totul despre acea perioadă. Nu am făcut presiuni prea mari pentru că era ceva neplăcut de înfruntat – sau aşa credeam eu că va fi. Am descoperit că dacă laşi lucrurile fără să întrebi faci un mare deserviciu multora. Te rog. Ce târg ai făcut?

Aiden se rezemă în scaunul lui, lăsă capul pe spate şi se uită în tavan. Oftă profund într-un final, îşi coborî capul şi întâlni privire lui Finn.

— Şaizeci la suta din profiturile de la clubul Cerberus.

— Doar nu vorbeşti serios. Nu cred că ai fost aşa de nebun…

Aiden sări din scaun.

— Nu ar fi făcut nimic ca să te ajute, nu ar fi ridicat nici măcar un deget. Eşti fiul lui! Mă doare undeva că suntem ilegitimi. Nu ar trebui să-i pese că nu suntem copii legitimi. Le-a tras-o mamelor noastre şi apoi a crezut că scapă de noi punând câteva lire în palma lui Ettie Trewlove? Nu aşa merg lucrurile. Sângele lui este în venele noastre. Respira cu dificultate, şuierat. Era un subiect asupra căruia niciodată nu căzuseră de acord – Aiden îl ura pe tatăl lor cu fiecare fibră din corpul lui, în vreme ce lui Finn nu-i păsa nici cât negru sub unghie de el. Autorităţile aveau să te trimită în partea cealaltă a lumii. Nu puteam să-i las să facă asta. Se lăsă înapoi în scaun. Ştiam că avea probleme financiare, aşa că m-am folosit de dificultăţile lui să obţin ce am vrut, ce aveam nevoie.

— Dar şaizeci la sută…

El ridică din umeri.

— Eu am oferit cincizeci. A negociat la sânge nenorocitul nostru tată, un ticălos mai mare decât oricare dintre noi. Dar a meritat, Finn! Aş fi mers până la nouăzeci la sută.

— Şi mai zici de mine că-s nebun.

— Te iubesc, frate. Părând jenat de ultima lui

declaraţie, Aiden îşi găsi de lucru turnând nişte whisky în două pahare. Tu eşti tot ce am.

— Îi ai pe Mick şi Beast şi…

— Nu este acelaşi lucru. Îi împinse lui Finn un pahar peste birou. Sângele lor nu este al meu. Nu mă înţelege greşit. Îi iubesc, aş muri pentru ei. Dar eu şi cu tine avem o legătură care merge mai departe decât orice împărtăşesc cu ei.

După ce înghiţi nişte whisky, Aiden puse paharul jos şi trecu cu degetul peste marginea acestuia. Finn vedea cum i se răsucesc rotiţele în cap.

— De ce eşti curios de noaptea asta? întrebă el într-un final. Ai întrebat când ai ieşit din închisoare, te-ai mulţumit că nu ţi-am zis. De ce ai insistat în noaptea asta? Ce informaţie a ieşit la lumină?

— Nu m-a trădat, Aiden.

— Ah, Dumnezeule! Vorbim despre Nebunia lui Finn aici? Ai văzut-o, ai vorbit cu ea? Ce va ieşi bun din asta? Şi apoi nenorocita aia ar minţi…

— Nu ar minţi, nu pe mine. Şi nu o jigni. Nu accept.

Aiden îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă nu ea te-a trădat, atunci cine?

— Ea crede că a fost camerista ei. Era singura persoană care mai ştia că plănuiam să fugim împreună.

— Camerista. Se încruntă. Nobilii mereu dau vina pe cei care muncesc.

Era un lucru ciudat că amândoi aveau păreri aşa de proaste despre aristocraţie, când doi dintre fraţii lor se căsătoriseră cu membri ai nobilimii, şi Finn fusese îndrăgostit cândva de o fată de nobil.

— Poate am fost doar nesăbuit.

— Nu tu, frate.

— Eram mai tânăr atunci, Aiden. Nu eram aşa de precaut.

— Tu mereu ai fost precaut.

Finn nu avea chef să se certe. Luă o gură din whisky şi încercă să-şi aducă aminte cum fusese în vremea aceea, cum în entuziasmul lui de a o vedea pe Vivi, deseori nu

fusese deloc precaut. Dar Aiden avea dreptate. Niciodată nu fusese atât de nesăbuit. Nu mai era chiar aşa de sigur că putea să spună la fel despre fratele său. Mai luă o înghiţitură de whisky, apoi aşteptă în timp ce-l ardea pe gât.

— Deci cât timp trebuie să-i dai tatălui nostru şaizeci la sută?

— O eternitate.

— Doamne, Aiden.

El râse.

— Ştii că am ajuns să mă gândesc să angajez nişte dealeri care sunt abili la împărţitul cărţilor, ca să se asigure că pierde casa? Să pierd totul, ca să nu-i mai dau nimic?

— Dar iubeşti locul ăsta.

— Da, aşa este.

— Poate că am putea transfera datoria ta faţă de el la mine.

— Nu-i da niciun sfanţ. Evită-l, Finn! Va găsi o metodă să-i plăteşti ceea ce nu-i datorezi. Se pricepe la asta.

El încuviinţă din cap.

— Viaţa nu este dreaptă. Soţul mamei noastre a părut să fie un om bun şi a murit de tânăr. Contele este un netrebnic de primă clasă şi încă respiră.

— La un moment dat o să mă răzbun pe el. Nu-ţi face tu griji cu asta. Las-o în seama mea! Acum o să te însori cu fata?

Clătinând din cap, Finn mai luă o înghiţitură, întâmpinând arsura, aşteptând ceaţa pe care o putea aduce.

— Se simte responsabilă pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Zice că amândoi ne-am schimbat prea mult, că nu mai suntem cum am fost cândva. Cu asta are dreptate. Am iubit-o pe fata care a fost. Nu sunt sigur de ce simt faţă de femeia care a devenit. Este diferită. Are ceva dur în ea, dar are şi generozitate. Nu reuşesc să o citesc. Nu înţeleg de ce a ales drumul ăsta.

— Parcă ai fi îndrăgostit.

— Mai degrabă intrigat. Trebuie să o vezi din nou,

Aiden, ca să-ţi dai seama la ce mă refer.

— N-am niciun chef să mă apropii de ea.

— Da, bine, dorinţa aceea nu mai e de actualitate. Stă la un orfelinat al Surorilor Milei, care nu-i aşa departe de aici.

— N-are cum să fie fericită acolo.

— În mod ciudat, pare să-şi fi găsit pacea acolo.

— Îndrăgostit, mormăi dezgustat Aiden.

— Nu sunt.

Nu era, dar nu putea să nege că existase ceva reconfortant în statul la masa de lemn în bucătăria caldă, ţinându-se de mână, vorbind cu ea. Cândva se imaginase alături de ea într-o casă, cu ea pregătindu-i masa. Niciodată nu-i trecuse prin minte că o doamnă din nobilime s-ar putea să nu ştie nimic despre cum se pregăteşte mâncarea. Cât de tânăr şi inocent fusese! Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi murit fără îndoială de foame. Ce fusese în capul lui să creadă că ea ar fi fost mulţumită să trăiască în mizeria pe care o avea el de oferit?

Dar crezuse că el va fi mulţumit, că împreună vor găsi fericirea. Ştiind ca ea nu-l trădase, nu putea decât să jelească pierderea a ceea ce ar fi putut să aibă. Se întrebă dacă mai exista vreun pic din fata de atunci. Dacă împreună ar fi putut găsi ceea ce au pierdut.

Capitolul 13

Cu mâinile încleştate în faţă, încercând să pară pe cât de smerită şi pocăită posibil, Lavinia stătea în faţa biroului la care şedea maica Theresa, studiind-o cu ochii întunecaţi, ca de corb. N-o interesa în mod deosebit păsările. Deşi o respecta pe maica Theresa, nu era încântată de felul cum o făcea să vrea să se agite. Era o femeie adultă acum, nu mai era o fată de şaptesprezece ani care voia să fugă cu om simplu.

— Trebuie să recunosc, domnişoară Kent, că sunt un

pic îngrijorată că am găsit un domn în bucătărie la primele ore ale dimineţii.

— După cum am explicat, mi-a făcut un mare serviciu şi am considerat că o ceaşcă de ceai ar fi în regulă, ca un mulţumesc.

Şi pentru că aveau nevoie să discute anumite lucruri, un trecut care se dovedise a nu fi aşa cum îl crezuseră amândoi.

— Deci, când am ajuns eu, el ori era acolo de suficient timp cât să-şi terminat ceaiul, iar tu să fi strâns lucrurile, ori ceaiul nu fusese încă servit.

Ea îşi strânse buzele.

— Am descoperit că prefera whisky-ul în locul ceaiului, aşa că doar am conversat.

— Înţeleg. Ştiu că simţi că ai o chemare, dar întâlnirile astea târzii în noapte nu sunt periculoase doar pentru tine, mă tem că îţi ameninţă şi sufletul.

Sufletul ei era deja condamnat, dar nu i-ar fi mărturisit asta maicii.

— Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic între mine şi domnul Trewlove azi-noapte.

— Cu toate astea, nu trebuie să-i permiţi lui sau oricărui bărbat să intre în această reşedinţă din nou, nici noaptea, nici la orice oră, fără o însoţitoare.

— Nu ne vom mai vedea. Aceasta a fost o parte a discuţiei noastre, să clarificăm nişte lucruri.

— Înţeleg. Deci aţi ajuns la o înţelegere?

— Da.

Maica Theresa o studie, şi Laviniei îi trecu prin minte neliniştitoarea idee că femeia putea să pătrundă dincolo de suprafaţă şi să descopere toate secretele şi minciunile ei, secrete pe care nu le împărtăşise cu Finn, secrete care erau crucea pe care o avea ea de dus.

— Este destul de chipeş.

Lavinia nu se putu abţine. Se holba la femeia care stătea aşa de înţepată şi critică în spatele biroului.

— Închide gura, domnişoară Kent. Nu este deloc flatant să arăţi ca un peşte aruncat pe malul râului.

Nedându-şi seama că rămăsese cu gura căscată, o închise.

— Îmi cer scuze, maică. Eu doar…

— Oi fi eu o Soră a Milei, dar sunt şi femeie. Aş zice că domnul Trewlove a dus multe femei pe calea ispitei.

Nu era chiar aşa de sigură că pe ea o dusese el, ci mai degrabă găsise drumul de una singură, alergând pe acel drum în braţele lui.

— Nu sunt deloc interesată de el în acest mod. Eu am doar un scop acum, şi acela îl reprezintă copiii.

— O iniţiativă merituoasă. Dar, mă întreb dacă nu te ascunzi de ceva.

— De familia mea. V-am spus asta când am venit aici.

— Eu mă tem că te ascunzi de ceva mult mai… personal. Ceva ascuns adânc în tine. Poate ai nevoie să te întorci acasă şi să clarifici acolo lucrurile.

— Mama mea este o femeie deosebit de puternică.

O încuiase de mai multe ori pe Lavinia până îşi „recăpătase minţile”.

— Majoritatea aşa sunt. Dar nu te poţi ascunde pentru totdeauna. Adună-ţi curajul şi, când eşti gata, să ştii că Dumnezeu îţi va sta alături.

Făcu o mică reverenţă, îndoind repede din genunchi.

— Mulţumesc, maică.

Plecând din încăpere, se retrase la micul birou din oficiul înghesuit pe care maicile îi permiteau să-l folosească atunci când lucra. Marea salvare a micuţei încăperi era că fereastra dădea spre grădinile din spate, unde copiii mai mari şi puradeii zburdau. Râsetele lor îi umpleau sufletul.

Cu ziarele întinse în faţă, parcurgea anunţurile văduvelor care căutau să ia în îngrijire copii cu sănătate şubredă. „Sănătate şubredă” era una dintre expresiile folosite pentru a identifica îngrijitoarele de copii. Şi cel mai sănătos dintre copii dacă le era adus, cu timpul ar fi pierit din cauza sănătăţii şubrede. Rareori se putea dovedi că moartea era cauzată de neglijenţă. Copiii mureau, mult prea mulţi din cauze naturale.

De obicei era mai rapidă cu parcurgerea şi încercuirea

anunţurilor care îi atrăgeau atenţia, cele cărora le răspundea apoi cu o scrisoare de solicitare, care, dacă avea noroc ducea la o întâlnire, dar mintea ei se tot întorcea la noaptea precedentă, la revelaţiile descoperite.

Nu putuse să doarmă, fiind asaltată de toate amintirile cu Finn de fiecare dată când închidea ochii. Ştia cum fusese, tandru şi dulce. Apoi bărbatul care devenise acum îşi făcea loc în mintea ei şi nu mai era băiatul pe care îl iubise, ci un bărbat adult pe care nu-l cunoştea. Avusese dreptate să descurajeze orice între ei. Cu toate astea, dintr-odată i se făcu dor de el, voia să afle totul despre el. Aşa de multe regrete, aşa de multe momente pierdute.

Clătinând din cap, îşi concentră din nou atenţia la ce avea de făcut şi găsi un anunţ care părea promiţător. Închise ochii. Promiţător era un cuvânt pentru ceva minunat, nu îngrozitor. Îşi dorea să nu existe anunţuri, să nu fie nevoie de femei care să ia copii din flori. Pentru că multe orfelinate refuzau copiii ilegitimi, de parcă ei erau răspunzători de condiţia lor. Înţelegea nevoia, dar cu siguranţă existau metode mai bune de a rezolva situaţia. Intervievase femei care născuseră în afara căsătoriei şi pe câteva dintre îngrijitoarele pe care le întâlnise, sperând să scrie o serie de articole care vor trezi parlamentul în faţa nevoii disperate de a face o reformă când venea vorba despre bunăstarea celor mai inocenţi dintre ei.

Când se întinse după o bucată de hârtie să răspundă unui anunţ, auzi râsete mai puternice şi voioşie dincolo de fereastră. Inima i se umplu de bucurie, sufletul i se primeni, şi îngrozitoarea sarcina care o aştepta nu mai păru chiar aşa de îngrozitoare. Avea un scop care poate că nu-i ştergea toate păcatele, dar, cu siguranţă, o făcea să trăiască mai uşor cu ele.

Tropăitul unor picioare mici răsună pe hol, cu râsete tot mai sonore, până când o fetiţă micuţă pe nume Daisy dădu buzna în birou.

— Domnişoară Kent! A adus un cal!

Ea se încruntă.

— Poftim?

— Domnul. A adus un cal, cel mai curat pe care l-aţi văzut vreodată. Este alb cu totul.

Inima i se zbătu în piept.

— Un cal? repetă de parcă nici nu ştia ce este un cal.

Daisy încuviinţă din cap cu atâta forţă, încât codiţele ei blonde se loviră de umeri.

— Îl putem călări în grădină!

Împingându-şi scaunul, fu surprinsă să descopere că genunchii aproape-i tremurau când se ridică. Nu putea fi calul la care se gândea ea. Nu putea fi el bărbatul. Dar când ajunse la fereastră, descoperi că era vorba de amândoi. Sophie şi Finn. Frumoasa Sophie şi chipeşul Finn. Era îmbrăcat obişnuit, purtând o beretă, aşa cum şi-l amintea în tinereţe, jachetă maro, dar liniile ei luau forma umerilor lui laţi.

Conducea iapa cu trei copii – o fată şi doi băieţi – stând pe spatele ei. Zâmbetele lor erau atât de strălucitoare că o duru inima. Ce lucru simplu făcuse pentru a aduce atâta bucurie!

Conducea iapa cu trei copii – o fată şi doi băieţi – stând pe spatele ei. Zâmbetele lor erau aşa de strălucitoare că o duru inima. Ce lucru simplu făcuse pentru a aduce atâta bucurie!

Nu-i plăcea în mod deosebit valul de plăcere care o traversa ştiind că el se întorsese. Se aşteptase să nu-l mai vadă niciodată, crezuse că-şi exprimase foarte clar poziţia, dar poate el detectase minciuna din vocea ei. Pentru că adevărul era că pentru prima dată de ani întregi, stând noaptea trecută în bucătărie, trăise un moment de fericire. El nu o abandonase. Fata rănită din ea plânsese ştiind acest lucru, în vreme ce femeia care devenise acum îşi dăduse seama că amândoi se schimbaseră prea mult pentru a reveni la ceea ce fuseseră cândva. Degete mici se curbară în jurul alor ei.

— Haideţi, domnişoară Kent! O să vă lase să călăriţi.

Nu, nu, nu putea să se ducă acolo, nu-i putea permite să-i topească inima din nou. Nu putea să rişte să-i provoace şi mai multă suferinţă.

Fetiţa o mai trase o dată.

— Domnişoară Kent?

Ea zâmbi spre preţiosul copil.

— Du-te! Eu am nevoie de un minut.

Un minut ca să ridice un scut în jurul inimii ei.

*

Nu ştia ce-l îndemnase să vină. Nu, fusese mai mult decât un îndemn. Fusese o obsesie, ceva ce-i rosese stomacul, pătrunzându-i în suflet – gândul că în sfârşit putea să o vadă aşa cum visase să o vadă: la lumina zilei, scăldată în lumina soarelui. Aşa cum plănuise să o vadă în ziua ce urma nopţii în care ar fi trebuit să fugă împreună.

În dimineaţa aceea, când se trezise după o noapte agitată şi privise cum se răsuceşte ceaţa şi se disipează, se topeşte, în vreme ce soarele îşi făcea magia, ştiuse că urma să fie o zi superbă, una pentru plimbări în parcuri şi cu bărcile pe Tamisa. O zi rară în care toamna era hotărâtă să explodeze de strălucire, înainte de a ceda în faţa zilelor mai sumbre de iarnă. În aer era o prospeţime ce-l făcea mai uşor respirabil…

Până când ea ieşi în grădină.

Era ca şi cum luna ar fi coborât şi ar fi pătruns în părul ei, adăpostindu-se până în noaptea următoare când urma să revină pe cer. Pielea ei era precum alabastrul, dar nu palidă. Strălucea sănătos. Obrajii îi erau îmbujoraţi. Când se apropie, văzu ochii ei verzi sclipind de încântare. Erau de o nuanţă care nu era aşa de întunecată cum crezuse el mereu. Strălucirea soarelui îi micşora pupilele, lăsând mult verde care să-l captiveze. O linie neagră încercuia marginea exterioară a irisului. Pe asta nu o observase înainte, nici chiar atunci când fusese sub el, cu ochii mari de uimire în timp ce se mişcau în tandem creând scântei, amintire ce şi acum risca să-i dea o erecţie.

Copiii săreau în jurul lui, dornici să-i capteze atenţia, vrând să încalece şi ei pe iapă. Dar el părea incapabil să-şi ia privirea de la ea.

Se opri la câţiva centimetri, suficient de aproape ca el să vadă marginile uzate ale gulerului şi manşetelor ei. Nu voia să şi-o închipuie căutând prin lucrurile aruncate de cineva, căutând ceva ce i-ar fi util, ce i-ar ţine de cald la sosirea vânturilor reci de iarnă.

Privirea ei era fixată în a lui, aşa cum fusese prima dată când el o lăsase pe spate şi îi acoperise trupul cu al lui, când îi cuprinsese chipul delicat între mâinile lui mari şi aspre şi îi spusese că o iubea. Că o va iubi mereu.

— Încă o ai, zise ea încet, cu smerenie, de parcă tocmai făcuse un miracol.

Să vadă cât de mult o mulţumeau acţiunile lui părea să-l lase fără cuvinte.

— Am fost odată la fabrica de cărămizi a fratelui tău, dar nu mai era acolo.

Şi el îşi putu imagina că ea simţise că îi luase şi iapa, că-i mai furase ceva.

— Pot?

Arătă spre cal.

Avea un nod în gât şi îi era greu să înghită, să vorbească, aşa că doar încuviinţă vioi din cap, apoi o privi cum îl ocoleşte, cum ia căpăstrul şi mângâie cu cealaltă mână fruntea calului sub coamă.

— Bună, fată dulce. Oh, ce dor mi-a fost de tine!

Iar el putu doar să spere că şi de el îi fusese un pic dor.

— Vrei să o călăreşti?

Ea se uită în jur la copii.

— Nu vreau să le stric distracţia. Dar nu m-ar deranja să merg pe lângă ea.

El aşeză trei copii pe spinarea lui Sophie şi începu să o conducă agale pe lângă marginea grădinii. Vivi mergea la pas pe partea cealaltă a lui Sophie, iar capul iepei era o barieră între ei, astfel încât el nu o vedea bine. Nu avea nicio îndoială că ea ocupase acea poziţie într-un efort de a păstra distanţa între ei.

— Domnişoară Kent! Domnişoară Kent! strigă un drăcuşor de fetiţă, fugind spre ea. Vreau să-l mângâi.

Ridică fata în braţe fără să ezite.

— Este o ea.

— De unde ştiţi?

— Da, domnişoară Kent, zise el, păşind în faţa calului ca măcar să se poată uita la ea. Explicaţi-i!

Ea roşi, iar el îşi dădu seama că nu-i văzuse niciodată obrajii aşa de trandafirii. Nici o pălărie nu-i umbrea chipul şi se întrebă dacă ea avea una. Nu purta mănuşi care să-i protejeze mâinile nici în nopţile în care o văzuse. Renunţase la toate bunurile lumeşti?

— Pentru că ea mi-a spus cândva că este o iapă, îi explică simplu fetei cu părul blond din braţele ei care nu avea mai mult de patru ani, slabă ca o scândură, cu ochi mari albaştri.

Şi-o imagină pe Vivi cu o fiică, semănându-i. Ar fi trebuit să aibă propriii copii deja, ar fi trebuit să fie măritată. Acceptându-i explicaţia, fata întinse mâna şi o mângâie pe Sophie pe nas. Vivi ridică arogant propriul nas şi pentru prima dată după ani el chicoti de simpla mulţumire că era învins.

— Am observat azi-noapte că ţi se spune „domnişoara Kent”.

— Am crezut că este mai bine să fiu discretă în ce priveşte statutul familiei mele.

El aruncă o privire la împrejurimile modeste.

— Eşti pe cale să-ţi depui jurămintele, să devii călugăriţă?

— Nu. Nu sunt demnă de aşa o viaţă.

— Asta-i o tâmpenie – dar mă bucur să aud. Este prea multă senzualitate în tine să o risipeşti fiind singură.

— Nu se cuvine să vorbeşti aşa în preajma copiilor.

— Copiii ăştia pe care tu… îi aduni. Aici au grijă de ei?

— Da. Deşi rămânem fără spaţiu. Sunt aşa de mulţi copii, Finn.

— Este foarte amuzant când îi faci. Ea păru deranjată de cuvintele lui. Îmi cer scuze. Nu vreau să tratez lucrurile superficial. Ştiu din proprie experienţă că este o problemă. Dar oamenii nu se pot împotrivi propriei firi.

— Trebuie educaţi. Ar trebui să scriu broşuri.

— Mulţi dintre cei care au nevoie de acele broşuri nu ştiu să citească.

— Este un cerc vicios, nu-i aşa?

El opri calul unde se aliniaseră copiii. Îi dădu jos pe cei trei copii, mai puse trei şi începu să-i plimbe din nou, bucuros că Vivi continua să meargă alături de el. Hotărî să schimbe subiectul.

— De ce ai venit în Whitechapel?

— Pentru că era foarte puţin probabil să dau peste cineva cunoscut. Nu este ca şi cum ducesele şi contesele se plimbă pe străzi.

— Şi orfelinatul?

— Două motive. Ştiam că fratele meu nu m-ar căuta niciodată printre maici. Şi voiam un loc unde copiii sunt bine-veniţi.

— Ai venit aici cu un scop anume, ştiai ce vrei să faci.

— Ce voiam să fac demult deja, doar că mi-a luat ceva să-mi adun curajul să o fac. Este complicat. S-au întâmplat aşa de multe de ultima dată când te-am văzut.

Voia să afle totul, aşa cum cândva voia să ştie tot ce făcuse ea cât fusese departe de el, la ţară.

— Ţi-ai asumat în mod voit cauza copiilor.

Ea îi întâlni privirea, în adâncurile ochilor ei era tristeţe.

— Tu eşti răspunzător de asta. Ce mi-ai spus în noaptea aceea în grădină m-a impresionat profund. Nu am uitat niciodată cât de ruşinat păreai pentru ceva pentru care nu erai deloc responsabil.

Circumstanţele naşterii lui îi maculaseră existenţa. Ea reuşise să-l facă să se simtă curat ca lacrima şi îşi imagină că făcea la fel pentru toţi copiii de aici.

— În noaptea asta ai întâlnire cu vreo îngrijitoare?

— În noaptea asta, nu.

— Atunci ieşi cu mine.

Văzu cum în ochii ei se luptau dorinţa de a spune da cu nevoia de a refuza. Ea clătină lent din cap.

— Dacă oamenii ăia angajaţi de fratele meu…

El o opri pe Sophie.

— Nu-ţi poţi trăi viaţa ascunzându-te. Eu am fost prizonier, Vivi. Nu este un mod de a trăi. Asumă-ţi riscul că nimic rău nu se va întâmpla, că nimeni nu-şi va da seama că ar face repede cinci sute de lire pe seama ta.

— Nu chiar aşa de repede sau uşor. M-aş lupta.

— Asta-i fata mea. Haide acum! Hai să petrecem o seară plăcută la o oră rezonabilă, ceva ce ne-a fost negat înainte. Ce zici?

— Nu va fi acelaşi lucru. Nu mai suntem oamenii care am fost.

— Nu mă aştept la nimic de la tine, Vivi. Doar ne vom bucura unul de compania celuilalt. Eu zic că suntem doi oameni care au nevoie de un pic de distracţie.

Fruntea ei se încruntă; buzele care formau mereu atât de uşor un zâmbet acum formau o linie dreaptă.

— Drept rezultat la tot ce s-a întâmplat, acum sunt defectă, Finn. Nu sunt sigură că îţi va plăcea persoana care am devenit.

— Cineva care se luptă pentru copii când mulţi îi văd ca pe ceva neimportant? Mie îmi place ce văd deocamdată.

— Nu ne putem întoarce, Finn.

— Nici nu mă aştept să o facem. Ieşim un pic, râdem un pic. Apoi ne luăm la revedere.

— Unde am merge?

— Este o surpriză.

— Finn…

— Cândva ai avut încredere în mine, Vivi. Ai încredere şi acum.

*

Maica Theresa stătea în colţul grădinii lângă maica Margaret şi priveau scena care se petrecea nu foarte departe, în vreme ce copiii alergau în jurul cuplului care oprise calul şi păreau să poarte o discuţie serioasă. Finn Trewlove avea ceva familiar. Linia maxilarului, hotărî ea. Cândva mângâiase un maxilar ca acesta în timp ce şoptea

cuvinte de dragoste.

— Ai vorbit cu ea? întrebă maica Margaret.

— Da. Maica Margaret distribuia deseori cele mai neplăcute sarcini maicilor, crezând că acea greutate le va întări credinţa. Am senzaţia că ascunde ceva.

— Fuge de ceva, maică. Poate cu acest tânăr apărut dintr-odată în viaţa ei va începe în sfârşit să alerge spre ceva.

Maica Theresa ştia totul despre fugit. Uneori o persoană trebuia să fugă în direcţia greşită, ca apoi să poată fugi în direcţia corectă.

Capitolul 14

Ieşiseră împreună doar ca să lase definitiv trecutul în urma lor. Deşi ea nu voia să vadă mai mult de atât în cererea lui, îşi dorea să fi avut o rochie mai elegantă, dar avea doar două, una bleumarin, cealaltă neagră. Deci în seara aceea o purta pe cea bleumarin pentru că măcar la asta marginile gulerului nu erau aşa de roase. Crezuse că lăsase în urmă vanitatea în căutarea unei vieţi mai simple. Ce dezamăgire să descopere că doar se ascunsese şi că atenţiile unui tânăr o scoteau repede la iveală.

Spera că Finn rostise adevărul când spusese că nu avea aşteptări în noaptea asta. Trebuia să ştie că drumurile pe care fiecare mergea îi duceau în direcţii diferite, că nu se vor întâlni niciodată.

Se dădu un pas în spate din faţa oglinzii ovale ce atârna deasupra ligheanului şi încercă să se uite mai bine la ea. În această locuinţă nu existau oglinzi mari. Maicile nu aveau niciodată nevoie să se vadă în întregime, să ştie că erau aranjate. Hainele lor erau cum erau şi nu aveau prea multe de făcut cu ele.

— Ce-ai de gând să faci cu părul?

Abia atunci observă reflexia maicii Theresa în oglindă în vreme ce stătea în pragul uşii. Râzând, îşi atinse în mod inconştient coada împletită pe care o răsucise în jurul capului şi o prinsese cu ace.

— L-am aranjat deja.

Se întoarse spre maică.

— Nu arată bine?

— Dacă mi-aş petrece seara cu un domn, aş vrea ceva mai… elaborat. Ai vrea să încerc eu să ţi-l aranjez?

Nu se putu abţine. Se holbă.

— Chiar trebuie să înveţi să-ţi ascunzi şocul un pic mai bine, pentru că expresia aia de peşte uimit nu te prinde deloc. Să ştii că nu am purtat mereu veşminte de călugăriţă. Intră în cameră! Stai jos!

Lavinia se supuse, aşezându-se pe scaunul cu spătar drept din lemn. Nu exista nicio masă de toaletă, doar mica masă pătrată unde era ţinut ligheanul. Aşezată, nu se putea vedea în oglindă.

Maica Theresa scoase acele şi îi desfăcu părul cu multă eficienţă. Aproape gemu de plăcere când altcineva îi pieptănă părul lung cu o perie.

— Tânărul acesta este din trecutul tău, zise maica încet.

— Da.

— Îl iubeşti?

Asta era o întrebare, nu-i aşa?

— L-am iubit cândva, dar nu mai suntem aceleaşi persoane.

— Nu crezi că eşti demnă de iubire?

Îşi cam dorea să fi refuzat oferta de a fi ajutată pentru că chiar nu avea chef de un inchizitoriu, cu toate astea ţinuse aşa de multe în ea pentru o perioadă aşa de mare.

— Trebuia să ne căsătorim şi, când asta nu s-a întâmplat, eu m-am trezit într-o situaţie în care m-am dovedit slabă şi laşă. Am făcut unele lucruri de care nu sunt mândră, maică.

— Îţi este teamă că el te va învinovăţi?

— Eu aşa aş face dacă situaţia ar fi invers.

— Îi vei spune despre acele lucruri?

— Vreau să-i spun, dar nu va ieşi nimic bun din asta. Bănuiesc că seara asta va fi o bună ocazie de a ne lua rămas-bun.

Simţi o smucitură, un tras, un alt tras în sus al părului ei.

— Eu nu aş fi aşa de sigură, domnişoară Kent. Când eram mai tânără, înainte să mă fi gândit să îmbrac haina monahală, mi-am vândut sufletul ca un bărbat să se uite la mine cum se uită domnul Trewlove la tine.

Ardoarea din cuvintele maicii o uimi şi vru să se întoarcă…

— Stai nemişcată acum, ordonă maica Theresa. Aproape am terminat. Şi apoi vocea ei se înmuie. Cu toţii facem greşeli, domnişoară Kent. Secretul este să nu le lăsăm să preia controlul asupra noastră. Gata! Sper să-ţi placă.

Lavinia se ridică încet în picioare până când ajunse să se vadă în oglindă. Părul ei era adunat pe cap într-o coafură elegantă, cu şuviţe cârlionţate atârnând pentru a-i tachina chipul şi gâtul.

— De-a dreptul încântător.

— Ar arăta şi mai bine cu un pieptene cu perle, dar nu am primit aşa ceva.

Lavinia se întoarse.

— Aţi fost cândva camerista unei doamne?

— Nu, domnişoară Kent, zise maica Theresa zâmbind melancolic. Cândva am fost o lady.

— Din nobilime?

Maica râse oarecum.

— Există alt fel? Aş zice că nu. La uşă se auzi un ciocănit. Cred că tânărul tău domn este aici. Nu te închide în faţa posibilităţilor, domnişoară Kent.

Înainte să apuce să o întrebe pe maică referitor la care credea ea că erau acele posibilităţi, rămase singură cu emoţiile ei. Pe Finn îl costaseră cinci ani din viaţa lui iubirea pentru ea. Pe ea că-l iubise…

Refuză să se gândească la asta. Avea să se bucure

pur şi simplu de seară. Poate dacă-l impulsiona un pic, el îi va spune tot ce făcuse în viaţa lui în ultimii trei ani, după ce fusese eliberat.

Când ajunse la intrare şi-l văzu stând acolo, îşi dădu seama că voia să ştie mai mult decât orice. Cum era viaţa lui acum? Cum îşi petrecea zilele şi nopţile – în afară de a o pândi pe ea?

Era îmbrăcat drăguţ, cu o haină, vestă, cămaşă şi ceva la gât. Nu la fel de elegant ca ceea ce ar purta un domn seara, dar ceva ce clar purta la o plimbare prin parc. În mână ţinea o căciulă de castor.

— Ce frumos arăţi, zise el.

De ce trebuia inima ei să se poarte obraznic şi să-i sară în piept.

— Mergem?

El arcui o sprânceană.

— Fără însoţitoare?

— N-aş prea zice că mai am nevoie de una în ziua de azi. Nu mai era o tânără debutantă a cărei inocenţă trebuia protejată. Deşi maicile s-au oferit să mă însoţească, dar am încredere că nu vei face prostii.

— Ah, Vivi, când ai să te înveţi minte? Îi oferi un zâmbet care ameninţa să o trimită în urmă cu opt ani. Derbedeu o dată, derbedeu mereu.

*

— Trăsura ta? întrebă ea în vreme ce o ajută să urce în vehiculul care îi aşteptase la stradă.

— A lui Mick.

Se aşeză pe locul opus de al ei.

— Fratele tău s-a descurcat foarte bine.

— A meritat-o. A muncit mult şi din greu pentru fiecare penny pe care îl are acum în buzunare.

Dărâma şi reconstruia o secţiune mai săracă din Londra, construise un hotel mare despre care vorbea tot oraşul şi se căsătorise cu o nobilă – chiar dacă el rămânea fără titlu.

— Tu ce faci, Finn? Încă eşti măcelar.

— Faptul că am ajuns la închisoare pentru furtul unui cal a pus capăt la asta.

Ea închise ochii.

— Dumnezeule, îmi pare aşa de rău.

Aplecându-se, el îi luă mâna, dorindu-şi să-i fi adus o pereche de mănuşi, dar bucurându-se că nu o făcuse, şi îi strânse degetele.

— Nu a fost vina ta. Nu vreau să ne gândim la asta în seara asta.

Ea deschise ochii şi tristeţea din ei l-ar fi făcut să îngenuncheze dacă nu ar fi fost aşezat.

— Tu ce vrei?

La naiba dacă ştia. Să se întoarcă în urmă cu opt ani. Să o ia de la capăt. Dar asta ar fi însemnat să uite toate momentele minunate pe care le avuseseră împreună. Să reia de unde rămăseseră? Asta ar fi înseninat să înfrunte durerea.

— Un pic de conversaţie. Câteva râsete, nişte bere. Ceva de mâncat. O doamnă minunată la braţ.

Ea îi zâmbi pe jumătate.

— Fără flirtat.

El rânji strâmb.

— Vom vedea.

Ea oftă şi în acel sunet lui i se păru că aude cum ea cedează.

— Dacă nu mai eşti măcelar, cu ce te ocupi?

— Un pic de asta, un pic de cealaltă.

— Ce bărbat misterios!

Îşi dădu seama că dacă voia ca ea să-i spună totul, la fel trebuia să facă şi el.

— Îmi câştig traiul muncind cu Aiden.

— În sala lui de jocuri?

— Eu fac muncile ciudate acolo, dar în mare parte bag frica în cei care îi datorează bani şi nu par să aibă de gând să-i plătească. Noaptea trecută l-am vizitat pe Dearwood. Am luat nişte garanţii de la el şi l-am ameninţat că-i rup braţul dacă nu poartă atele.

— Cu asta te ocupi? Rupi braţe?

Nu părea îngrozită, ci mai degrabă tristă că viaţa lui îl dusese într-un loc aşa de neprimitor.

— Din când în când mai trebuie să pocnesc câte un tip, însă doar pentru că mă provoacă. Sau nu m-a luat în serios. Un nas însângerat este de ajuns să înţeleagă că nu glumesc. Sunt datori fratelui meu. Îi vor plăti fratelui meu. Şi din când în când, dacă vreunul face pe dificilul, îl ameninţ că-i rup braţul dacă nu poartă atele timp de şase săptămâni şi că le voi spune oamenilor că eu sunt responsabil de asta. Asta-mi creşte reputaţia de tip rău.

— Deci Dearwood a făcut pe dificilul cu tine.

El ridică din umeri.

— Nu chiar. Dar mi-am amintit că nu mi-a prea plăcut de el când l-am întâlnit acum mulţi ani – faptul că dansase cu ea fiind principalul motiv al atitudinii lui faţă de bărbat – şi am simţit nevoia să-i dau o lecţie.

Ea zâmbi, un zâmbet mic, dar era un început.

— Nu mi-a plăcut niciodată de Dearwood. Are ceva ce nu este drăguţ.

— Este un măgar.

Buzele ei se întinseră mai mult, mai frumos şi el se simţi oarecum victorios, recunoscător că încă avea abilitatea să-i provoace bucurie, recunoscător că ea încă mai putea să trăiască bucuria.

— Tu cum îţi câştigi existenţa, Vivi?

— Pentru camera mea şi mâncare, fac lecţii cu copiii dimineaţa. Citit, scris, matematică. Restul zilei frec podele şi fac paturi, sunt un fel de servitoare bună la toate. Să ştii că nu mă plâng, dar caut o ocupaţie care să-mi ofere un pic mai mult decât atât. Bani, bunăoară, pentru că vreau să construiesc mai multe adăposturi pentru copii. Sunt aşa de mulţi copii nedoriţi, Finn.

Zâmbetul ei dispăru, şi tristeţea reveni.

— Ştiu.

Îi transformase în cauza ei şi el se întrebă dacă s-ar fi întâmplat fel dacă ei se căsătoreau în urmă cu toţi acei ani. Se îndoia, pentru că ar fi avut deja o droaie de copii ai ei de

care să aibă grijă.

Ea privi pe fereastră.

— Mi se pare că am ieşit din Londra. Unde mergem?

— Nu departe. Am auzit că un sat prin apropiere are o mică sărbătoare. Este puţin probabil să fim recunoscuţi.

Cu siguranţă, nu participau lorzi sau doamne care să o zărească sau să o ia la întrebări. Majoritatea erau plecaţi la proprietăţile lor de la ţară, cu excepţia câtorva tineri care aveau mai multe aventuri în oraş, mulţi în localul fratelui său.

Ea îşi studie mâinile strânse în poală.

— Există cineva special în viaţa ta?

— Am mulţi oameni speciali în viaţa mea. Ridicând capul, ea îşi mişcă buzele în ceva ce nu era chiar un zâmbet.

— Mă bucur.

Şi apoi îşi întoarse atenţia la peisajul pe lângă care treceau. Teama de a o îndepărta, pentru că lucrurile dintre ei erau prea fragile, îl oprise să recunoască: „Te uiţi la unul dintre ei chiar acum”.

Veselia o izbi de cum coborâră din trăsură şi era în creştere după ce el îi luă mâna şi o puse în scobitura cotului lui, conducând-o în mijlocul lucrurilor. Nu-şi dăduse seama ce mare nevoie avea să fie înconjurată de voioşie şi fericire. Nici măcar răcoarea serii nu-i putea pleoşti spiritul.

— Nu am mai fost la un festival… de nu mai ştiu când. Cred că ultima dată am fost la proprietatea de la ţară, înainte de fatidica noastră vară.

După ce crezuse că el o abandonase, începuse să se refere la acea perioadă ca „vara ei fatidică”, „noaptea ei fatidică”, dar acum ştia că expresia se potrivea amândurora.

— Când îmi povesteai cum îţi petreceai timpul la ţară, nu pomeneai niciodată de festivaluri.

— Nu voiam să crezi că mă bucuram fără tine.

— Vivi, nu voiam să fii tristă când nu eram împreună. Mă bucur că te distrai.

— N-am zis asta. Mereu simţeam că lipsea ceva, că ar

fi fost mult mai plăcut dacă şi tu ai fi fost acolo. Tu te duceai la festivaluri când eu nu eram?

— Uneori.

Ea îi împunse umărul cu capul şi rânji.

— Şi totuşi, nu mi-ai spus despre ele.

— Mă duceam cu fraţii mei. Aiden reuşea mereu să găsească câte o fetişcană obraznică să meargă cu el.

— Şi tu?

Ochii lui se încălziră când se uită spre ea.

— Pe mine doar tu m-ai interesat, Vivi. Ţi-am zis asta. Deşi, dacă aş fi făcut ca Aiden, prima noastră dată împreună ar fi fost mai plăcută pentru tine.

— Nu a fost vina ta, deşi nu-mi imaginez că ai fost celibatar după mine.

El clătină lent din cap, apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre mulţime.

— Nu.

— Sunt uşurată să aud asta, Finn. Nu mi-ar fi plăcut să fii singur toţi aceşti ani. Bănuiesc că tânjeai după companie după ce ai ieşit din închisoare.

— Am tânjit după multe lucruri. Nu toate drăguţe.

Bănuia că el se referea la răzbunare, dar, în loc să o rănească, preferase să păstreze distanţa.

Dintr-odată în faţă le sări un bărbat şi începu să jongleze cu nişte mingi în aer. Finn îi aruncă o monedă. Bărbatul o prinse când cobora spre pământ, fără să scape vreo minge.

— Mersi, şefule.

Înclinând din cap şi continuând să jongleze cu mingile, se îndepărtă, atrăgând atenţia copiilor, făcându-i să râdă.

— Orfanilor nu le-ar fi plăcut asta? întrebă ea în vreme ce el o conducea tot mai mult spre mijlocul activităţilor unde doi bărbaţi făceau tumbe, unul din ei păşind pe palmele strânse ale celuilalt, care apoi îl arunca în aer, unde făcea un salt spectaculos şi ateriza în picioare, luând-o apoi de la capăt. Trecură pe lângă un alt bărbat care înghiţea flăcări.

— De ce-ar face cineva aşa ceva? întrebă ea.

— Pentru bani.

— Dar pericolul…

— Bănuiesc că există o şmecherie.

— Nu-mi pot imagina prima persoană care a stat aşa şi dintr-odată s-a gândit: „Ar fi tare bine şi amuzant să-mi bag nişte foc în gură”.

— Pe cât eşti tu de uimită de el, eu zic că şi el ar fi la fel de uimit de o doamnă din nobilime care a hotărât că este o idee măreaţă să hoinărească pe străzi noaptea pentru a salva copii.

În vocea lui nu era critică, dar sprânceana lui ridicată o puse pe gânduri. Dar nici măcar sprânceana nu era ridicată în bătaie de joc. Mai degrabă i se păru că el îi admira eforturile. Deşi nu o făcea ca să fie admirată, fu nevoită să admită că-i plăcea că el aproba asta.

Atenţia îi fu atrasă de o maimuţă dansatoare, al cărei proprietar cânta la acordeon. Dintr-odată maimuţa o zbughi spre ea, o trase de fustă, apoi îşi dădu jos pălăria. Finn îi dădu un şiling, şi ea o puse în pălărie, de unde fu luată repede şi studiată. Apoi maimuţa se duse în grabă la cel ce cânta din acordeon şi se căţără pe el de parcă era un copac, găsindu-şi locul pe umărul lui.

— Aş putea şi eu să o fac pentru nişte mâncare şi bere, zise Finn. Mergem?

Cumpără plăcinte cu carne de la ghereta unei femei, două halbe de bere de la un bărbat de la altă gheretă şi închirie o pătură cu trei penny de la o tânără care şedea lângă o moviliţă cu un teanc de pături lângă ea. Odată aşezaţi, ea privi spre mulţime, unde torţele se chinuiau să risipească întunericul. Se simţi aproape lipsită de griji şi probleme.

— Ar fi fost frumos să fi putut face asta când eram mai tineri, zise el încet.

Clătinând din cap, ea muşcă din plăcinta cu carne.

— Aş fi avut cel puţin o însoţitoare cu mine.

— Aş fi putut să arunc cu bile în sticle şi să câştig ceva pentru tine.

Ea îl privi. Aşa de masculin şi de curajos, stând acolo

cu un picior ridicat, cu încheietura peste genunchi, halba strânsă bine în mâna puternică. O ridică şi luă o înghiţitură lungă, lentă şi ea fu destul de tentată să-i scoată legătura de la gât ca să vadă cum i se mişcă mărul lui Adam când îşi astâmpără setea.

— Mi-ai dat-o pe Sophie. A fost un cadou cât pentru o viaţă. Nu aveam nevoie de mai mult.

— Dar eu oricum voiam să-ţi dau mai mult.

Îi oferise cu mult mai mult decât va şti vreodată.

— Nu ştiu dacă este înţelept să ne întoarcem în trecut. Eram teribil de tineri, naivi. Nu mi-am închipuit niciodată că ceva atât de frumos, precum sentimentele pe care le-am împărtăşit noi, putea să aducă atâta suferinţă. Mă tot gândesc cât de groaznic au mers lucrurile pentru tine.

— Ar fi putut să fie şi mai rău.

O spuse ca şi cum faptul că o iubise nu-l costase totul.

Rămaseră tăcuţi multă vreme, mâncându-şi plăcintele cu carne, bând din bere. Fu nevoit să plătească garanţie pentru halbe. Banii aveau să-i fie daţi înapoi la returnarea acestora. Ea nu se gândise niciodată cum erau gestionate astfel de afaceri. Doar se bucurase de ele.

— De ce nu te întorci acasă? întrebă el. Acolo ai avea o viaţă mai bună.

Cum să-l facă să înţeleagă? El îşi împărtăşise experienţele groaznice. Putea şi ea să facă la fel?

— Ştiu că te îngrijorează că mama ta te va sili să te măriţi cu cineva cu care nu vrei, dar nu mai eşti copil.

— Este mai mult de atât, Finn. Mama este o femeie incredibil de puternică. Nu mi-am dat seama cât de puternică… închise ochii, se luptă cu lacrimile ce o înţepau. Pieptul i se strânse, stomacul i se înnodă. Deschise ochii, luă o înghiţitură mare de bere, nedemnă de o doamnă, întrebându-se dacă ar putea găsi alinare în băutură, dacă ar ajuta-o să se relaxeze, să se deschidă. Dacă-ţi spun ceva, trebuie să-mi promiţi că nu o vei înfrunta pe mama.

El miji ochii.

— De ce aş vrea să fac asta?

— Promite-mi! Nici tu, nici fraţii tăi, nici surorile tale. Nimeni din familia ta să nu se apropie de mama mea.

Nu era dispusă să rişte ca Finn să meargă din nou la închisoare şi se temea că el ar putea să fie suficient de furios să facă ceva stupid.

— Ai cuvântul meu.

— Voi ţine cont de asta.

El încuviinţă brusc din cap.

Mai luând o înghiţitură mare de bere, ea îşi formulă gândurile.

— Cam la un an după ce noi doi plănuiserăm să fugim, m-am trezit într-o situaţie în care nu mai puteam să rămân în casă. Vezi tu, eu şi mama ne certam. Într-o noapte mi-am pierdut controlul şi am pălmuit-o, destul de tare. Am început să împachetez, şi ea a chemat nişte lachei să mă oprească. Părinţii mei au hotărât că devenisem prea neascultătoare, prea sălbatică. Trebuia să fiu potolită, să mi se dea o lecţie că ei nu tolerează un asemenea comportament. M-au trimis la nebuni.

Furia care îl cotropi îl lăsă fără aer, fără cuvinte. Abia îşi dădu seama de halba ce se rostogoli pe pământ când îşi desfăcu braţele s-o tragă aproape de el, de parcă putea să o protejeze când era mult prea târziu pentru asta.

— Dumnezeule, Vivi!

Îşi frecă obrazul de al ei, conştient şi de cel mai mic tremurat al corpului ei în timp ce ea stătea lipită de haina lui.

— Este în regulă, Finn, şopti ea moale. Ca şi vremea ta în închisoare, a fost cu mult timp în urmă.

— Dar nu te părăseşte niciodată, nu scapi definitiv. Doamne, Vivi! În acest moment se părea că tot ceea ce putea era să ia numele Domnului în deşert. Apoi îşi dădu seama de ceva şi se retrase, studiindu-i trăsăturile. Şi Thornley? El ce dracu' făcea în tot acest timp? De ce nu a oprit asta?

Va avea o discuţie liniştită cu cumnatul lui. O discuţie liniştită şi un pumn zdravăn.

— Nu a ştiut. Nimeni nu a ştiut. Nici măcar fratele

meu. Mama le-a zis că eram pe continent cu o mătuşă bătrână. Nu s-ar fi cuvenit să se ştie că fiica lor înnebunise. Thorne nu era responsabil de mine, Finn. Nu poţi să dai vina pe el.

— Cât timp?

— Trei ani.

Trei ani. Sfinte Dumnezeule! Ştia exact cât de lungi erau trei ani când erau trăiţi fără libertate. Dacă tatăl ei nu ar fi fost deja mort, s-ar fi întâlnit cu el în noaptea asta şi l-ar fi pus la pământ.

— Lui Thornley nu i s-a părut ciudat că ai fost plecată trei ani?

— Nu se grăbea să se însoare, îşi vedea de ale lui. Cred că s-a simţit uşurat că nu trebuia să mă curteze serios.

— Dacă aş fi ştiut…

— Ce ai fi putut să faci, Finn? Din închisoare?

Ar fi găsit o cale să evadeze, să o salveze. Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de neputincios. O mângâie pe obrazul moale, căutând consolare pentru amândoi.

— Cum ai supravieţuit la aşa ceva?

— Nu a fost aşa de rău cum ar fi putut să fie. Oh, au existat băi ocazionale cu gheaţă şi imobilizare. Dar atât timp cât eram tăcută şi calmă, părea că-i uimesc pe psihiatri. Nu-şi dădeau seama ce era în neregulă cu mine. Şi am învăţat să lupt pentru că în timp ce eu poate încercam să rămân docilă, nu toată lumea era aşa.

Nu-şi putea imagina groaza pe care o simţise ea, ororile prin care trecuse.

— Este o lume ciudată, Finn. Era o fată acolo care nu m-a plăcut de la bun început. Mă ataca fără motiv. Mă trăgea de păr sau mă lovea în stomac. Urla că sunt o bestie. Nu ştiu. Poate în mintea ei vedea monştri. Era acolo un bărbat, îşi zicea d'Artagnan – nu i-am aflat niciodată numele adevărat. Oricum, a început să-mi dea lecţii de floretă. Doar că noi foloseam cozi de mătură. Şi m-a învăţat cum să mă folosesc de pumni, cum să lupt murdar. În afară de faptul că se credea căpitanul muşchetarilor, mie nu mi s-

a părut nimic în neregulă cu el. După ce am revenit acasă, m-am dus o dată să-l văd, dar mi-au spus că familia lui venise după el. Nu au vrut să-mi spună cine era. Uneori îmi place să-mi imaginez că poate a fost nevoie de el în Franţa.

Cuvintele ei curajoase îi sfâşiară inima – că se chinuia să facă să pară ca şi cum totul ar fi fost normal. Îi cuprinse obrazul.

— Vreau să o omor.

Ea îi zâmbi înţelegător.

— Ştiu. Din motivul ăsta te-am pus să mi promiţi că nu-i vei face rău mamei. Ea îşi puse mâna cu blândeţe peste inima lui. Din când în când văd frânturi din băiatul care erai, cel pe care l-am iubit cu atâta disperare. Ştiam că o parte din tine nu va primi bine vestea asta.

— Crezi că dacă te-ai întoarce acasă te-ar trimite înapoi?

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu ce va face. Dar am obosit să lupt. Vreau să-mi trăiesc propria viaţă, aşa cum vreau eu. Asta am făcut în ultimele trei luni de când l-am părăsit pe bietul Thornley la altar. Era îndrăgostit nebuneşte de sora ta, să ştii.

— Cum ar şi trebui să fie. Gillie a noastră este o partidă foarte bună.

Ea zâmbi, iar el îşi dori să poată păstra acel zâmbet pe chipul e pentru totdeauna.

— Dar eşti fericită, Vivi?

— Pe cât se poate să fiu de fericită după câte s-au întâmplat în ultimii opt ani. Da, port hainele aruncate de altcineva. Unele sunt un pic uzate şi pătate şi au fost reparate de nenumărate ori. Trebuie să mă spăl şi să mă îmbrac singură. Confortul meu este mai mic. De fapt, inexistent, dacă e să fiu onestă. Dar nu-mi spune nimeni ce pot şi ce nu pot să fac. Toate deciziile sunt ale mele. Poate ţi se pare o prostie, Finn, dar mă simt… liberă. Dădu ochii peste cap. Până la un anumit punct. Încă nu ştiu cum să-l conving pe fratele meu să înceteze să mă mai caute. Şi trebuie să găsesc o slujbă care să-mi permită să fac mai mult decât fac acum. Dar va veni cu timpul. Puse mâna

peste a lui care încă se odihnea pe faţa ei. Spune-mi că tu eşti fericit.

Nu voia să o mintă. Cum putea să fie fericit când tot ceea ce-şi dorise era ea şi tot ceea ce-şi dorea ea acum era libertatea de a face ce doreşte? Fusese la închisoare doar cinci ani, dar începea să înţeleagă că ea fusese închisă întreaga ei viaţă. Trăgând-o spre el, o săruta pe frunte.

— Mă îndrept spre asta.

Capitolul 15

Mâna care acoperea gura contelui Collinsworth fu cea cate îl trezi din somnul profund, mica înţepătura dureroasă pe partea interioară a maxilarului îl ţinea nemişcat. Deschise lent ochii. Bărbatul care se uita la el ridică pumnalul ce-l înţepase pe Collinsworth, apăsă un deget al mâinii care ţinea pumnalul pe buzele strânse şi înclină capul spre direcţia în care dormea liniştită contesa, care habar n-avea de drama care avea loc în jurul ei.

Mesajul intrusului era clar: cooperează sau ea va avea de suferit.

Collinsworth înclină abia perceptibil din cap în semn că înţelege, destul de sigur că torţionarul său putea să simtă cât de tare îi bate inima. Intrusul ridică lent mâna de pe gura contelui şi se retrase. Cu un gest îi dădu de înţeles lui Collinsworth că ar trebui să se ridice din pat.

Îşi dorea să-şi fi pus înapoi pe el cămaşa de noapte după ce făcuse dragoste cu soţia sa, dar preferase să simtă pielea lui goală lipită de a ei în timp ce dormeau. Pe de altă parte, ştia că este un bărbat impresionant. Poate că-l putea intimida. Ieşi cu grijă de sub pături, încercând cu disperare să nu o trezească pe femeia care era iubirea vieţii lui. Odată ce picioarele-i ajunseră pe covorul de pe podea, se îndreptă cât era de mare

Intrusul nu păru deloc impresionat, abia uitându-se la ceea ce-l făcea pe conte aşa de mândru. Apucă în schimbă

cămaşa de noapte de la piciorul patului, unde fusese aruncată şi i-o dădu lui Collinsworth, apoi îi făcu semn contelui că ar trebui să iasă pe uşă înaintea lui.

Odată aflat pe hol şi îmbrăcat, cu uşa închisă, Collinsworth se întoarse către el.

— Ce înseamnă asta?

— Vreau să stăm de vorbă, zise derbedeul pe un ton pe care l-ar fi folosit când ar fi cerut cuiva să-i dea sarea. În bibliotecă.

Lui Collinsworth îi ajunsese să primească ordine.

— Încăperea asta va fi de ajuns. Deschise uşa de la dormitorul de vizavi de al lui, deschise lampa cu gaz şi rămase în mijlocul camerei cu braţele încrucişate peste piept, aşteptând ca intrusul să-l urmeze şi să închidă uşa. Miji ochii. Eşti un Trewlove, nu-i aşa? Te-am văzut la nunta surorii tale, dar nu cred că am fost prezentaţi.

— Finn.

Nu era o prezentare cuviincioasă, dar inima i se mai calmase. Nu-şi putea imagina că o familie care voia să fie acceptată de nobilime risca omorând un membru al nobilimii.

— Cu ce scop ai intrat prin efracţie în casa mea, în dormitorul meu?

— Vreau să-ţi retragi câinii.

— Câinii? Nu avea sens ce zicea. Nu ţin câinii în Londra.

Finn oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Câinii pe care i-ai angajat să o găsească pe Lady Lavinia.

Collinsworth flutură o mână prin aer de parcă îndepărta o muscă enervantă.

— I-am retras în urmă cu câteva săptămâni pentru că m-a rugat Thornley.

Ducele o văzuse pe sora lui şi-l asigurase că era bine, trăind viaţa pe care o dorea. Pentru Collinsworth nu avea sens, dar concediase oamenii pe care îi angajase să o găsească.

— Ai informat-o?

Furia din tonul lui Finn era suficient de evidentă să-l facă pe Collinsworth să dea un pas înapoi de teamă că era pe punctul de a primi un pumn de la individ.

— Nu ştiu unde este ca să-i trimit o scrisoare. Miji ochii când îşi dădu seama. Tu eşti. Tu eşti cel din tinereţea ei.

Fratele ei aflase doar că, atunci când avea şaptesprezece ani, în primul ei sezon, se încurcase cu cineva complet nepotrivit. Tatăl lor luase nişte măsuri să se asigure ca derbedeul – modul în care se referea fostul conte la acea persoană – să nu o mai deranjeze pe Lavinia sau pe familia ei vreodată. Collinsworth nu ştiuse niciun detaliu, doar că tatăl lor aranjase că individul să fie deportat. Apoi pe el îl trimisese un an la o proprietate îndepărtată pentru a-i testa modul de a o administra. Când, în sfârşit, revenise în Londra, descoperise că sora lui călătorea pe continent. Părinţii lor speraseră că timpul petrecut departe o va face să uite de tânăr şi să fie mai docilă cu privire la datoria ei de a se căsători cu Thorne la întoarcere. Doar că ea nu se întorsese timp de trei ani, nu până când nu murise tatăl lor. Lui Thorne normal că nu i se spusese niciodată nimic despre tânăr. Dar cum el încă îşi vedea de plăcerile proprii şi nu se grăbea să se însoare, totul se aranjase bine. Sau cel puţin aşa crezuseră, până când Lavinia îl părăsise la altar.

În loc să recunoască evidenţa, Finn zise:

— Îi vei scrie o scrisoare, iar eu i-o voi înmâna.

— Ştii unde este? Trewlove doar se uita la el. Collinsworth oftă. Normal că ştii. Este bine? Măcar spune-mi asta.

— Destul de bine. Va fi mai bine când va şti că nu o caută nimeni.

— Spune-i să revină acasă. Totul va fi iertat. Expresia lui era una de furie şi dezgust.

— Nu a făcut nimic pentru care să aibă nevoie de iertare.

Ah, da, era clar tipul din tinereţea ei – sau poate era o cucerire recentă –, dar era clar că ţinea profund la ea.

Dintr-un oarecare motiv, Collinsworth se simţi oarecum uşurat să ştie că acest bărbat avea grijă de ea.

— Nu mergem la ţară până nu se întoarce în sânul familiei ei. Tot credem că-i va veni mintea la loc…

— Nu e nimic în neregulă cu mintea ei. Acum pune-te şi scrie nenorocita aia de scrisoare.

*

O oră mai târziu, Finn stătea în dormitorul lui Vivi, privind-o cum doarme. Spre deosebire de tovarăşa ei de cameră, al cărei sforăit îi amintea de sosirea unui tren, ea era silenţioasă. În somn arăta aproape la fel de tânără şi de inocentă ca atunci când o cunoscuse – doar că acum un rid mic i se adâncea pe frunte de parcă şi-n visele ei îşi făcea griji pentru copii sau retrăia perioada de la nebuni. Îşi dorea să şteargă orice moment de suferinţă trăit de ea.

Privi în jur mobila puţină. Două paturi care arătau mai mult ca nişte pătuţuri, mici, înguste, cu tăblii de lemn simple şi saltele subţiri. O masă mică simplă de pin se afla lângă fiecare pat. Un lighean, o oglindă şi un singur scaun din lemn cu spătar drept. Draperii mohorâte la fereastră. Doamne, încăperea era deprimantă.

Când lăsă scrisoarea scrisă de fratele ei pe masa de lângă pat, nu se îndoia că acum îşi va găsi de lucru în altă parte, că se va putea muta într-o locuinţă mai confortabilă, pentru că acum era liberă să se mişte cum dorea ea, fără să-i fie teamă că ar putea fi târâtă înapoi la mama ei, care îşi tratase cu o incredibilă cruzime fiica. Dacă ea nu ar fi obţinut o promisiune de la el mai devreme în acea seară, i-ar fi făcut o mică vizită şi mamei ei. Când se întoarse să plece, ea scânci. El înlemni şi aşteptă.

Mai scoase un sunet, de data asta mai disperat, mai alarmant. Se uită din nou la ea. Începuse să-şi mişte capul, mâinile strângeau cearşafurile în pumn. Scotea scâncete mici şi strangulate. Cunoştea acele zgomote. Şi el le scosese în închisoare când era captiv într-un coşmar în care pândea pericolul. În umbrele subţiri ale visului se chinuia să

ţipe după ajutor, dar era ca şi cum nu avea voce, nu-şi putea folosi corzile vocale cum trebuie şi pe nimeni nu alerta suferinţa lui.

Îşi puse mâna pe umărul ei, o scutură cu blândeţe, se apropie şi îi şopti la ureche.

— Şşşt, linişteşte-te! Nimeni nu te va mai răni.

Ea se linişti, tăcu şi el îşi ţinu mâna unde se afla până când respiraţia ei deveni normală. Apăsă cu degetul mare peste cutele dintre sprâncenele ei, frecându-le până dispărură. Se mai uită o dată la ea, pierdută în somnul liniştit, se ridică în picioare fără să facă zgomot, întrebându-se cum ar putea să se asigure că vorbele pe care tocmai le rostise erau o promisiune.

*

Lavinia se trezi oftând. Nu-şi putea aminti când dormise ultima dată aşa de bine sau când se simţise aşa de odihnită când deschisese ochii. Poate că ar trebui să participe la festivaluri în fiecare noapte. Era încă întuneric, dar ştia că în curând va răsări soarele pentru că maica Bernadette aprinsese lampa şi se ducea să se spele la lighean.

Ea rămase sub cuverturi, pregătindu-se pentru fiorii frigului care o vor întâmpina, temându-se de momentul în care va pune picioarele pe podeaua rece. Dacă vreodată urma să aibă bani în plus, avea să cumpere un preş din cârpe pentru fiecare maică, pentru a-şi putea începe mai uşor ziua.

Inspirând adânc, se pregăti şi se ridică, apoi se opri. Se uită la scrisoarea care stătea pe masa de lângă pat, o scrisoare cu numele ei pe ea. Recunoscu scrisul ca fiind al fratelui ei şi i se tăie respiraţia.

— Maica Theresa a lăsat asta? întrebă ea, ridicând-o de parcă era un păianjen hidos care cu siguranţă ar fi sărit şi s-ar fi căţărat pe ea.

— Nu cred, zise maica Bernadette. Era acolo când am aprins lampa. Bună dimineaţa, apropo.

— Bună dimineaţa.

Se rezemă de pernă şi studie scrisoarea, un mic zâmbet începând să se formeze. Bănuia cum ajunsese scrisoarea acolo. Finn se pricepea încă aşa de bine să se furişeze în dormitoare.

O întoarse, desfăcu cu degetul sigiliul de ceară cu blazonul familiei ei şi o deschise. Desfăcu hârtia şi citi cuvintele.

Dragă Lavinia,

Mi-am chemat dulăii – cei doi domni pe care-i angajasem să te găsească. De fapt, am făcut-o cu câteva săptămâni în urmă, dar nu am ştiut cum să-ţi transmit asta până când prietenul tău nu şi-a făcut apariţia şi s-a oferit să-ţi livreze mesajul. Aşa că acum eşti liberă să-ţi vezi de treburile tale fără să-ţi faci griji că vei fi luată de pe străzi.

Cu toate astea, sper că te vei gândi să te întorci acasă. Mama îşi face foarte multe griji, şi eu la fel. Nu ştiu ce ai avut de obiectat la Thornley – mie mereu mi-a plăcut compania lui dar oricum ar fi, sunt sigur că putem găsi pe altcineva mai plăcut cu care să te măriţi. Vom rămâne în oraş până vei reveni acasă.

Fratele tău iubitor,

Neville

Strângând scrisoarea la piept, simţi o mare greutate ridicându-i-se de pe umeri, de parcă putea pluti până la tavan dacă ar fi vrut. Binecuvântat să fie Finn. Ce cadou superb îi oferise, aproape la fel de preţios ca Sophie. În sfârşit era liberă.

Mai târziu în acea dimineaţă, după ce termină lecţiile zilnice, lovea în birou cu scrisoarea pe care i-o scrisese lui Finn, întrebându-se cum să facă să ajungă la el. Nu ştia unde să-l găsească. Bănuia că o putea duce la sora lui, la Sirena şi Unicornul şi s-o roage să ajungă la el. Doar că nu voia să-i trimită o scrisoare în care să-şi exprime

recunoştinţa pentru ceea ce făcuse. Voia să-i spună personal. Ceea ce dovedea şi biletul pe care i-l scrisese.

Am nevoie să te văd.

V.

Simplu şi dulce.

Îşi dorea să-l fi întrebat unde-şi întindea capul noaptea. Sunetul paşilor mici se auzi chiar înainte ca Daisy să dea buzna în biroul ei. Se opri dintr-odată, ţopăind de pe un picior pe celălalt, de parcă avea nevoie să fie dusă la toaletă. Ochii i se luminară, zâmbetul ei ştrengar îi umplu chipul.

— A adus calul înapoi, domnişoară Kent! Şi de data asta are şa!

Nu ar fi trebuit să simtă o bucurie aşa imensă, dar o simţea. Se întrebă dacă lui i-ar plăcea să mai iasă o dată. De data asta în Whitechapel. Dar chiar când acest gând îi veni în minte, ştiu că trebuia să încheie asocierea cu el. Dar era aşa de dificil când erau din nou prieteni, în ciuda trecutului.

O urmă pe Daisy afară în grădină pentru a descoperi nu doar că o adusese pe Sophie, ci încă un cal, un exemplar frumos de culoare castanie. Nu era surprinsă că cineva, care cândva îşi petrecuse mare parte din zi calmând caii, era acum proprietarul unor animale frumoase.

Cu un gest înflorit, îşi luă bereta de pe cap.

— Domnişoară Kent.

— Domnule Trewlove. Nu se putu abţine să nu se ducă la Sophie şi să o salute mângâind-o pe grumaz şi sărutând-o pe frunte. Ai adus-o înapoi, încântându-i din nou pe copii.

— Acţiunile mele te-au încântat şi pe tine?

— Ştii că mereu mă încântă să o văd pe Sophie, zise ea, oferindu-i un mic zâmbet provocator. Dar, cu şa pe ea, îţi va lua toată dimineaţa să plimbi copiii ăştia.

— Şaua este pentru tine. Speram să mă însoţeşti

undeva.

— Este cam periculos să umblu ziua. Sau cel puţin era. Am primit o scrisoare de la fratele meu, mi s-a dat de înţeles că acum nu mă mai caută nimeni.

— Ce norocoasă eşti!

Ea îşi înclină capul gânditoare.

— Mi-ai dat cuvântul tău că nu-mi vei deranja familia.

— Am jurat să nu o deranjez pe mama ta. Nici nu ştii ce greu este să mă ţin de cuvânt.

Ea miji ochii.

— Ce i-ai făcut fratelui meu de l-ai făcut să scrie scrisoarea?

— Doar l-am trezit din somn.

— Acum hoinăreşte prin oraş purtând atele?

El rânji. Chiar îi plăceau zâmbetele lui.

— Nu. Pentru că el nu a fost implicat în toate astea.

— Da, aşa este. Arăta bine?

— Părea mulţumit că este deranjat. Dar cred că îşi face griji pentru tine. L-am asigurat că te afli unde doreşti, că faci ce doreşti. Îşi înclină capul într-o parte. Acum, eu sper că vei dori să ieşi la o plimbare pe Sophie.

Îşi dorea. Cu disperare.

— Este slăbiciunea mea.

*

Aerul părea un pic mai proaspăt, soarele un pic mai strălucitor, în vreme ce călărea încet pe Sophie pe străzile Londrei. Se simţea minunat să fie călare.

— Felul cum mă priveau maicile… cred că au impresia că pun ceva rău la cale, zise Finn.

— Şi asta faci? întrebă ea.

El ridică un colţ al gurii. Nu-l văzuse niciodată călărind. Călărea bine, cu încredere, dar de fapt lui nu-i lipsise niciodată încrederea.

— Ai fi dezamăgită dacă ar fi aşa?

Era dezamăgită de ea însăşi pentru că nu ar fi fost. Dar păstră tăcerea asupra acestui subiect. Nu avea sens să-

i confirme ceea ce el fără îndoială bănuia deja.

— Cum ai reuşit să o păstrezi pe Sophie în toţi aceşti ani cât ai fost în închisoare? întrebă ea.

— Când m-au arestat, Aiden a venit să mă vadă. De fapt toţi fraţii mei au venit, dar Aiden a fost primul, aşa că i-am cerut să o ia pe Sophie din grajdurile lui Mick şi să aibă grijă de ea pentru mine. M-am temut că tatăl tău ştia că este în viaţă, că şi-ar putea da seama unde o ţineam.

Ea se încruntă.

— Mă întreb de unde i-a venit tatălui meu ideea că ai furat-o. Nu i-am spus niciodată lui Miriam – nu am spus nimănui – că este în viaţă.

— Nu sunt sigur că ştia. El doar a pretins că i-am furat calul, nu a dat detalii. Nu avea nevoie de vreo dovadă. Era un conte. L-au crezut pe cuvânt.

Era îngrozită că tatăl ei exercitase o asemenea putere într-o manieră atât de nedreaptă.

— Acţiunile lui mă dezgustă. Ştiu că nu vrei să-mi tot cer scuze, dar familia mea îţi datorează aşa de multe. Tatăl meu te-a tratat rău, şi eu habar nu am avut. Dacă ar fi fost încă în viaţă, nici n-aş putea să mă uit la el.

— Hai să vorbim despre ceva mai plăcut!

Nu-l putea blama că voia să treacă peste asta.

— Voi salva mai mulţi copii în noaptea asta, dacă femeia se ţine de promisiunea de a se întâlni cu mine. Deşi, cum am menţionat noaptea trecută, trebuie să găsesc o sursă de venit destul de repede. M-am folosit de banii pe care i-am primit când mi-am vândut rochia de mireasă şi bijuteriile ca să plătesc pentru copii. Aproape s-au terminat.

— Ai face mai bine să dai tu anunţurile, că eşti îngrijitoare de copii. Aşa ai lua direct copiii. Sau măcar o parte din ei.

Se uită la el, deloc surprinsă să-l vadă cu privirea concentrată asupra ei.

— Asta-i genial, Finn. Nu m-am gândit la aşa ceva. Un anunţ ar fi evident mai ieftin decât ce le-am plătit eu femeilor ăstora, şi copiii ar ajunge direct la mine.

El ridică din umeri.

— Când eram tânăr am fost o vreme hoţ. Una dintre abilităţile mele este să iau în considerare toate variantele. Deşi s-ar putea să descoperi că unii dintre copiii ăştia aparţin unor oameni pe care-i cunoşti. Ce-ai simţi?

— Nu i-aş judeca. Îi pot asigura că pruncii lor vor fi bine îngrijiţi. Poate vor găsi ceva alinare în asta.

— Şi când maicile nu vor mai avea paturi?

Ea oftă şi roti ochii.

— Caut o soluţie.

Cu libertatea câştigată în dimineaţa asta, existau oportunităţi. Avea doar nevoie să se aşeze şi să exploreze toate posibilităţile. Poate putea găsi oameni – chiar şi printre nobili – dispuşi să-i sprijine cauza.

— Am ajuns, zise el dintr-odată. Se opriră în faţa unei clădiri mari din cărămidă care avea trei rânduri de ferestre. Nu fusese mai deloc atentă la drumul parcurs, nu era chiar aşa de sigură unde se aflau. El descălecă, veni la ea şi îşi puse mâinile mari pe talia ei mică, iar ea se luptă să nu întâmpine cu bucurie familiaritatea gestului când el o coborî pe pământ. Apoi legă ambii cai de stâlp şi aruncă o monedă unui băiat dornic. Fii atent la ei!

— Da, şefu'.

Apoi o conduse spre trepte.

— Ce-i acest palat? întrebă ea.

— Clubul Elysium.

O rostise de parcă numele explica totul.

— Mă tem că trebuie să-mi cer scuze pentru ignoranţa mea, dar nu am auzit niciodată de el. Este un tripou?

— Da. Se aplecă spre ea, cu o sclipire diavolească în ochi. Pentru femei.

Băgând cheia în broască, o conduse pe Vivi înăuntru. Dimineţile erau cele mai liniştite şi partea lui preferată din zi, când posibilităţile se deschideau în faţa lui. În tăcerea lipsei de activitate, toate visurile păreau realizabile.

Intrară într-un mic foaier unde clienţii îşi puteau lăsa pelerinele şi hainele, unde se afla o tânără femeie să le agate în mica încăpere din spatele ei până când oaspeţii erau gata să plece. Apoi intrară în salonul principal. Toate

lămpile cu gaz erau aprinse, scăldând încăperea într-o strălucire aurie. Ea suspină, ceea ce-l încântă peste măsură.

— Deci aşa arată o sală de jocuri, zise ea uluită. Este clubul fratelui tău?

— Este al meu.

Ea se întoarse, surpriza şi uluirea care reveniră pe chipul ei amintindu-i de fata care fusese cândva.

— Dar credeam că lucrezi la clubul lui Aiden.

— Aşa este, deşi nu o mai fac aşa de des de când am început să mă ocup de acest loc.

Lavinia se uită în jur, şi el se întrebă dacă vedea acelaşi potenţial ca şi el.

— Este incredibil, Finn. Care-i scopul diferitelor mese?

— Avem faraon, ruletă, jocuri cu zaruri şi evident jocuri cu cărţi. Avem chiar şi un registru aici, similar cu cel din White, unde doamnele pot paria pe orice doresc.

Ea frunzări paginile.

— Sunt albe. Nu ai deschis încă?

— Am deschis. Ridică din umeri. Doar că nu avem încă mulţi clienţi.

— Ai anunţat în *The Times?*

Ridică două zaruri şi le aruncă de-a lungul mesei.

— Nu, vreau să fie un club mai exclusivist. Şi aici intervii tu.

Ea se întoarse şi se uită la el.

— Poftim?

— Nu poţi intra într-un club de domni fără să garanteze cineva pentru tine. Îşi înclină capul într-o parte. Cu excepţia clubului lui Aiden. Dacă arăţi banii, el te primeşte cu braţele deschise. Vreau să mă ajuţi să hotărăsc pe cine să invit. Te voi plăti pentru muncă.

— Clubul ăsta este pentru doamne din nobilime?

— Da. Şi pentru unele femei de rând ai căror soţi sunt sus-puşi. Ce faceţi voi, doamnele, când domnii ies seara?

— Brodăm. Întorcându-se pe călcâie, începu să se plimbe printre mese. De ce i-ai spus clubul Elysium?

— Aiden şi-a numit clubul după dulăul cu trei capete

care păzeşte infernul. Eu m-am gândit să-l numesc pe al meu după raiul în care trăiesc zeii. Vreau ca doamnele să se simtă ca nişte zeiţe.

Atinse postavul verde de pe o masă de cărţi şi îşi aminti cum era să simtă degetele ei pe pieptul lui, se gândi la cât de mult îşi dorea să le simtă pe pielea lui acum.

— Există două feluri de femei care ar putea să caute refugiu aici. Se întoarse cu faţa spre el. Să nu te îndoieşti de asta, pentru că refugiu vor căuta. Unele vor fi cele sociabile, cele curajoase, cele pe care domnii le consideră dificile. Celelalte vor fi cele timide. Ambele tipuri stau la balauri, plictisite peste măsură, simţindu-se… mai puţin importante. Judecate, deşi din motive opuse.

— O spui de parcă le-ai înţelege, de parcă ai trecut prin asta. Te-am văzut la un bal – nu eşti genul să stea pe margine şi, cu siguranţă, nu mi-ai dat niciodată impresia că ai fi dificilă.

— M-am schimbat un pic după balul mascat. A trebuit să mă forţez să fiu entuziastă în legătură cu diverse lucruri şi m-am trezit că nu făceam parte din niciun grup. Înainte le ridiculizam, apoi am ajuns să le cunosc mai bine.

După ce se crezuse abandonată de el. Păcat că tatăl ei era mort! Şi Finn se schimbase. Contele nu ar mai fi avut puterea să-l intimideze, lucru ce l-ar fi aflat când Finn i-ar fi dat un pumn în faţă.

— Dar acelea sunt doamnele pe care vei vrea să le inviţi. Cel puţin la început. Ridicând privirea, oftă uimită. Ai pus să fie pictaţi nori pe tavan. Ce frumos! Cred că te-a costat o avere.

I-am oferit soţiei pictorului calitatea de membru pe viaţă al clubului. Va aprecia câteva nopţi de pace sau să iasă cu prietenii lui la clubul lor.

— O metodă inteligentă de a ţine fondurile la dispoziţia ta.

— Am avut mult timp să-mi dau seama cum ar fi mai bine să fac locul ăsta aşa cum mi l-am imaginat. Începuse planurile cât fusese în închisoare şi fusese obligat să ţină totul în cap, pentru că nu-i dădeau hârtie să le aştearnă.

Am un salon pentru luat masa, un bar, dar încă lipseşte ceva.

— O sală de bal, răspunse ea fără ezitare.

— Femeilor le place să danseze între ele, nu-i aşa?

— Aminteşte-ţi că vei începe cu membre care stau pe margine la baluri şi rareori sunt invitate la dans, este elementul principal al celor care stau pe margine la baluri. Dar dacă ai angaja bărbaţi a căror slujbă ar fi să danseze cu ele...

— Asta sună teribil de pervers, domnişoară Kent.

— Şi femeile au fantezii. Vor să fie dorite. Foarte puţine sunt de fapt. Sunt curtate pentru ceea ce aduc în căsătorie.

— Tu ce i-ai fi adus lui Thornley?

Detesta că întrebase, ca, deşi ştia că omul era îndrăgostit până peste cap de Gillie, nu părea să poată trece peste ideea că la un moment dat el avea în plan să se însoare cu Vivi.

— Pământ. Răspunsul ei fu tăios şi scurt. Era o nebunie, Finn. Când m-am născut, taţii noştri au fost de acord să ne căsătorim pentru că era un petic de pământ pe care tatăl lui îl dorea. Şi pentru tatăl meu era un deranj mai mic să semneze un contract decât să treacă prin procesul de a chestiona tineri peţitori şi a se asigura că îmi găsesc un soţ bun.

— Nu l-ai iubit deloc?

— Ţineam la el. Mi-era prieten. Dar nu l-am iubit niciodată cum te-am iubit cândva pe tine.

Nu-i scăpă faptul că ea specificase că-l iubise în trecut, nu acum.

— Acum ce simţi pentru mine?

— Tristeţe pentru că aşa de multe ne-au fost furate, aşa de multe încât nu le putem recupera niciodată. Vinovăţie. Din cauza mea viaţa ta a fost distrusă.

Abia îşi dădu seama că făcuse paşii până la ea. Îi cuprinse obrazul, nu la fel de rotund cum fusese ultima dată când îl cuprinsese. Era mai slabă, nu sfrijită, dar nu mai era aşa robustă ca la şaptesprezece ani. Se uită adânc

în ochii ei verzi care îl bântuiseră aşa de mult.

— Nu a fost din cauza ta. Niciodată din cauza ta.

Apoi îşi coborî gura peste a ei şi simţi ca şi cum după opt ani lungi ajunsese în sfârşit acasă.

*

Era o nebunie să întâmpine sărutul, dar asta făcu. Trecuseră ani de zile fără vreun sentiment, fără să simtă cu adevărat ceva, până când fugise din biserică şi îmbrăţişase cauza salvării copiilor. Pe cât de presărată cu riscuri se dovedea a fi treaba, simţea o doză de entuziasm şi anticipare explodându-i în piept de fiecare dată când primea câte o scrisoare de la o femeie care declara că era dispusă să se întâlnească cu ea. Exaltarea creştea pe măsură ce hoinărea pe străzi spre locul desemnat pentru întâlnire; satisfacţia era imensă când avea în sfârşit copiii. Dar tot ce simţea în acele momente pălea în comparaţie cu euforia care o străbătea acum, făcându-i inima să bată într-un abandon sălbatic, pielea să o gâdile, degetele de la picioare să se curbeze.

Nu voia să-i pese de acest bărbat, voia să lase trecutul în urmă, voia să-l lase pe el în urmă pentru că vinovăţia pe care o simţea în ceea ce-l privea era copleşitoare. Cu toate astea, după ce-l gustă din nou după un lung post, în vreme ce el îşi petrecea braţele în jurul ei şi o trăgea aproape de pieptul lui până ajunse lipită de el, se simţi aproape întreagă, după ce se simţise frântă şi distrusă aşa de mult timp.

Îi venea să plângă de bucurie… şi de groază. Riscul de a vedea dezgust pe chipul lui când va afla tot adevărul…

Nu va mai trece cu limba peste a ei, nu va mai geme, nu o va mai ţine strâns. O va da la o parte, o va condamna la viaţa de izolare pe care o merita. Va descoperi că în adâncul ei era o laşă. Când contase mai mult, ea se retrăsese fricoasă şi ruşinată. Când în sfârşit curajul începuse să se adune din nou în ea, fusese pedepsită fără milă până când laşitatea revenise. Spre deosebire de el, ea

încă lupta să fie puternică, să nu bată în retragere. Cu el se afla pe un teren nesigur, cochetând cu ideea că poate păcatele pot fi iertate, că merita fericirea.

O parte din ea, o parte slabă, se gândea că din toate locurile din Anglia în care ar fi putut să se ducă, venise aici pentru că exista şansa să-l poată revedea – în trecere, nimic mai mult. Tânjise să-l zărească doar, să ştie că era bine. Acum asta nu mai părea suficient. Dintr-odată, voia mai mult, voia ce nu putea avea, ce nu merita.

Retrăgându-se, el îşi plimbă degetele pe marginea obrazului ei.

— Ai acelaşi gust.

— Tu ai un gust mai profund, mai bogat.

Mai masculin, mai matur, mai bărbat. Pur şi simplu mai mult. Cum putea să explice asta fără să pară o adevărată neroadă? În urmă cu ani crezuse că amândoi erau maturi. Abia acum îşi dădea seama că fuseseră doar copii. Nu ştia dacă ar fi putut supravieţui tuturor provocărilor ce i-ar fi aşteptat. Ea dădu înapoi, având nevoie de distanţa dintre ei şi privi cu regret cum el îşi coboară lent mâna, cum tristeţea se lasă adânc peste ochii lui.

— Da, bine. Având nevoie să revină pe un teren emoţional mai ferm, ea privi în jur. Chiar este remarcabil. Cred că îţi va merge foarte bine aici.

— Vreau să fim parteneri.

*

Ea se holbă la el de parcă era nebun. Poate era. Ea avea cunoştinţe de care el avea nevoie, dar era mai mult de atât. Voia şansa de a o cunoaşte din nou şi a o urmări în incursiunile ei nocturne nu contribuia la asta. Şi nu avea încredere că o putea convinge să iasă cu el de câteva ori.

Ea clipi într-un final, clătină din cap şi izbucni în râs.

— Cred că glumeşti.

— Niciodată nu am fost mai serios. Tu ştii pe cine ar trebui să invit. Ştii cum să ajungă informaţia la ele. Ştii ce

le-ar face plăcere, ce le-ar face să revină. Vreau să-ţi mai arăt ceva. O luă de mână, recunoscător că ea nu o dăduse pe a lui la o parte, dar era probabil prea şocată să facă asta. O însoţi înapoi, în foaier şi spre un mic alcov. În interior era un rând de scări. O conduse sus şi pe un coridor lung. Pe o parte erau câteva uşi. De cealaltă parte era o balustradă care dădea spre etajul cu sălile de joc. Birourile, explică el, înainte de a o conduce spre cel din mijloc şi de a deschide uşa. Al meu.

Păşi înăuntru, fără a fi surprins că ea îl urmă. Încăperea era imensă cu un birou mare în faţa ferestrelor. De când fusese eliberat din închisoare, nu mai suporta deloc camerele mici, înghesuite.

— Mai este loc pentru un birou, aşa ai avea propriul loc unde să munceşti.

Se îndreptă spre biblioteca aflată pe un perete. Avea tot felul de cărţi. Unele despre management, probabil ca să-i servească drept evadare. În curând, spera să găzduiască acolo registrele din piele. În acest moment, primul din ce spera el să fie multe, se afla pe biroul lui.

— Voi trimite invitaţii oamenilor pe care tu îi cunoşti. Dacă ai reţineri şi nu vrei să ştie că eşti implicată în afacere, se poate intra prin spatele clădirii, de pe alee. Nimeni nu te-ar vedea sau nu ar şti că eşti aici. Nu trebuie să ieşi niciodată în sala de jocuri dacă nu vrei.

Clătinând din cap, ea îl înfruntă.

— Îţi pot da o listă de nume…

— Vreau mai mult de atât. Vreau experienţa ta. Dacă ceva nu merge, o să am nevoie să-mi spui de ce, ce li se pare doamnelor inacceptabil. Te voi face partener egal. Cincizeci la sută din profit.

— Finn, nu. Nu merit asta.

— Mi-ai spus că ai nevoie de un loc de muncă. Ţi-l ofer. Şi mai este ceva. Îi indică faptul că reveneau pe hol. Ea ieşi din încăpere şi el o urmă. La fiecare capăt al holului există camere în care se poate locui.

Ea veni în urma lui, în vreme ce el se îndrepta spre ultima uşă, o deschise şi o lăsă să intre prima. Uşa se

deschise într-un salon mare, mobilat cu o singură canapea şi o masă mică.

— Încă are nevoie să fie mobilată.

Se sprijini de perete şi o privi cum merge la ferestre şi se uită spre stradă. Celelalte camere dădeau spre grajduri.

Se duse în dormitor, dar el rămase pe loc. În acea cameră era un pat mare, şi el şi-o imagină întinsă pe el, invitându-l cu ochii şi trupul să i se alăture. Mădularul lui reacţiona răzbunător şi el se apucă să facă calcule, anticipând profiturile.

Ea reveni într-un final şi se apropie de el. Capul îi era înclinat ca şi cum s-ar fi gândit serios la ceva.

— Astea sunt camerele tale. Miros ca tine. Piele, cai, pământ. Bogat şi misterios.

— Acum sunt ale mele, dar vor deveni ale tale. Au o privelişte mai plăcută, cu siguranţă, mai bună decât cea pe care o ai în prezent şi nu ai mai împărţi camerele cu un motor cu aburi. Nu ştiu cum reuşeşti să dormi cu sforăiturile ei. Ai putea să continui să le predai copiilor dimineaţa, dacă vrei, dar nu ar mai trebui să freci podele pentru cazare şi masă. Aici ai libertatea după care tânjeşti. Ai putea face orice ai vrea.

— Eşti foarte generos, Finn. De ce?

— Sophie a ta a avut un rol foarte important în achiziţionarea acestui loc. Îi povesti despre lordul care îi făcuse o ofertă. Nu s-ar fi întâmplat dacă tu nu m-ai fi implorat să o salvez. Deci, vezi tu, Vivi, ai dreptul la o parte din acest loc.

— Mă bucur că a ieşit ceva bun din grija ta faţă de Sophie, dar mă tem că-mi acorzi prea mult credit.

Voia şi o şansă să o cunoască din nou.

— Patru dintre fraţii mei au afaceri de succes. Eu sunt un pic în urmă. Vreau să recuperez terenul repede. Cred că tu mă poţi ajuta să fac asta. Faptul că lucrezi aici nu va interveni în dorinţa ta personală de a ajuta copii. Ca parteneră, te-ai ocupa de afacere când ai vrea tu să o faci. Deşi, din moment ce venitul tău se va baza pe profit, îmi imaginez că nu vei lenevi.

Ea încuviinţă din cap, se uită în jur, reveni cu privirea la el.

— Treizeci la sută.

El se uită la ea.

— Poftim?

— Partea mea. Treizeci la sută.

El râse.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva care să se târguiască pentru termeni mai puţin favorabili.

— Nu merit cincizeci la sută. A fost ideea ta şi tu ai investit deja destul de mult în ea. Vom stabili un program de plăţi până când îţi voi returna jumătate din cât ai băgat deja în locul ăsta. Şi voi lua celelalte camere.

Se gândi să o contrazică, dar îşi dădu seama că ea se hotărâse deja. Erau condiţiile ei sau nimic.

— Te tocmeşti greu, zise el pe un ton mucalit. Dar îţi accept condiţiile. O să-i cer avocatului meu să întocmească un acord.

— Chiar este necesar?

— Ca să te protejeze de mine, în caz că aş profita de situaţie, da.

— Bine atunci. În seara asta am o întâlnire. Aş putea să încep să lucrez de mâine.

— Nu lucrezi pentru mine, Vivi. Muncim împreună. Suntem parteneri.

Puse accent pe ultimul cuvânt pentru că avea nevoie ca ea să înţeleagă că nu-i datora nimic. Intrau în acest aranjament ca egali. Nu ca fiica unui conte şi fiul bastard al unui conte, ci ca doi oameni care munceau pentru a avea succes cu acest local.

— Parteneri, repetă ea şi întinse mâna.

Ar fi vrut să-i sărute degetele, să-i întoarcă mâna şi să-i sărute centrul palmei. În schimb, îi strânse uşor mâna.

— Parteneri.

Capitolul 16

Mai târziu în acea noapte, când ieşi pe poarta orfelinatului, nu fu deloc surprinsă să-l găsească pe Finn aşteptând-o. În acea dimineaţă, pe drumul înapoi, el o întrebase ca din întâmplare la ce oră avea întâlnirea, şi ea îi spusese fără să se gândească. Se părea că aveau să devină parteneri în toate afacerile lor.

Dar în noaptea asta, nu doar el o aştepta, ci şi trăsura fratelui lui.

— Am zis că aşa ne scuteşte să avem de-a face cu tâlharii, îi zise el.

Dădu adresa vizitiului, care stătea lângă cei doi cai, apoi îi permise lui Finn să o ajute să urce în trăsură. Se aşeză pe banchetă cu faţa îndreptată spre direcţia de mers, în vreme ce vehiculul se balansa când Finn se sui şi se aşeză în partea cealaltă.

— Am participat la nunta fratelui tău. Te-am văzut acolo. Privea pe fereastră. Deşi atunci când îl văzuse fusese furioasă şi rănită, nu vedea ce sens avea să-i spună asta acum când ştia cum se petrecuseră lucrurile. Poate că, dacă nu te-aş fi văzut, m-aş fi măritat cu Thornley. Dar pentru că te-am văzut, amintirile s-au năpustit asupra mea şi dintr-odată m-am simţit ca şi cum aş fi luat-o pe un drum greşit.

Se temuse că va fi nefericită cu Thornley, indiferent de cât de bun era el ca om.

— Gillie este destul de bucuroasă că nu ai făcut-o.

Ea privi spre silueta lui, aflată în marginile întunecate, era bucuroasă ca în interior nu ardea nicio lampă care să-i lumineze. Îi era mai uşor să vorbească ascunşi în umbre.

— Este fericită?

— Foarte. Va trebui să mergem să bem o halbă cândva la cârciuma ei.

— Mă îndoiesc că mă va primi la fel de bucuroasă cum m-a primit înainte.

— Te va primi, dacă eşti cu mine.

Nu era sigură că merita să fie bine primită.

— Cum au primit maicile plecarea ta? întrebă el.

— Cred că au fost destul de surprinse de graba cu

care voi pleca. Deşi maica Theresa a remarcat că Domnul are grijă. Vor continua să accepte copii până când nu vor mai avea paturi. Maica Bernadette va prelua îndatoririle mele de profesoară.

Spera ca în scurt timp să poată cumpăra o casă cu multe camere, ca să poată să ofere adăpost chiar ea. Va angaja oameni care să aibă grijă de copii, să se ocupe de nevoile lor. Se va asigura că vor fi cu toţii educaţi, că vor avea vieţi mai bune decât ar fi putut avea altfel. Dintr-odată posibilităţile păreau nelimitate, era plină de speranţă ştiind câte moduri avea la dispoziţie pentru a schimba ceva. Era o speranţă pe care nu o mai simţise din noaptea în care ea şi Finn căzuseră de acord să fugă împreună.

— Va fi greu să-mi iau rămas-bun de la copii, se confesă ea. Dar o să-i vizitez deseori. Nu este ca şi cum m-ai închide undeva.

— N-aş face-o niciodată, Vivi. Eşti liberă să pleci şi să vii cum doreşti. Caii sunt într-un mic grajd în apropierea clubului. Poţi cere să fie pusă şaua pe Sophie oricând doreşti să ieşi la plimbare.

— Eşti teribil de bun cu mine, Finn. Nu merit asta.

— Ţi-am spus. Nu este vina ta pentru ceea ce a făcut tatăl tău.

— Sărutul din dimineaţa asta… înainte de a semna orice înţelegere cu tine, trebuie să cădem de acord că vom fi doar parteneri de afaceri. Nu putem să avem din nou ce am avut.

— Ştiu asta, Vivi.

Trăi un amestec de uşurare şi de dezamăgire. Nu mai era băiatul pe care ea îl iubise. Era un bărbat pe care puteai conta şi dacă agitaţia pe care o simţea în inima ei pentru el era un indiciu, exista posibilitatea ca tot ce ar putea să simtă pentru el să fie de-a dreptul terifiant.

— Dar asta nu înseamnă, zise el încet, că nu putem găsi ceva mai bun decât am avut.

*

El auzi în întuneric micul ei suspin. Ah, da, ea era din nou nebunia lui Finn pentru că el chiar credea că exista o şansă să fie ceva mai mult decât să discute despre cui să trimită o invitaţie la clubul lor şi ce să facă cu diferitele încăperi care momentan erau goale. Se gândea că lucrând împreună ar putea trezi nevoia de alte sărutări, de atingeri, de şoapte.

Avantajul era la el pentru că acum vor locui în camere apropiate, şi ea avea să fie în viaţa lui în fiecare zi şi în fiecare noapte. În tinereţea lor, timpul petrecut împreună fusese rar, o plăcere, ceva special pentru care merita să aştepţi. Poate că raritatea timpului petrecut împreună îi influenţase să creadă că ceea ce simţeau unul pentru celălalt nu se va diminua niciodată. Dar el se hotărâse să testeze apele, nu să recupereze, ci să construiască ceva nou. Îl intriga în moduri în care nu o făcuse niciodată. Voia să afle la ce ţinea ea, cum gândea. Când o privise cum se gândise la caracteristicile doamnelor care vor frecventa clubul lor îi crease o senzaţie incitantă. Dar totul la ea îl incita şi-l excita. Mereu fusese aşa. Chiar şi când fusese tânără şi o cunoscuse şi orice fantezie despre a o săruta era ceva necuviincios. Doamne, crezuse că nu va fi niciodată suficient de mare ca să poată doborî zidurile pe care şi le ridicase pentru a o proteja de el şi de ce voia să-i facă.

Apoi fusese suficient de mare – nu, el o considerase suficient de mare, dar, privind în urmă, recunoscu că amândoi fuseseră prea tineri şi prea lipsiţi de experienţă. Cu toate astea, dorinţa fusese atât de puternică încât blocase orice urmă de bună-cuviinţă. Tânjea după nopţile în care nu putuse să doarmă pentru că o dorea.

— Dacă ai de gând să profiţi de acest parteneriat…

— Eram dispus să-ţi dau cincizeci la sută, interveni el. Cu greu aş zice că asta înseamnă a profita.

— Nu mă refer la aspectele financiare. Mă refer la partea fizică.

Fu surprins că ea pusese problema direct, dar descoperea că ea era mai curajoasă când venea vorba de confruntări. Înainte, unde ar fi făcut pe supărata, acum

păstra tonul egal, dar cumva mai intransigent, era mai eficientă în a-şi expune argumentele.

— Am observat câteva uşi, zise ea. Poate în spatele uneia dintre acele încăperi este una pe care aş putea să o folosesc ca birou personal.

— Deci, ar trebui să mă ridic de la biroul meu şi să te caut de fiecare dată când am o întrebare? Ar fi mai convenabil dacă am fi în aceeaşi încăpere, ca să putem discuta problemele care apar.

— Finn, nu am în mine puterea de a iubi din nou.

— Asta nu-i adevărat, Vivi. Îi iubeşti pe toţi acei copii.

— Asta-i diferit. Ei sunt diferiţi. Eu mă refer la pasiune...

— Nu m-ai oprit când te-am sărutat mai devreme. De ce îţi este teamă? Că ai să descoperi ceva mai bun decât ce am avut? Sau poate ţi-e teamă că am plătit un preţ prea mare pentru ce nu merita nimic.

Ea oftă din toţi rărunchii.

— Poate. Nu ştiu. Vreau doar să mă asigur că suntem realişti când intrăm în această înţelegere. Nu sunt sigură că înainte eram şi cred că este imperativ să fim acum ca să evităm să mai suferim.

— Dacă nu ai trăit niciodată suferinţa, Vivi, cum poţi aprecia în adevărat bucuria care există atunci când nu suferi?

*

Cuvintele lui păreau simple, dar adevărul era că ei i se părea profund sentimentul lui. Cândva trăise fără să ştie ce sunt lipsurile, şi în ultimele trei luni se chinuise cu finanţele care se micşorau, iar ce simţea acum, conştientă că chinul era în urmă, era cu adevărat plăcut. Mereu luase de-a gata ceea ce avusese. Dar nu şi acum.

Dar era mai mult de atât. Înainte, totul îi fusese dat, iar acum, cu ajutorul lui Finn, îşi va câştiga propriii bani, îşi va câştiga independenţa într-un fel cum nu o făcuse înainte. De când îşi părăsise familia, toate deciziile fuseseră

ale ei, dar îşi temperase multe dintre acţiuni din lipsa fondurilor. Oferta lui îi deschidea o cu totul altă lume. Se va putea ocupa de propriile nevoi, va putea să aibă grijă de ea însăşi. Când nu te bazai pe nimeni descopereai că ai putere – deşi trebuia să admită că se baza pe generozitatea lui. Dar odată semnate hârtiile, odată ce deveneau parteneri, îşi va câştiga traiul, va face şi fie de nepreţuit. Îi oferise ocazia să facă ceva cu viaţa ei şi nu avea de gând să o dea în bară.

Mereu urmase drumul trasat de alţii pentru ea, dar acum avea mijloacele să-şi croiască propriul drum, să-şi hotărască destinaţia. Voia să se bucure de asta.

El nu ştia cât de distrusă fusese ea şi dacă lucrurile ieşeau cum voia ea, el nu va afla niciodată întregul adevăr. În sfârşit era pe drumul cel bun, mai puternică decât fusese. O ceaşcă de ceai făcută cioburi, lipită la loc, poate că nu era la fel de drăguţă ca una care nu căzuse niciodată, dar dacă ambele cădeau din nou, cea spartă avea mai puţine şanse să se spargă din nou pentru că era dublată de lipici. Asta o alina.

Nu-i răspunse. Scopul întrebării lui era să o facă să se gândească, nu să obţină un răspuns. Şi el nu făcu presiuni. Stătea acolo, fără să se vadă vreun pic de tensiune venind din partea lui. O uimea calmul lui. Îl observase în acea primă noapte pe alee când femeile o ameninţaseră. Nu se temea de întuneric sau de ticăloşii care se târau prin el. Era capabil să aibă grijă de el însuşi, învăţase să aibă încredere în abilităţile proprii.

Iar ea abia începea să înţeleagă ceva în legătură cu ea însăşi: avea puterea să stea pe propriile picioare. Orice victorie sau înfrângere venea din cauza acţiunilor ei, a deciziilor ei, a hotărârii ei.

Trăsura se opri. El deschise imediat portiera şi sări afară, apoi se întinse spre ea.

— Continuă să mergi pe străzile astea, strigă el spre vizitiu. Revino periodic aici. Aici ne vom întâlni când ne terminăm treaba.

Trăsura o luă din loc, iar el se întoarse spre ea.

— Ia-o înainte!

Nu era foarte departe şi ei ajunseseră mai devreme. Era recunoscătoare ca el avusese precauţia de a aduce trăsura. Un vânt iute bătea, făcând-o să tremure de frig. Îşi strânse mai bine pelerina pe ea în timp ce păşea peste gunoi şi îşi amintea drumul ce trebuia să-l urmeze de aici înainte. Păreau să meargă printr-un labirint de străzi înguste înainte de a ajunge la clădirea întunecată cu o eşarfă lungă legată de mâner. Nu trebuia să intre. Întâlnirea nu urma să aibă loc acolo. Eşarfa doar marca locul.

— Câţi? întrebă el.

Mărind ochii, privind în direcţia din care se auzise vocea, îşi dădu seama că el era pierdut în umbre.

— Poftim?

— Câţi copii sunt în noaptea asta?

— Trei.

Abia atunci îşi făcu în sfârşit apariţia o femeie, abia luminată de o lampă stradală îndepărtată, cu trei copii agăţaţi de fustele ei, împiedicându-se în propriile picioare în efortul de a ţine pasul cu ea, şi cu un bebeluş cuibărit în braţele ei.

— Tu eşti cea care vrea să mă plătească pentru copiii ăştia?

Lavinia păşi în faţă, întinzând deja braţele după cel mai mic.

— Te costă zece lire.

Se opri de parcă trăsura revenise şi acum o separa de ei.

— Ai zis cinci.

Femeia săltă bebeluşul.

— Asta a fost înainte să-l primesc pe ăsta azi-noapte. Abia ieşit din pântec, zic eu. Dacă-i vrei, te costă zece lire pentru toţi.

Ceilalţi trei clipeau la ea cu ochii lor mari şi rotunzi, prea mari pentru chipurile lor sfrijite. Ea privi înapoi în umbre.

— Ai bani la tine?

— Am. El păşi în lumină. Dar nu o să ai nevoie de ei. Îngrijitoarea ţipă ca un şobolan pe care sărise o pisică.

— Tu eşti?

— Trewlove. Poate ai auzit de familia mea.

Femeia făcu un pas în spate.

— Am auzit de voi.

— Atunci ştii că avem tendinţa să nu-i tolerăm pe cei ce vor să profite de alţii, zise Finn. Abia ai primit bebeluşul. Mă îndoiesc că ai cheltuit vreun penny îngrijindu-l, deci ce ţi s-a dat azi-noapte este profit. Mulţumeşte-te cu asta. Altfel, s-ar putea să te trezeşti că-ţi intru în casă într-o noapte.

Îi zâmbi femeii nesuferite în aşa fel încât Lavinia simţi un fior pe spinare.

— Bine.

Aruncă bebeluşul în braţele Laviniei, apoi se chinui să-şi elibereze fustele de mâinile strânse pumn care se agăţau de ea, transferând copiii pe pelerina Laviniei.

Tocmai legăna bebeluşul cu un braţ când observă că Finn întindea o bancnotă femeii, care o smulse şi o luă la goană. Copiii, care mai devreme fuseseră tăcuţi, începură să plângă.

— Gata, zise Finn. Cine vrea să meargă în cârcă?

— Eu, declară băiatul cel mai înalt.

Ceilalţi tăcură când Finn îl apucă şi-l balansă de parcă era o mică maimuţă. Poate că era pentru că se cocoţă în spinarea bărbatului şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi picioarele în jurul abdomenului. Finn îngenunche şi se bătu peste coapse.

— În regulă, voi doi. Sus aici! În braţele mele. Fac pariu că nu aţi văzut niciodată lumea de aici de sus.

Şi ea ar fi pariat asta după cum se grăbiră în braţele lui şi el se întinse cât era de lung. Inima îi tresăltă uşor când îl văzu aşteptând răbdător în vreme ce copiii se căţărară pe el. Nu voia să se gândească ce tată minunat ar fi fost dacă ei s-ar fi căsătorit, cum s-ar fi jucat cu propriii copii.

Tatăl ei nu se jucase niciodată cu ea. Fusese mereu genul de om pe care trebuia să-l asculţi fără să pui

întrebări. Nu-şi amintea să fi râs cu el vreodată. Credea că Finn şi-ar fi gâdilat copiii până i-ar fi auzit râzând, iar el ar fi râs alături de ei.

— Să mergem, zise Finn. Să vă ţineţi bine cu toţii.

Şi avu impulsul ăsta ridicol de a se agăţa şi ea de el. Porniră înapoi pe drumul de mai devreme. Străzile erau tăcute, întunecate, abandonate. Bănuia că îngrijitoarea de copii nu dorea martori la ceea ce făcea. Ajunseră într-un final la locul unde trebuiau să se întâlnească cu trăsura. Ajunse la mai puţin de un minut după ei. Se aşezară în trăsură, cu fetele stând de o parte şi de alta a ei, băiatul lângă Finn. După cum arătau, niciunul dintre ei nu ar fi putut să fie mai mare de patru ani, deşi era posibil să pară mai mici din cauza lipsei de mâncare şi grijă.

— Aveai de gând să te ocupi singură de toţi? întrebă Finn.

— Ar fi fost o provocare, dar m-aş fi descurcat.

— Şi când ţi-a cerut mai mulţi bani?

— Aş fi aranjat să ne întâlnim mâine sau poate aş fi încercat să joc la cacealma.

Fetele erau cuibărite fiecare de-o parte şi de alta a ei. Le simţea trupurile relaxate şi presupuse că legănatul trăsurii le adormise.

— De acum înainte, Vivi, te însoţesc în deplasările astea nocturne.

Nu avea sens să protesteze, pentru că ştia că o va urmări chiar dacă ea se opunea. Şi apoi, îi plăcea să ştie că el se afla în apropiere dacă apărea ceva neaşteptat. Deşi avea anumite reţineri, spuse:

— Mi se pare că munca pentru fratele tău ţi-a construit o adevărată reputaţie.

— Nu sunt doar eu, este vorba despre noi toţi. Despre fraţii mei, despre Gillie. Deseori i-am ajutat pe oameni când au avut nevoie.

— Păi, cu siguranţă m-ai ajutat pe mine, nu doar cu copiii, ci şi cu oferta ta generoasă. Şi eu care credeam că sunt specială, îl tachină ea.

— Eşti.

Tonul lui nu era deloc provocator, şi sinceritatea lui o făcu să se simtă un pic ruşinată. Se simţea de parcă aştepta un soi de liniştire, chiar dacă tot ceea ce făcuse pentru ea dovedea deja că afirmaţia lui era adevărată.

Trăsura se opri în faţa orfelinatului. Drumul era scurt, copiii intrară pe poartă, Finn urmându-i în vreme ce ea îi conducea spre spatele locuinţei. După ce băgă copiii înăuntru, se întoarse spre Finn.

— O s-o trezesc pe una din maici să mă ajute. Nu se simt bine cu un bărbat înăuntru.

— Mâine ai nevoie de ajutor ca să te muţi?

Ea clătină din cap.

— Am foarte puţine lucruri.

— Ia o birjă. Dacă nu ai bani, o plătesc eu când ajungi acolo.

— Îmi doresc să nu fii aşa de generos, Finn.

El rânji.

— Te plângi de cele mai ciudate lucruri.

Apoi sări peste treaptă şi dispăru în întuneric.

Ea se întoarse şi dădu nas în nas cu maica Theresa care stătea acolo, întrebându-se dacă Finn o văzuse şi dacă ăsta era motivul pentru care nu zăbovise.

— Domnul tău pare foarte insistent, zise maica în vreme ce se retrăgea înăuntru unde copiii aşteptau răbdători.

Strângând bebeluşul la piept, Lavinia o urmă.

— Nu este bărbatul *meu.*

Nu era mulţumită de faptul că vorbele ei păreau să fie lipsite de convingere.

Maica Theresa doar îi zâmbi cu indulgenţă, apoi întrebă:

— Ce facem întâi? Îi spălăm sau îi hrănim?

— Aş zice să-i hrănim.

Capitolul 17

În dimineaţa următoare, cu toate lucrurile ei modeste îndesate într-un sac de pânză, se urcă într-o birjă şi se îndreptă spre club. Îi fusese foarte greu să-şi ia rămas-bun de la copii, dar promisese că se va întoarce a doua zi pentru o scurtă vizită. Cei pe care îi adusese în noaptea precedentă se instalaseră bine. Ştia că maicile vor avea bine grijă de ei.

Când avea să vină data viitoare le va aduce tuturor copiilor dulciuri. După aceea încălţări. Când îi vor permite finanţele, le va procura haine, ceva nou şi special de purtat duminica la biserică.

La un moment dat, va cumpăra o casă cu multe camere ca să se poată ocupa de mai mulţi copii. Va locui acolo cu ei şi va merge la club în fiecare zi. Parteneriatul ei cu Finn îi va oferi mijloacele să facă lucrurile pe care voia să le facă, dar nu avea să fie principalul ei obiectiv. Nu, acela va fi mereu copiii care aveau nevoie de iubire şi grijă.

Entuziasmul ei era cu mult mai mare decât cel trăit când reuşise să fugă din biserică în căutarea unei vieţi cu mai mult sens. Potenţialul viitor de împlinire era extraordinar. Imaginaţia ei nu era suficient de ageră să vadă toate posibilităţile, dar va fi o femeie independentă, liberă să facă ce va dori. În ultimele trei luni trăise o libertate parţială, dar nu fusese una completă, pentru că circumstanţele ei fuseseră limitate, dar acum, datorită bunătăţii lui Finn, în curând va beneficia de libertate financiară, şi ideea i se părea entuziasmantă. Avea să-l răsplătească muncind sârguincios pentru a-l ajuta să aibă o afacere de succes aşa cum şi-o imaginase el. Visul lui îi permitea ei să-şi realizeze visele ei.

Se întreba – dacă părinţii ei nu ar fi intervenit în acea noapte fatidică, ea şi Finn ar fi muncit împreună să-şi realizeze visurile… sau s-ar fi mulţumit cu o viaţă în care ea ar fi învăţat să-i cârpească şosetele, în vreme ce el ar fi continuat să lucreze la un abator de cai? Dorinţele ei păreau aşa de mici acum. Mulţumită că era cu el, chiar nu se gândise ce s-ar fi întâmplat după căsătorie, cum ar fi supravieţuit, cum ar fi mers mai departe. Adevărul era că

fusese destul de naivă. Realizase asta după ce petrecuse trei luni departe de aristocraţie. Chiar nu ştiuse la ce să se aştepte. Fata de atunci ar fi fost dezamăgită de realitate? Prefera să creadă că nu, prefera să creadă că şi-ar fi îmbrăţişat viaţa şi ar fi făcut ce putea să facă, dar o mică parte din ea nu era convinsă că ar fi avut maturitatea să facă faţă provocărilor vieţii.

Când birja se opri în faţa clubului, fu surprinsă să-l vadă pe Finn stând pe trepte, îmbrăcat ca orice gentleman, mai ales ca unul de succes. Purta o haină neagră şi o vestă gri, o lavalieră albă perfect înnodată la gât. Frica o copleşi preţ de un minut nebun şi aproape că-i spuse birjarului să continue să meargă. Finn fusese suficient de chipeş când era tânăr, dar ca bărbat matur era devastator. Se temea că se va îndrăgosti din nou de el, şi asta nu ar fi făcut decât să trezească ceva oribil din trecutul ei pe care nu dorea să-l retrăiască.

Dacă era înţeleaptă, ar fi căutat alte mijloace să-şi câştige existenţa. Acum, că fratele ei nu o mai căuta, ar putea să găsească o poziţie de profesoară, guvernantă sau însoţitoare a unei femei cu bani, dar trebuia să recunoască faptul că fusese captivată de entuziasmul lui în legătură cu ce ar putea deveni acest loc – şi ce ar însemna pentru doamnele cunoscute ei să aibă un loc care să le ofere distracţie, chiar dacă nu aveau un iubit să le însoţească.

Aşa că aşteptă cât el se apropie, aruncă banii birjarului, deschise portiera şi îi oferi mâna.

— Începusem să cred că te-ai răzgândit, zise el în timp ce o ajută să coboare.

— Mi-a luat mai mult decât mă aşteptam să-mi iau rămas-bun de la copii.

— Îi poţi vizita oricând.

— Ştiu, dar timp de câteva luni au jucat un rol foarte important în viaţa mea şi eu în a lor. Nu mă îndoiesc însă că se vor obişnui.

Îi luă sacul sărăcăcios. Se gândi la o replică inteligentă în caz că el ar fi comentat, dar el doar o conduse pe treptele clubului şi în interior. Clubul lui. Clubul ei. Clubul

lor.

— Avocatul meu este aici, în biroul nostru, cu hârtiile pe care le ai de semnat.

Biroul nostru. Al nostru. Contract de afaceri. Nu avea să fie nimic mai mult de atât.

Avocatul arăta ca un domn amabil. Stătea în spatele biroului lui Finn – sau cel puţin ea bănuia că era biroul lui Finn; în încăpere se afla un al doilea birou, aşezat în faţa celeilalte oglinzi, probabil al ei. Când ea intră, el se ridică.

— Domnul Charles Beckwith, zise Finn, prezentându-i. Domnişoara Lavinia Kent.

Spera că în ochii ei se vede recunoştinţa că nu o prezentase ca Lady Lavinia. Nu discutaseră cum urma să i se adreseze, dar descoperea că Finn era un observator fin şi nu avea nevoie să îi explice totul. Se întrebă ce mai observase schimbat la ea.

— Domnişoară Kent, zise domnul Beckwith înclinând politicos din cap. Ochii lui albaştri o priveau din spatele ochelarilor şi-l făceau să pară incredibil de bine informat, apoi îşi flutură mâna peste hârtiile împrăştiate pe birou. Trecem la treabă?

Nu lăsă de înţeles că i-ar fi ştiut adevărata identitate, cine era familia ei, începu pur şi simplu să-i explice condiţiile contractului.

— Treizeci la sută din toate profiturile merg la dumneavoastră. La moartea dumneavoastră, orice viitor câştig care v-ar fi revenit, în loc să meargă la domnul Trewlove, va merge într-un fond care va fi folosit pentru orfelinatul Surorilor Milei, cu adresa…

Ea încetă să mai fie atentă la cuvintele lui şi se uită la Finn.

— Doar nu vrei să continue acest contract şi dincolo de moartea mea, să le dai bani.

El se sprijinea cu şoldul de biroul lui, cu un picior în faţa celuilalt, cu braţele încrucişate peste piept. Ridică din umeri.

— Am presupus. Dar poţi numi un alt beneficiar oricând.

— Şi dacă mori tu?

Uitându-se la Beckwith, el arcui o sprânceană.

— Douăzeci şi unu la sută din afacere va fi transferat pe numele dumneavoastră, ceea ce v-ar aduce la cincizeci şi unu la sută ca proprietar, explică domnul Beckwith. Patruzeci şi nouă la sută din tot profitul viitor ar merge în fondul pentru orfelinatul Trewlove.

Orfelinatul Trewlove? Avea întrebări despre asta, dar puteau aştepta. Era impresionată de ceva ce părea mai important.

— De ce-mi dai mie o parte din afacere?

— Pentru că până când am să mor eu, ceea ce am de gând să se întâmple peste mulţi ani de acum încolo, vei investi mult din tine în afacere. Vreau să o poţi gestiona fără vreo intervenţie din partea fraţilor mei. Ar fi ei bine intenţionaţi, dar pot fi foarte insistenţi. Clubul Elysium va deveni ceea ce noi doi credem că va fi, vom munci din greu la asta. Vreau ca tu să poţi continua. Mai este o prevedere, în caz că te vei mărita, partea ta va merge într-un fond, ca soţul tău să nu pună mâna pe bani.

— Eu nu am de gând să mă mărit.

— Mai bine să aveţi şi să nu fie nevoie, domnişoară Kent, zise domnul Beckwith, decât să aveţi nevoie şi să nu aveţi.

— Nu mă simt confortabil că mie îmi revine aşa de mult, zise ea.

— Iar eu nu mă simt confortabil ca banii să meargă într-un fond supervizat de cineva care nu va da doi bani pe locul ăsta, zise Finn. Semnează hârtiile. Putem discuta orice detalii mai târziu şi le modificăm. Pentru moment, vreau să ştii că intru în asta cu încredere totală în tine.

— S-ar putea să regreţi când vei descoperi că eşti nebun, Finn Trewlove.

— Am multe regrete, Vivi, dar niciunul nu are legătură cu ceva ce ai făcut tu.

Oh, dar ar fi trebuit. Era o nebunie că el revenise în viaţa ei, dar nu voia să întoarcă spatele posibilităţilor, indiferent de cât de mult o speriau. Fugise de prea multe

ori. De data asta avea de gând să stea pe loc şi să ducă lucrurile la bun sfârşit.

Băgă tocul în călimară şi îşi scrise numele acolo unde-i indică domnul Beckwith şi-l privi pe Finn făcând acelaşi lucru. Avocatul semnă apoi documentul ca martor. Puse contractul în geanta lui.

— Îl voi păstra în birourile mele, zise el.

Încuviinţând din cap către fiecare, ieşi.

Şi se făcuse. Era partenera unui salon de jocuri.

*

Entuziasmul ei când coborâse din birjă fusese palpabil, molipsitor. Pe cât anticipase el că-şi va conduce clubul, poate chiar că se va întrece cu al lui Aiden pentru un pic mai mult succes, dintr-odată apăruse un aspect îmbucurător care lipsise înainte. Familia lui mereu îi sprijinise eforturile, dar acum şi ea era parte din ceea ce spera el să realizeze, iar posibilităţile nu păreau doar infinite, ci şi realizabile. Dacă ar fi fost spre seară, ar fi turnat ceva de băut pentru amândoi. Ah, la naiba, era spre seară undeva în lume.

— Hai să sărbătorim, zise el, luând două pahare şi o sticlă de whisky de pe bufet.

— Nu-i nici măcar miezul zilei, zise ea, şocată clar de sugestia lui.

— Ceea ce va face să fie şi mai special. Puse câte un pic în fiecare pahar, îi înmână ei unul şi-l ridică pe al lui. Pentru succesul nostru!

Ridicând un şold, se sprijini de marginea biroului lui, luă o înghiţitură şi o privi făcând la fel. Ea clipi; ochii i se măriră.

— Uitasem cât de aspru e la gust.

— Nu ai mai băut deloc din acea noapte?

Noaptea în care el făcuse pentru prima dată dragoste cu ea. Ea clătină din cap, apoi privi spre celălalt birou.

— Acela este al meu?

— Da.

După ce se duse la el, îşi plimbă degetul de-a lungul marginii lui.

— Cu siguranţă, ai reuşit să-l obţii tare repede. Cum ai reuşit asta?

— Am metodele mele.

Fusese în biroul alăturat, aşteptând ziua în care el ar fi angajat pe cineva să-l ajute, aşa că târziu în noaptea precedentă, cu ajutorul unuia dintre dealeri, îl mutase aici.

— Vei continua să fii misterios acum că suntem parteneri? întrebă ea.

— Când este nevoie.

Nu voia ca ea să decidă că ar trebui să aibă propriul ei birou. Îi plăcea acesta mai mult de când era şi ea în el.

Ea se rezemă de biroul ei şi el bănuia că regretă că nu era suficient de înaltă să stea pe marginea acestuia cum stătea el.

— Povesteşte-mi despre orfelinatul Trewlove.

— Nu sunt multe de zis. Este ceea ce zice şi numele…

Un ciocănit la uşă îl întrerupse, şi el văzu o tânără stând acolo, una pe care o aşteptase.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule Trewlove. Omul dumneavoastră de jos mi-a zis să urc.

Punându-şi paharul deoparte, se dădu jos de pe birou, observând că Vivi îşi îndreptase ţinuta.

— Ai sosit la timp. Domnişoară Kent, fă cunoştinţă cu Beth. Croitoreasa lui Gillie. Este aici ca să-ţi ia măsurile pentru câteva rochii.

— Nu am nevoie de rochii.

— Normal că ai.

— Ce am îmi este de ajuns. Nu trebuie să-mi cumperi haine.

— O să le pun în contul tău. Ceea ce era o minciună. Aveau să fie cadouri din partea lui pentru că nu suporta să o vadă în zdrenţe. Avu nevoie doar de trei paşi ca să ajungă lângă ea, trei secunde ca degetele lui să-i atingă bărbia. Acum eşti parteneră. Şi în vreme ce poate nu vei coborî în salonul de jocuri, vei avea de-a face cu angajaţii aici şi în camerele din spate. Nu se poate să arăţi altfel decât ca

scoasă din cutie. Mick a avut o amantă cândva care i-a spus că, dacă nu se îmbracă la fel ca un om de afaceri de succes înainte să fie unul, nu va fi niciodată. Mâna îi coborî pe gulerul ei, atingând cu degetul mare marginea tocită. Nu merge să fi îmbrăcată în haine uzate.

Vedea că nu-i convenea, dar nici nu avea un contraargument.

— Bine, în regulă. Dar două, doar două pentru moment.

Urmau să fie trei. Se gândise la ceva special pentru a treia, dar voia să fie o surpriză. La fel ca surpriza care se dovedea a fi ea pentru el. Se aşteptase ca ea să sară în sus de bucurie la şansa de a avea o rochie nouă. Lady Lavinia ar fi fost ruşinată să poarte ceva care ar fi avut şi un singur fir tras. Dar femeia asta era un mister pe care dorea să-l descopere.

— Hai să te instalezi în camerele tale ca Beth să se poată apuca de lucru. Sunt sigură că are clienţi şi are treabă la magazinul ei.

Ridică sacul de pânză, care la cât cântărea conţinea aproape nimic. Îşi aminti de toate rochiile pe care ea le purtase la întâlnirile lor. Nu credea că o văzuse de două ori cu aceeaşi rochie. Apoi fusese acea rochie de bal extraordinară, care bănuia că lăsase China fără mătase. Sub fiecare strat de îmbrăcăminte elegantă existaseră straturi de jupoane. Ar fi fost nevoie de cufere pentru a-i înghesui hainele oriunde, cufere şi încă una sau două trăsuri să le transporte. Cu toate astea, iat-o acum cu acest săculeţ. Cât de mult decăzuse.

Nu. Nu decăzuse. Ci de bunăvoie, cu un anumit scop, ea alesese să lase în urmă cealaltă viaţă, se ţinuse de jurământul pe care îl făcuse, de a fugi cu el – doar că fusese nevoită să o facă fără el. Avea de gând să-i dovedească faptul că jurământul făcut în tinereţe merita încă să fie onorat.

*

Nu-i venea să creadă câtă plăcere simţea pentru că ştia că va primi o rochie nouă, chiar dacă simţea că nu era nevoie. Deşi Finn avea dreptate: trebuia să păstreze o anumită imagine. Fusese crescută pentru a înţelege importanţa imaginii pe care o arătai lumii. Puteai să mori pe dinăuntru, dar tot să dai impresia că nimic nu este în neregulă, că nu mai puteai de fericire.

Dar ar fi fost recunoscătoare să-şi înlocuiască hainele cu ceva nou, ceva ce nu fusese infestat. Ţinuta curentă o făcea deseori să se scarpine de parcă în materialul de lână erau purici. Chiar dacă ştia că nu erau, credea că exista posibilitatea ca aceştia să fi fost cândva în rochie.

Îi urmă pe Finn şi pe Beth pe hol şi se opri brusc când Finn o luă spre stânga.

— Camerele mele sunt în cealaltă direcţie, anunţă ea.

El se uită la ea.

— Acele camere nu au fost încă mobilate.

— Atunci o să mă descurc aşa.

— Te punem temporar în camerele ce dau spre stradă.

— Tu unde vei dormi?

El oftă nerăbdător.

— O să mă descurc.

— Finn, nu vreau ca prezenţa mea aici să fie un inconvenient pentru tine. Mă pot întoarce la maici până când este gata cealaltă cameră.

— Asta s-ar dovedi un inconvenient pentru amândoi.

— Dar…

— Vivi, dacă vei continua să te cerţi cu mine pe orice chestie, parteneriatul nostru va deveni neplăcut pentru amândoi.

Avea dreptate.

— Prea bine. Dar doar până este mobilată cealaltă cameră.

Era o cameră chiar drăguţă, dar când intrară, ea observă pe o masă lângă canapea o vază cu petunii care nu fusese acolo înainte şi fu impresionată de atenţia lui.

El se duse în dormitor, ca să-i lase sacul acolo şi

reveni cu mâinile goale.

— O să fiu în birou dacă ai nevoie de mine.

Şi cu asta plecă, iar camera păru dintr-odată singuratică.

Beth îşi puse sacul pe o mică masă pătrată unde Lavinia îşi închipuia că va mânca, deşi nu avea cu ce să-şi prepare mâncarea. Deşi probabil jos exista o bucătărie din moment ce el avea de gând să aibă o sală de mese. Croitoreasa îşi scoase centimetrul şi zâmbi larg.

— Să luăm nişte măsuri, da?

În vreme ce tânăra femeie muncea – măsurând-o şi notându-şi într-un carneţel – Lavinia studia masculinitatea camerei, cu materialele ei întunecate şi cu lemnul şi mai întunecat. Totul dintre aceşti pereţi i se potrivea lui Finn, totul mai puţin ea.

— Este drăguţ din partea ta că te-ai deranjat să vii la mine, îi zise ea lui Beth. Bănuiesc că aş fi putut să vin eu la magazinul tău.

— Nu mă deranjează să vin aici. Fata îngenunche, întinzând centimetrul de la talia Laviniei până la podea. Aş face orice m-ar ruga un Trewlove. Nu aş avea magazinul meu fără ei.

Deveni curioasă.

— De ce?

— Proprietarul meu era un om brutal. Când venea lunea neagră…

— Lunea neagră?

— Da. Chiria pentru magazinul meu trebuia plătită în fiecare zi de luni. Nu aveam mereu cât îi datoram şi, când nu aveam, voia să-l plătesc altfel.

— Cum altfel? întrebă ea ezitând, sperând că nu avea dreptate cu ce-şi imagina.

Fata nu se uită la ea. Continuă să lucreze.

— Se aştepta să-mi ridic fustele, să ia ce vrea. O dată, când m-am împotrivit, m-a lovit. Mi-a învineţit obrazul. Gillie a venit a doua zi, voia o fustă nouă. A văzut. M-a întrebat ce s-a întâmplat. Fata ridică din umeri. I-am povestit. Are un fel al ei care îţi ia povara de pe umeri fără să-ţi dai

seama. Ridicându-se, începu să-şi bage lucrurile în sacul ei. Aparent, câteva nopţi mai târziu, proprietarul meu a dat peste fraţii Trewlove pe o alee. Nu a fost prea norocos, dar s-a oferit să-mi vândă magazinul. Mick Trewlove m-a ajutat să iau un împrumut. Îi zâmbi Laviniei. Aşa că nu-i niciun deranj să vin aici. Revin peste câteva zile, ca să puteţi proba rochiile şi să fac orice ajustări de ultim moment ca să ne asigurăm că vă vin bine.

— Mulţumesc, Beth. Abia aştept.

După ce o concluse pe femeie până la uşă, se sprijini de aceasta, admirând-o pe tânăra care primise de la viaţă o lovitură nedreaptă, dar reuşise, în ciuda zilelor întunecate, să răspândească atâta bună dispoziţie. O multitudine de împrejurări nefericite, şi ea fusese oarbă la multe dintre ele. Dar nu Finn, nu familia lui. Le păsa de mulţi dintre ai lor. Poate că nu se va ocupa de cârpit ciorapi, ci de a asigura drepturile altora.

În timp ce hoinărea prin camerele ce miroseau a Finn, şi-l imagină având grijă de o micuţă croitoreasă, având grijă de ea. Având grijă de Sophie. Avea un fel protector de a fi. Dacă tatăl ei nu l-ar fi trimis la închisoare, totul ar fi fost atât de diferit. Dar nu era convinsă că l-ar fi apreciat cum ar fi trebuit. Cu siguranţă, nu ar fi apreciat cumpărarea unei rochii noi. I s-ar fi părut ceva ce i se cuvenea. Ce egoistă fusese, gândindu-se numai la ea, în vreme ce el şi familia lui aveau tendinţa de a se gândi la ceilalţi. Avea să-i fie incredibil de dificil să-i reziste.

Dar avea să-i reziste pentru că avea lucruri mai importante de făcut decât să se îndrăgostească din nou. Nu exista un moment mai bun să-şi testeze tăria decât prezentul. Cu o privire rapidă în oglinda ce atârna deasupra lavoarului unde probabil că el se bărbierise în fiecare dimineaţă – nu avea să se gândească la această treabă intimă sau la cât de satisfăcător ar fi fost să o facă ea pentru el –, se asigură că fiecare fir de păr pe care îl prinsese în ace mai devreme era la locul lui. Îşi bătu uşor obrajii pentru a le aduce ceva culoare, apoi ieşi din cameră şi se îndreptă pe hol spre biroul lui… al lor.

Stând la biroul lui, el studia nişte hârtii. Păreau aşa de fragile în mâinile lui mari; încăperea părea mult mai mică în prezenţa lui. Chiar şi relaxat, avea o vigilenţă, o conştientizare care emana din el într-o manieră foarte masculină. Şi-l imagină plimbându-se prin salonul de joc şi îşi dădu seamă că voia mai mult decât să-şi imagineze. Voia să vadă asta. Se gândi la el valsând cu una dintre fetele care stăteau pe margine la baluri şi se simţi geloasă. Poate că va lăsa sarcina aceasta celorlalţi angajaţi, deşi ştia că va veni o vreme când îl va vedea cu o amantă sau cu o soţie. Un bărbat ca el nu era lipsit de nevoi.

El îşi ridică privirea şi o ţintui pe loc la fel de eficient cum Neville, când era mult mai mic, ţintuia fluturii morţi pe care îi găsea pe un panou mic pentru colecţia lui. Mereu i se păruse o activitate morbidă şi de fiecare dată când el pleca la şcoală timp de câteva luni, ea elibera creaturile colorate şi le îngropa cum se cuvine.

În acest moment însă, se temea că era într-un pericol iminent pentru că era o provocare să inspire aer în plămâni când ochii lui ne ori şi penetranţi erau aşa de concentraţi asupra ei. El se ridică lent şi ei îi trecu prin minte neliniştitorul gând că făcuse o greşeală teribilă că venise aici, că fusese de acord să fie partenera lui. Sigur ar fi găsit metode mai sigure de a câştiga bani – cum ar fi fost să se caţăre pe acoperişuri şi să cureţe coşurile.

— Eşti gata să trecem la treabă? întrebă el.

Cu acele câteva cuvinte el rupse vraja şi ea putu să respire din nou. Îşi pusese semnătura pe un contract, pe care îl va onora cât de bine va putea. Avea nevoie de cunoştinţele ei, de mintea ei, nu de corpul ei. Dacă nu ar fi sărutat-o cu o zi în urmă, dacă nu i-ar fi reamintit de ce era în stare să o facă să simtă. Înghiţi cu dificultate, inspiră adânc.

— Da, chiar da.

Era destul de mulţumită că reuşise să se îndrepte spre biroul ei fără să-i lase impresia că apropierea de el îi cam înmuiase picioarele. Se aşeză pe scaunul de piele confortabil şi începu să observe obiectele de pe biroul ei:

hârtie, toc, călimară, spatele lui.

El venise la ea şi ocupase o poziţie de parcă habar n-avea de cât de necuviincios era să-şi pună acea parte din anatomia lui aşa de aproape de ea, de parcă habar n-avea de felul cum pânza pantalonilor lui se întindea pe partea din spate, subliniindu-i coapsa puternică. Îşi dăduse jos haina, aşa că nimic nu-i mai proteja ochii de priveliştea scandaloasă şi ea îşi aminti cât de minunat se simţise când îşi înfipsese degetele în carnea şi muşchii ăia fermi.

Aplecându-se, el îşi puse antebraţul pe acea coapsă apetisantă.

— Avem o bucătăreasă.

Se temea că el văzuse foamea din ochii ei şi o interpretase greşit.

— Deci avem bucătării?

O întrebare stupidă. Dacă nu ar fi avut, la ce le-ar fi trebuit un bucătar?

— Jos. Dacă ai chef de o ceaşcă de ceai sau de nişte limonadă sau de orice altceva, ea îţi poate pregăti. Avem – se încruntă – nu sunt exact servitori, dar se ocupă de loc, fac curat, fac comisioane, aduc lucruri, îţi vom da un clopoţel ca să-i poţi chema când ai nevoie de ceva.

— Nu am nevoie să mă servească.

— Va veni un moment când vei avea.

— Da, bine, timpul ăla a trecut. Serios, Finn, am lăsat asta în urma. Îmi place să mă ocup singură de propriile nevoi.

— De toate?

Vocea lui era joasă, senzuală, plină de subînţeles.

Ştia la ce se referă, puşlamaua obraznică. Provocarea propriei plăceri. Înclinându-şi bărbia arogant, ea făcu un efort să se uite de sus la el, chiar dacă el era mai înalt decât ea.

— Cele de care trebuie să mă ocup.

— Sunt mereu disponibil dacă ai nevoie de ajutor.

Ea oftă.

— Finn, dacă vei continua să insişti în acest mod inacceptabil, parteneriatul nostru va deveni neplăcut

pentru amândoi.

El rânji.

— Foloseşti argumentul meu de mai devreme împotriva mea.

— Suntem parteneri de afaceri. Nu putem fi nimic mai mult de atât.

— În ciuda felului cum s-a terminat, a fost frumos ce am avut, Vivi.

— Eram tineri şi proşti.

— Şi acum suntem mai în vârstă şi mai înţelepţi. Ar trebui să fie şi mai bine.

Era pregătită să continue discuţia, dar el îşi ridică minunatul posterior de pe birou.

— Haide, zise el, luându-şi haina de pe spătarul scaunului lui şi îmbrăcându-se. Să te prezint angajaţilor pe care-i avem acum.

Acolo erau bucătăreasa, care era prea slabă să fi gustat din propriile preparate, un bărbat căruia i se spunea Şefu', care se ocupa să păstreze ordinea în sala de joc, dealerii şi crupierii, un barman, băieţi tineri care se ocupau de nevoile invitaţilor aducându-le băuturile comandate, doi lachei care serveau în salonul de mese, două fete care măturau, spălau podelele şi făceau focul.

— De ce femeile nu pot fi dealeri? întrebă ea, după ce fu din nou în spatele biroului ei şi el la al lui.

El îşi împinse scaunul înapoi, şi ea se temu că se va apropia de ea. El însă doar se răsuci, puse un cot pe biroul lui îşi sprijini bărbia în palmă şi o studie.

— Pentru că este o muncă de bărbat.

— De ce?

El clipi, iar fruntea i se încruntă.

— O femeie poate să împartă cărţile. Eu le împărţeam deseori când jucam whist.

— Dar astea nu sunt distracţii de după-amiază. Jocurile sunt făcute să ne aducă bani.

— De ce nu dau bărbaţii cu mătura?

— Bărbaţii nu dau cu mătura.

— Nici eu nu dau.

— Nu vom întoarce lucrurile cu susul în jos.

— Nu-ţi cer să faci asta, dar, Finn, dacă vrei să vină femei aici, să se alăture clubului, să joace jocurile tale, ai nevoie ca ele să vadă că le percepi ca pe egale ale bărbaţilor care fac acelaşi lucru.

— Tu ai sugerat să angajăm bărbaţi care să danseze cu ele. Nu ar prefera să aibă un tip chipeş care să flirteze cu ele în timp ce le împarte cărţile sau le dă zarurile?

Aici ar fi putut să aibă dreptate.

— Doar ia în considerare posibilitatea de a angaja femei şi pentru alte poziţii decât pentru curăţenie.

El ridică din umeri.

— Pe viitor vei lua parte la procesul de selecţie. Poţi să decizi pe cine să angajăm.

Se înfioră la acest gând. Mama ei o învăţase cum să aleagă un servitor, mai ales un lacheu, din moment ce ei erau aşa de vizibili în casă. Bănuia că angajaţii de aici aveau nevoie de ceva mai mult decât de înălţimi asemănătoare şi gambe atrăgătoare. Cu toate astea, nu avea de gând să trădeze nicio emoţie.

— Prea bine. Câte doamne ar trebui să invit?

— Pe toate pe care le cunoşti.

Gândindu-se mai bine, era o întrebare prostească.

— Majoritatea familiilor sunt în provincie acum. Câteva se vor întoarce pentru micul sezon. Poate ar trebui să organizăm… nu chiar un bal, din moment ce locul este doar pentru femei, ci un fel de eveniment. O seară mondenă unde să vadă ce oferim. Poate să joace la mese pe gratis în acea noapte.

— Nu facem acte de caritate.

— Nu, desigur că nu. Dar o noapte în care să le arătăm cum se pot distra – ca momeala când pescuieşti. Apoi, odată în cârlig, sunt ale noastre.

— Când ai fost tu la pescuit?

— Tata m-a dus o dată sau de două ori pe proprietatea de la ţară.

Una dintre amintirile plăcute despre el, când o iubise şi fusese bun cu ea. Acum când se gândea la el nu vedea

decât rolul jucat în arestarea lui Finn.

— Ţi-e dor? De viaţa pe care ai avut-o?

În vocea lui se auzi un interes real şi compasiune. Nu i-ar fi găsit vreo vină dacă îi era dor. Dar ea nu dorea să o ia pe acel drum acum. Luă hotărâtă tocul pe care el i-l pusese pe birou şi-l băgă în călimară

— Le voi invita la o seară la club de azi în trei săptămâni. Aşa, dacă nu sunt în oraş, vor avea timp să ajungă în oraş dacă decid să vină. Se uită întrebătoare la el. Eşti de acord?

— Tu eşti responsabilă să le aduci aici. Te las pe tine să hotărăşti cea mai bună cale să faci asta.

Fu surprinsă de plăcerea pe care i-o făceau cuvintele lui. De trei luni de când era pe cont propriu se obişnuise să-şi ia propriile decizii, dar nimeni nu-şi exprimase încrederea că lua decizii corecte, că opiniile ei erau valoroase. Până şi maicile se îndoiseră de înţelepciunea acţiunilor ei, exprimându-şi îngrijorarea. Deşi apreciase că le păsa suficient să-şi facă griji pentru ea, era oarecum încurajator faptul că avea parte de sprijinul lui.

Încă era incredibil de periculos să se întrebe cum ar fi fost să aibă mai mult de atât – să aibă din nou inima lui.

Capitolul 18

Finn stătea răşchirat pe un scaun mare tapiţat în apartamentul lui – o minţise că acele camere nu ar fi mobilate, pentru că voia ca ea să aibă camera care avea mirosul lui. După ce cu o zi în urmă ea menţionase asta, se gândise că, dacă ea dormea în acea cameră, era posibil să-l viseze – şi încercă să nu se gândească deloc cât de aproape se afla ea, la îndemână, la celălalt capăt al unui hol lung. Era o greşeală să o aibă aici, pentru că muncise foarte puţin şi îşi petrecuse timpul mai mult uitându-se pe furiş la ea. Felul cum fruntea ei se încreţea când se concentra, felul cum atingea partea cealaltă a tocului de buza de jos, felul

cum gura ei se curba în sus de fiecare dată când era mulţumită de ce decizie lua şi începea să scrie.

Aparent îi plăcea să facă liste. Făcuse o listă cu doamnele pe care urma să le invite la club, cu melodiile pe care orchestra va fi rugată să le cânte, cu tipurile de băuturi care le vor avea la îndemână, cu gustările ce puteau fi mâncate în timp ce te plimbai prin salon. Din câte îşi dădea el seama, clubul lor ar fi semănat foarte mult cu atmosfera festivă de la un bal, nu ar fi fost locul întunecat şi pervers pe care şi-l imaginase el, dar putea să vadă că era înţelept să nu meargă pe acel drum iniţial.

Deci, în vreme ce era o greşeală să o aibă aşa de aproape pentru că-l distrăgea, faptul că o avusese la îndemână să contribuie cu experienţa ei referitoare la ce ar dori femeile de calibrul ei se dovedise o mişcare înţeleaptă din partea lui, asigurând astfel că clubul lui – al lor – avea să aibă succes.

Ridicându-se în picioare, începu să se plimbe prin încăpere ca un leu în cuşcă, disperat să fie liber. Făcuse asta timp de cinci ani în mica lui celulă, gândindu-se cum să se răzbune pe ea şi pe familia ei. Tatăl ei în mod special. Dar când în sfârşit fusese eliberat, îşi dorise doar să termine cu totul. Mai ales că tatăl ei murise cât fusese el închis.

Dar de când auzise ultima dată zgomotul cheii băgate în broasca de la celulă, nu fusese în stare să stea prea mult într-o cameră. Nu avea să rămână în camerele lui doar pentru că ea se afla în ale ei. Avea nevoie să iasă un pic. Avea nevoie să bea ceva.

Ieşi din apartament şi apoi pe palierul care încercuia etajul superior şi dădea spre zona de jocuri. Cam o duzină de doamne – soţiile, fiicele sau surorile negustorilor bogaţi pe care îi cunoscuse prin asocierea cu Mick – îşi încercau norocul la câteva mese de joc. Aveau cu disperare nevoie de mai mulţi clienţi, nu doar ca să dea ceva de făcut angajaţilor lor, dar şi ca să-şi umple cuferele. Timpul de trei săptămâni al lui Vivi i se părea prea lung. Avea nevoie de doamnele din înalta societate pe care ea le putea aduce, ca

ele să facă o diferenţă cât mai curând posibil.

Îndreptându-se spre scările din faţă, observă lumină în birou. Se opri şi se uită înăuntru. Ea muncea, chiar dacă hotărâseră amândoi cam cu o oră în urmă, când ceasul bătuse ora opt, că terminaseră treaba pe acea zi. Sprijinindu-se de tocul uşii, o privi, remarcând că părea… în largul ei, mulţumită. Cu ani în urmă păruse mulţumită să fie cu el, dar el mereu avusese impresia că pentru ea bucuria era ceva efemer, ceva ce avea doar când era în compania lui. Se întrebă acum dacă ea acceptase să se mărite cu el pentru că crezuse că el o va face fericită, plasând povara acelei responsabilităţi asupra lui. Fusese dispus să o preia, să facă orice pentru a-i aduce zâmbetul. Îi plăcea să se simtă că este nevoie de el, că este util, că este dorit. Dar era ceva mult mai puternic în dorinţa faţă de această femele care îşi găsise singură propria fericire – nu în haine frumoase sau într-o locuinţă confortabilă sau într-o multitudine de obiecte, ci în ea însăşi.

— Nu crezi că…

Scoţând un mic ţipăt, ea se lăsă pe spate în scaun, aproape răsturnându-se cu el. Respirând greu, uitându-se la el cu ochii mari, îşi duse o mână la piept.

— Dumnezeule, Finn, m-ai speriat!

Făcu un efort să-şi înăbuşe râsul pe care era sigur că ea nu l-ar fi apreciat.

— Mai degrabă te-am îngrozit.

— Eram cufundată în munca mea de aici.

— Am crezut că hotărâserăm să terminăm pe ziua de azi.

— Este ceva personal.

Adună câteva bucăţi de hârtie, deschise un sertar şi puse totul înăuntru.

El miji ochii.

— Speram să nu mai avem secrete unul faţă de celălalt.

Ea strânse ambele mâini şi le aşeză pe birou. Văzu cum degetele i se albesc în timp ce ea şi le studie. Fu dezamăgit că, după tot ce descoperiseră, după ce

deveniseră parteneri la club, ea tot nu avea încredere în el, nu împărtăşea problemele ei cu el.

— Mă duc la Gillie să beau o bere.

Se răsuci pe călcâie…

— Finn?

Se opri, aşteptă timp de trei bătăi de inimă ca să-şi pună pe chip o expresie indescifrabilă. Se întoarse, dorindu-şi ca ea să nu arate aşa de al naibii de vulnerabilă.

— Scriu un articol despre experienţele mele pe străzi. Sper să-mi fie publicat într-un ziar, să atrag atenţia asupra reformelor de care este nevoie când vine vorba despre cum tratăm persoanele cele mai vulnerabile.

Chiar şi de la acea distanţă observă cum obrajii ei se îmbujorau de parcă se jena să recunoască.

— Bănuiesc că încă nu este suficient de bun pentru a fi publicat…

— Dacă pui jumătate din pasiunea ta în el, Vivi, va fi suficient de bun.

— Eşti amabil că spui asta, dar tu mereu ai fost un cititor vorace, deci ştii că este nevoie de mai mult decât dorinţa de a formula o frază bine scrisă. Este nevoie de o anumită abilitate, pe care mă tem că eu nu o am. Încerc să fiu incredibil de onestă cu cuvintele folosite, despre ce am văzut, despre femeile pe care le-am întâlnit. Este îngrozitor de greu. Este ca şi cum ţi-ai expune sufletul. Uneori ceea ce scriu mă face să mă simt ca şi cum sunt pe cale să mă dezbrac pentru a merge goală pe străzi.

El intră în tăcere în cameră şi se opri în faţa ei.

— Aş zice că de asta este nevoie ca să scrii onest.

Ea părea incredibil de nervoasă, muşcându-şi buza, cu o cută între sprâncene.

— Îl vei citi?

Bucuria care îl cuprinse – că ea avea încredere în el în privinţa scrisului – era diferită de orice altceva mai trăise. Îl făcea să se simtă totodată umil, foarte umil.

— Aş fi onorat.

Încuviinţând repede din cap, ea deschise sertarul, scoase hârtiile pe care mai devreme le băgase acolo şi i le

întinse.

— Acum? întrebă el.

— Dacă ai timp.

Pentru ea mereu avea timp, dar dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, ea nu le-ar fi băgat în seamă şi l-ar fi acuzat că doar flirtează. Luă foile de hârtie, se duse la biroul lui şi se aşeză. După ce mări flacăra de la lampă se apucă de citit.

— Vreau părerea ta onestă dacă ţi se pare ridicol ce am scris.

— Nici nu m-aş gândi la altceva.

— Nu mă voi ofensa dacă nu-ţi place.

El îi zâmbi ironic.

— Viv, lasă-mă să-l citesc!

— Da, bine. Continuă!

O văzu cu coada ochiului cum se apleacă în faţă şi îşi prinde mâinile în poală, cum îl priveşte ca o pisică gata să sară. Tensiunea ei era palpabilă, radiind, făcând să i se ridice perişorul de pe ceafă.

Se concentră la ceea ce scrisese ea…

Şi dintr-odată nu mai fu conştient de ea, de încăpere, de lumina care pâlpâia. Mergea pe alei, alina copii speriaţi, ţinea un bebeluş prea slăbit să supravieţuiască indiferent de cât de mult lapte sau încurajare îi oferea. Simţi durerea femeilor obligate să-şi dea bebeluşii altora pentru că cenzura societăţii le împiedica să aibă grijă de ei. Citi despre inimi frânte, suferinţă, durere, urâciune. Când termină, nu putu decât să se chinuie să-şi vină în fire.

— Este foarte brut, zise el într-un final.

— Ştiu. Ea sări din scaun şi începu să se preumble prin încăpere. Nu ştiu să aranjez cuvintele. Mi-e teamă că mă fac de râs dacă trimit asta unui ziar. Se opri. Ar trebui să-l rup.

— Nu, Vivi. Cuvintele sunt perfecte. Scrisul este brut în sensul că este foarte onest. Nu ai ascuns nimic. M-ai trimis pe alei şi în locuinţe. Mi-ai oferit o fereastră prin care să văd ceea ce nici eu nu văzusem în casele unde cresc în plasament copii. Doar cei mai insensibili ar putea citi asta şi

nu ar fi impresionaţi. Trebuie să fie publicat.

— Chiar crezi asta? Serios?

— Serios. Trebuie să fie citit.

Ea îl luă de la l cu un zâmbet tandru.

— Îl voi trimite mâine.

— Între timp, hai cu mine la Gillie!

*

Când birja se opri în faţa localului Sirena şi Unicornul, Lavinia refuză să se lase dusă de amintiri în urmă cu opt ani când văzu clădirea – atunci se crezuse aşa de curajoasă şi de vitează că se strecurase afară din casă să vină aici cu el. Atunci nu ştiuse că avea să vină un moment în care va trebui să fie mai curajoasă şi mai vitează sau cum va eşua în această privinţă.

El coborî din birjă, apoi o ajută să coboare. Mâna lui ajunse pe spatele ei, ghidând-o înainte, iar ea regretă că nu îşi luase pelerina ca să o protejeze de frigul nopţii. Câţiva oameni se grăbeau pe stradă, unii intrau în cârciumă, alţii plecau. Aşa multă activitate, aşa multă viaţă.

Deschise uşa, împingând-o peste prag de parcă-şi dăduse seama că ea avea regrete şi o urmă. Fumul scos de clienţii care îşi fumau pipele sau trabucurile îi ardea ochii. Amestecul de mirosuri îi asaltă amintirile. Tatăl ei fumase pipă, şi ei îi plăcuse mirosul. Fratele ei fuma din când în când câte un trabuc. Se luptă din răsputeri să nu se gândească la familia ei, să nu-şi amintească momentele mai plăcute când se crezuse fericită.

Dar nu ştia dacă fusese vreodată la fel de fericită ca oamenii de aici, care vorbeau şi râdeau, făcând un vacarm incredibil. Era dificil să-i distingi pe toţi, nu că ar fi contat. Singura voce pe care voia cu adevărat să o audă era a bărbatului care stătea lângă ea.

El o ghidă printre mese, spre tejgheaua de lemn, în spatele căreia erau aliniate butoiaşele pe rafturi. O identifică uşor pe Gillie, care era cât Finn de înaltă. Părul ei roşu era tuns scurt. Prima dată când o cunoscuse Lavinia

fusese îngrozită de cât de rebel arăta, dar acum îi dădu în treacăt prin minte că era un stil care nu avea nevoie de aşa multă muncă pentru a-l întreţine. Poate îşi va tunde şi ea părul.

Apoi îl văzu pe ducele de Thornley şi se opri. Era în spatele tejghelei, fără haină, cu mânecile suflecate şi umplea un pahar cu bere. Zâmbind frumos, dădu paharul unui client, se întoarse şi o sărută repede pe Gillie pe obraz, apoi reveni cu atenţia spre un alt client. Lucra la bar, şi ea nu-l văzuse niciodată mai fericit sau mai atrăgător. Dispărură ultimele rămăşiţe de vinovăţie pe care le mai avea că-l părăsise la altar. Desigur, nu putea să nege că tratase problema groaznic de prost, dar el nu s-ar fi simţit niciodată atât de în largul lui dacă s-ar fi însurat cu ea.

Braţul lui Finn îi cuprinse spatele, mâna lui se aşeză de cealaltă parte a taliei ei.

— Haide, o îndemnă el. Te vor primi bine.

Nu era la fel de încrezătoare ca şi el, dar voia să-i spună lui Thornley că se bucura să-l vadă aşa vesel. Finn îşi croi drum cu abilitate printre clienţi până când ajunseră amândoi la tejghea. Deşi, pentru prima dată de când începuse noua ei viaţă, era conştientă de hainele ei uzate, îşi dorea să fi aşteptat până când croitoreasa şi-ar fi terminat treaba – apoi se pedepsi pentru că-i păsa de aparenţe.

Gillie îi zâmbi lui Finn, zâmbetul ei şovăi pentru un moment când văzu că fratele ei nu era singur. Atinse braţul lui Thorne şi arătă cu capul spre ei. El se întoarse. Ochii i se umplură de căldură şi zâmbi. Având-o pe de ducesa lui alături, zise:

— Lady Lavinia.

— Lavinia este suficient. Am dat la o parte acest aspect din viaţa mea. Mi se pare că şi tu faci la fel.

El chicoti.

— Nu, mie doar îmi place să ajut din când în când. Gillie, ai cunoscut-o pe…

— Da, cu ani în urmă. Ce surpriză, Finn!

— Vivi este noua mea parteneră, zise el fără

preambul.

Ochii căprui ai lui Gillie se măriră.

— Poftim? La clubul tău?

— Da. Azi am semnat documentele. M-am gândit să venim să sărbătorim.

— Ce răsturnare interesantă de situaţie!

— Ce club? întrebă Thornley.

— Fratele meu e de părere că femeile au nevoie de o sală de jocuri.

— Este mai mult decât o părere, zise Lavinia, simţind nevoia să-l apere pe Finn de oricine nu credea că el va avea succes. Fraţii lui aveau succes cu afacerile lor, dar ei nu fuseseră întârziaţi în scopurile lor de tatăl ei. Îl face şi cred că doamnele îl vor adora.

El o strânse cu blândeţe de talie, şi trupul ei se mută instinctiv mai aproape de al lui, de parcă s-ar fi transformat dintr-odată în aşchii de metal şi el era un magnet. Mereu îi oferise protecţie; abia acum şi ea voia să-i ofere lui.

Ochii surorii lui păreau să sclipească aprobator, ceea ce era de preferat în locul suspiciunii care pândise acolo când o văzuse prima data pe Lavinia.

— De ce nu vă găsiţi o masă şi vă aducem noi băuturile. Înclină din cap spre Lavinia. Vin roşu, dacă-mi amintesc bine.

Era impresionată de memoria ei, dar avea chef de ceva puţin mai tare.

— Aş prefera coniac dacă ai.

— Ce proprietar de cârciumă respectabilă nu are coniac? întrebă Gillie cu un zâmbet.

Finn o conduse spre o masă pătrată aflată aproape de capătul încăperii, unde zgomotul conversaţiei celorlalţi era mai puţin sonor, mai puţin intruziv. Trase un scaun pentru ea, apoi se aşeză pe cel de alături. Ea vru să-şi scoată mănuşile, dar apoi îşi aminti că nu purta. Puse o mână pe masă. El i-o acoperi repede cu a lui.

— Mă apărai, Vivi? întrebă el pe un ton jos şi seducător.

— Apăram visul tău şi dreptul de a-l avea. De a-l

atinge. Chiar dacă ar fi să cazi, este mai bine să-l fi atins. Nu că aş crede că vei eşua. Serios, Finn, doamnele se vor bucura să aibă propriul loc unde pot fi un pic obraznice.

El se aplecă mai aproape.

— Tu ce vis ai?

Să nu aibă sentimente de vinovăţie, să stea în pace, să ştie...

Ea ridică privirea tresărind la sosirea lui Gillie şi a lui Thornley. Ducele puse un pahar în faţa ei şi unul care părea să conţină whisky lângă ea, în vreme ce ducesa puse un pahar similar în dreptul scaunului gol de lângă fratele ei şi o halbă în faţa lui. Thornley trase un scaun pentru soţia lui. Privind-o mai atent, Laviniei i se păru că deja era însărcinată cu moştenitorul acestuia.

După ce se aşeză, Thornley îşi ridică paharul.

— Pentru succesul afacerii voastre!

Toată lumea ridică paharele şi luă o înghiţitură, deşi ei nu-i scăpă că Gillie abia îşi umezi buzele în băutura ei. Aparent adusese paharul ca să nu facă notă discordantă, să nu-i facă să se simtă inconfortabil.

— Collinsworth ştie de afacerea asta a voastră? întrebă Thornley.

Ea clătină din cap.

— Nu, şi aş prefera să nu-i spui.

— Să ştii că este îngrijorat.

— Bănuiesc că este mai mult vorba de mândrie de familie decât iubire. Îi scriu în fiecare săptămână cât de bine îmi merge.

— Trebuie să recunosc că sunt curios cum s-au întâmplat toate astea, voi doi să formaţi o echipă pentru o afacere.

— Este o poveste destul de lungă şi îngrozitor de plictisitoare, recunoscu ea.

— Cât îi povesteşti tu despre asta, eu trebuie să discut între patru ochi cu fratele meu, zise Gillie. Finn?

El scoase un oftat.

— Orice ai de spus, Gillie, o poţi spune aici.

— Nu, asta chiar este ceva personal. Hai afară un

moment, pentru mine. Te rog!

Lavinia îl văzu ezitând când se uită la ea, crezu că grija pentru ea îl făcea să-şi refuze sora.

— Voi fi bine, îl asigură ea.

Împingându-şi scaunul în spate, se ridică şi arătă cu degetul spre Thornley.

— Să nu o superi!

Nu-şi imagina ca altcineva să-i fi dat vreodată ordine ducelui. Dar părea că celor din familia Trewlove le păsa prea puţin de ranguri. Îl privi pe Finn cum îşi urmează sora afară în noapte, încercând să nu-şi amintească un alt moment când ea îl privise plecând, şi el nu se mai întorsese.

Mâna lui Thornley acoperind-o pe a ei o aduse repede în prezent.

— Vreau să îi spun fratelui tău că te-am văzut şi că eşti bine.

— Dar nu-i spune unde m-ai găsit. Nu sunt pregătită să-l înfrunt nici pe el, nici pe mama. Sunt multe lucruri despre familia mea pe care tu nu le ştii. Bucură-te ca lucrurile au ieşit cum au ieşit. Pari fericit, mult mai fericit decât ai fi fost cu mine.

— Mi-aş dori să-mi spui totul, zise el.

Dar asta ar fi distrus-o.

*

— Ce a fost în capul tău, Finn?

Întrebarea lui Gillie veni de cum intrară pe aleea dintre clădirea de cărămidă care găzduia cârciuma ei şi una în care se afla o spiţerie. Încrucişându-şi braţele peste piept, el se sprijini de zid, recunoscător că ea nu-şi începuse inchizitoriul pe stradă.

Am nevoie de informaţiile pe care le are ea.

— Atunci plăteşte-o pentru ele. Nu o face partener.

— Prea târziu.

Ea clătină din cap cu putere şi începu să se plimbe.

— Nu ar fi trebuit să-ţi spun că e aici.

— S-a schimbat, Gillie. Este diferită. Nu mai este fata pe care am iubit-o.

Ea se opri dintr-odată.

— Deci nu mai simţi nimic pentru ea?

— N-am zis asta. Coborându-şi privirea, lovi pământul cu cizma, apoi îşi ridică repede capul ca să-i întâlnească privirea. Nu m-a trădat, Gillie. Şi, deşi îmi dau seama că există multă suferinţă în trecutul nostru, nu sunt dispus să renunţ la ea fără măcar să explorez posibilitatea unui viitor alături de ea. Zâmbi autoironic. Ea nu-i chiar aşa de receptivă la idee, dar cred că pot să o cuceresc.

Văzu încăpăţânarea în felul în care îşi strângea buzele.

— Dacă te răneşte, o să-i smulg fiecare fir de păr din cap.

El râse zgomotos, un sunet plin de iubire.

— Eşti aşa aprigă. Se îndreptă. Şi ea este. Mai mult decât era cândva. Nu am fost singurul care a suferit cât timp am fost despărţiţi. Şi pe ea au frânt-o şi acum se adună la loc.

— Lucrurile frânte se pot frânge din nou.

— Sau pot deveni mai puternice, de nepătruns.

*

Ducele de Thornley clătină din cap.

— Nu m-aş fi gândit niciodată să te caut la Surorile Milei. A fost genial să te adăposteşti la ele.

Mai degrabă disperare. Se temuse că fratele ei s-ar fi gândit să o caute în vreun adăpost şi nu voise să doarmă pe străzi.

— Chiar îmi pare foarte rău, Thorne, pentru ruşinea pe care ţi-am provocat-o.

— Ţi-ai mai cerut scuze şi ţi-am spus atunci că nu-ţi port pică. Rânji. Şi apoi, totul s-a terminat în favoarea mea.

— Cred că mama ta e şocată de ideea că te-ai căsătorit cu o proprietară de cârciumă.

— Gillie a câştigat-o şi, cu timpul, toţi membrii

aristocraţiei o vor adora cum o ador eu.

— Eu nu…

— Sunteţi o zână?

O voce dulce o întrerupse.

Uitându-se, văzu un băiat de şapte sau opt ani, şi inima îi tresări. Hainele lui păreau destul de noi, părul lui întunecat era drept, ochii erau şi mai închişi la culoare.

— Robin, nu întrerupi pe cineva când vorbeşte, zise Thornley. Dacă trebuie să întrerupi, apoi îţi ceri scuze.

Băiatul se încruntă la duce, apoi îşi îndreptă din nou atenţia la ea.

— Mă scuzaţi, domnişoară! Sunteţi o zână?

Ea râse uşor.

— Nu. De ce-ai crede aşa ceva?

— Pentru că sunteţi aşa de drăguţă şi… Se încruntă. Nu pot să explic. Dar ieşiţi în evidenţă, ca şi cum aţi străluci sau ceva. Şi sunteţi aşa de drăguţă.

Părea să fie concentrat la cât era ea de drăguţă, deşi trecuse destul timp de când se simţise drăguţă – pe afară sau pe dinăuntru.

— Deci te cheamă Robin?

El încuviinţă din cap cu aşa o forţă încât şuviţele lui negre îi căzură pe frunte.

— Locuiesc aici. Eu protejez locul ăsta. Până vine mama mea. Ea este o zână.

— Da?

Băiatul încuviinţă iute din cap, iar ea se întrebă dacă el se aştepta ca ea să-i cunoască mama.

— Şi cine este ea?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ducele mi-a dat o carte despre animale. Îmi plac animalele. Dumneavoastră vă plac?

— Da. Cândva am avut o pisică. Dormea în patul meu.

— Eu hrănesc pisicile cu lapte, dar nu prea mult. Nu vrem să fie aşa sătule să nu mai mănânce şobolani.

Stomacul ei bolborosi la această imagine.

— Este tare frumos din partea ta că îţi pasă de ele aşa mult.

— Bună, tinere Robin, zise Finn, trăgându-şi scaunul şi aşezându-se Se uită la Thorne. Gillie s-a întors la bar să muncească.

— Ar fi bine să mă duc şi eu, să mă asigur că nu se oboseşte prea mult, zise Thornley ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să te văd, Lavinia.

— Şi mie.

În timp ce se îndepărta, Robin se aşeză lângă Finn.

— Ai vreo treabă pentru mine, şefu'?

— Cred că peste două zile o să am nişte comisioane pentru tine. Ciufuli părul băiatului. Acum du-te la culcare!

Robin privi timid spre ea, apoi la Finn.

— Ai sărutat-o?

— Ce curios eşti!

— Este drăguţă. Ar trebui să o săruţi.

Finn rânji larg.

— O să ţin cont de asta. Acum, du-te!

Robin o salută.

— Noapte bună, domnişoară.

— Noapte bună, Robin.

Şi fugi.

— Vorbeşte destul de bine. Pare să fi deprins consoanele „h” şi „s”. Ştia că o parte din cei din clasele de jos tindeau să renunţe la ele când vorbeau.

— Este meritul lui Gillie. Ea crede că este important ca oamenii să vorbească corect. Bănuiesc că următorul pas va fi să lucreze la cum pronunţă „tu”.

— Locuieşte aici? îl întrebă pe Finn.

— În bucătărie.

Se îngrozi.

— Asta-i cumplit.

El ridică din umeri.

— Acolo vrea să stea. Este convins că mama lui îl va găsi acolo. L-am dus la orfelinatul nostru, dar a revenit aici, aşa că Gillie îl supraveghează şi el face comisioane pentru noi.

— Povesteşte-mi despre orfelinatul vostru. Ar exista loc pentru alţi copii pe care i-aş putea găsi?

— Mai este ceva loc.

— Crezi că vom câştiga destul şi că partea mea va fi suficient de mare ca într-o zi să pot cumpăra o casă?

— Dacă lucrurile merg cum sper eu că vor merge, vei putea cumpăra câteva.

Zâmbind, ea ridică paharul.

— Atunci pentru excepţionalul nostru succes.

*

Thorne le împrumută trăsura. Aparent, o ţinea la îndemână pentru a-l duce pe el şi pe ducesă la reşedinţa lor din Londra când închideau cârciuma pe timpul nopţii, ceea ce mai dura vreo câteva ore.

Acasă. Cuvântul îi răsuna prin minte, aducând cu el un gol. Nu era exact destinaţia spre care călătorea. Se ducea la o afacere unde avea camere, cu toate astea nu putea să nege că se simţea mai confortabil între acei pereţi care miroseau a Finn decât se simţise vreodată în vreuna din marile reşedinţe ale familiei ei – fie că erau la ţară, fie în Londra. Mobila era cu siguranţă mai confortabilă decât cea de la maici, dar ele erau mai interesate de confortul sufletului. În ciuda tuturor eforturilor lor, sufletul ei rămăsese zdrenţuit şi frânt. Dar poate aşa fusese mereu; poate că nu existau suficienţi copii în toată Anglia ca să facă o diferenţă, ca să o absolve de vinovăţie.

— Te gândeşti vreodată la mama ta? întrebă ea încet.

Deşi Finn stătea vizavi de ea, nemişcat, îl simţi cum înlemneşte şi mai mult.

— Uneori.

— Tot nu ştii cine este?

— Nu.

— Sunt sigură că ea se gândeşte la tine. Privi afară pe fereastră. Când vestea despre clubul tău…

— Clubul nostru.

Era la fel de încăpăţânat ca în tinereţe, dar ea nu putu împiedica căldura ce se răspândi prin ea la insistenţele lui că era al lor.

— Clubul nostru va deveni faimos – şi va deveni faimos pentru că nimic nu le place doamnelor mai mult decât să spună poveşti care le vor consolida reputaţia, iar să primească invitaţie la un club exclusivist şi secret cu siguranţă va fi ceva cu care să se laude…

Râse uşor.

— Desigur, va părea ceva inocent. O şoaptă: „Nu te-am văzut la clubul Elysium” sau „Ce vei purta la club?” Urmat de: „Oh, nu ai primit o invitaţie? Poate îţi pun o vorbă bună”. Şi tot aşa se va răspândi zvonul. Până vor fi mai multe şoapte despre acest club greu de găsit. Chiar şi bărbaţii vor auzi de el. S-ar putea să-şi întrebe amantele dacă ştiu despre clubul la care merg soţiile lor. Reveni cu atenţia la el.

— Mama ta ar putea să audă de el, indiferent de statutul ei. Ar putea chiar să şi apară, să ceară să fie membră.

— Mă îndoiesc că ştie cine sunt sau ceva despre ce s-a întâmplat cu mine. Pentru că, dacă ar fi ştiut, în toţi aceşti ani, aş fi primit o veste de la ea.

— Doar dacă n-a murit la naştere. Sau după. Poate a înnebunit pentru că i s-a luat copilul de lângă ea.

— Tot nu vrei să-mi spui cine este tatăl tău?

— Nu este important.

— Mă întreb dacă-l cunoştea pe tatăl meu.

— Bănuiesc că da.

— Mă întreb dacă erau prieteni.

— Posibil.

— Am mii de întrebări pentru tatăl meu dacă ar mai fi în viaţă.

— Asta ar însemna să-l înfrunţi.

— Da. Privi afară pe fereastră. Mi-a plăcut ieşirea din seara asta. Mi-ar plăcea să mai ieşim.

— Atunci vom mai ieşi.

Făcea să pară aşa uşor, de parcă nu ar fi existat nicio consecinţă. Se întrebă cum se simţise mama ei când fratele ei o anunţase că îşi retrăsese oamenii. Nu avea încredere că mama ei nu angajase alţii.

— O să mă înveţi cum să descui o broască?

— Dacă îţi este teamă că te vor încuia din nou, Vivi, să ştii un lucru. Dacă o vor face, voi veni după tine.

În vocea lui exista un jurământ, o promisiune, o hotărâre care ar fi trebuit să-i aducă confort, alinare, linişte.

— Dar dacă te încuie şi pe tine? Au mai făcut asta.

— Acum aliaţii mei sunt mai puternici. Fraţii mei au mai multă avere şi influenţă. Mick are sprijinul ducelui de Hedley şi este însurat cu fiica unui conte. Sora mea este o ducesă, căsătorită cu un duce puternic. Şi câţiva lorzi îmi sunt datori că nu le-am rupt oasele când am venit să adun banii datoraţi. Nu-mi este teamă de familia ta.

Ea zâmbi moale.

— Ar trebui să am şi eu încrederea ta.

— Eu cred că o ai. Doar că nu-ţi dai seama. Dumnezeule, Vivi, ţi-ai riscat viaţa mai mult de o dată, cutreierând în toiul nopţii.

— Scopul meu îmi depăşea teama.

Trăsura se opri, şi lacheul deschise portiera. Finn coborî, apoi o ajută să coboare.

— Ar trebui să mai fie nişte cliente să se distreze, zise el. Hai să intrăm prin spate! Nu am chef să ne strice noaptea cu eventualele probleme care ar fi putut apărea cât am fost plecaţi.

În vreme ce intrau şi urcau scările din spate ale clădirii, ea adora felul cum el îşi ţinea mâna întinsă ferm pe spatele ei. Felul cum rămânea cu jumătate de pas în urmă, oferindu-i protecţie. Modul în care părea să nu se grăbească să o însoţească în camerele ei.

— Tu unde dormi?

— Unde ai vrea să dorm? întrebă el pe o voce joasă şi seducătoare, respiraţia lui caldă suflând peste urechea ei când ajunseră la etaj.

Nu ştia dacă să râdă sau să-i dea una că stricase vraja sub care el o pusese.

— Ai zis că încăperile din capătul ăsta nu sunt mobilate.

— Am minţit.

Oprindu-se brusc, se întoarse spre el.

— De ce?

— Pentru că a existat o vreme în care visam să dormi în patul meu. Acum dormi – chiar dacă eu nu sunt acolo.

— Dar vrei să fii.

El rânji.

— Da. Luându-i mâna, o conduse la marginea palierului, de unde putea privi în jos la sala de jocuri. În jur de o duzină de femei erau împrăştiate la diferite mese. Vivi, imaginează-ţi! O sută de femei râzând, distrându-se. Există vreo şansă să mutăm data mai aproape? Să se întâmple săptămâna viitoare?

— Există o anumită perioadă care trebuie să treacă între momentul când a fost trimisă o invitaţie şi când are loc evenimentul.

— Dar locul acesta nu este cuviincios. Este un loc unde poţi fi obraznic. N-ar trebui ca acţiunile noastre să reflecte acest standard, ca şi vorbele noastre?

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Ne vom plimba prin salonul de jocuri…

— Nu, eu nu voi face asta. Eu sunt partener secret în afacerea asta.

— Te ruşinează? Sau îţi este ruşine să fii văzută cu mine?

Era oripilată de concluzia lui.

— Niciuna. Dar în vreme ce nimeni din cârciumă nu ştie cine eram, doamnele pe care le voi invita, cu siguranţă vor şti. Nu mai vreau să fac parte din acea viaţă. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Oftă. Sunt obosită. Cred că mă voi retrage.

Porni serios spre camerele ei, nefiind surprinsă că el o urmă.

— Promite mi că nu vei ieşi să te întâlneşti cu nimeni!

— Ţi-am spus deja că nu am nicio întâlnire.

— Asta nu înseamnă că nu vei ieşi.

Oprindu-se la uşă, se uită la el.

— Nu am de gând să fac mai mult decât să mă cuibăresc în pat şi să dorm dusă.

Probabil mai bine decât în ultimele trei luni de când fugise.

El îi mângâie lent obrazul cu degetele.

— M-am gândit la ceva ce a zis Robin. Eşti foarte drăguţă.

Se îndoia, pentru că era destul de sigură că pielea ei se păta de la roşeaţa care o cuprinsese – dacă era să se ia după căldura pe care o simţi brusc.

— Şi ar trebui să te sărut, zise el încet, încetând să o mai mângâie şi petrecându-şi degetele în părul ei, în vreme ce palma lui îi cuprindea bărbia, obrazul.

— Finn.

Intenţia ei era să articuleze o obiecţie, dar numele lui pe buzele ei fu o respiraţie oftată, o invitaţie, o întâmpinare.

Când gura lui o atinse pe a ei, ea cedă la toate dorinţele şi jindul pe care le reprimase şi îi răspunse la sărut cu un entuziasm ce-l egala pe al lui. Limba lui o atinse pe a ei, apoi se învârti, atingând fiecare colţ, fiecare gol. Se pricepea să-i facă corpul să reacţioneze, să devină letargic şi cald, să se gâdile şi să se onduleze singur. Îi făcu nervii să se revolte şi plăcerea să vină în valuri. Cu aşa de puţin efort.

Aşa fusese mereu între ei, surcele aşteptând un chibrit să le aprindă. Dar acum, cumva totul părea să ardă mai puternic şi mai strălucitor, ameninţa să consume până nu mai rămânea nimic decât cenuşă. Şi poate că din cenuşă va renaşte pentru a iubi din nou, poate inima ei se va vindeca, poate rănile nu vor mai supura, poate va găsi curajul să mărturisească totul.

Retrăgându-se, el îşi apăsă buzele de locul din partea laterală a bărbiei ei, acel loc minunat aproape de urechea ei, pe care când limba lui fierbinte îl atingea mereu îi transforma genunchii în gem. Părea incapabilă să-şi oprească oftatul de renunţare.

— Te doresc, Vivi, şopti el.

— O doreşti pe fata care eram, şi ea nu mai este în mine.

Ridicându-şi capul, el îi întâlni privirea.

— Greşeşti. Femeia o doresc, femeia care eşti acum.

Făcu un efort să-şi lipească mâinile de pieptul lui şi să-l împingă până când aerul pe care îl respira nu mai avea parfumul lui.

— Dacă toate astea, parteneriatul, au fost cu speranţa să mă aduci în patul tău, ar trebui anulăm totul înainte să mergem mai departe.

— Ţi-am oferit o parte din acest loc pentru ceea ce poţi oferi afacerii, nu mie – dar asta nu înseamnă că între noi nu poate fi mai mult.

Întinzându-se, ea îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Nu m-ai găsi deloc atrăgătoare dacă ai şti ce s-a întâmplat după noaptea în care trebuia să fugim împreună.

— Atunci, povesteşte-mi!

Ridicându-se pe vârfuri, ea îl sărută pe colţul gurii lui minunate.

— Noapte bună, Finn.

Se întoarse, deschise uşa, trecu pragul şi închise uşa în urma ei. Făcu trei paşi înainte şi aşteptă, aşteptă să vadă dacă el o va urma. Nu ştia dacă ar mai fi găsit forţa să-i reziste dacă o făcea.

După câteva minute lungi, tot singură, se îndreptă spre fereastră şi privi afară spre stradă, hotărâtă să rămână puternică în faţa atracţiei fată de Finn Trewlove.

Capitolul 19

Două zile mai târziu, aproape terminase de scris invitaţiile când sosi croitoreasa. În urma ei, două servitoare cărau câteva cutii. Nu se deranjă să-şi tempereze entuziasmul când se ridică şi – cu coada ochiului – văzu expresia infatuată a lui Finn. Se părea că în ceea ce privea hainele, o înţelegea mai bine decât se înţelegea ea însăşi. Crezuse că se resemnase cu rochii uzate, dar acum perspectiva de a purta ceva al ei aducea o încântare

neaşteptată. Poate că nu lăsase în urmă fosta ei viaţă aşa de mult cum sperase.

O conduse pe Beth şi pe fetele ei în camerele ei, sărind aproape în sus de bucurie, aşteptându-le să desfacă cutiile, aruncând deoparte hârtia subţire şi etalând cu grijă noua ei garderobă pe câteva piese de mobilier.

O rochie bleumarin, cu nasturi până la gât şi la manşete. Inteligentă. Precisă. Ceva perfect pentru o patroană de afacere. O rochie gri, cu dungi albastre şi broderie pe ici, pe colo, altceva ce ar purta o femeie de afaceri sau mai hotărâtă. Lenjerie, corset, mătase, dantelă, panglici şi funde…

Şi în sfârşit o rochie de seară, un ocean de satin de un roz închis cu un corset cu decolteu adânc şi barele care iar cădea de pe umeri, lăsându-i goi ca buzele să hoinărească şi să-i savureze. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse de câţiva ani. Îşi prinse degetele de talie ca să nu le întindă spre ea.

— Nu am nevoie de o rochie de bal.

— Ai putea să ai, zise o voce groasă cu autoritate şi convingere.

Întorcându-se, nu fu surprinsă să-l găsească pe Finn rezemat nonşalant de cadrul uşii. Nu-şi amintea dacă închisese uşa în entuziasmul ei, nu că ar fi contat. Avea un fel de a se mişca silenţios.

— Te-ai putea răzgândi în legătură cu participarea la serata noastră în noaptea în care doamnele vor sosi să vadă ce avem de oferit, zise el, nedându-i şansa să găsească nicio scuză pentru care nu i-ar fi fost necesară rochia. Şi apoi, este deja făcută. Mă îndoiesc că Beth va găsi o altă clientă care să o vrea sau să aibă nevoie de ea. Nu ar fi drept faţă de ea să i-o refuzi.

— Dar costul…

— Este un cadou.

— Mi-ai dat deja aşa de multe.

O salvase de femeile care i-ar fi făcut rău, de bărbaţii care i-ar fi făcut mai rău. Cazare, o ocupaţie, returnarea unei părţi a demnităţii.

El ridică din umeri.

— Atunci ce mai contează încă un pic?

Nu ştia cum să-l răsplătească pentru toată amabilitatea lui.

— Bine, fie.

El avu cel puţin decenţa să nu se bucure, dar ea văzu că răspunsul ei îl mulţumi. Şi asta părea să o mulţumească şi pe ea. Flutură mâna.

— Hai, du-te! Trebuie să probez totul, să văd cât de bine se potrivesc.

— Aş putea rămâne şi să ofer o a doua opinie despre cât de bine se potriveşte totul.

Ea aproape izbucni în râs la expresia lui inocentă.

— Nu, şopti ea în schimb.

„Nu mă face să mă îndrăgostesc din nou de tine”.

Se schimbaseră o dată şi se vor mai schimba, iar ea nu ştia cum rămâneau oamenii îndrăgostiţi când se schimbau în mod constant. Succesul îi va schimba, eşecul i-ar schimba şi mai mult. Toate încercările, necazurile şi provocările pe care viaţa le va scoate în calea lor – chiar şi fără familia ei să strice lucrurile – îi vor schimba într-un final.

Părea că el ştia ce-i cerea ea – la ce se referea, pentru că îşi înclină uşor capul, ieşi pe hol şi trase uşa după el.

*

— Va trebui să angajezi o cameristă să te ajute să te îmbraci, îi spuse el o oră mai târziu, după ce croitoreasa plecase şi Vivi reveni în biroul lui purtând rochia de un gri-deschis.

Îşi petrecuse acel timp închipuindu-şi-o îmbrăcând şi dezbrăcând fiecare piesă din dantelă şi mătase, imaginându-şi cum ar ajuta-o în acest proces. Mădularul i se întărise aşa de tare, încât se temea că trebuia să rezolve singur problema ca să ţină lucrurile sub control – ticălos nepăsător. Nu că ea ar fi văzut în ce stare inadmisibilă se afla din moment ce faţa biroului lui oferea o barieră ochilor

curioşi sau oricăror ochi de fapt.

— Bănuiesc că aşa voi face, zise ea, aşezându-se la biroul de lângă al lui. În acest moment era locul lui preferat în care ea să fie, dacă nu putea fi în braţele lui. Beth şi fetele ei m-au ajutat să mă îmbrac cu asta. A fost nevoie de foarte puţin cusut în plus la oricare dintre haine, doar pe ici, pe colo. Este foarte pricepută. Se întoarse cu faţa spre el, punându-şi un cot pe birou, cu bărbia în palmă, semănând foarte mult cu poziţia lui, îşi dădu el seama. Mi-a spus ce aţi făcut tu şi familia ta pentru ea.

— Nu tolerăm deloc bărbaţii care profită de poziţiile lor.

— Eu mereu m-am simţit în siguranţă cu tine. Nu mă presezi să fac ceva ce nu doresc sau nu mă simt pregătită să fac.

— Nu există nici o plăcere în a lua ceva ce nu este oferit de bunăvoie. Zâmbi ca un lup. Asta nu înseamnă că nu te voi testa, să văd care-s limitele tale.

— Eşti un derbedeu încăpăţânat. Ea îl studie un minut, şi el crezu că ea se va ridica, va veni să se aşeze în poala lui şi îi va arăta că este dispusă să împingă acele limite, poate chiar să le îndepărteze definitiv. Deci îl vei angaja pe Robin să livreze aceste invitaţii?

Bătu peste teancul de pe biroul ei.

— Da. Poate să înceapă mâine.

— Este un pic cam mic să cutreiere toată Londra.

— Voi împrumuta trăsura lui Mick din nou. Vizitiul se poate asigura că Robin găseşte corect toate adresele. Îi place să se simtă important şi le va livra cu multă seriozitate.

— Cum a ajuns să locuiască în cârciumă?

— Gillie l-a găsit dormind pe prag într-o dimineaţă şi l-a luat înăuntru. Este un golan independent însă, convins că mama lui va veni după el la cârciumă.

— Tu crezi vreodată că mama ta – femeia care te-a născut – va veni după tine?

El clătină din cap.

— Am avut o mamă. Ettie Trewlove. Femeia care m-a

luat. M-a iubit. Nu mi-am dorit nimic mai mult.

— Aş vrea să ştiu dacă majoritatea copiilor sunt curioşi cu privire la mamele lor.

— Bănuiesc că depinde dacă sunt sau nu mulţumiţi unde se află. Este ciudat. Eu şi Gillie nu ne-am gândit niciodată prea mult la cei care ne-au lăsat la uşa lui Ettie Trewlove. Lui Mick şi Aiden însă le pasă un pic cam prea mult. Pentru Mick lucrurile au ieşit bine. Nu ştiu dacă Aiden va fi la fel de norocos. Şi asta-l deranja, ştiind că fratele lui dorea să construiască o relaţie cu… tatăl lor nu era cuvântul corect. Bărbatul care îşi vărsase sământa în mamele lor.

— Mai ai un frate – Beast. El ce simte despre asta?

— Nu sunt chiar sigur. În mare parte îşi ţine gândurile doar pentru el.

— Bănuiesc că ştie despre afacerea ta. Bănuiesc că ştiu cu toţii.

— Nu avem secrete unul fată de celălalt.

— Eşti norocos în acest sens, Finn. Eşti acceptat pentru cine eşti. Familia mea s-a luptat mereu să mă transforme în ceva ce nu sunt. Întorcându-se la el, aşeză în faţa ei o foaie de pergament şi băgă tocul în călimară. Poate după serata noastră grandioasă mă voi duce să stau de vorbă cu ei. N-aş vrea să nu ştiu dacă lucrurile nu merg bine.

Voia să o liniştească, dar soarta le fusese potrivnică în trecut pentru a le dovedi că nu erau meniţi să fie împreună. Chiar şi ştiind că nu era vina nici unuia dintre ei, ea părea să ezite în a accepta că puteau avea un viitor. Trebuia să-i arate că puteau.

— Ia cina cu mine în seara asta, zise el. În sufragerie. O închidem. Vom fi doar noi doi. Vom testa mâncarea pe care o vom oferi, să ne asigurăm că este aprobată de tine.

Ea se uită la el.

— Asta-i o idee minunată, să ne asigurăm că această parte a afacerii este potrivită doamnelor din înalta societate.

— Poartă rochia roz.

*

Griul era practic şi, cum cina era despre afaceri mai mult decât despre plăcere, va fi de ajuns. Asta îşi spuse ea după-amiaza în timp ce termina de scris ultimele invitaţii şi le împărţea în cele pe care Robin le putea livra în Londra şi cele care vor trebui trimise prin ţară. În ciuda faptului că lăsase societatea în urmă, se ţinuse la curent cu ziarele de scandal şi ştia cine era în oraş şi cine nu. Cantitatea de cerneală folosită pentru a acoperi ce făcea aristocraţia era impresionantă. Ar fi fost mai bine folosită dacă s-ar fi scris despre copii săraci, orfani care cutreierau străzile, despre practica de a da copiii în plasament.

Cu acest gând în minte scoase articolul pe care îl scrisese. Ca să aibă greutate, ar fi trebuit ca ea să-şi recunoască identitatea, să-l semneze Lady Lavinia Kent, să folosească numele familiei pentru a face bine în lume. Începea să simtă că nu mai avea nevoie să ascundă cine era. Faptul că fusese despărţită de familia ei atâtea luni îi permisese să devină o femeie independentă. Poate că în curând îi va înfrunta, le va permite să vadă că nu mai aveau nicio influenţă asupra ei.

La începutul serii, pe când ieşea din birou, se simţea destul de curajoasă în legătură cu perspectivele de viitor şi, când intră în camerele ei, oceanul de mătase roz o ispitea ca un iubit rătăcitor care se întorsese, după ce fusese plecat prea mulţi ani. Era o prostie să se îmbrace pentru Finn, dar, cu toate astea, el îi ceruse asta, când în general îi cerea prea puţin. Şi îi oferise aşa de multe.

Solicită ajutorul a două femei pe care le zărise umblând cu ştergătoarele de praf cu pene. Îi pregătiră o baie. Ar fi zăbovit mai mult în apa caldă, dacă n-ar fi devenit dintr-odată neliniştită să vadă plăcerea de pe chipul lui Finn când o va vedea în roz. Una din fete, Meg, se dovedi a fi chiar pricepută la aranjatul părului, îndepărtându-i Laviniei şuviţele de pe chip, dar prinzându-le în aşa fel încât să atârne în valuri pe spate. Era un stil

simplu, avea nevoie de puţine ace, dar ea se trezi dorindu-şi să nu-şi fi vândut pieptenii, cei pe care îi purtase în păr în ziua în care ar fi trebuit să se mărite. Dar nu păstrase nimic, hotărâtă să-şi lase vechea viaţă şi orice amintea de ea în urmă.

— Meg, mă întrebam dacă ai vrea să fii camerista mea personală? o întrebă Lavinia pe tânăra femeie.

— Dacă asta doriţi, domnişoară Kent.

Ochii ei erau mari în timp ce făcu o reverenţă rapidă.

— Da, aş vrea, mulţumesc. O să-l informez pe domnul Trewlove că îndatoririle tale se vor schimba.

— Mulţumesc, domnişoară.

După ce servitoarele plecară, ea îşi studie reflexia în oglindă timp de câteva minute lungi. Trecuse destul de mult de când se uitase bine la ea. Trecuse de douăzeci şi cinci de ani, dar nu putea nega că arăta cu mult mai în vârstă. Grija, suferinţa şi tristeţea o marcaseră. Cu toate astea, Finn o sărutase, o dorea.

Cu o ultimă privire stăruitoare la reflexia ei, ieşi din camerele ei, minunându-se de bucuria care o străbătu când îl văzu pe Finn, aplecat parţial, cu antebraţele sprijinite pe balustradă, privindu-şi proprietatea. Se schimbase şi el în ţinută de seară, haina lui era bleumarin, pantalonii, negri, cizmele, lustruite. Deşi îl vedea doar din profil, ea remarcă lavaliera perfect înnodată de la gât.

El întoarse capul, o zări şi zâmbi. Plăcerea îi făcu ochii mai întunecaţi şi fiecare aspect femeiesc din ea reacţionă de parcă tocmai trecuse cu mâinile peste tot corpul ei. Îl văzuse cu mai puţin de două ore în urmă. Cum se putea să fie străbătută de bucurie de parcă nu-l văzuse de ani în şir?

— Ştiam eu că ţi se potriveşte culoarea, zise el, îndreptându-se şi privind direct spre ea.

Se bărbierise, ceea ce-l făcea să pară mai civilizat, mai elegant. Dar nu putea să nege că-l plăcea mai mult cu aspectul lui dur şi periculos creat de firele de barbă crescute. Era mai chipeş decât în tinereţe, într-un fel mai crud. În trăsăturile lui se vedeau forţa şi caracterul.

— Te-ai deranjat destul ca să te îmbraci pentru seară,

zise ea.

— Mă gândeam să sărbătorim.

— Am sărbătorit noaptea trecută la Sirenă.

Zâmbetul lui se lărgi, şi ea îşi dădu seama că el era foarte conştient de faptul că ea încerca să păstreze cina din această seară ca pe ceva normal, nu special.

— Putem sărbători de mai multe ori.

El îi oferi braţul şi, împotriva bunei ei judecăţi, ea îşi puse mâna în scobitura cotului lui. O conduse spre scările din spate şi jos într-un mic labirint de holuri care îi conduseră într-un final în sufragerie. Care era cufundată în întuneric.

Ştia că în încăpere erau candelabre, dar nu străluceau. Singura lumină provenea de la trei lumânări conice care ardeau pe una din mesele acoperite.

— Finn.

— Este doar un pic de atmosferă, să ne dăm seama dacă vrem ambianţa lumânărilor sau lumina cu gaz.

— Ambianţă? Mereu m-ai impresionat cu vocabularul tău.

El trase un scaun.

— Este uimitor ce poţi învăţa dacă citeşti. Deşi uneori trebuie să-l întreb pe tipul de la bibliotecă cum se pronunţă un cuvânt sau ce anume înseamnă. Se aşeză lângă ea. Obişnuiam să mă întrec cu fraţii mei, aruncându-ne cuvinte unul altuia pentru a identifica ce însemna fiecare. Gillie era mereu cea mai bună la a ne încuia, dar eu ieşeam deseori pe locul doi, din când în când o scoteam din joc.

Ea auzi mândria şi iubirea din vocea lui în timp ce vorbea despre acea perioadă. Fusese o întrecere prietenească. Ea nu-şi amintea să fi jucat vreodată vreun joc cu fratele ei. Dar nu dădea vina pe Neville; pur şi simplu aşa fuseseră lucrurile.

Un lacheu veni şi le turnă un vin de Burgundia în pahare. Finn îl ridica pe al lui.

— Pentru o seară în care să descoperim ce merge mai bine.

Ea avea senzaţia că el nu se referea la ce mergea mai

bine pentru club, ci la ce mergea mai bine când venea vorba despre seducţie.

*

Era frumoasă, dar mereu o considerase frumoasă. Fie că fusese furioasă pe el pentru că-i luase preaiubitul cal, suferind din acelaşi motiv, foarte bucuroasă când o văzuse pe Sophie, stând faţă în faţă cu femei care voiau să-i facă rău, adunând copii în jurul ei ca o cloşcă puii, apărându-i visurile faţă de sora lui…

Frumuseţea nu stătea neapărat în forma gurii ei, în curbura bărbiei, în panta nasului ei, în verdele ochilor ei. Venea din ceva ce se revărsa din adâncul ei, ceva ce uneori aducea o strălucire pielii ei sau alteori o îmbujorare. Ceva aprig, puternic şi neclintit de orice obstacole care i-ar fi putut fi scoase în cale.

— Rochia aia are nevoie de un colier pentru a o pune în evidenţă, îi zise el acum.

Mâna ei aşa de mică, aşa de delicată, când era comparată cu a lui se ridică, degetele ajungând la golul de la gâtul ei.

— Cândva şi eu credeam asta, dar nu mă mai interesează bijuteriile. În ziua în care trebuia să mă mărit, purtam un colier de perle. L-am vândut, ca să am bani să cumpăr nişte copii. Clatină din cap. Ăsta-i un lucru îngrozitor de zis, un mod teribil de exprimare.

— Nu cumpărai realmente copii, nu-i făceai sclavi.

— Bănuiesc că nu. Este foarte trist că trăim într-o lume în care lucruri de genul ăsta se întâmplă.

— Credeam că lucrurile precum bijuteriile sunt lăsate moştenire din generaţie în generaţie. Ce ai purtat tu în ziua nunţii nu avea valoare sentimentală?

Ea bău lent din vinul ei, îşi linse buzele.

— Tatăl meu mi-a dat acel colier în ziua în care am fost prezentată reginei, nu atât din iubire, cât din obligaţie. Era de aşteptat. Nu mi le-a dat direct. Din câte îmi amintesc, camerista mi le-a adus în locul lui. Dacă m-aş fi

măritat cu Thornley, le-aş fi dat poate fiicei mele, deşi bănuiesc că el ar fi cumpărat alte perle pentru ea. Nu vreau să-mi bag nasul, dar mi s-a părut că Gillie este însărcinată.

— Este.

— Ei sunt căsătoriţi doar de câteva săptămâni, deci… Mă bucur că a făcut lucrul corect faţă de ea.

— Nu s-a însurat cu ea pentru că era însărcinată. Nici nu ştia când a cerut-o.

— L-ar fi păstrat, crezi? Dacă nu se căsătoreau?

— Fără niciun dubiu.

— Sora ta este o femeie puternică.

— Mai degrabă încăpăţânată. Ştie ce vrea şi n-ai noroc încercând să o convingi de altceva. Şi, spre deosebire de multe femei care se găsesc în situaţia ei, ea are mijloacele să-şi câştige existenţa. Are o afacere de mare succes şi a pus bani deoparte. În scurt timp şi tu vei avea acelaşi succes.

Ea râse uşor, un sunet ce-şi găsi locul în pieptul lui, făcându-l să se strângă.

— Nu-mi pot imagina. Femeile cu statutul meu nu muncesc. Primesc bani de buzunar, dar nu sunt suficienţi să conteze. Ne căsătorim. Trecem din grija taţilor noştri în cea a soţilor. Eram îngrozită când am fugit din biserică. Nu mă gândisem la tot. Ca să fiu sinceră, nici la a fi partenera ta nu m-am gândit bine.

— Poţi oricând să pleci.

— Nu sunt aşa de proastă.

El se aplecă spre ea, dorindu-şi ca dialogul să continue.

— Deci spune-mi. Preferi lumânările sau candelabrele?

Ea privi în jur ca şi cum s-ar fi gândit serios, înainte de a-şi întoarce atenţia la Finn şi a se apleca spre el până când el văzu reflexia flăcărilor pâlpâind în centrul negru al ochilor ei.

— Din moment ce doar doamnele vor cina aici, aş zice că doar candelabrele vor fi de ajuns. Bănuiesc că ai putea deschide sufrageria pentru bărbaţi.

— Eu suspectez că majoritatea nici nu vor ajunge aşa de departe când vor zări mesele de joc.

— Poate că doamnele pot folosi sala de jocuri ca un test pentru devotamentul iubiţilor lor.

Lăsându-se pe spate în scaunul lui, el o studie pentru un lung moment.

— Să-i punem tentaţia în cale şi să vedem dacă o va putea ignora pentru a fi cu doamna căreia îi recită sonete?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet răutăcios, dar fermecător.

— Ceva de genul ăsta.

— Poate va trece prin această provocare fără să facă un singur pariu pentru că îi este foame, lihnit chiar. Ea cum ar şti?

Râsul ei era precum clinchetul clopoţeilor, precum zânele dansând pe petale, real şi magic în acelaşi timp.

— Şi tu cum eşti? Devotat sau înfometat?

— Dacă tot întrebi, nu prea mă chinuiesc.

*

Ea intenţionase să facă o glumă, ceva de care să râdă, cu care să se tachineze reciproc mai târziu – dar privirea lui chiar era cea a unui bărbat înfometat, hămesit de fapt, dar nu mâncare căuta sau o burtă care avea nevoie să fie hrănită. Privirea lui intensă era cea a unui vânător care îşi văzuse prada, un prădător care era obişnuit să prindă ceea ce căuta, să o ţină bine, să o facă a lui.

Avu un impuls nebunesc să o ia la fugă – dar ăsta fusese mereu răspunsul ei. Plănuise să fugă cu el pentru că-şi ura viaţa alături de familie, viitorul pe care i-l trasaseră. Să fugă de Thornley din aceleaşi motive. Frică, mereu frică să se menţină pe poziţii. Dar iată acest bărbat care pierduse cinci ani din viaţa lui din cauza ei, privind-o ca şi cum timpul nu trecuse deloc. Nu, asta nu era adevărat. Niciodată nu se uitase la ea aşa, de parcă ar fi devorat-o şi să o facă să-i fie recunoscătoare că o făcuse, de parcă tot ceea ce-şi dorise el vreodată îi era la

îndemână, dacă ea doar şi-ar menţine poziţia.

Speriindu-se când un lacheu îi aşeză în faţă o farfurie cu supă, fu recunoscătoare că intervenţia acestuia o forţase să întrerupă contactul vizual cu Finn. Puterea pe care o avea asupra ei era atât de mare, încât nu era sigură că ar fi putut să se uite în altă parte.

— Mmm, arată delicios!

Întinse mâna după pahar şi observă uimită că-i tremura.

El chicoti încet, misterios, de parcă-i urmărise gândurile pe drumul rătăcitor pe care îl urmaseră, de parcă ar fi ştiut că nu voia să fie atrasă de el.

— Bucătăreasa se va bucura să audă asta.

— Ar trebui să-i spunem probabil *chef,* să pornim nişte zvonuri că poate este din Franţa.

— Acel zvon ar muri în momentul în care oricine ar auzi-o vorbind.

— Aş putea să o învăţ câteva cuvinte.

— Poate că suntem o casă de vicii, Vivi, dar vreau să fim una cinstită.

Expresia lui era serioasă, nu provocatoare, nu seducătoare. Când discuta afaceri era serios.

— Ai dreptate, desigur. Gustă din supă, mulţumită de aromă. Este chiar bună.

Conversaţia se îndreptă spre alte lucruri frumoase. Momente amuzante din tinereţea lui, tachinându-şi fraţii şi surorile, fiind şi el tachinat. Momente mai fericite din a ei, când o primise pe Sophie şi învăţase să călărească. Evitară să vorbească despre trecutul lor, trecutul împreună. Iar ea se gândi că, dacă nu s-ar fi cunoscut înainte, dacă ar fi început să se cunoască în noaptea asta, ar fi fost fermecată de el. Dacă nu ar fi existat trecutul, poate că s-ar fi simţit confortabil fermecându-l.

Deşi îi era dificil să ignore vechile obiceiuri, întipărite de la naştere, ea descoperi că flirta un pic mai mult decât ar fi trebuit, zâmbind secretos, coborându-şi provocator genele. Mai ales când vinul – la fel de bun ca vinul servit la masa unui lord – o îndemna să-şi diminueze rezistenţa, să-

şi dezvăluie interesul faţă de fiecare cuvânt rostit de el, şi ea chiar era interesată. Mereu fusese. Era primul om care nu era din clasa ei socială care să vorbească cu ea ca şi cum ar fi fost egali, să-i arate o lume reală. Fusese solid şi musculos, puternic şi tandru, iar anii doar adăugaseră ceva siluetei lui. O umplea de speranţa unei lumi mai bune, mai plină de sens. Era motivul pentru care nu-i mai păsa de perle sau de diamante. Deşi îi plăcea foarte mult să poarte rochia de mătase pentru el, mai ales când privirea lui cobora spre umflăturile abia acoperite de material. Îşi dorea să înceteze să-şi mai imagineze buzele lui acoperindu-i pielea cu sărutări.

Îşi spuse că de vină era vinul, dar două pahare chiar nu erau suficiente să o facă să-şi piardă capul. Era din cauza lui, a lumânărilor şi a cinei elegante. Îşi terminară masa cu un pahar de coniac cald, căldură ce făcea totul să aibă un gust mai fin.

— Doamnelor o să le placă să mănânce aici. Bucătăreasa s-a depăşit.

Nu era surprinsă. Gustase şi alte feluri când la prânz le fusese adusă mâncarea în birou, iar la începutul serii, în apartamentul ei. Dar masa din seara asta fusese specială, făcută anume pentru a seduce papilele gustative. Totul în seara asta fusese gândit pentru a seduce, de la mângâierea mătăsii pe pielea ei la alcoolul provocator pe limba ei, umbrele, flăcările pâlpâind, vocea joasă a bărbatului care stătea cu ea.

— Am studiat sufrageria din hotelul lui Mick, zise el. Îşi ridică paharul. Şi, bineînţeles, Gillie mi-a împărtăşit cunoştinţele ei în materie de alcool. Thornley a dus-o la nişte podgorii din Franţa după ce s-au căsătorit, nu că ar fi gustat prea mult din câte am înţeles. Dar mereu şi-a dorit să le vadă. Entuziasmul ei – după întoarcerea lor – când ne povestea despre tot ce a trăit – scoase un sunet care ar fi putut fi un râset sau un luat în râs, dar oricum exista afecţiune în sunet – ai fi zis că i-a aşternut aur la picioare.

— Aş zice că pentru o proprietară de cârciumă, cadoul lui a fost mai bun decât aurul.

— Regreţi că nu te-ai măritat cu el?

— Nu, nu eram deloc potriviţi. Nu vorbeam niciodată. Pur şi simplu ne jucam rolurile. Întreaga mea viaţă a fost aşa. Cred că am trăit mai mult în lunile de după august decât am trăit întreaga mea viaţă dinainte. Clătină din cap. Asta nu-i adevărat. Mereu eram vie când eram cu tine. Mereu m-am simţit eu însămi. Poate zânele m-au schimbat la naştere şi nu-mi curge sânge nobil prin vene până la urmă.

— Ai sânge nobil, Vivi. Exista o vreme când te-aş fi considerat vinovată pentru asta.

— Se pare că toţi judecăm prea repede, bazându-ne pe ceea ce vedem la om, în loc de ceea ce ştim sau suntem dispuşi să aflăm despre acel om.

— Poate vom schimba părerile unora când clienţii noştri vor începe să socializeze aici.

— Sper asta. Ar fi o contribuţie minunată a localului nostru.

El puse deoparte paharul gol.

— Ai terminat?

Ea savură ultima picătură de coniac, dorindu-şi ca timpul lor împreună să poată continua, dar se făcea târziu şi mai aveau mult de lucru a doua zi.

— Da, cred că am terminat.

Împingându-şi scaunul, el se ridică şi îi oferi braţul. Cu siguranţă, ar fi putut să se ducă şi singură în camerele ei, dar se bucura de ocazia de a-l atinge din nou. Cu toate astea, în loc să se îndrepte spre uşa pe care intraseră, el o conduse în direcţia opusă.

— Mergi în direcţia greşită, îi zise ea.

— Nu, nu merg. Mai am ceva să-ţi arăt.

Finn deschise uşa, şi ea păşi într-un salon în care candelabrele cu gaz străluceau, umplând încăperea cu o lumină caldă care abia acoperea umbrele, oferind zonei pe care ea o desemnase drept sală de bal un sentiment de intimitate. Apoi sunetele melodioase scoase de o orchestră începură să acopere tăcerea, şi plăcerea îi traversă corpul de parcă îi atinsese corzile sensibile.

Fără cuvinte, fără să o îndemne, cu nimic mai mult decât mâinile lui care să o ghideze, el o învârti pe podeaua din parchet lustruit. Îşi dădu seama că, din acest motiv, nu pentru cină, dorise Finn să poarte ea rochia. Masa era doar preludiul seducţiei. Aici, cu ea în braţele lui, el o va urmări în mod serios.

Unde ea îl va primi ca el să facă asta.

Obosise să se lupte cu atracţia, să ignore ce simţea pentru el. Se mişcară în tandem, completându-se reciproc. Aşa fusese mereu între ei, o înţelegere care nu avea nevoie de voce. Susţinându-i privirea, ea îşi dădu seama că alături de el se îndrăgostea mereu, mereu se va îndrăgosti tot mai mult. Din cauza asta nu se putuse mărita cu Thornley. Pentru că nu-şi dorise o viaţă fără asta, fără o legătură care spunea totul fără a rosti un cuvânt.

Finn nu încercase niciodată să o modeleze în ceea ce credea el că ar trebui să fie ea. De la bun început doar o acceptase cum era, cu slăbiciuni şi totul. O făcuse fericită de la început.

Nimeni nu o privise ca el de parcă ar muri dacă nu ar putea să o aibă, de parcă ar muri dacă ar avea-o. Faptul că el nu venise atunci o rănise atât de tare tocmai pentru ca el însemnase aşa de mult pentru ea. Şi ea îngăduise acelei suferinţe să formeze o ceaţă care abia acum începea să se ridice. Nu o abandonase, îi fusese luat.

Şi acum se întorsese. Diferit, schimbat. Dar, deşi imposibil, la fel, dar deloc la fel. Emana senzualitate. O simţea cum curge în valuri din el ochii lui căprui deveniseră mai întunecaţi, mocnind de dorinţa adunată.

Muzicienii din orchestră interpretară cu abilitate o melodie după, alta, iar Finn nu greşi nici un pas. Şi înainte dansase bine, dar acum exista o încredere în mişcările sale.

— Ai exersat, zise ea, surprinsă de cât de apropiat păruse, de parcă tocmai se dezlipise de el în patul ei.

— Nu. Doar am privit. În ultima vreme au fost prea multe nunţi cu dans.

Ea ştia că fratele lui Mick se căsătorise în acea vară, Gillie, în toamnă.

— Vei dansa cu doamnele care vor veni la club?

Nu prea mulţumită de scânteia de gelozie adusă de acel gând, imaginându-şi-l ca fiind unul dintre bărbaţii care făceau femeile să se simtă speciale, preţuite. Să atingă o doamnă, să o ţină aşa de aproape cum o ţinuse el pe Lavinia. Nu voia să fie al ei, dar nu voia nici să fie al alteia.

— Depinde, zise el.

— De ce anume?

— Dacă există vreo şansă să simt pentru vreuna dintre ele măcar un gram din cât simt pentru tine.

Aerul păru să fi fugit din cameră, lăsând-o să se chinuie să respire. Oprindu-se, el îi cuprinse chipul cu mâinile.

— Ştiu că îţi e frică să simţi din nou ceva pentru mine pentru cât ai suferit când ai crezut că te-am dat la o parte ca pe un gunoi. Tu crezi că n-am trăit şi eu agonia gândului că m-ai trădat? Am fost o epavă, Vivi. Mi-am zidit inima, am construit un şanţ în jurul ei, am făcut-o impenetrabilă sau aşa am crezut. Până te-am văzut din nou, până te-am văzut ghidând copii – agăţaţi de fustele tale ponosite – îndepărtându-i de o femeie care nu avea suflet să-i îngrijească aşa cum trebuie. Eşti o vrăjitoare, cu o magie în jurul tău care a făcut inutile toate barierele pe care le-am ridicat. Dacă îmi este teamă că voi suferi din nou? Ştiu că voi suferi – dacă pleci sau soarta mi te ia. Dar sunt dispus să risc fie şi numai pentru încă o noapte cu tine.

Nu era corect că el putea să spună cuvinte aşa de frumoase care îi slăbeau hotărârea. Se apucase de citit poezii şi romane de dragoste în ultima vreme? Îşi deschidea inima către ea, şi ea nu mai putea permite să fie rănit din nou, aşa cum nu se mai putea întoarce la vechea ei viaţă. Pesemne văzu răspunsul în ochii ei sau îl auzi în oftatul ei, sau îl simţi în trupul ei care se topea lângă al lui, pentru că atunci când îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi îşi ridică gura, el era deja acolo, aşteptând pregătit, luând ceea ce ea îi oferea ca şi rum ar fi fost nectarul zeilor.

Nu-i scăpă faptul că se purtau necuviincios în faţa muzicienilor care nu greşiră o singură notă în vreme ce

continuau să cânte, lucru ce ar fi îngrozit-o pe Lady Lavinia, însă doar o amuza pe Vivi. Alături de el era diferită, vedea nuanţe din ea de care nu ştiuse că existau. Era potrivit pentru ea, determinând-o să se desfacă precum un boboc bine strâns care se temea să se deschidă şi să se arate soarelui.

Lui îi plăcea cum se transformase ea, ce era acum, ce făcea. Nu folosise cuvântul în mod special, dar ea îl simţi în felul cum îşi plimba mâinile pe spatele ei şi o aducea tot mai aproape. Apoi nu se mai plimbau, ci o ridicau, o ridicau în braţe, legănând-o de parcă ar fi putut să ţină răul la distanţă, cum ar fi putut să o ţină în noaptea după ce s-ar fi căsătorit, ca şi cum nimeni nu i-ar fi rănit sau sfâşiat în bucăţi.

În vreme ce muzica continua să cânte, notele fiind în crescendo, prevestind parcă deznodământul unui poveşti, Finn o porni spre uşă, cu paşi apăsaţi, el, care se putea mişca aşa de silenţios, nu se mai sinchisea acum de asta. Ea îşi lipi zâmbetul cunoscător sub maxilarul lui, unde pielea era moale şi caldă, aromată de la căldura de acolo, eliberând mirosul lemnului de santal. Şi el se spălase pentru seară. Firele scurte din barba lui o gâdilau pe frunte, încântând-o cu masculinitatea pură a perilor.

Abia se opri când ajunseră la scările din spate, urcându-le ca un bărbat căruia nicio greutate nu i se părea prea greu de dus. Respiraţia lui rămase egală şi calmă, în vreme ce a ei se tăia ocazional în timp ce se apropia de camerele ei.

Trecu pe coridorul care i-ar fi dus la camerele lui, continuând pe holul ce dădea spre sala de joc, rămânând pe lângă peretele care găzduia birourile pentru a nu fi vizibili de dedesubt, chinuindu-se să protejeze o reputaţie ireproşabilă pe care ea nu o mai avea. Dar nu s-ar fi cuvenit ca servitorii şi angajaţii să ştie ce puneau ei la cale.

Când se apropiară de uşă, zise:

— Te las aici sau mergem mai departe?

Îi dădea de ales în caz că interpretase greşit consimţământul ei, felul cum ea se lipise de el, şi pentru

asta 1 iubea şi mai mult. Pentru că nu presupusese că dorinţele lor erau aceleaşi, că nevoile lor erau identice. Ea îi prinse cu dinţii lobul urechii. El gemu.

— Mergem mai departe, şopti ea cât putu de seducător.

Umbla prin clădirea asta fără încuietori, cu nimic care să merite să fie şterpelit, dar când el închise uşa în urma lor, o lăsă şi întinse mâna în spate ca să încuie uşa. Apoi se uită la ea şi aşteptă, nimic mai mult.

— Păcat că orchestra nu ne-a urmat, zise ea, fără să se îndoiască spre ce se îndreptau, dar nefiind sigură ce să spună. Chiar îmi plăcea muzica.

— Ne facem propria muzică.

Ridicând lampa aprinsă de pe masa unde o lăsase, ca să nu se întoarcă în întuneric, el îi luă mâna.

— Nu. El se opri. Lasă lampa aici, micşorează flacăra. Ne descurcăm în penumbră, zise ea.

— Vreau să te văd.

Pe cât de mult îşi dorea şi ea să-l vadă, tot clătină din cap.

— Eu vreau doar lumina lunii.

El îi zâmbi tandru.

— Te-am mai văzut, Vivi. De ce acum eşti timidă?

— Sunt mai bătrână. S-ar putea să nu ţi se mai pară corpul meu la fel de… atrăgător.

— Douăzeci şi cinci de ani nu înseamnă că eşti bătrână.

— Finn, te rog! Nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta sau să stric ce am început. Te vreau în patul meu, dar trebuie să fie în termenii mei, cu romantismul umbrelor şi al razelor lunii.

El puse lampa la loc pe masă şi micşoră flacăra, şi ea îl iubi pentru asta. O luă din nou de mână. O conduse spre dormitor. Ea auzi o bufnitură, carne şi os lovindu-se de lemn.

— La dracu’, mormăi el.

— Ce s-a întâmplat?

— Am intrat într-o măsuţă. Mi-ai mutat mobila.

— Doar un pic. Îi strânse mâna şi-l ocoli. Conduc eu.

O urmă îndeaproape, punându-şi cealaltă mână pe talia ei.

— Va trebui să-mi săruţi piciorul, ca să-mi treacă, îi zise el aproape de ureche, respiraţia lui mişcându-i firele de păr.

— Oh, am de gând să sărut multe lucruri.

Capitolul 20

Nu avu cum să nu i se taie respiraţia auzind cuvintele ei provocatoare, cuvinte care oglindeau şi intenţiile lui. Înainte, când fuseseră împreună fusese un băiat fără experienţă. Acum avea un pic mai multă experienţă, învăţase câteva lucruri, lucruri pe care avea de gând să le împărtăşească cu ea.

Ea se opri lângă pat şi se întoarse spre el. Fu nevoit să admită că era ceva seducător să o vadă doar în umbre şi la lumina razelor lunii. Avea o siluetă senzuală, mişcându-se graţios prin strălucirea slabă, pâlpâitoare, întinzând mâna spre lavaliera lui şi trăgând de nod pentru a i-o desface. Devenise mai încrezătoare de-a lungul anilor.

— Ai fost cu cineva după mine?

Ştiind că Thornley o lăsase gravidă pe sora lui înainte să se căsătorească, nu putea să nu se întrebe dacă bărbatul nu o cunoscuse şi pe Vivi. Ar fi detestat să-şi lase sora văduvă aşa de repede, dar dacă bărbatul fusese intim cu Vivi…

— Nu. Vocea ei era joasă, moale, un pic peste şoaptă. Lavaliera alunecă de sub bărbia lui şi ea o aruncă într-o parte. Îşi vârî mâinile sub reverele hainei lui, ridicându-i-o până când i-o dădu jos de pe umeri. Tu da. Măcar ai recunoscut.

— Da.

Mâinile ei se opriră doar pentru o fracţiune de secundă înainte să-i dea jos haina.

— Dar niciuna dintre ele nu a însemnat nimic, Vivi. A fost nevoia.

— De mine nu ai nevoie?

Simţi cum îi descheie nasturii de la vestă.

— Cu tot ceea ce este în mine. Cu celelalte a fost doar fizic. Cu tine este mai mult, mereu a fost mai mult.

După ce scăpă de vestă, îi cuprinse chipul între palme şi luă ceea ce ea îi îngăduise să ia, să guste, să exploreze. Nimic nu fusese pe placul gurii lui mai mult decât savoarea ei. Era ceva dulce la ea, domolit de coniac. O savură, ştiind că l-ar putea îmbăta la fel de bine ca orice alcool.

Cu un oftat, fără să-şi mişte gura de pe a lui, se lipi de el, înfigându-şi degetele în scalpul lui. El adânci sărutul, făcând-o să suspine, primind entuziasmul ei crescând în timp ce limba ei o para pe a lui. Era ca şi cum pentru cel mai scurt dintre momente, ea s-ar fi retras, i-ar fi fost frică să-şi elibereze dorinţele. Dar momentul trecu şi acum era descătuşată, dezlănţuită.

Era a lui şi el avea să o posede.

*

Sfinte Dumnezeule, fusese nevoie de un pic mai mult decât un sărut ca s-o înnebunească. Fără excitare lentă de data asta. Era ca şi cum tensiunea crescuse dincolo de limita suportabilităţii, precum coarda prea întinsă a unui arc eliberat subit. Îl dorea cu disperare.

O rănise să afle că avusese alte femei, dar era un bărbat viril. Nu se putea aştepta ca el să rămână celibatar. Oricât ar fi durut-o însă, asigurările lui o alinaseră aşa de repede, de ferm. În tonul lui nu simţise că se lăuda, ci doar că dorea să fie sincer cu ea.

Întotdeauna fusese direct şi corect cu ea. Nu existaseră jocuri provocatoare din partea lui. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea. După tot acest timp, fusese nevoie de atât de puţin ca să cadă din nou sub vraja lui, dar cum putea ea să nu-l adore când era un bărbat atât de bun?

Întorcând-o, începu să-i desfacă rochia. Nu-l preveni să aibă grijă, să nu o rupă, fiindcă dacă o rupea în nerăbdarea lui, ea ar fi reparat-o. Şi de fiecare dată când degetele ei ar fi atins cusătura în plus şi-ar fi amintit noaptea asta, momentul febril.

După ce rochia se adună la picioarele ei, ea începu să-l ajute cu lenjeria până când rămase goală în lumina lunii, uitându-se la patul cufundat în umbre care urma să-i primească foarte curând.

Era încă cu spatele la el, şi el îşi puse gura între umerii ei.

— Ai pielea la fel de mătăsoasă ca întotdeauna, zise el în vreme ce limba îi aluneca de-a lungul coloanei ei.

Lăsându-şi capul pe spate, ea se concentră asupra traseului urmat de el, în jos spre posteriorul ei, unde el o ciupi de una din fese, apoi de cealaltă. Mâinile lui îi încercuiră genunchii şi apoi şi le trecu în sus pe coapse, pe şolduri, pe părţile ei laterale pentru a-i cuprinde sânii. Geamătul ei era de pură încântare în timp ce el masa sferele moi, degetele lui mari şi arătătoare răsucindu-i sfârcurile până se făcură ca nişte muguri tari.

— Ador felul cum te simt, gemu el încet, aproape de urechea ei.

— Pe întuneric toate senzaţiile sunt mai clare, mai pronunţate.

— Urcă-te în pat!

— Hainele tale.

— Mă ocup eu de ele.

Ea se urcă în pat şi abia se rostogolise pe spate că el i se şi alătură. Se întrebă dacă el îşi smulsese hainele de pe el. Trupul lui îl acoperea pe jumătate pe al ei în timp ce el îi adulmeca gâtul, ciugulindu-i pielea fragedă de acolo.

— Miroşi aşa de bine, zise el.

— Şi tu.

Îi mângâie umerii, spatele.

— Ai stat opt ani fără asta?

— Ţi-am zis că da.

— Nu Ai zis că nu ai fost cu niciun bărbat. Asta nu

înseamnă că nu ai cunoscut plăcerea. Gura lui se mişcă de-a lungul claviculei ei până când ajunse de cealaltă parte a gâtului. Te-ai satisfăcut singură?

— Finn…

— Ai făcut-o?

Lingându-şi buzele, simţi un freamăt între coapse. Rostogolindu-se un pic, îşi lipi zona sensibilă de mădularul lui tare.

— Uneori, mărturisi ea, cu vocea aspră de parcă tocmai îşi petrecuse ore în şir urlându-i numele în extaz.

— Te gândeai la mine când o făceai?

Chiar dacă el era un pic mai mult decât o umbră, ea închise ochii şi clătină din cap, negând adevărul, neintenţionând să răspundă, dar cuvântul îi ieşi oricum, dovedind ca false acţiunile ei.

— Da.

În ciuda a tot, el fusese mereu cel pe care îl lua cu ea în visele ei.

Gura lui alunecă în jos şi îi asaltă sânii cu sărutări.

— Când venea extazul, strigai? Îmi strigai numele?

— Îl şopteam.

— Eu mă gândeam la tine. Mă gândeam că-ţi fac asta. Închise gura peste sfârcul ei, îl încercui cu limba, până când ea scoase cel mai mic dintre ţipete. Numele tău era un blestem pe buzele mele de fiecare dată când îmi vărsăm sămânţa în mână. Am încercat să mă gândesc la alte femei, cele pe care le văzusem în spectacole de varieteu, arătându-şi picioarele, sau la fetele care serveau la cârciuma lui Gillie, cu sânii lor aproape revărsându-se din corsete, dar gândurile despre ele nu-mi aduceau nici uşurare, nici eliberare. Se foi până ajunse între coapsele ei. Doar tu, Vivi. Mă gândeam la canalul tău strâmt şi fierbinte şi cum m-am simţit în tine.

— Eu mă gândeam cât de plină m-am simţit când erai în mine, cât de completă.

— S-ar putea să doară din nou în noaptea asta.

— Nu-mi pasă.

El coborî, sărutând-o pe abdomen, băgându-şi limba

în buricul ei.

— Dar mă voi asigura că eşti udă şi excitată şi pregătită pentru mine.

Coborând şi mai mult, îşi puse mâna sub şoldurile ei şi le înclină în sus.

— Spune-mi dacă ai avut fantezii cu mine făcând asta.

Îşi coborî capul şi ea simţi atingerea limbii lui aspre pe miezul ei mătăsos.

— Oh, Dumnezeule, Finn!

Încercă să se ridice, căzu la loc, în rai sau în iad, nu mai ştia unde. Ştia doar că limba lui se învârtea cu o precizie înnebunitoare, gura sugea, degetele lui o întinseră ca să se poată înfruptă. Niciodată nu simţise ceva aşa de sublim, aşa de erotic, aşa de ameţitor. Îşi trecu degetele prin părul lui, îşi alunecă tălpile de-a lungul coapselor, apăsându-şi-le pe fesele lui – încurajându-l să rămână unde se afla, să se sature de ea. Respiraţia ei venea în icnete scurte. Nu se putea abţine să nu scoată mici ţipete suspinate.

Dacă între ei nu putea să fie niciodată mai mult de atât, atunci atât era suficient. Doar că nu-şi putea imagina să-l aibă aici în patul ei dacă nu-l iubea. Şi-l iubea. Iubea fiecare centimetru superb din el. Fiecare parte aventuroasă din el.

Corpul ei începu să se încolăcească de parcă ar fi fost un arc într-un ceas, răsucit tot mai strâns. Îşi dădu capul dintr-o parte în alta, blestemând întunericul asupra căruia insistase şi care acum o împiedica să-l vadă, să se uite în ochii lui, să descopere dacă el îşi dădea seama exact ce o făcea să simtă. Oh, înainte fusese bine, dar nu aşa.

În acel moment o umplea de plăcere, ducând-o spre noi înălţimi…

Şi dintr-odată nu mai putu merge mai sus. Pur şi simplu se aruncă peste margine într-un cataclism de senzaţii care o zgudui până în măduvă oaselor. Îi strigă numele, o binecuvântare şi un blestem. Cu recunoştinţă şi uimire că el o putea face să simtă aşa de mult.

Trăgându-se în sus, o sărută, şi ea simţi gustul ei şi al

lui pe buzele lui îşi ridică şoldurile. El îşi mută greutatea, şi ea îl simţi împingând la intrarea în ea.

— Ia-mă, zise ea.

Şi el asta făcu. Alunecând în ea, întinzând-o, umplând-o cu lungimea lui magnifică şi greutatea lui frumoasă. La început mişcările lui erau superficiale, testând-o dacă era pregătită şi apoi se lungiră, aproape ieşind din ea şi apoi revenind. Din nou şi din nou, presărând în acelaşi timp sărutări pe pleoapele ei, pe obraji, pe gură. În timp ce-i şoptea numele ca pe o litanie care îi va aduce salvarea.

Senzaţiile începură să crească din nou în ea până când ajunseră la apogeu, şi când el căzu peste margine, ea îl urmă.

*

Finn se trezi somnoros şi satisfăcut, lumina soarelui lovindu-i pleoapele închise, avertizându-l că dormiseră şi noaptea trecuse. Ea era încă în braţele lui, cuibărită lângă el, cu cuverturile adunate sub şolduri. Aerul era răcoros şi ea avea să simtă asta când el se va ridica de lângă ea ca să-şi înceapă ziua. Întinzându-se, prinse cu o mână capătul cearşafului, trăgându-l în sus, şi privirea îi căzu pe abdomenul ei, un abdomen nu la fel de plat cum fusese când făcuse prima dată dragoste cu ea. Se opri şi studie semnele ciudate. În tinereţea ei, pielea fusese fără defecte. Acum era umbrit pe ici, pe colo de o uşoară decolorare albăstruie, linii subţiri neregulate. Dând drumul cearşafului, atinse cu degetele adâncitura subţire, observă că ea deveni rigidă şi îşi dădu seama că se trezise.

Era aşa de superficial semnul, încât nici nu-l putea simţi bine şi, cu siguranţă, nu-l simţise noaptea trecută. Ăsta era motivul pentru care dorise întunericul?

— Ce s-a întâmplat aici?

— Nimic.

Ea dădu să se ridice, dar el o opri apăsând-o cu palma cu degetele desfăcute.

— Nu poate să fie nimic, Vivi. Sunt câteva cicatrice…

— Nu sunt cicatrice, nu chiar, nu cred.

Se încruntă, urmărind cu degetul câteva din celelalte semne.

— Cum le-ai căpătat?

— N-are importanţă.

El ridică privirea spre ea şi în adâncul ochilor ei verzi văzu o teamă, o ruşine. Ar trebui să renunţe, să o lase să-şi ţină secretele, dar gândul că cineva o rănise îl făcea să-şi dorească să-l omoare pe acel cineva.

— Vivi, cum le-ai căpătat?

Lacrimile i se adunară în ochi, şi el se temu să audă răspunsul, pe cât se temea să nu ştie ce ar fi putut fi. Privi muşchii delicaţi ai gâtului ei când ea înghiţi, tremurul subit al buzelor pe care le devorase noaptea trecută. Şi îngrijorarea lui crescu de parcă dintr-odată înfrunta o sută de bărbaţi ce mânuiau cuţite, pentru că începea să-şi dea seama cum le căpătase.

— Spune-mi, Vivi!

— Au apărut când mi-a crescut burta... să facă loc copilului tău care creştea în mine

Capitolul 21

Lacrimile îi înţepau ochii şi se chinui să le reţină, ştiind că, dacă ceda, s-ar revărsa până ar îneca-o. Se luptă să-l împingă, să se ridice din pat. Dar el îşi puse braţul puternic pe talia ei, trăgând-o înapoi şi îi acoperi trupul pe jumătate cu al lui.

— Ai avut copilul meu?

Uimirea din vocea lui fu ca un pumn în pieptul ei care eliberă lacrimile, care o împiedică să le mai ţină sub control. Nu mai avea cuvinte, putu doar să încuviinţeze din cap.

El îi cuprinse cu blândeţe maxilarul cu o mână, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, ştergând umezeala ce o dovedea a fi slabă.

— Unde este?

— Nu ştiu. Mi l-au luat. Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Oh, Finn! Nici nu am apucat să-l ţin în braţe. Nici nu ştiu dacă era băiat sau fată.

Anii de întrebări, de griji şi suferinţă se prăbuşiră peste ea, provocând-o să-şi dorească să se chircească, să se ascundă de el, să-şi ascundă ruşinea. Dar el nu accepta asta. Îşi trecu degetele prin părul ei, din nou şi din nou, în vreme ce ea hohotea, cu lacrimile alunecându-i pe obraji şi pe pieptul lui. Apoi el plecă, iar ea nu protestă, nici nu-l chemă înapoi. Merita respingerea lui. Nu luptase suficient pentru copil, nu-l protejase, nu putuse să-i împiedice să i-l ia.

Era vag conştientă că un cearşaf şi o pătură erau înfăşurate în jurul ei, abia dându-şi seama că era ridicată, dusă pe sus, cuprinsă de braţele lui, cu obrazul lipit de pieptul lui gol, în timp ce el se lăsa pe un scaun, iar ea se trezi ghemuită în poala lui. Acum purta pantaloni şi ea îşi dădu seama că el se îmbrăcase parţial. Se întrebă dacă se simţea şi el la fel de vulnerabil ca şi ea fără haine.

— Spune-mi totul, o îndemnă el, cu vocea aspră şi răguşită de parcă urlase la fel de mult ca ea când moaşa înfăşase copilul şi i-l dăduse mamei ei.

— L-am vrut. Chiar crezând că m-ai abandonat, l-am vrut. Ea se îndepărtă până când îi văzu privirea. Trebuie să mă crezi. Am fost fericită când mi-am dat seama că eram însărcinată. Şi speriată. Îngrozită, cu siguranţă, dar fericită.

O mângâie pe obraz cu dosul palmei.

— Ce fată de şaptesprezece ani nu ar fi fost îngrozită de perspectiva da a înfrunta aşa ceva singură? Ah, Vivi. Închise ochii. Ce idiot am fost să nu mă gândesc nici măcar o dată că te-aş fi putut împovăra cu un copil. Nici măcar o dată cât am fost despărţiţi nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-ţi fi făcut un bastard. Nu-mi scapă ironia. Ai fi fost obligată să-l dai…

— Voiam să-l păstrez. Eu nu-l vedeam ca pe o povară. Îşi lipi buzele de fruntea lui până când simţi cum genele lui flutură pe pielea ei când el îşi deschise ochii şi ea putu din

nou să se uite în ei, să-şi tragă forţa din ei. Părinţii mei au fost, desigur, furioşi. Mama voia să mă ducă în Europa, ca să nu observe nimeni cum mă măresc, să nasc copilul acolo. Dar eu am refuzat să merg. A fost singura dată când am câştigat împotriva lor – şi am fost aşa de mândră de victoria mea. Dar ştiam că nu pot pleca din Londra. M-am agăţat de speranţa, în ciuda tuturor piedicilor, că te vei întoarce. Nu ştiam că erai în închisoare.

Îi îndepărtă părul de pe frunte. Şuviţele lui blonde-închis erau ciufulite după somn, turtite pe o parte a capului, firele lipite în un ghiuri ciudate unele de altele, dar chiar şi aşa şifonat era un balsam pentru inima ei.

— Aş fi rupt uşa de fier a închisorii, aş fi spart peretele, dacă aş fi ştiut că erai însărcinată, zise el.

Era o fantezie frumoasă, dar ea ştia adevărul. Nu s-ar fi putut elibera, ci doar ar fi fost pur şi simplu şi mai chinuit de faptul că era închis.

— Am venit în Whitechapel, am încercat să te găsesc, să-ţi spun ce părere am că m-ai părăsit. Doar că nu ştiam unde să te caut. M-am dus la cârciuma surorii tale, dar nu am avut curaj să intru. M-am temut că ea mă va judeca sau că-mi va spune că ai fugit cu cineva sau că nu-i treaba mea pe unde umbli tu, aşa că m-am dus şi m-am întors şi am hotărât că eram pe cont propriu.

— Nu ai fi fost singură, Vivi. Familia mea ţi-ar fi fost alături.

— Am văzut cum m-au privit, Finn, în noaptea aceea la Sirenă. Nu m-au plăcut sau n-au avut încredere în mine. Şi nu-i învinovăţesc acum că le cunosc trecutul. Dar ştiam că nu mă pot baza pe ei. Când am început să mă măresc am rămas în casă.

— Şi Thornley? El ce făcea în tot acest timp?

— Ducele este mult mai mare decât mine, vezi tu. Nu era pregătit să se însoare şi nu mă curta propriu-zis. Mama i-a spus că m-am întors la ţară pentru că mi s-a părut prea copleşitor sezonul, nu eram pregătită pentru el. Nu există o anumită vârstă la care o fată trebuie să debuteze. Se întâmplă când cred părinţii ei că este gata, aşa că ea i-a zis

că nu sunt. L-a îndemnat să-mi acorde timp. Eu sunt sigură că el a văzut asta doar ca o întârziere de înţeles şi a fost dispus să-mi ofere cât timp aveam nevoie. Nu m-a căutat. În schimb, şi-a văzut de viaţă ca toţi tinerii de vârsta lui, făcându-şi de cap – doar că el putea să o facă fără să se simtă vinovat, crezând că eu nu sunt încă pregătită să port mantia de ducesă.

Se luptă să nu-şi aducă aminte cât de singură se simţise, fără prieteni, neîndrăznind să viziteze pe nimeni care şi-ar fi putut da seama de adevărata ei stare. Singura ei însoţitoare era Miriam, care avea grijă de ea. Din când în când o vizita mama ei, care doar se uita urât la ea şi ofta dezamăgită. Zilele şi serile şi le petrecea murmurându-i cântece de leagăn copilului, citindu-i şi bucurându-se când se mişca în ea.

— A venit iarna, şi toată lumea s-a retras la ţară, cu excepţia mea şi a mamei. Până şi tata a plecat. Era aşa de furios pe mine, nu suporta să mă vadă, mereu îşi întorcea capul când ne întâlneam. M-am luptat aşa de mult să nu las să mă doară, să nu ştie cât sufeream că eram tratată aşa de nedrept.

Pătura alunecă de pe umărul ei, şi el o ridică la loc de parcă avea nevoie de fiecare mică acţiune pentru a-i demonstra că o va proteja.

— Când ai născut copilul? întrebă el.

— La începutul primăverii. Aerul încă mai era rece. Îmi amintesc că ploua. Era ziua mea de naştere, deşi nu s-a sărbătorit deloc, normal. Nu mi-am mai sărbătorit ziua de naştere de atunci. Era o zi plină de tristeţe. Lacrimile îi curgeau iarăşi, arzându-i ochii. Mama l-a luat. Am încercat să o opresc, dar eram prea slăbită. Ştiam de la tine ce soartă îi aşteaptă pe copiii născuţi de mame necăsătorite. Ştiam că familia noastră va scăpa de ruşinea mea.

*

Era ca şi cum ea i-ar fi înfipt floreta direct în inimă.

Finn avea nevoie să pocnească ceva, pe cineva. Tare.

Iar şi iar, până îi sângerau degetele şi i se sfărâmau oasele şi suferinţa fizică ar fi secătuit suferinţa care îi zdrobea inima, suferinţa pe care o auzea în vocea ei, o simţea în tremuratul ei uşor. Nici măcar nu era sigur că ea îşi dădea seama că tremura ca o frunză ce se chinuie să rămână atârnată de o ramură când vântul e hotărât să vadă alt rezultat.

Se strădui din răsputeri să-şi împiedice corpul să cedeze în faţa nevoii de a lovi, ca ea să nu-şi dea seama de lupta din el. Dacă tatăl ei nu ar fi fost mort, s-ar fi trezit cu un vizitator în camerele sale în acea noapte.

Ţinându-şi mana pe obrazul ei, el îi trase faţa în scobitura umărului său, şi gâtul i se încordă când simţi umezeala răcoroasă lăsată de lacrimile ei.

— Nu a fost ruşinea ta, Vivi. Scrâşni din dinţi ca să nu urle de nedreptatea a tot ce se petrecuse. De ce nu mi-ai spus? În noaptea aceea când ni s-au încrucişat prima dată drumurile sau când am vorbit în bucătăria maicilor?

— Mi-a fost ruşine. Nu am vrut să ştii cât de slabă am fost. Deşi în acea primă noapte, eram încă furioasă pe tine, crezând că mă părăsiseşi. Mai târziu, când nu te-ai mai uitat cu ură la mine, nu am putut suporta gândul că m-ai putea urî din nou.

Ura acum, se ura pe el că nu fusese acolo pentru ea, chiar dacă alţii erau de vină că el nu fusese acolo.

— Nu am putut s-o împiedic să mi-l ia, iar după aceea m-a copleşit disperarea. După naştere am avut dureri mari. O moaşă era la îndemână, dar a trebuit să trimită după doctor. Mi-a dat laudanum. Nu mi-a diminuat doar durerile din corp, ci mi-a uşurat şi inima, şi sufletul. Aşa că am continuat să-l iau şi după ce m-am făcut bine fizic. Mai bine de un an am trăit într-o ceaţă. Apoi, într-o zi, mama a intrat în dormitorul meu şi mi-a zis că ea s-a săturat. Că venise momentul să termin cu plânsul şi să-mi văd de viaţă. Am întrebat-o unde mi-e copilul. A zis că, dacă Dumnezeu a fost milostiv, era mort. Şi eu am înnebunit şi am pălmuit-o. Aşa de tare, Finn, dar nu a fost de ajuns pentru a pune capăt teribilei suferinţe şi furiei. Atunci am început să

împachetez ca să plec, dar am fost târâtă la ospiciu.

— Dumnezeule, Vivi!

O ţinu mai strâns, dorindu-şi să poată schimba ce se întâmplase din cauza lui. Crezuse că o putea avea fără vreo consecinţă. Fusese un tânăr aşa de plin de sine, care nu dorea să accepte diferenţele dintre locul ei şi al lui în lume.

— Am crezut că o să înnebunesc cu adevărat acolo. Ţi-am povestit cum a fost. Apoi a murit tata, şi ea a venit după mine, pentru că lumea s-ar fi întrebat de ce nu eram acolo să jelesc. Mama a dat vina pe mine pentru moartea lui, a zis că din cauza păcatelor mele a murit. Iar eu am lăsat-o. Aşa că, atunci când aş fi putut să plec, am rămas, străduindu-mă să plătesc pentru ticăloşia mea, hotărâtă să recâştig onoarea mea şi a familiei mele. Să respect contractul pe care l-a făcut tata, să mă mărit cu Thornley. Dar, după cum ştii, nu am fost suficient de puternică să fac nici asta.

— A fost nevoie de mai mult curaj să pleci decât să rămâi. Îi întoarse faţa până când se putu uita în ochii ei. Curajoasa mea fată!

O sărută pe tâmplă, pe coada ochiului, pe vârful nasului.

Lacrimile i se adunară din nou.

— Nu trece o zi în care să nu mă gândesc la el... sau la ea. La nuanţa ochilor lui. La culoarea părului ei. Clătină uşor din cap. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că vor fi atât de cruzi încât să mi-l ia şi apoi să păstreze tăcerea asupra subiectului ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trecuse aşa de mult timp între laudanum şi ospiciu, încât ştiam că nu-l voi găsi niciodată, aşa că tot ce puteam să fac era să continui.

Nu ştia cum supravieţuise ea, pentru că durerea din pieptul lui era atât de mare, încât abia putea respira.

Un ciocănit la uşă îi făcu pe amândoi să tresară.

— Domnişoară Kent?

Vivi izbucni într-un râs nervos.

— Meg. Cu siguranţă a venit să mă ajute să mă pregătesc pentru ziua de azi.

— Spune-i să revină. Nu am terminat.

Încuviinţând scurt din cap, ea se dădu jos din poala lui, aranjă cuverturile în jurul ei şi plecă din cameră. El aproape o urmă. Nu voia să o mai piardă vreodată din ochi. Dar se ridică din scaun şi se duse la fereastră, surprins să descopere că nu doar ea tremurase. Aşa de multe emoţii – furie, suferinţă, ură pentru ceea ce îi făcuseră ei, lor, pentru ce-ar fi putut să-i facă copilului lor. Copilul lor.

Privind afară pe strada plină de căruţe care treceau, de cărucioare împinse, de oameni plimbându-se, de copii alergând, păru să nu se poată concentra decât asupra faptului că avea un copil. Un fiu sau o fiică pe undeva. Ar avea şapte ani acum, dacă mai trăia. Cum putea să-i pese aşa de mult de cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată? Şi totuşi, îi păsa.

Auzi zgomotul paşilor, era conştient ca ea venise să stea chiar în spatele lui, simţi căldură pielii ei radiind spre a lui.

— Iei copii de la îngrijitoarele de copii pentru că-l cauţi pe al nostru? întrebă el încet.

— Într-un fel, deşi îmi dau seama că este nerealist să-mi închipui că l-aş recunoaşte ca fiind al nostru. Aşa că dacă l-am salvat sau am salvat-o de o viaţă nefericită, probabil că nici nu aş şti, deşi mă alină gândul că aş fi putut să fac asta. Da, toţi copiii pe care am reuşit să-i salvez până acum au fost mai mici. De trei sau patru ani. Dar chiar şi atunci, dacă este blond ca noi, mă gândesc… poate este al nostru.

El îl zări pe Robin mergând pe trotuar cu bastonul pe care i-l dăduse ducele de Thornley, îmbrăcat în hainele frumoase pe care acelaşi bărbat i le cumpărase, cu părul lui închis la culoare ieşindu-i de sub căciuliţă din blană de castor.

— Părul meu era mai închis la culoare când eram mai mic.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Ştii că îţi voi înfrunta familia.

Ea încuviinţă din cap.

— Vei fi şi mai frustrat. Tatăl meu, persoana care ştia cel mai mult, este mort. Fratele meu cred că nici nu ştie că am născut. Era un tânăr care hoinărea, urmărindu-şi plăcerile şi-l trimiseseră la una dintre proprietăţile îndepărtate să o administreze o vreme. Mama îşi ţine gura bine închisă, ştiind că tăcerea ei este o pedeapsă pentru mine. Deci ce vei face? Îi vei lovi? Îi vei ameninţa? Cu ce? Că le faci rău fizic? Mâna ei coborî pe lungimea braţului lui. Nu este stilul tău.

— Trebuie să fac ceva, Vivi.

— Atunci, ajută-mă să găsesc mai mulţi copii care au nevoie de un cămin mai bun.

*

Nu voia să găsească mai mulţi copii. Voia să-l găsească pe al lui.

Plecase de lângă ea atunci pentru că nu ştiuse ce să facă cu toate dezvăluirile ei, cum să le categorisească, cum să le trateze. Plus că mai erau multe de făcut pentru planificarea serii în care îşi vor prezenta clubul doamnelor din aristocraţie. Cu toate că în acel moment nu părea să fie în stare să adune vreun pic de entuziasm în legătură cu viitorul stabilimentului. Abia dacă era în stare să se îmbrace.

Cum reuşise Vivi în toţi aceşti ani?

Asta durea cel mai mult, când şi-o imagina trecând prin toate astea de una singură. Fusese aşa de tânără, abia devenise femeie şi fusese nevoită să înfrunte atât de multe responsabilităţi, atât de multe griji, atât de multă cruzime din partea familiei ei. Şi ce ar fi îndurat din partea societăţii ar fi fost mult mai rău dacă cineva ar fi descoperit situaţia în care se afla. Fusese nevoită să lase deoparte tot ceea ce ştia, prietenele, cunoştinţele…

Şi apoi să fie închisă într-un ospiciu. Chiar dacă-i spusese o parte din povestea ei în noaptea în care fuseseră la festival, acum că aflase întreaga agonie îndurată de ea… era prea mult!

Nici nu-şi dădu seama că-şi înfipsese mâna în dulapul de stejar până când nu simţi şocul durerii străbătându-i braţul. Închise ochii şi se strădui să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Poate că tatăl ei era mort, că mama ei tăcea, că fratele ei nu ştia, dar, pentru Dumnezeu, asta nu însemna că nu-i va înfrunta pe cei rămaşi, că nu va găsi o cale să-i aducă pacea, să aducă pacea amândurora.

*

După ce Meg o ajută să se îmbrace, Lavinia fu surprinsă să nu-l găsească pe Finn aşteptând-o în birou. Îl găsi însă pe Robin, arătând chiar dichisit, o mică replică a unui lord dacă ea ar vedea unul.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Sunt aici ca să fac comisioanele.

Privirea ei se mută la invitaţiile stivuite pe birou. Nu prea găsea energia să i le dea, să-i explice unde trebuiau livrate.

— L-ai văzut pe domnul Trewlove?

El clătină destul de puternic din cap, şi ea rămase cu impresia că Finn era în camera lui încercând să înţeleagă tot ce-i mărturisise ea în acea dimineaţă. Nu dorise ca el să afle adevărul vreodată, să ştie că ea dăduse greş faţă de el şi de copilul lor. Nu dorise ca el să trăiască suferinţa devastatoare. Ea avusese şapte ani să se împace cu tristeţea şi încă o mai simţea. Pentru el, totul era proaspăt şi brut. Şi nu ştia cum să-i aline suferinţa.

Se uită la băiatul care aştepta cu nerăbdare să-i dea ceva de făcut şi dintr-odată toată fuga, toată evitarea familiei ei i se păru nedemnă şi laşă. Nu mai era o fată de optsprezece ani tânără şi naivă. Era perfect capabilă să se apere. Nu o învăţaseră deplasările ei nocturne asta? Nu o învăţase timpul petrecut cu Finn că era diferită de cum fusese cândva?

Vivi îi spusese totul şi se simţea mai puternică. Ştia ce avea de făcut, ce trebuia să facă.

— Spune-mi, tinere Robin, ai vrea să câştigi cinci sute de lire?

Ochii lui căprui se măriră, gura i se deschise.

— Cinci sute de lire? Aş deveni al naibii de bogat, cel mai bogat din toată Londra!

— Nu chiar aşa de bogat. Ar trebui să-i pui la bancă. Nu-i poţi cheltui pe toţi o dată.

El se strâmbă.

— I-aş putea ascunde sub salteaua mea.

— Nu, trebuie să meargă la bancă. Sunt tot ai tăi, dar te vor proteja.

Nu părea să-i placă ideea, dar într-un final încuviinţă din cap.

— Bun băiat!

Scrise un bilet pentru Finn şi-l lăsă pe biroul lui. Apoi plecă să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu mult timp.

Capitolul 22

— Lavinia, tu chiar insişti că băiatul ăsta te-a găsit, te-a adus aici şi merită recompensa? întrebă fratele ei neîncrezător, după ce ea intrase în biblioteca lui şi îi explicase că-i datora lui Robin cinci sute de lire pentru că o adusese la el aşa cum era indicat în fluturaşi.

— Nu tocmai asta am spus?

Era o minciună. Băiatul nu o adusese realmente, ci doar o însoţise în birjă.

Neville stătea la biroul lui, arătând oarecum nedumerit.

— Nu poate avea mai mult de opt sau nouă ani.

— Sunt suficient de mare să fac o păsărică să vină cu mine pentru nişte distracţie, interveni Robin.

Fratele ei se încruntă.

— Ce înseamnă asta? E ridicol.

— Plăteşte-l, Neville, ca să terminăm cu asta.

Dacă se întorcea în reşedinţă, voia ca măcar cineva să beneficieze de asta. Purta rochia bleumarin. O făcea să se simtă puternică, stăpână pe sine, chiar dacă stomacul ei era plin de noduri.

— Dar am retras oamenii. Ţi-am scris o scrisoare în care ţi-am spus asta. Trewlove trebuia să ţi-o dea.

— Mi-a dat-o. Ai retras oamenii. Nu ai anulat recompensa.

— E acelaşi lucru.

— Nu, Neville, nu este. Idioţii pe care i-ai angajat au împărţit fluturaşi, deci nu am fost complet liberă pentru că oricine m-ar fi putut târî aici pentru bani. Şi tânărul Robin a făcut asta.

Oftând, Neville se aşeză, deschise un sertar, scoase un caiet legat în piele, îl deschise şi începu să scrie.

— N-ar trebui să scrieţi în cărţi, îl anunţă Robin. Aşa zice ducele.

Fratele ei se opri, cu tocul deasupra hârtiei.

— Deci îţi faci veacul pe lângă duci?

— Da, chiar aşa este, zise ea. Mai precis, cu Thornley.

Neville miji ochii. Acum era contele de Collinsworth şi toată lumea i se adresa folosind titlul, dar ea pur şi simplu nu putea. Îi amintea prea mult de tatăl ei.

— Te ascundeai în Whitechapel, deci? Acolo a crezut Thorne că eşti. Eu am fost înclinat să cred că i-ai cerut vizitiului meu să te ducă acolo doar că să ne induci în eroare.

— Nu contează unde am fost. Contează că acum sunt aici. Să-şi rezolve problema şi, dacă se va trezi captivă, Robin ştia să se întoarcă rapid la clubul Elysium şi să-l anunţe pe Finn unde se află ea. Ştia că de data asta nimic nu l-ar putea opri să vină după ea. Smuci bărbia în direcţia fratelui ei.

— Scrie odată.

El termină de scris, rupse fila din caiet…

Robin stătea cu gura căscată de parcă tocmai fusese martor la o crimă.

— Este în regulă, îl asigură ea. Este un caiet special

pentru a scrie în el şi a rupe hârtia din el.

Neville împinse scaunul nu prea amabil, veni la Robin şi îi întinse hârtia.

Robin, care îşi ţinea pălăria şi bastonul într-o mână cum ar fi făcut orice domn, doar ridică privirea la el şi clipi.

— Drept cine mă luaţi? Un tâmpit? Astea nu sunt cinci sute de lire, şefu'.

— Este un cec, zise Neville nerăbdător. Valorează cinci sute de lire. Smulgându-l din degetele lui Neville, ea i-l arătă lui Robin.

— Te duci cu asta la bancă şi îţi vor da banii. O s-o facem când termin aici. Acum, du-te la bucătărie şi spune-i bucătăresei că Lady Lavinia a zis să-ţi dea nişte biscuiţi şi lapte.

Nu se îndoia că îl ducea capul cât să se descurce prin casă şi, din moment ce majordomul îl văzuse sosind cu ea, ştia că nu-l vor arunca afară. Încuviinţând din cap, Robin lua hârtia de la ea, îşi puse pălăria pe cap şi atinse borul cu capătul bastonului un cap de leu.

— Mulţumesc, şefule. Dacă vreodată aveţi nevoie de ceva, orice fel de comision, să-mi spuneţi.

Apoi ieşi.

— Thorne are un baston ca acesta, cu un cap de leu, zise Neville ca şi cum ar fi fost uimit de idee.

— Da. Robin mi-a spus că Thorne i l-a dat pe acesta în miniatură drept cadou. Băiatul îi spusese multe cât călătoriseră prin Londra. Turuia ca o gaiţă odată ce se pornea. Am nevoie să discut cu contesa văduvă. Ştii unde aş putea-o găsi?

— Aşa, pur şi simplu? Vii aici, ceri să plătesc băiatul şi nu-mi dai nicio explicaţie despre unde ai fost şi de ce? Am fost foarte îngrijoraţi.

Tonul lui reflecta această grijă.

— Ţi-am scris în fiecare săptămână să-ţi spun că sunt bine.

— La fel de bine putea să te oblige cineva să scrii acele scrisori. Ea îi zâmbi puţin.

— Trebuie să încetezi să mai citeşti poveştile alea

îngrozitoare despre crime, serios.

Fratelui ei îi plăceau poveştile mai macabre.

— Nu vom discuta despre ce citesc eu. Am petrecut mai bine de trei luni spunându-le oamenilor că eşti bolnavă. Nu mă îndoiesc că cea mai mare parte din Londra te crede pe patul de moarte. Dacă te consolează cu ceva, am primit o grămadă de păreri de rău pentru sănătatea ta şubredă. Vreau o explicaţie despre ce dracu’ se întâmplă.

— Îmi pare rău, Neville, dar ţi-am spus că aveam îndoieli legate de căsătoria cu Thornley. Nu ai ascultat. Mama m-a încuiat în camera mea în noaptea de dinaintea căsătoriei.

Uitându-se în jos la pantofii lui lustruiţi, el păru contrariat.

— Da, am aflat mai târziu despre asta. Îşi ridică privirea. Ce i-ai spus băiatului ăla despre bancă – doar nu pleci cu el.

— Nu pot rămâne. Sunt aşa de multe pe care nu le ştii, Neville, dar nu eram fericită aici. Asta nu este viaţa pe care o vreau.

— Este viaţa în care te-ai născut.

— Dar asta nu înseamnă că este viaţa pe care trebuie să o trăiesc.

— Nu înţeleg, Lavinia. Ce naiba vrei?

Oftând prelung, că îi susţinu privirea.

— Să mă împac cu trecutul. Acum, unde o pot găsi pe mama?

— În salonul de dimineaţa.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi din biblioteca împrejmuită de rafturi, conştientă că fratele ei venea în urma ei, bolborositul lui slab ajungând la urechile ei. Erau prea multe de explicat, prea multe pe care el nu le-ar fi putut înţelege. Semăna foarte mult cu tatăl lor şi cu fiecare conte care fusese înaintea lui şi trăise potrivit crezului lor. Contau onoarea, datoria şi respectabilitatea. Nu exista loc în lumea lor pentru sentimentele tandre ale unei fete sau pentru planurile hotărâte ale unei femei, dacă aceste planuri nu implicau căsătoria cu un lord.

Uşile mari franceze ale salonului de dimineaţă erau larg deschise şi ea intră pe ele în acelaşi mod în care mama ei ieşise cândva din dormitorul ei, cu o mică legătură în braţe – cu răzbunarea şi dreptatea radiind din ea. Mama ei stătea pe canapeaua de brocart galben aprins, bându-şi ceaiul. Nu făcu decât să arcuiască o sprânceană spre Lavinia.

— Unde e copilul meu? întrebă ea, oprindu-se în faţa mesei joase care era ca o barieră între ea şi femeia care o născuse.

Neville, care trecuse pe lângă ea ca să fie mai aproape de mama lor de parcă s-ar fi temut că va avea nevoie de el ca protector, se opri şi se holbă la Lavinia.

— Poftim?

Mama ei doar o privi, cu o expresie pasivă şi neclintită. Lavinia ar fi putut să vadă o reacţie mai puternică din partea ei dacă o întreba dacă se aşteaptă să plouă.

— La ce îngrijitoare de copii l-ai dat? întrebă ea hotărâtă. Care erau iniţialele ei? M.K., sau D.B., sau X.X., sau altă combinaţie?

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Neville, care o studia din cap până în picioare de parcă era în căutarea vreunei dovezi că un bebeluş crescuse cândva în ea. Ce copil?

Mama ei aşeză lent şi cu grijă ceaşca de ceai pe farfurie, porţelanul de calitate scoţând doar un clinchet discret şi puse farfuria pe masă.

— Baţi câmpii, draga mea, dar mă bucur să văd că în sfârşit ai avut bunul-simţ să revii acasă.

Ea făcu un pas în faţă, fusta atingându-i marginea mesei.

— Vreau să ştiu cui i l-ai dat.

— Trebuie să mai petreci nişte timp la ospiciu ca să-ţi treacă halucinaţiile?

— Nu mă mai poţi controla, mamă.

— Nu fi absurdă! Ai douăzeci şi cinci de ani, nu eşti căsătorită, nu ai cu ce să te întreţii. Normal că te pot

controla.

— Am cu ce să mă întreţin. Cuvintele îi dădeau putere, o făceau să se simtă mai puternică. Nu ai observat rochia nouă? Cu siguranţă, nu tu mi-ai cumpărat-o.

— Aş zice că este evident că nu a venit de la Paris.

— Stai, stai, zise Neville, apropiindu-se de mama ei pentru a întâlni mai direct privirea Laviniei. Lavinia, vrei să zici că ai născut…

— Da, Neville. Când aveam optsprezece ani.

— Eu cum de nu am ştiut nimic?

— Pentru că tatăl tău te-a ţinut ocupat, zise contesa cu nasul pe sus. Nu aveam nevoie să te apuci să-i zici lui Thornley că sora ta s-a băgat într-o situaţie de neconceput şi, pe deasupra, cu un om simplu.

Fratele ei se lăsă pe marginea canapelei aproape de mama lor, cu gura deschisă, iar ea îşi aminti cum maica Theresa îi spusese că semăna cu un peşte. Găsi forţă şi în asta, amintindu-şi că avea un alt loc în care se putea duce dacă era nevoie. Neville clipi, privi în jur de parcă se chinuia să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo.

— Ai avut un copil? repetă el. Urma să te măriţi cu Thornley, dar nu erai…

Părea că rămăsese fără cuvinte. Dar ea, nu.

— O virgină? Neatinsă? Nu, nu eram.

— Şi Thornley, care a avut nechibzuinţa să se însoare cu cineva cu origini îndoielnice, va trebui să-ţi găsim pe altcineva cu care să te măriţi. Poate ducele de…

Ea o întrerupse pe contesă.

— Nu sunt aici pentru căsătorie. Vreau să ştiu despre copilul meu. Era băiat sau fată?

— Nu-mi amintesc.

— Cum poţi uita aşa ceva, mamă? întrebă Neville, dându-i o fărâmă de speranţă Laviniei că poate fratele ei va fi de partea ei de data asta.

— Un băiat sau o fată? repetă ea.

Mama ei doar o săgetă cu privirea.

— Cui i l-ai dat?

— Unui servitor. Dar nu mai este angajat aici.

— Cum îl cheamă?

— Nu-mi amintesc.

— El a dus bebeluşul la îngrijitoarea de copii?

— Da. Ca să-l pună deoparte.

Ea închise ochii când realitatea şi durerea pe care le ţinuse sub control o spintecară. Aflase că „a pune deoparte” era codul pentru a omorî. Deschizând ochii, se uită la oribila femeie care stătea pe canapea de parcă nu era vinovată de fapte aşa abominabile.

— Era nepotul tău.

— Nu era. Era un bastard. Născut din ruşine, din păcat. Nu era o persoană.

— Cum ai putut să-l omori?

— Să-l omoare? Neville se ridică de pe canapea de parcă ar fi luat foc subit şi se retrase. Ai pus să fie omorât?

— Era necesar pentru a vă proteja pe amândoi, poziţia ta, pentru ne asigura că nu se va întoarce să ne bântuie. Uită-te la ducele de Hedley. Bastardul lui a trăit şi acum este căsătorit cu pupila lui, dintre toate femeile. Ce scandal! Dacă oamenii aflau ce a făcut Lavinia, necazul în care a intrat, ar fi putut să distrugă şi perspectivele tale la o căsătorie bună. Am făcut ceea ce trebuia făcut pentru moştenirea şi patrimoniul tău. Tatăl tău nu doar că a fost de acord, ci a şi aprobat din toată inima.

Clătinând din cap, Neville se uită spre Lavinia.

— Mă simt ca un prost. Nu am ştiut că ai trecut prin toate astea. Ce frate jalnic am fost!

Şi ea fusese o proastă că sperase ca mama ei să nu fie monstrul care bănuise că era.

— Mă bucur, zise mama ei. Mă bucur că am scăpat de el.

Lavinia abia îşi dădu seama că se lansase spre cotoroanţă. Palma pe care i-o dăduse cu ani de zile în urmă era nimic în comparaţie cu cea pe care i-o dădu acum cu atâta forţă, încât femeia zbură de pe canapea.

*

Pentru că-şi petrecuse primii ani pe străzi, Robin simţea când se apropiau problemele, aşa că pe măsură ce se apropia de bucătărie nerăbdător să se bucure de un biscuit cald, era foarte conştient de tăcerea grea de pe holurile care duceau spre destinaţia lui. Încetinind pasul, ridicându-se pe vârfuri, se strecură spre uşa de unde ieşeau aromele de carne de vită şi portocale.

Uitându-se înăuntru, zări cu greu o sală de mese – pentru servitori, bănui el – cei dinăuntru stăteau la masă sau lipiţi de perete, niciunul nu se mişca, nici nu păreau să respire, aveau ochii mari şi nu clipeau, gurile le erau uşor deschise. Nu că i-ar fi găsit vinovaţi. Cunoştea cum arăta răzbunarea abia controlată, aşteptând să izbucnească, iar Finn Trewlove o purta la fel de firesc cum purta pantaloni orice bărbat.

— Îmi este greu să cred că niciunul dintre voi nu ştie nimic despre un copil născut în casa asta şi scos afară în noapte în urmă cu şapte ani. Ştiu prea bine că nu contesa a dat copilul unei îngrijitoare, deci cui i l-a dat ca să se ocupe de treabă fără să-şi murdărească ea mâinile?

Tăcerea crescu, dacă era posibil aşa ceva. Robin îşi zise că, dacă vreunul dintre ei ar fi şoptit, ar fi părut ca un urlet în liniştea asurzitoare.

— Domnule, dacă-mi permiteţi, începu un bărbat pe care el îl recunoscu a fi majordomul care îi întâmpinase la sosire pe el şi pe domnişoara Kent, doamnele din această reşedinţă sunt dincolo de orice reproş. Cred că aţi greşit casa, domnule.

— Servitorii ştiu tot ce se petrece la etaj, chiar dacă se prefac că nu e aşa. Care dintre voi este Miriam? întrebă Finn, fără măcar să-l bage în seamă pe bărbatul mai în vârstă.

O tânără cu părul roşu ridică ezitant mâna, mişcându-şi degetele tremurătoare.

— Eu sunt, domnule.

— Camerista? Cea care a trădat-o?

— Nu, domnule. Eu niciodată nu…

— Dar ai trădat-o. Ce s-a întâmplat cu copilul?

Femeia se uită în jur.

— Domnule, vă rog, nu aici, nu în faţa tuturor.

— Restul ieşiţi afară! urlă el.

Restul servitorilor se înghesuiră în grabă să iasă pe uşă de parcă ar fi fugit de un foc, făcându-l pe Robin să se lipească de perete ca să nu fie călcat în picioare. Deşi se gândea să se ducă după ei ca să fie în siguranţă şi să pună mâna pe un biscuit, curiozitatea fu prea mare, aşa că rămase.

*

Finn intrase pe uşa servitorilor şi preluase imediat controlul situaţiei, al personalului şi al zonei de sub scări. După ce adună servitorii în sala în care mâncau, le ceru să spună ce ştiau ei despre copilul lui Lady Lavinia. Poate că ar fi trebuit să facă mai multe pentru a-i proteja reputaţia, dar deja nu-i mai păsa de asta şi bănuia că nici ei. Ceva mult mai important era în joc.

Dar servitorii rămăseseră muţi, şi el nu ştia dacă era pentru că nu aveau habar sau din loialitate faţă de familie, faţă de fata care locuise cândva aici.

Camerista care stătea acum în faţa lui părea să fie de vârsta lui Vivi.

— Tu i-ai spus contelui că fiica lui plănuia să fugă.

Ea încuviinţă repede din cap.

— Merita mai mult decât un om de rând.

Deşi el se întreba dacă nu cumva ea fusese mai îngrijorată de propria poziţie. Cu siguranţă, Vivi şi-ar fi luat camerista cu ea la reşedinţa ducelui, ridicându-i statutul printre servitori. Camerista unei ducese era un titlu mult mai înalt decât servitoarea soţiei unui om de rând. Nu că el şi-ar fi putut permite o servitoare în acea vreme.

— Ce ştii despre soarta copilului?

— Nimic. Mama Excelenţei Sale l-a luat din dormitor, şi atunci l-am văzut ultima dată.

— Nu ştii cui i l-a dat?

Femeia clătină din cap.

— Dar aveţi dreptate. L-a dat cuiva, cel mai probabil unui lacheu. Dar nu ştiu cui anume. Lady Lavinia este bine? Milady e bine?

— Aoleo, e aici, se auzi o voce tânără.

Finn se întoarse şi-l văzu pe Robin stând în uşă.

— Tu ce naiba faci aici pândind?

— Doamna m-a adus. Vă pot arăta unde este.

Gândul că Vivi era în casa asta fără el, că ei ar putea să o rănească sau să încerce să o închidă din nou îl făcu să tremure.

— Du-mă la ea!

Doar că atunci când ajunseră în bibliotecă, aceasta era goală.

— Erau aici, zise Robin. Ea şi fratele ei. Mi-a plătit cinci sute de lire.

Închise ochii. Normal că Vivi s-ar fi asigurat să beneficieze cineva de acea recompensă scandaloasă.

— Ajută-mă să o găsesc, ordonă el, şi Robin nu ezită să iasă în grabă din încăpere împreună cu el şi să înceapă să se uite prin celelalte.

Într-un final o găsiră într-o cameră galbenă, stând în picioare lângă o femeie întinsă pe podea, cu mâna apăsată peste maxilarul ei, uitându-se cu frică în sus. Bănui că era mama ei. Fratele ei stătea aproape, uitându-se la scenă pierdut, încercând să-şi dea seama ce să facă. Finn puse o mână pe umărul lui Robin.

— Aşteaptă-ne pe treptele de la intrare!

Încuviinţând din cap, băiatul o zbughi, şi Lavinia se întoarse, fie pentru că auzise cuvintele, fie pentru că auzise paşii băiatului. El nu ştia, nu-i păsa. Tristeţea din trăsăturile ei aproape că-l puse în genunchi.

— A pus să fie omorât.

Dacă prima lui grija nu ar fi fost Vivi, furia şi mânia l-ar fi purtat dincolo de ea. La scorpia ipocrita care stătea acolo, săgetând cu privirea. O luă în braţe, lipindu-i faţa de pieptul lui.

— Haide, zise Finn cu o voce joasă, surprins că putea să o facă să sune tandru când vorbea cu Vivi, în vreme ce

suferinţa şi durerea clocoteau în el. Pentru pierderea unui copil pe care nu-l cunoscuse niciodată, pentru suferinţa provocată femeii iubite. Să mergem!

Îndreptându-se, ştergându-şi lacrimile de pe obraji, ea îi zâmbi sfios şi încuviinţă din cap.

În acel moment contesa se ridică în picioare cu ochii scăpărând de mânie.

— Nu-mi vei lua fiica nicăieri.

— Să o iau? repetă el. De parcă ar fi un bun să fie dus în buzunarul meu? Nu, nu o voi lua, dar dacă ea alege să vină cu mine, nici dumneavoastră, nici o hoardă de servitori, sau poliţişti, sau câini din infern nu vor fi de ajuns să mă oprească din a-i permite să plece cu mine.

— Lavinia, gândeşte-te bine la asta, pentru că, dacă pleci cu derbedeul ăsta, nu te voi mai primi niciodată în casa asta.

— Căţea fără inimă, nu vreau să fiu primită înapoi în casa ta. Mi-ai luat copilul. M-ai băgat într-un ospiciu. M-ai făcut să mă simt ruşinată când tot ce-am făcut a fost să mă îndrăgostesc. Apoi, când eram încă vulnerabilă, mi-ai pus în cârcă moartea tatii, într-o încercare de a-mi frânge voinţa. Şi m-ai frânt. Dar gata! Tata nu a murit din cauza păcatelor mele. Dar copilul meu a murit din cauza alor tale. Ai avut grijă să fie omorât. Un bebeluş inocent care nu-ţi făcuse niciun rău. Eşti o femeie oribilă, plină de ură. Am terminat cu tine.

Se desprinse de Finn şi cu spatele drept, cu umerii drepţi, ieşi din încăpere cu graţie şi demnitate. Niciodată nu o iubise mai mult.

El privi în urmă la creatura hidoasă.

— Sper să putreziţi în iad.

— Fiica mea mi se va alătura pentru păcatele ei.

— Nu este un păcat să iubeşti. Şi cu asta, ieşi din încăpere, iuţind pasul când ajunse pe hol până când o ajunse din urmă pe Vivi, îşi petrecu braţul în jurul taliei ei şi o luă protector lângă el. Îmi pare aşa de rău, iubirea mea!

Nu vreau să o mai văd niciodată.

— Nu va mai trebui să o vezi.

— N-am crezut niciodată că va fi aşa de crudă.
— Averea, puterea şi prestigiul nu sunt indicatori ai bunătăţii.
Înclinându-şi capul pentru a-i susţine privirea, se încruntă.
— De unde ai ştiut că sunt aici? În bilet nu am scris unde mă duc.
— Nu am ştiut că eşti aici. Nici nu am văzut biletul tău. Am venit să vorbesc cu servitorii, să văd dacă pot afla ceva de la ei înainte să-i înfrunt pe mama şi pe fratele tău.
— Bietul Neville! Mă tem că dimineaţa asta a fost o revelaţie cam nefericită pentru el. Au reuşit cumva să ascundă totul de el.
Tocmai ajunseseră în foaier când el auzi:
— Lavinia?
Oprindu-se, se întoarseră şi dădură cu ochii de fratele ei care venea dinspre hol.
— Lavinia, nici nu ştiu ce să zic, spuse el oprindu-se în faţa lor.
— Cred că totul a fost spus de contesă.
El se uită la Finn, care încuviinţă scurt din cap.
— Trewlove. Se pare că nu ne întâlnim în cele mai bune circumstanţe. Reveni cu atenţia spre Vivi. Ştiam că în tinereţea ta a existat un băiat. Bănuiesc că el a fost.
— Da. Este o poveste lungă.
— Poate cândva mi-o vei împărtăşi. Între timp, vreau să ştii că nu pot aproba ce a făcut mama. O voi muta degrabă în casa văduvei, pentru că nu pot să o ţin alături de soţia mea, de moştenitorul meu sau orice alţi copii.
— Relaţia ta cu ea este treaba ta, nu a mea.
El încuviinţă din cap, mutându-şi privirea între Finn şi Vivi.
— Trebuie să ştii care este starea zestrei tale.
— Neville, zestrea aia va trece la fiica ta, pentru că eu nu am de gând să mă mărit cu vreun duce…
— Ascultă-mă!
Ea încuviinţă din cap.
— După cum ştii, proprietatea de la Wood’s End a fost

plasată sub un fond pentru a fi folosită ca zestre a primei fiice a contelui de Collinsworth, când se căsătorea. Am petrecut destul de mult timp revizuind termenii fondului şi discutând cu avocatul meu pentru că speram să găsesc o metodă pentru a i-o vinde lui Thornley. Este lipită de proprietatea lui strămoşească şi ştii cu câtă disperare o doreşte.

— Suficient cât să se însoare cu o femeie pe care nu o iubea.

— Cred că într-un final ar fi ajuns să te iubească. Flutură din mână. Dar nu despre asta discutam acum. Ce este important este ca zestrea rămâne în fond aşa cum a fost prevăzut. În ciuda tuturor, şi nu te învinovăţesc deloc dacă ne urăşti pe toţi în acest moment…

Ea întinse mâna şi îi atinse braţul.

— Pe tine nu te urăsc.

— Eu încă sunt supărat pe mine că nu am ştiut. Dacă aş fi fost mai atent…

— Nu ar fi contat.

— Eşti amabilă că spui asta, dar va trece o vreme până voi putea să accept asta. Dar deviez. Dacă te căsătoreşti, fondul se dizolvă şi pământul trece la soţul tău. Moment în care îl puteţi vinde. Ştiu sigur că Thornley ar plăti bine pentru el. S-ar putea să fie suficient să vă ajute să vă construiţi bine orice viaţă doriţi. Mi-aş dori să-ţi pot oferi mai mult, dar am să ajut cum am să pot.

— I-am spus adevărul contesei. Mă pot descurca singură.

— Eu înţeleg că nu mai vrei să o vezi niciodată, dar sper că nu te vei face nevăzută în ce mă priveşte pe mine şi familia mea.

Finn o privi cum îşi îmbrăţişează fratele.

— Mulţumesc, Neville.

Când ea se desprinse din îmbrăţişarea lui, contele se uită la Finn.

— Să ai grijă de ea!

— Va fi plăcerea mea să fac asta.

— Îmi pare rău că nu au fost veşti mai bune.

— La revedere, zise ea încet, şi el îşi dădu seama că nu era încă pregătită pentru toate veştile neplăcute.

Se întoarseră spre uşă.

— Oh, staţi, strigă Collinsworth. Cum aţi ajuns aici?

Vivi se uită la Finn, apoi la conte.

— Cu birja.

— Eu călare, îi zise Finn.

— Staţi să cer să vă fie adusă o trăsură. Măcar atât să pot face.

— Mulţumesc, zise Finn, gândindu-se că fratele ei nu era un tip chiar aşa de rău, în timp ce o însoţea pe Vivi afară din conac.

Robin se ridică de unde stătuse pe trepte şi îşi scutură câteva firimituri de pe haină.

— Bucătăreasa ţi-a dat biscuitul, nu-i aşa? întrebă Vivi, iar Finn simţi din vocea ei o uşoară schimbare a stării de spirit. Îşi dădu seama şi de ce era Robin în bucătării când el vorbea cu servitorii.

— A fost tare bun, domnişoară. Să chem o birjă?

— Nu, contele ne trimite trăsura sa.

Aşteptară în tăcere sub portic, braţul lui Finn ţinând-o protector pe după umeri. Se părea că erau atât de multe de zis şi totuşi niciun singur cuvânt nu era potrivit pentru ce simţeau ei doi. Era convins că suferinţa ei era mai profundă decât a lui. Nouă luni împreună cu copilul, îl simţise crescând în ea, şapte ani de speranţă că era în viaţă, pe când el abia aflase de existenţa lui.

Şi apoi fusese răpită şi speranţa.

Abia în trăsură, cu calul lui legat la spate, urmându-i, cu Robin pe bancheta de vizavi de ei, şi cu Finn lângă ea ţinând-o de umeri cu un braţ, Lavinia se lipi de pieptul lui, strângându-i reverul cu o mână, şi lăsă suferinţa să pună stăpânire pe ea.

— Îmi pare rău, zise ea răguşit.

Nu ştia dacă ea îşi cerea scuze pentru tot ce se întâmplase sau pentru că nu mai avea puterea să ţină sub control suferinţa.

— Şşşt! Nu-i nimic.

Îi mângâie părul moale, ştiind că în interior ea era şi mai moale, chiar dacă se lupta să pară puternică. Dar exista putere în slăbiciune, tandreţe.

— De ce sunteţi aşa de tristă, domnişoară? întrebă Robin.

— Am primit o veste nefericită, îi spuse Finn băiatului, încercând să nu dea importanţă veştii devastatoare, pentru că nu voia să o supere şi mai mult sau să-l îngrijoreze pe băiat.

— Ar fi trebuit să împart jumătate din biscuit cu ea.

Râsetul ei era un sunet strangulat.

— Da, asta ar fi putut să ajute, zise ea.

Dar nu era adevărat. Doar timpul şi distanţa aveau să domolească durerea.

Cu un pufnet, ea se îndreptă de spate. El îşi căută batista în buzunar când Robin scoase o bucată de cârpă şi i-o întinse.

— Mulţumesc, zise ea, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Se uită la Finn.

— Neville i-a dat lui Robin un cec, deci trebuie să mergem cu el la bancă.

— Mergem mâine.

— Sunt bogat, şefu', se lăudă băiatul.

— Cinci sute de lire sunt o grămadă de bani. Nu te apuca să te lauzi. Nu vrei să încerce cineva să te fure.

— Corect. Nu zic o vorbă nimănui.

Cu toate astea, Finn întinse mâna.

— De ce nu mi-l dai mie să ţi-l păstrez?

Văzu cum băiatul cumpăneşte, dar scoate cecul până la urmă din buzunarul hainei, un pic boţit, şi i-l dă. El îi făcu cu ochiul băiatului.

— Vino mâine să mă vezi şi rezolvăm problema!

Încuviinţând din cap, Robin îşi întoarse atenţia la peisajul pe lângă care treceau, şi Finn se întrebă dacă se gândea la toate lucrurile pe care le putea face cu noua lui avere. Sau, poate, pur şi simplu nu se simţea în largul lui să se holbeze la o Vivi tristă.

Îi cerură vizitiului să oprească prima dată la Sirena şi Unicornul, unde îl lăsară pe tânărul Robin. Apoi îşi continuară drumul. Vivi se prăbuşi peste el.

— Încă un pic, o asigură el.

Ea încuviinţă din cap.

— E greu.

— Ştiu, iubire.

*

Ea reuşi cumva să se controleze până când intrară în camerele ei, apoi cedă şi se prăbuşi la podea, fără pic de putere rămasă în ea.

— N-am crezut că-l voi vedea sau că-l voi găsi vreodată, dar mereu am crezut că măcar e în viaţă.

Vivi izbucni în hohote mari de plâns, suferind atât de mult, că nici nu mai ştia cum avea să supravieţuiască.

Îl simţi când o luă în braţe şi o duse în dormitor. O aşeză blând pe pat, iar ea se chirci într-un ghem de suferinţă.

— O urăsc. Urăsc ce a făcut. Cum poate să fie atât de nepăsătoare?

El nu-i răspunse. Nici nu se aştepta să-i răspundă, pentru că nu exista un răspuns care să fie de ajuns. Îi scoase în schimb pantofii, îi frecă picioarele, apoi se mută la tăblia patului şi începu să-i scoată acele din păr. Când şuviţele fură răsfirate pe perna ei, el se întinse pe pat şi o cuprinse în căldura îmbrăţişării lui, ţinând-o strâns în timp ce plângea, în tot acest timp ştiind că şi el suferea.

— Oribilă femeie, izbucni ea. Nu ştiu un cuvânt destul de potrivit ca să descrie urâţenia ei.

— „Căţea” îmi vine în minte.

Rostogolindu-se, se întoarse cu faţa spre el şi privi în ochii lui căprui.

— Ar fi trebuit să o opresc. Ar fi trebuit să lupt mai mult.

— Vivi, erai tânără, aproape un copil şi tu. Tocmai născuseşi. Îi pieptănă cu tandreţe părul cu degetele. Nu-ţi

asuma responsabilitatea pentru ce a făcut ea. Nu este vina ta. Dacă mi-aş fi ţinut mădularul în pantaloni…

— Nu. Ea îşi apăsă degetele pe buzele lui. Nici tu nu-ţi poţi asuma vina. Mă întreb doar dacă va durea mereu aşa.

— Nu ştiu. Niciodată nu am suferit ca acum.

Hohotele începură iarăşi, şi ea plânse după visurile pierdute şi o viaţă netrăită. Plânse după un copil pe care nu-l ţinuse niciodată în braţe, nu-l legănase să adoarmă. Un copil căruia nu-i şoptise niciodată „te iubesc”.

Plânse până când nu mai avu lacrimi, nici putere. Apoi, contrar tuturor aşteptărilor, adormi.

*

Când se trezi, el încă o ţinea în braţe, privindu-i chipul, mângâindu-i părul cu mâna. Camera nu mai era la fel de luminată. Soarele de după-amiază lăsa umbrele să se strecoare pe la colţuri.

— Trebuie să mănânci ceva, zise Finn.

— Nu-mi e foame.

— Încearcă pentru mine, ca să nu-mi fac şi mai multe griji.

Se auzi un ciocănit în uşă, iar ea dădu ochii peste cap.

— Pare că ai trimis deja după cină.

— Nu, aşteaptă aici. Mă duc să văd cine este.

El se ridică în capul oaselor. Ea îşi lipi palma de spatele lui lat.

— Nu, mă duc eu. Ce vor crede oamenii dacă te găsesc aici?

În timp ce ea se dădea jos din pat, aproape râse la gândul că-şi făcea griji pentru reputaţia ei acum. Ce mai conta dacă oricum nu se va mai întoarce niciodată în înalta societate? O terminase cu ea pentru totdeauna.

El nu obiectă, dar o urmă ca şi cum se aştepta ca ea să se prăbuşească din nou pe podea. Gata cu grija despre ce-ar crede personalul dacă l-ar găsi în dormitorul ei.

Deschise uşa şi o găsi pe Meg stând acolo. Ea făcu repede o reverenţă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnişoară, dar este un domn care o caută pe Lady Lavinia. Nu ştiu cine ar putea fi şi nu-l găsesc pe domnul Trewlove să-l întreb, dar e destul de insistent că aici locuieşte. Poate-i nebun.

Finn apăru din spatele ei.

— Trimite-l în biroul nostru!

Meg făcu ochii mari, dar avu bunul simţ să nu comenteze asupra faptului că el era acolo, în vreme ce Lavinia avea părul desfăcut şi era desculţă.

— Da, domnule.

Mai făcu repede o reverenţă şi plecă grăbită pe hol.

Închizând uşa, Lavinia oftă şi se întoarse spre Finn.

— Poate este cineva care a văzut fluturaşii.

El se încruntă.

— Poate, deşi mă gândesc că te-ar fi înşfăcat de cum ieşeai. Oricine ar fi, voi scăpa repede de el.

Neavând chef de vizitatori, ea doar încuviinţă din cap. Îşi puse degetele sub bărbia ei, îi ridică gura şi o sărută uşor.

— Gândeşte-te la ce ai vrea să mănânci cât sunt plecat. Poate o să gătesc chiar eu.

— Va fi comestibil?

— Nu promit.

Nu-i venea să creadă că buzele ei voiau să se arcuiască într-un zâmbet. În timp ce închise uşa în urma lui, îşi puse o mână pe lemn. Poate că el avea dreptate şi se va simţi mai bine după ce va mânca. Poate că amândoi se vor simţi mai bine.

Revenind în dormitor, înşfăcă o perie şi începu să şi-o treacă prin păr. În seara aceea îl va purta desfăcut. Voia să se simtă tânără şi liberă. Voia…

Auzi uşa deschizându-se şi pe Finn strigând:

— Vivi!

Se duse în fugă în camera din faţă şi-l găsi stând lângă un bărbat având în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Zice că a lucrat ca lacheu în reşedinţa familiei tale şi că trebuie să-ţi spună ceva.

Ea se apropie precaută, încercând să-şi amintească.

Ah, da, aşezându-i farfurii în faţă la cină, cărându-i pachetele, făcând focul. Un lacheu. Înalt şi brunet, la fel ca toţi cei care serveau în casa Collinsworth. Nu s-ar fi cuvenit să nu fie perfect.

— James, nu-i aşa?

El îi oferi un zâmbet trist.

— Da, milady.

— Cum te pot ajuta?

— Eu sunt cel căruia mama dumneavoastră i-a dat copilul.

Capitolul 23

Ea se împletici doi paşi în spate de parcă tocmai ar fi primit un pumn, s-ar fi putut prăbuşi pe podea dacă Finn nu ar fi reacţionat imediat, luând-o în braţe şi echilibrând-o. Inima îi bătea atât de tare, încât se temea că lacheul ar fi putut să o audă. Dar ce-i mai păsa ce auzea el sau ce credea despre ea?

— Cel care a primit sarcina să-l ducă unei îngrijitoare de copii? întrebă ea.

El încuviinţă repede din cap şi îşi strânse pălăria în mâini.

— Da, milady.

Îi venea să ţipe la el, să-l facă în toate felurile, dar el era un servitor care doar urmaşe nişte ordine.

— Ştii dacă era băiat sau fată? se auzi ea întrebând prin vacarmul din urechile ei.

— Fată. Cea mai frumoasă pe care o veţi vedea vreodată.

Doar că ea nu o va vedea – vreodată. Şi voia să urle realitatea acestui fapt.

— Îţi aduci aminte unde ai dus-o exact? întrebă Finn.

Pentru o clipă, ei îi fu milă de acea femeie, pentru că era sigură că el avea de gând să o înfrunte. Îngrijitoarea de copii care omorâse un prunc inocent.

— Da, domnule. De asta am venit. Se uită în podea, oftă, ridică privirea spre ei. Vedeţi, sora mea încerca de aproape zece ani să facă un copil, îşi dorea mult unul. Când contesa mi-a pus micuţa în braţe, mi-a dat cinci lire, mi-a zis unde trebuia să livrez copilul şi ce să zic… Eu m-am gândit la sora mea şi la toate dăţile când am văzut-o plângând… şi mi-am zis: „Unde-i răul? Cine va şti vreodată?”

Ea simţi cum braţele lui Finn o strâng mai puternic.

— Vrei să zici că i-ai dat copilul surorii tale? întrebă ea, încercând să nu se lase copleşită de bucurie până când nu înţelegea complet implicaţiile confesiunii lui.

El încuviinţă din cap.

— Da. El îşi mută privirea la Finn, apoi înapoi la ea. Am tăcut în bucătărie pentru că mi-am zis că nu iese nimic bun dacă vorbesc şi că, dacă află contesa ce-am făcut, o să-mi pierd slujba. Apoi v-am văzut aşteptând pe trepte – am văzut femei la priveghiuri care nu arătau atât de triste ca dumneavoastră, milady.

Ea inspiră tremurând când speranţa se aprinse.

— Este în viaţă.

— Da. Înainte să vin aici, m-am dus în Watford să-mi vizitez sora, să discut cu ea. Să-i spun că probabil veţi veni când veţi afla adevărul.

Fiica unui conte nu-şi arăta slăbiciunea, sau lacrimile, sau orice altă emoţie în faţa personalului niciodată. Dar un hohot îngrozitor de zgomotos şi urât îi scăpă, şi ea îşi îngropă faţa la pieptul lui Finn.

— Vă pot duce la ea, zise James. Mă gândeam că mâine. Să-i dăm surorii mele şi soţului ei noaptea asta, pentru a se obişnui cu ideea că veniţi după fiica ei.

Fiica ei. Cuvintele o tulburară pe Lavinia. Femeia o legănase timp de şapte ani, îi cântase, o ţinuse în braţe, o iubise. Posibil. Probabil. Cu siguranţă. Încuviinţă din cap, pentru că nu putea vorbi, din cauza tuturor emoţiilor imaginabile care se dezlănţuiseră în ea.

— Ne poţi lăsa un moment singuri? întrebă Finn.

— Da, domnule. Voi aştepta pe hol.

— Du-te jos! Cere cuiva să-ţi aducă un whisky din partea casei.

Ea îl văzu cu coada ochiului cum încuviinţează din cap, face un pas în spate spre uşă, se opreşte, răsuceşte pălăria în mâini.

— Îmi pare rău, milady, că nu v-am zis nimic cu mult timp în urmă, când încă locuiaţi în casă. Dar eu chiar am crezut că nu o vreţi. Că era născută în afara căsătoriei şi toate celelalte.

— Nu dau vina pe tine, James, zise ea.

Încuviinţând din nou din cap, el ieşi din cameră, iar ea se prăbuşi pe canapea. Îngenunchind în faţa ei, Finn îi luă mâinile.

— Este în viaţă, Finn. O vom recupera. Va fi a noastră.

— Nu ne cunoaşte, Vivi.

— Acum nu, normal, dar mâine da, mâine ne va cunoaşte.

— A fost cu oamenii ăia şapte ani.

— Dar este a mea. A noastră. Nu ar fi trebuit niciodată să fie luată de lângă mine.

— Nu te mai gândi la asta, Vivi. Este fiica lor. Lor le spune mama şi tata. Ei o iubesc, şi ea îi iubeşte.

— Nu o iubesc la fel de mult cum o voi iubi eu! Şi nu-i iubeşte la fel de mult cum mă va iubi pe mine, pe noi.

El îi strânse mâinile.

— Nu putem recâştiga ce am pierdut.

— Nu înţelegi, Finn, Nu poţi înţelege pentru că nu ai fost acolo. Dându-l la o parte, ea se ridică şi începu să se plimbe. Nu ai purtat-o nouă luni în pântec. Nu ai simţit o mişcându-se în tine. Nu i-ai vorbit ei, pentru că nu exista nimeni altcineva cu care să vorbeşti. Nu i-ai împărtăşit speranţele şi visurile tale.

Amintirile veneau peste ea ca o cascadă umflată după ploi grele.

— Eram pregătită să o ţin cu mine, asta plănuiam să fac. Eram dispusă să accept că voi fi ostracizată, bârfită. Ştiam că niciun bărbat nu m-ar fi luat cu un copil nelegitim agăţat de fustele mele, dar nu-mi păsa. Ea se întoarse spre

el, respirând greu, cu pumnii strânşi, în vreme ce el stătea acolo, uitându-se la ea de parcă nu o cunoştea. Nu poţi simţi iubirea pe care o simt eu pentru ea. Nu o poţi dori cum o doresc eu. Pentru tine nu înseamnă ce înseamnă pentru mine. Am avut şapte ani în care m-am gândit mereu la ea, m-am întrebat…

— Şi ei au avut şapte ani să o iubească, repetă el.

Îi venea să-l lovească cu pumnii în piept, voia ca el să ştie cât îl dispreţuia în acel moment. Clătină aprig din cap.

— Tu pur şi simplu nu înţelegi.

— Aici greşeşti, Vivi. Eu am fost cândva exact ca fetiţa aceasta.

*

Dacă săgeţile cu care îl săgetase ar fi fost reale, el ar fi fost mort. Dar ultimele lui cuvinte părură să o mai potolească.

— Mă îndoiesc că i-au spus că nu este a lor, zise el.

— Îi vom explica cu blândeţe şi bunătate.

— Indiferent de ce cuvinte vei folosi, nu vor fi nici blânde, nici bune. Noi aveam opt ani, Gillie şapte, când am aflat că Ettie Trewlove nu ne născuse, că-i fuseserăm aduşi la uşă de către cineva care nu ne voia.

Ea făcu un pas în faţă, întinzând mâna şi implorând.

— Dar eu o vreau. Asta-i diferenţa, nu vezi? Mereu am vrut-o.

— Poate mama mea m-a vrut. Nu ştiu. Tatăl meu a fost cel care m-a lăsat. Dar ce vreau să spun este că timp de opt ani Ettie Trewlove a fost mama mea. Am iubit-o ca pe mama mea. Când am aflat că nu ea în a născut, primul meu gând nu a fost că voiam să fiu cu femeia care m-a născut. Primul meu gând a fost că nu conta. Ettie Trewlove era tot mama mea. Nu aş fi putut să o iubesc mai mult dacă ea m-ar fi adus pe lumea asta. Şi stau aici, încercând să-mi imaginez cum m-aş fi simţit dacă cineva ar fi bătut la uşă şi m-ar fi luat de lângă ea.

— Nu ai de unde să ştii, Finn. Poţi presupune, specula

sau îţi poţi imagina, dar nu poţi şti.

— Dar pot să ştiu, Vivi, pentru că am fost luat de lângă ea. Aveam douăzeci şi trei de ani, suficient de mare să înţeleg că eram luat şi de ce eram luat, dar tot nu mi-a uşurat suferinţa. Nu a făcut să-mi fie mai puţin dor. Eram un tânăr, capabil să trec peste pierdere, să înţeleg, dar tot dificil a fost şi trist, şi devastator. Nu eram un copil care trebuia să înveţe cum să înfrunte greutăţile vieţii. Robin nu poate fi mai mare decât ea şi tot crede în zâne.

— Şi tot vrea ca mama lui să vină să-l ia.

— Fiica noastră nu ştie că mama ei nu este acolo.

Femeia asta frumoasă, curajoasă se uita la el de parcă i-ar fi scos ochii.

— Bine. Pe subiectul ăsta nu suntem de acord. Mâine îmi voi lua fiica. O voi duce la Surorile Milei şi vom locui acolo până când voi putea aranja o altă locuinţă. Acest parteneriat dintre noi s-a terminat. Mă voi întâlni cu Beckwith şi voi avea grijă să fie reziliate contractele.

— Nu asta vreau.

— Nu obţinem mereu ceea ce vrem. Acum, scuză-mă, trebuie să-i spun lui James când să vină mâine ca să putem pleca.

Cu picioarele goale şi părul încâlcit, ieşi, iar el o lăsă să plece pentru că iubirea lui nu putea concura cu un vis de care el se temea că ea în curând avea să descopere că e irealizabil.

*

Finn stătea la o masă din spate, într-un colţ umbrit din cârciuma lui Gillie, bându-şi berea. Nu avusese chef să rămână la club, să rişte să dea peste Vivi. Era prost dispus, mai prost dispus decât fusese vreodată. Dezamăgirea lui era mai mare.

Crezuse că ea se schimbase, dar în noaptea asta se purtase ca fiica răsfăţată a unui conte care întotdeauna obţine ce vrea – indiferent pe cine răneşte pentru asta. Descoperi că se bucura că nu se căsătoriseră în urmă cu

atâţia ani, pentru că nu era sigur că ar fi reuşit să fie fericiţi mult timp.

Aiden avea dreptate. Era o nebunie să o iubească, dar chiar ştiind asta, părea incapabil să şi-o scoată complet din inimă.

— Arăţi de parcă ţi s-au scufundat corăbiile.

Ridicând ochii, nu găsi forţa să schiţeze un zâmbet pentru fratele lui, Beast. Era cel mai înalt şi mai solid dintre ei, genul de bărbat pe care îl vrei de partea ta într-o încăierare. Nu că în noaptea asta s-ar fi bătut. Sau poate da. Câţiva pumni l-ar putea ajuta să se simtă mai bine.

— Nu am corăbii.

Beast făcu semn din cap spre scaunul de vizavi de al lui Finn. Spre deosebire de Aiden, el nu presupunea că i se dorea compania. Finn se gândi să clatine din cap, ştiind că fratele lui nu s-ar fi supărat. Dar flutură mâna, cu palma în sus, invitându-l la masă.

Beast se aşeză pe scaun.

— Vrei să vorbim despre asta?

Finn clătină din cap, apoi se auzi vorbind.

— Tocmai am aflat astăzi că am o fiică.

— Doamne! Eşti tată, zise Beast lent de parcă cuvintele nu aveau sens. Mama ştie?

— Tu afli primul. Ţine-o pentru tine momentan.

— Nu eu sunt cel care vorbeşte. Apoi rânji. Sunt unchi. Ca să vezi! N-am crezut niciodată că tu vei fi primul. Nu erai genul să umbli prin flori.

El oftă.

— Nu-mi scapă ironia.

— Cine-i mama?

— Vivi.

Beast încuviinţă ca şi cum totul avea noimă, apoi clătină din cap ca şi cum nu avea.

— Aiden mi-a zis că a revenit în viaţa ta. Dar că e recent. Mări ochii. Vrei să-mi spui că cea mică este dinainte?

Finn luă o înghiţitură mare din berea sa, golind halba. Nu obiectă când Beast făcu semn să le mai aducă două.

— Da. Are şapte ani, este crescută de o familie în Watford. O voi cunoaşte mâine.

Va merge cu Vivi, pentru că voia să cunoască fetiţa.

— Asta trebuie să fie dificil.

Punându-şi coatele pe masă, se aplecă spre fratele lui.

— Am toate sentimentele astea, Beast, şi nu ştiu ce să fac cu ele. Cum ai zis tu, sunt tată. Am o fetiţă. Nici măcar nu am cunoscut-o, dar inima mi-a crescut cât să-mi umple tot pieptul. Aşa de mult o iubesc deja. Şi sunt îngrozit. Nu ştiu cum să mă asigur că fac ce-i bine pentru ea. Cum să fiu tatăl de care ea are nevoie. Dumnezeu ştie că niciunul dintre noi nu a avut un bun exemplu.

— Eşti un om bun, Finn. Vei şti ce să faci.

— Dar tocmai asta este. Nu ştiu. Vivi vrea să o ia. Ne-am certat pe tema asta. Este convinsă că este cel mai bine pentru fată. Nici măcar nu ştim cum o cheamă, şi ea vrea să o ia.

— Nu crezi că ar trebui?

— Oamenii ăştia o iubesc de şapte ani, Beast. Doar pe ei îi cunoaşte. Tu cum te-ai fi simţit dacă cineva te-ar fi luat de la mama când aveai şapte ani?

— Aş fi fugit înapoi la ea.

El încuviinţă lent din cap, recunoscând că şi el ar fi făcut la fel.

— Vivi nu vrea să mă asculte. Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine, de fapt. Începusem să cred că exista o şansă pentru noi, dar, de fiecare dată când fac asta, ceva o răpeşte de lângă mine.

— Te-ai îndrăgostit iar de ea, nu-i aşa?

— Nu mi-a trecut niciodată, dar ce simţeam acum era mai puternic, mai statornic. Nu pot să explic. Profunzimea ar fi trebuit să mă sperie, în schimb, mi-a adus pace. Nu pare să aibă sens. Ştiu. Prea multă bere.

— Cândva ai iubit-o cum iubeşte un băiat – când găseai bucurie în momentele efemere, când alergai după altceva, când alergatul era mai amuzant şi prinsul dezamăgitor. Acum o iubeşti ca un bărbat – când bucuria se

găseşte în îmbrăţişare, în stabilitate, în faptul că nu mai alergi după fericire pentru că, în sfârşit, ai pus mâna pe cea mai bună dintre toate şi ştii că nu va fi niciodată mai bine.

Beast ştiuse mereu să citească oamenii, ce simţeau, adevărul din spatele minciunilor lor. Deşi de obicei nu-şi exprima gândurile în aşa de multe cuvinte.

— Da, păi, aparent eu nu pusesem mâna pe ce crezusem, de aia stau aici şi mă îmbăt, gândindu-mă să fac ceva realmente stupid.

Beast se încruntă.

— Cât de stupid? Ce vrei exact să faci?

— Să-l vizitez pe idiotul care i-a tras-o mamei.

*

— Tu care eşti? întrebă contele de Elverton, tolănit într-un scaun tapiţat cu catifea mov din biroul lui, ţinând un pahar înclinat în aer, mai atent la felul cum lumina de la flăcările ce dansau în şemineu era reflectată în lichidul chihlimbariu decât la Finn, care stătea în faţa lui.

Nu se deranja să-i ofere ceva de băut bastardului său, nu că Finn ar fi acceptat dacă ar fi făcut-o. Nu era aici ca să socializeze. Era aici pentru răspunsuri.

Da, uitându-se în jur, se întrebă dacă nu cumva veşmintele elegante ale lordului nu fuseseră cumpărate cu banii lui Aiden, la fel şi inelele groase din aur care îi împodobeau trei dintre degetele de la mâna stângă, deschizătorul de scrisori din aur de pe biroul lui, statuetele din aur masiv, prostituata care fusese la braţul lui când intrase în casă. Finn se afla în foaier, stând în umbre, aşteptându-l să se întoarcă.

— Eu sunt Finn Trewlove, bastardul tău, şi vreau să vorbim, anunţă el când ieşi în lumină, făcând-o pe uşuratică să ţipe şi pe bărbatul răspunzător de existenţa sa doar să se încrunte.

Contele o instruise pe fată să-l aştepte în dormitorul lui şi să nu o deranjeze pe contesă în drumul ei. Cuvintele lui îl îngreţoşaseră pe Finn. Dacă era atât de lipsit de

respect faţă de soţia sa – să-şi aducă porumbiţa aici cât de rău îşi trata amantele? Suficient de rău să le ia copiii de lângă ele.

— Al doilea băiat pe care l-ai lăsat la uşa lui Ettie Trewlove, zise Finn.

Bărbatul mai în vârstă clătină din cap.

— Nu-mi amintesc.

Aproape se recomandă ca fiind fratele lui Aiden, dar toţi copiii din flori ai contelui ar fi fost.

— Cel care urma să fie deportat în Australia. Ai făcut o înţelegere cu Aiden Trewlove. În schimbul influenţei tale ca să rămân aici, urma să primeşti o parte din profiturile lui de la clubul Cerberus.

— Ah, da. În sfârşit îşi mută privirea de la whisky şi se uită la Finn. Din câte îmi amintesc ai intrat în nişte necazuri cu fiica unui conte. El nu a fost la fel de mulţumit de intervenţia mea. Din fericire pentru tine, era cineva care nu-mi era prea simpatic, aşa că mi-a făcut plăcere să-i demonstrez că puterea mea era mai mare decât a lui. Iar ai intrat în belele? Va costa mai mult. Întreaga idee de a scăpa de bastarzii mei era să evit deranjul de-a avea de-a face cu ei.

Nu-l cunoscuse pe bărbat înainte şi nici nu vorbise cu el, dar începea să-l deteste mai mult decât până atunci. Faptul că Aiden se umilise în faţa acestui vierme ca să-i ceară o favoare pentru Finn îi întorcea stomacul pe dos.

— Cine este mama mea?

Elverton râse, un sunet urât, hidos, genul pe care Finn îl auzise cândva de la băieţii care smulgeau aripi muştelor.

— De unde dracu' să ştiu eu? Băiete, ai idee câţi bastarzi au venit pe lumea asta pentru că mădularul meu impresionant a intrat într-o femeie?

Finn fu cuprins de o furie rapidă şi puternică şi se abţinu cu greu să nu atace creatura care stătea îngâmfată acolo.

— Am un sertar plin cu anunţuri de la îngrijitoarele de copii care îşi fac publicitate serviciile lor. Când vreo târfă vine la mine plângând, bolborosind că e gravidă cu copilul

meu, îi dau un anunţ şi o pungă de monede şi îi zic să se descurce singură.

Îi era greaţă să ştie că acest bărbat îl zămislise, că era aşa de crud cu femeile promiscue care dăduseră de necaz. Clătină însă din cap.

— Nu. Tu m-ai lăsat la uşa lui Ettie Trewlove.

Ridicând din umeri, luă o înghiţitură de whisky, îşi linse buzele. Finn nu vedea nicio asemănare cu acest broscoi.

— Atunci poate a murit, deci a trebuit să mă ocup eu. Sau poate mi-a păsat un pic de ea şi am vrut să o scutesc de umilinţă. Au fost câţiva de care m-am ocupat, mai ales dacă credeam că femeia nu va scăpa de copil.

— Deci este posibil ca tu să mă fi dus la ea.

— Era singura cale să mă asigur că nu voi fi deranjat de odraslă.

Finn abia dacă îşi dădu seama când se năpusti prin spaţiul care îl separa de infama insectă. Paharul de whisky zbură. Apăsându-şi genunchiul pe pieptul bărbatului, fluierul piciorului peste stomac şi ţintuindu-l în loc, îşi puse ambele mâini în jurul gâtului lui până când Elverton gâfâi după aer şi ochii îi ieşiră din orbite. Aveau aceeaşi înălţime, dar contele trăia o viaţă plină de huzur. Nu avea muşchii sau forţa lui Finn.

— Uită-te bine la mine, porcule! Nu vezi nicio femeie din trecutul tău în trăsăturile mele?

Dezgustătorul porc clătină agitat din cap, şi Finn acceptă că nu va afla niciodată ceva despre mama lui. Ce conta? Ettie Trewlove era mama lui. Poate că doar încerca să înţeleagă ce ar fi putut să simtă fiica lui când va afla cine sunt adevăraţii ei părinţi.

Îl scutură pe conte şi privi cum faţa i se colorează într-o nuanţă de mov.

— Ascultă bine! Ai terminat cu luatul de bani de la Aiden. Dacă aud altceva, o să-ţi iau inelele alea de pe degete după ce-ţi voi separa chestiile alea durdulii de mână.

Se auzi un bolborosit din partea individului care îl

zămislise când se chinuia să zică ceva. Finn slăbi strânsoarea şi îşi aplecă urechea către conte.

— Poftim?

— Voi avea grijă să... fii spânzurat.

Finn rânji ca un lup.

— Crezi că influenţa sau puterea ta sunt mai mari decât ale ducilor de Hedley, sau Thornley, sau decât a lui Mick Trewlove, sau a întregului clan Trewlove? Dacă îi înfrunţi pe toţi, te vei trezi ca o insectă împotriva unor lei.

Trăgând puternic de bărbat, Finn îi dădu drumul, se ridică şi făcu un pas în spate.

— Bastarzii tăi nu mai sunt tineri de pe străzi fără mijloace. Stăm pe propriile picioare, iar când familia este lângă noi suntem de neoprit.

Făcând stânga împrejur, Finn porni să plece din cameră, dar se opri şi privi înapoi.

— Ce mână preferi?

*

Finn îşi opri calul în faţa unei case cam dărăpănate şi îl legă de un stâlp, ştiind că nimeni din zona asta săracă a Londrei nu ar îndrăzni să fure de la un Trewlove.

Merse până la uşă, nu se deranjă să ciocăne, ci intră pur şi simplu în casa care fusese dărâmată şi reconstruită pentru femeia care locuia acolo.

— Finn, iubire, zise Ettie Trewlove, ridicându-se din scaunul comod din faţa focului şi apropiindu-se de el.

El îşi plecă puţin capul ca ei să-i fie mai uşor să-l sărute pe obraz, aşa cum făcea de fiecare dată. După ce vizitase reşedinţa celui care îl zămislise, avea nevoie de alinare, de o vizită *acasă.*

— Mamă.

Vocea lui era hârâită şi răguşită, o cuprinse în îmbrăţişarea lui, strângând-o puternic, bucurându-se de confortul pe care îl simţea în braţele ei ce-l învăluiau în iubire.

O ţinu bine câteva momente înainte de a se retrage.

Ea îl bătu afectuos pe obraz.

— Aş pune ceainicul, dar arăţi de parcă ai avea nevoie de ceva mai tare. Gillie mi-a adus nişte coniac bun. Torn pentru amândoi.

Stând acolo, o urmări cum se duce iute la un bufet şi toarnă mai mult de o picătură în două pahare, trezind la viaţă amintirile calde ale momentelor în care ea făcuse asta pentru el, fără să aştepte ceva la schimb.

Luă paharul pe care i-l oferi şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Femeia ridică paharul.

— Noroc!

Băură amândoi, studiind apoi lichidul chihlimbariu, aşteptând.

— Ce te necăjeşte? întrebă ea într-un final.

Aplecându-se în faţă, îşi înfipse coatele în coapse, ţinând paharul între mâini.

— Dacă femeia care m-a născut ar fi venit după mine când aveam şapte ani şi m-ar fi luat de lângă tine, cum te-ai fi simţit?

— Mi-ar fi frânt inima, iubire. Aşa cum s-a întâmplat când aveai douăzeci şi trei de ani şi ai fost luat de lângă mine.

— Dar aveai alţi copii.

Copii pe care sora lacheului nu-i avea.

— Dragă Finn! Niciun copil nu înlocuieşte alt copil. Vezi tu, cu toţii sunteţi diferiţi. De la bun început fiecare a fost unic. Mick era încăpăţânat, hotărât ca lucrurile să se facă aşa cum vrea el, fie că era vorba despre cum îl ţineam în braţe sau de cum îl hrăneam – îmi dădea de înţeles dacă nu-i plăcea. Şi Aiden, în el mereu a fost ceva drăcos. Dar tu, prima dată când te-am ţinut în braţe, te-ai lipit de mine şi am ştiut că ai o inimă tandră, o fire protectoare. Aşa că, dacă mi te-ar fi luat, chiar şi când erai un ţânc, mi-ar fi frânt inima.

— Ai fi luptat să mă păstrezi?

— Asta-i o întrebare, nu-i aşa? Am născut şi eu copii şi pe trei mi i-au răpit bolile – ei bine, cunosc şi partea asta a lucrurilor, nu? Aş înţelege nevoia unei mame de a veni să-şi

ia copilul. Atât timp cât te-ar fi iubit cum trebuie, nu ştiu dacă aş fi avut dreptul să nu o las să te ia.

— Am o fiică, mamă.

— Ah, băiatul meu minunat!

Abia avu timp să se ridice, că braţele ei erau în jurul lui, strângându-l la piept, în timp ce lui lacrimile îi ardeau ochii.

— S-a născut cât am fost la închisoare. Nu am ştiut, mamă. Nu am ştiut că i-am făcut un copil lui Vivi. Credeam că ştiu preţul pe care îl aveam de plătit pentru că am iubit-o şi acum aflu că a fost mult mai mare.

Mama lui îl lăsă să se aşeze înapoi în scaun, îşi trase taburetul mai aproape şi îi luă mâna în palma ei fragilă. Dar el simţi puterea şi iubirea în atingerea ei. Trase aer în piept.

— Vivi a revenit în viaţa mea. Fata noastră trăieşte cu o altă familie. Vivi vrea să o ia înapoi de la ei. Încerc să înţeleg ce simte, pentru că mi se pare o cruzime să vrei să o iei din mediul pe care îl cunoaşte. Mă tem că va întina iubirea mea pentru ea.

Ea îl mângâie pe braţ.

— Nu ştiu răspunsul corect, dragul meu. Uneori nu există unul. Dar să ştii un lucru. Dacă mi-ai fi fost luat, nu aş fi încetat niciodată să te iubesc, nu aş fi încetat niciodată să mă întreb ce faci, nu aş fi încetat niciodată să-mi fac griji pentru tine.

Capitolul 24

Lavinia nu reuşise să doarmă, prea multe emoţii care se jucaseră cu ea pe durata nopţii ţinând-o trează. Entuziasmul de a putea în sfârşit să-şi ţină fiica în braţe era dincolo de limita suportabilităţii. Petrecuse ore întregi gândindu-se la toate rochiile pe care le-ar fi cusut pentru ea, la bonetele pe care le-ar fi purtat, la jucăriile cu care s-ar fi jucat, la cărţile pe care i le-ar fi citit în timp ce o legăna în poală. Apoi, ca un caleidoscop îndreptat spre soare, sticla

se întoarse şi o altă imagine îi veni în minte: tristeţea şi dezamăgirea aşternându-se pe chipul prea iubit al lui Finn la fel cum umbrele acoperă pământul când se lasă noaptea.

Îmbrăcată în gri, ieşi din camerele ei, încercând să nu se agite că s-ar putea întâlni cu Finn. Se izolase în camerele ei după ce se certaseră. Nu-şi împachetase cealaltă fustă şi rochie pentru că le va lăsa aici, fără să ia nimic cu ea, cu excepţia hainelor de pe ea, hotărâtă încă o dată să o ia de la capăt – doar că de data asta având-o pe fiica ei alături.

Ar fi coborât pur şi simplu scările, dar îl văzu pe Robin stând cu picioarele încrucişate sub el pe podeaua din faţa uşii biroului. Trebuia să-l ducă la bancă şi apoi mai erau comisioanele pe care le avea de făcut pentru ei, să livreze invitaţiile, la care ea nu voia să se gândească acum. Nu va fi aici când doamnele vor sosi, nu va vedea succesul clubului. Poate va citi despre el.

— Bună, Robin, zise ea îndreptându-se spre birou.

Chipul lui se lumină şi sări vioi în picioare.

— Bună dimineaţă, domnişoară Kent.

Ciufulindu-i părul, trecu pe lângă el şi intră în birou, surprinsă că Finn nu era încă acolo.

— Va trebui să căutăm prin biroul domnului Trewlove să vedem dacă găsim cecul tău acolo.

— Nu de asta sunt aici.

Întorcându-se observă că în haina lui se mişca ceva. El bagă mâna înăuntru şi scoase un pisoiaş.

— Eraţi aşa de tristă ieri, m-am gândit că asta vă va ajuta. Întinse ghemul de blană albă spre ea. Este aşa de mic, că nu cred că va fi bun la prins şoareci, dar cred că va fi bun să se cuibărească lângă dumneavoastră. Am dormit cu el azi-noapte, ca să-l testez, şi s-a cuibărit chiar bine.

— Oh. Lacrimile îi usturau ochii văzând preocuparea lui. Luă cadoul, zâmbind când pisoiul mieună. De unde-l ai?

— Una dintre pisicile de care am grijă ca să ţină şoarecii departe a făcut o grămadă de pisoi. A mieunat tare când am luat pisoiul, dar Gillie zice că o să uite că l-am luat după o vreme, pentru că animalele nu-şi ţin puii cu ele.

— Da, bănuiesc că aşa este. Spre deosebire de

oameni, spre deosebire de ea care nu putuse uita niciodată copilul pe care îl adusese pe lume. Cred că s-ar putea să te înşeli despre capacitatea lui de a prinde şoareci. Are nevoie să crească un pic.

— Vă place, atunci?

— Da, chiar foarte mult.

Băiatul oftă uşurat, bălăngănindu-se pe călcâie, încântat că-i făcuse o plăcere. Avea să-i fie dor de el când va pleca de aici, deşi poate că, după ce se aranja, putea să găsească nişte comisioane pentru el.

— Ce avem aici? întrebă Finn, stând în uşă şi arătând groaznic.

— Nu te simţi bine? întrebă ea.

— Mă doare capul. M-am îmbătat azi-noapte, am făcut o tâmpenie, ceea ce m-a făcut să mă îmbăt şi mai tare. Un pisoi?

Ea arătă spre băiat.

— Robin a crezut că am nevoie să fiu înveselită. Trebuie să-l ducem la banca şi apoi – flutură mâna spre teancul de invitaţii de pe biroul ei – avem comisioane pentru el.

— Vom rezolva mâine comisioanele. Ce avem stabilit pentru astăzi? Ştia că se referea la faptul că mergea după fiica lor.

— Ieri seară i-am trimis un bilet lui Neville prin James, ca să-l rog pe fratele meu să-mi împrumute o trăsură astăzi. Va sosi la ora unsprezece.

— Bine. Voi merge cu tânărul Robin la bancă, apoi îl duc până la Gillie ca să ajungă în siguranţă. Să nu pleci până nu mă întorc.

Cuvintele lui o surprinseră.

— Mergi cu mine?

— Dacă nu ai nimic împotrivă.

Ea clătină din cap.

— Ai la fel de multe drepturi să fii cu ea cum am şi eu.

— Bine atunci. Haide, Robin, să mergem să te facem un băiat bogat!

— Voi găsi o cutie pentru pisoi cât sunteţi plecaţi, zise

ea, simţind nevoia să spună ceva, să transmită că era bucuroasă că el venea cu ea fără să-i zică de fapt cât de uşurată era.

El încuviinţă scurt din cap şi-l îmboldi pe Robin spre uşă. Când dispăru din vedere, inima ei tresăltă un pic. Cum se face că recuperând ceva după care tânjea de şapte ani simţea că pierde mult mai mult?

*

Pe drumul spre Watford în trăsura fratelui ei nu se rosti niciun cuvânt, ceea ce nu făcu decât să-i încordeze nervii. Finn şi James stăteau în faţa ei, amândoi arătând de parcă mergeau la o înmormântare. Ar trebui să fie o zi minunată, o călătorie spre fericire, cu toate astea, începea să-şi facă griji. Voia să-i pună sute de întrebări lui James.

Cum se numea fiica ei? Cum arăta? Ce-i plăcea să facă? Ce o făcea să râdă? Îşi mânca legumele?

Aproape că luase pisoiul cu ea, pentru a-i oferi alinare, pentru a-i aminti că în vreme ce Finn o tolera, Robin încă o plăcea foarte mult. Regreta puţin că nu-i însoţise la bancă. Şi-l imagină purtându-se chiar ca un tânăr domn, deschizându-şi contul. Pentru că Robin era atât de tânăr, urma să fie în grija lui Finn, dar ştia că era în siguranţă cu el şi că îi va arăta băiatului cum să-şi folosească fondurile.

Trăsura se opri în faţa unei căsuţe pitoreşti aflate la marginea oraşului.

— Cu ce se ocupă cumnatul tău, James? întrebă Lavinia.

— Este tâmplar. Câştigă bine. Lui Fanny nu i-a lipsit nimic.

— Fanny?

— Sora mea.

— Desigur.

Nu se gândise să întrebe numele vreunuia dintre ei, poate pentru că ezita să-i facă reali.

James coborî, apoi o ajută şi pe ea. Finn îi urmă.

Ea îşi împreună mâinile în faţă, când James deschise poarta din gărduleţul alb, dintr-odată nu mai era sigură că voia să fie aici.

Finn îşi puse mâna pe spatele ei.

— Sunt aici.

Ea ridică ochii spre el, susţinându-i privirea ochilor căprui, recunoscătoare că venise.

— Nu mă aşteptam să fiu aşa nervoasă.

— Te va adora.

Pai el o mai adora? Ştia că făcea ceea ce el nu dorea, dar nu se îndoia că, atunci când îşi va vedea fiica, o va cunoaşte, va înţelege înţelepciunea planurilor ei.

Înghiontind-o uşor, el o conduse pe poartă şi în sus pe alee. O femeie ni<i înaltă, nici scundă ieşi pe verandă, frângându-şi mâinile. Părul ei negru era strâns într-un coc la spate. Rochia bleumarin nu părea uzată. Ochii căprui îi erau trişti, dar zâmbetul îi era cald. Făcu repede o reverenţă.

— Rine aţi venit, milady!

— Domnişoara Kent este suficient.

— Aceasta este sora mea, Fanny Baker, zise James, făcând prezentările. Fanny, acest domn este domnul Trewlove.

Ea îl salută pe Finn.

— Domnule Trewlove.

— Sunteţi amabilă că ne primiţi, doamnă Baker.

Femeia doar încuviinţă din cap.

— Intraţi, vă rog! Angela se joacă în spate cu ta… cu domnul Baker.

Camera din faţă era la fel de caldă şi de primitoare precum femeia, cu un foc arzând în vatră şi cu mobilă care părea confortabilă. Lavinia nu voia să şi-o închipuie pe femeie ţinându-i fiica în poală, cu o pătură înfăşurată în jurul ei, în timp ce-i citea sau îi cânta într-o seară rece.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? întrebă doamna Baker.

— Nu, mulţumesc.

Stomacul ei era aşa de agitat, încât se temea că nu va putea reţine nici cea mai simplă dintre băuturi.

— Normal că nu, zise femeia, părând să pară jenată

că întrebase. Doriţi să o cunoaşteţi.

— Eu voi aştepta aici, zise James, lăsându-se pe un scaun, aplecându-se în faţă, cu antebraţele pe coapse, cu mâinile încleştate şi capul plecat. Un bărbat nu prea încântat de rolul lui în toată această chestiune.

Fanny Baker îi conduse printr-o încăpere cu o masă la care ar fi avut loc şase oameni şi printr-o bucătărie care mirosea a mirodenii parfumate. Trecură pe o uşă şi ajunseră într-o grădină în care panseluţele încă înfloreau în ciuda vremii mai reci.

Şi acolo, la capătul îndepărtat, lângă un bărbat care stătea lângă o masă, era o fetiţă. Buclele ei blonde se agitau în vânt. Căutând orbeşte. Lavinia găsi mâna lui Finn şi i-o strânse. Bucuria şi iubirea care o traversară aproape o făcură să cadă în genunchi.

Fetiţa se întoarse, ochii i se luminară şi începu să alerge spre ei, ţinând ceva în mână.

— Mamă! Mamă!

Lavinia aproape că se lăsă pe vine şi întinse braţele larg, dar văzu cu coada ochiului că Fanny Baker făcea acelaşi lucru şi îşi dădu seama că fata nu fugea spre ea, nu pe ea o striga. Dar în curând o va face. În curând vor avea momente ca acesta.

Fata era mai înaltă decât se aşteptase ea, mai slabă, dar, când se aruncă în braţele femeii care o întâmpina, aproape o făcu să cadă.

— Uite, mamă! Tata m-a învăţat să folosesc ciocanul. Îi arătă mamei ei o bucată de lemn cu un cui mic bătut. Nu mi-am lovit degetul când l-am folosit. M-a învăţat un cuvânt nou. „A mânui”. Asta faci cu un ciocan.

Zâmbetul ei era strălucitor, cu o gaură în faţă unde ar fi trebuit să fie un dinte. Chipul îi era atât de plin de veselie, încât Lavinia simţi o durere plăcută în piept

— Foarte bine, zise Fanny Baker. Dar avem musafiri. Aceştia sunt domnişoara Kent şi domnul Trewlove.

Fata ridică privirea la ei. Avea nişte ochi verzi imenşi.

— Bună.

Dându-i drumul lui Finn, Lavinia îngenunche.

— Şi tu eşti Angela. Ce nume frumos!

— Mi-au pus numele pentru îngerii care m-au adus.

Dându-şi seama că doamna Baker dă înapoi, Lavinia întinse mâna şi atinse cu degetele părul fetei.

— Îmi plac buclele tale.

— Mama mi le-a aranjat în mod special în dimineaţa asta. Se strâmbă. Dar îmi place mai mult părul împletit.

Câte alte lucruri prefera – preferinţe pe care Lavinia le va afla în timp.

Finn îngenunche lângă ea, punându-şi antebraţul pe coapsa ridicată, cu mâinile împreunate, iar ea se întrebă dacă el făcuse asta ca să nu se întindă după copilă s-o îmbrăţişeze.

— Ai făcut o treabă foarte bună cu cuiul.

— Exersez. Ochii ei sclipeau. Vom construi o căsuţă în copac.

Arătă spre un stejar imens aflat în spatele grădinii. Lavinia se întrebă când fuseseră făcute planurile, câte alte planuri vor întrerupe acţiunile ei. Fiica ei îl apucă pe tatăl ei de braţ – fără să-şi dea seama, desigur, că ţinea braţul tatălui ei.

— Vino să-ţi arăt, exclamă ea entuziasmată, de parcă nu puteau să vadă copacul suficient de bine de acolo.

Finn se uită la Lavinia, şi ea încuviinţă scurt din cap. El se ridică, întinse mâna şi o ridică şi pe ea în picioare. Apoi o luă pe Angela în braţe şi ţipătul ei de încântare răsună în jurul lor. Merse spre copac, unde îl întâmpină domnul Baker şi îi strânse mâna, în timp ce fiica sa începu să arate spre diferite crengi.

— Plănuiau să construiască ascunzătoarea din copac de ceva timp deja. Joe i-a promis că o vor face în primăvară, pentru ziua ei de naştere. Îi place să se caţăre, nu-i e teamă de înălţimi. De asta a ţipat când a ridicat-o bărbatul dumneavoastră. Cea mai fericită este când e undeva sus. El e tatăl ei?

— Da. Eram foarte tineri, necăsătoriţi. Voiam să o păstrez, dar mama a luat-o de lângă mine când eram prea slăbită să o pot împiedica.

— A fost o binecuvântare pentru noi. Isteaţă din cale-afară. Ştie deja literele. Îi plac florile. M-a ajutat să plantez panseluţele. Din când în când ţine câte o slujbă de înmormântare pentru bobocii care mor. Nu ştiu de unde i-a venit ideea asta.

Lavinia se gândi la slujbele de înmormântare pe care le ţinuse ea pentru fluturii din colecţia fratelui ei. Aşa de mult semănau? Ce alte lucruri mai aveau oare în comun?

— Încerc să-mi dau seama ce aş mai putea să vă spun, dar cred că veţi descoperi singură, zise Fanny cu vocea tremurându-i uşor. Mă duc să împachetez…

Avea un nod în gât. Se întoarse cu spatele la Lavinia şi, folosindu-se de marginea şorţului, îşi şterse ochii. Când se întoarse, zâmbi timid.

— Iertaţi-mă! Vântul îmi face ochii să lăcrimeze.

Femeia asta era aşa de curajoasă, încercând să nu-i arate Laviniei că murea pe dinăuntru şi dintr-odată îşi dădu seama că femeii fix asta i se întâmpla – pentru că ea murise când îşi implorase mama să nu-i ia bebeluşul de lângă ea. Toată tristeţea şi suferinţa – cât pentru o viaţă – înghesuite în acele câteva minute când privise cum îi este luat copilul.

— Mă duc să-i împachetez lucrurile, da? continuă Fanny Baker. Nu am vrut să o fac înainte să fiţi aici. Este curioasă, ar fi pus întrebări şi nu cred că aş fi avut cuvintele potrivite. Sper să le aveţi dumneavoastră.

Se întoarse…

— Nu. Lavinia scoase cuvântul din adâncul sufletului. Întâlni privirea femeii care se holba la ea. Nu o vom lua.

Fanny Baker izbucni în lacrimi, părea că încerca să suprime următorul hohot de plâns, duse tremurând mâna la gură când lacrimile i se adunară în ochi şi i se revărsară pe obraji.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Iertaţi-mă că plâng.

Clătinând din cap, Lavinia o luă în braţe pe mama fiicei ei.

— Nu-i nimic. Timp de şapte ani am trăit simţindu-mă vinovată că nu am protejat-o. Tot ce voiam pentru ea era

să fie iubită şi fericită. Acum văd că este, mai mult decât am sperat eu vreodată.

Fanny se retrase, ştergându-şi obrajii umezi.

— Mulţumesc, milady. Mulţumesc că nu mi-o luaţi.

— Vivi, te rog! Poate nu te-ar deranja dacă aş fi mătuşa ei şi aş veni să o vizitez din când în când.

— Ai fi bine-venită.

— Mulţumesc. Privi spre locul unde copilul pălăvrăgea, şi Finn zâmbea. Spera ca el să fie de acord cu decizia ei. Ţinând cont de poziţia lui din seara trecută, era sigură ca da. Cred că trebuie să mă uit mai de aproape la copacul acela.

Se îndreptă spre grup, cu un sentiment de pace pe care nu-l avusese timp de opt ani, din noaptea în care făcuse planuri să fugă cu un băiat pe care îl iubea cu disperare. Pe măsură ce se apropia, Finn îşi mută atenţia de la fiica lor la ea, zâmbetul care fusese aşa de luminos către fată diminuându-se, privirea devenindu-i serioasă. Ea se opri sub ramurile largi ale copacului.

— A sosit momentul să plecăm. Doar noi doi.

Ochii lui închişi la culoare erau plini de căldură, un colţ al gurii i se ridică în timp ce-şi împleti degetele cu ale ei.

— Mulţumesc, zise Joe Baker cu o vocea răguşită de emoţii.

— Nu, zise ea. Eu vă mulţumesc, domnule Baker. Vă mulţumesc că o iubiţi.

El puse mâna lui mare şi aspră pe umărul delicat şi mic al Angelei.

— Trebuie să o îmbrăţişezi pe doamna drăguţă de rămas-bun.

Fără să ezite vreun pic, fiica ei veni în goană spre ea. Lavinia se lăsă în genunchi în timp ce braţe subţirele o luau de gât cu entuziasm. Cuprinzând cu propriile braţe trupul firav, îşi ţinu la piept nepreţuita copilă, inhalându-i mirosul de iarbă şi lemn, cu obrazul lipit de obrazul ei micuţ, nepăsându-i câtuşi de puţin că ochii i se umpluseră de lacrimi ce-i alunecau pe faţă, amintindu-şi cum urlase la

mama ei să o lase să-ţi ţină copilul în braţe doar o dată… doar o dată.

Acum, în sfârşit, după toţi aceşti ani, avea îmbrăţişarea după care tânjise atâta.

Angela începu să se foiască, şi Lavinia îi dădu drumul, nefiind deloc surprinsă să descopere că mâinile lui Finn îi cuprinseseră talia, oferindu-i sprijin în timp ce ea se ridica în picioare. Ea luă recunoscătoare batista pe care i-o oferi el şi îşi şterse lacrimile rămase pe obraji.

— V-am rănit? întrebă Angela.

— Nu, draga mea, m-ai făcut să mă simt mai bine.

Joe Baker îşi ridică fiica în braţe.

— Spune la revedere acum.

— La revedere.

— Ne mai puteţi vizita, îi zise ea Laviniei.

— Vă puteţi juca în căsuţa mea, zise ea, arătând în sus.

— Mi-ar plăcea tare mult asta.

Cu mâna în mâna lui Finn, plecă cu inima şi bucuroasă, şi frântă.

*

Stând în trăsură vizavi de Vivi, Finn o privea cu luare-aminte, încercând să-şi dea seama ce simţea ea. Îi ceruse lui James să meargă sus, pe capră cu vizitiul, pentru că era destul de sigur că Vivi avea nevoie de puţin timp singură, că nu ar vrea ca nimeni să fie martor la cum se va prăbuşi. Dar ea privea pe fereastră de parcă peisajul mohorât era cel mai fascinant lucru din lume. Ploaia începu să se audă pe acoperiş, făcând atmosfera şi mai sumbră. Va trebui să-i dea lui James câteva lire pentru inconvenientul de a fi plouat.

— Seamănă cu tine, zise el într-un final.

Ea scoase un hohot zglobiu.

— Amuzant. Mie mi s-a părut că seamănă cu tine.

— Are ochii tăi verzi.

Zâmbetul ei era ciudat, de parcă nu se putea decide

să fie fericită sau tristă.

— Da, aşa este, dar cred că are înălţimea ta. M-a surprins cât este de înaltă deja. Mă aşteptam să fie mai mică. Îşi privi mâinile înmănuşate, atât de încleştate, încât el bănuia că degetele i se albiseră pe sub pielea de ied. Nu am putut să o iau, Finn.

Aplecându-se în faţă, el îşi puse ambele mâini peste ale ei.

— Ştiu. Mă bucur.

— Poate dacă ar fi fost încă un bebeluş care nu ştia că este luat. Lacrimile i se adunară în ochi. Dar nu este. Are planuri. Să construiască o căsuţă în copac. Îi iubeşte pe Fanny şi Joe Baker, şi ei o iubesc. Asta a fost evident. Are rădăcini aici. Dacă aş fi luat-o, s-ar fi putut ofili.

Clătină din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Mi-am făcut aşa de mult timp griji că era cu cineva care nu ar fi avut grijă de ea sau nu ar fi iubit-o aşa cum o iubesc eu, că era tratată îngrozitor, dar cred că are o viaţă bună. Mai multe lacrimi. Îşi acoperi gura. Dar tot mi-a fost greu să plec de lângă ea, cred că este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Venind lângă ea, o luă în braţe, o strânse puternic, detestând faptul că trupul îi tremura.

— Ştiu.

— Ţi-a fost greu şi ţie?

— Aproape m-a ucis, chiar ştiind că ai luat decizia corectă, că era lucrul corect de făcut. Nu mă aşteptam să o iubesc aşa de mult, aşa de repede. În clipa în care fata se întorsese şi îi văzuse zâmbetul, se pierduse. Nu ştiu unde ai găsit forţa să pleci, dar te admir pentru asta.

— Vreau să o mai văd, des, dar nu aşa de des încât să intervin. Deşi poate când vom avea succes, am putea crea un fond pentru ea, să avem grijă de ea. Asta dacă mai sunt partenera ta.

Retrăgându-se, el îi cuprinse obrazul, umed şi rece de la lacrimile ei, şi-l mângâie cu degetul mare.

— Eşti, în toate privinţele.

Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am zis azi-noapte.

— Am supravieţuit unor lucruri mai rele decât nişte cuvinte urâte, Vivi. Voia să o sărute, dar nu credea că era momentul. Ea suferea prea mult, şi emoţiile lui erau proaspete. Cinezi cu mine în seara asta?

— Mi-ar face mare plăcere.

El o lăsă să stea din nou pe umărul lui şi o ţinu aproape de el în vreme ce se îndreptau spre o destinaţie de care începea să se îndoiască că era potrivită pentru ei.

Capitolul 25

Pentru că nu dormise cu o noapte în urmă şi trecuse prin zbuciumul tuturor emoţiilor de dimineaţă, Lavinia se retrase extenuată în dormitorul ei după ce ajunseră la club. Cu ajutorul lui Meg, îşi dădu jos hainele, se urcă în pat şi îşi aşeză capul pe pernă. În câteva minute, sunetul ploii de la geamuri o adormi.

Când se trezi, camera era în umbre, se făcuse noapte, şi inima ei nu mai era la fel de grea cum ar fi putut să fie. Ajuta enorm faptul că ştia că fata ei era îngrijită. Auzind mieunatul, se ridică din pat şi ridică pisoiaşul din cutia lui.

— Îţi voi da un nume. Mouser, cred. Nu, nu merge. Mă voi consulta cu Robin mâine-dimineaţă. Sunt convinsă că ştie numele perfect pentru tine.

Puse pisoiul înapoi în cutia sa şi trase de cordonul ce suna clopoţelul de jos. La scurt timp după aceea i se alătură Meg şi începu să o ajute să se pregătească pentru cină. Când termină, puse servitoarea să ducă pisoiul jos la bucătărie ca să fie hrănit, iar ea mai zăbovi câteva minute pentru a se aranja. Trebuia să înceteze să se mai uite în urmă şi să înceapă să privească înainte. Trebuia să înceteze să se mai învinovăţească pentru lucrurile care nu se întâmplaseră din vina ei, lucruri care nu puteau fi schimbate. Trebuia să se ierte.

Oftând, se îndreptă spre uşă. Poate iertarea va veni

mâine.

Ieşind din camerele ei, îl văzu din nou pe Finn la etaj, cu braţele pe balustradă, privind peste domeniul său. Credea că nu se va sătura niciodată de plăcerea de a-l vedea. Când el privi spre ea, cu acel zâmbet senzual apărându-i pe buze, simţi cum îi creşte inima de atâta dragoste pentru el. Îşi va aminti întotdeauna imaginea cu el legănându-şi fiica în braţe, momentul dulce-amărui când realizase că nu-i putea da copilul pentru totdeauna, că el înţelesese şi acceptase cu mult înaintea ei că acest lucru era imposibil.

Se îndreptă.

— Porţi rochia.

Luându-şi fusta în mâini, ea o flutură în jur şi îi zâmbi cochet.

— M-am gândit că poate şi valsăm.

— Nu am orchestra la îndemână în noaptea asta, dar pot să fredonez.

— Va fi de ajuns.

El îi atinse tandru obrazul cu degetele.

— Eşti bine?

— Voi fi. M-a ajutat că am dormit puţin. Tu cum eşti?

— Mă gândeam că aş putea ajuta la construirea căsuţei în copac la primăvară.

— S-ar putea să ai nevoie să te înveţe Angela cum să baţi un cui în lemn.

— O s-o vedem des, Vivi, promit!

Desigur, s-ar putea duce să-şi vadă fiica fără el, dar va fi mai plăcut să-l aibă lângă ea. Şi era momentul să-şi îndrepte atenţia spre alte lucruri.

— M-am mai gândit la câteva doamne care ar putea fi membre ale clubului. Le voi scrie invitaţiile înainte să vină mâine Robin să le ducă.

Zâmbetul lui păli, fruntea i se încreţi.

— Asta este ceea ce îţi doreşti cu adevărat? Să administrezi acest loc?

— Îmi va oferi un venit, ca să pot avea apoi case pentru copiii care altfel ar ajunge în plasament la

îngrijitoare. Şi vreau să-mi scriu articolele.

— Dacă ar exista o altă cale să ai un venit?

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Afacerea asta – flutură mâna prin aer ca şi cum s-ar fi referit la tot spaţiul dintre pereţi – acest club pentru doamne nu a fost niciodată un vis al meu. Mi-a venit ideea pentru că am crezut că te-ar putea aduce în lumea mea, unde m-aş putea răzbuna pe tine.

Ea arcui o sprânceană.

— Înţeleg. Ai vrut să-mi faci rău.

— Da. Nu părea să se pocăiască deloc. Deşi bănuiesc că nu la fel de mult cum voiai tu să-mi faci mie rău.

— Blestemam numele tău în fiecare noapte înainte să mă culc.

— Poate îl voi blestema şi eu pe al tău în noaptea asta, dar mai mult ca pe o binecuvântare, în semn de recunoştinţă, decât de dezamăgire, pentru că-mi place de tine. Dar divaghez. După cum spuneam, nu la asta visam înainte să ajung la închisoare, nu mă făcea să fiu entuziasmat, nu mă îndemna să muncesc din greu.

— Îmi amintesc că voiai să ai o fermă de cai. Voiai un loc să priveşti luminile din Londra.

El rânji, mulţumit că ea îşi amintise de acea plimbare de demult.

— M-am tot gândit la visul tău de a oferi un cămin copiilor. Da, succesul acestui loc, în timp, ar putea face să se întâmple asta. Dar există o cale mai rapidă de a ne face să ne împlinim visurile.

— Care ar fi?

— M-am gândit la ce-a spus fratele tău înainte să plecăm de la el. Dacă te căsătoreşti, soţul tău câştigă pământ. Îşi încreţi fruntea. Cum se numea?

— Wood’s End.

— Aşa. Thornley îl va cumpăra de la tine la un preţ bun, din câte am înţeles. Ai putea să cumperi nişte pământ în afara Londrei, să construieşti o clădire cu o sută de dormitoare. Sunt sigur că l-aş putea convinge pe Mick să ne

facă o reducere. Când va fi plină, vei construi alta. Apoi alta. Vei informa femeile că pruncii lor, cei născuţi în afara căsătoriei, nu trebuie daţi îngrijitoarelor de copii. Vei avea toţi copiii pe care-i poţi iubi şi vei fi acolo pentru ei.

— Tu unde vei fi?

— Ei bine, speram că vei fi dispusă să-mi cresc caii acolo. Ai primi o parte din profit, desigur, şi astfel vei avea fonduri pentru orfelinat.

— Cum vom reuşi să ne ocupăm de acest club şi de un orfelinat şi de crescut cai?

— Am o altă idee pentru club – şi nu va fi nevoie să fim aici. Vom locui la ţară.

Ea îşi frecă bărbia, reflectând, părând să-i fie greu să înţeleagă.

— Există o singură problemă cu planul ăsta al tău. Ar trebui să găsesc un bărbat cu care să mă mărit, unul care ar vrea să se însoare cu mine, o femeie decăzută.

— Închide ochii!

Ea făcu întocmai.

— Deschide-i!

Când îi deschise, tot ce văzu era chipul lui iubit, ochii lui căutându-i pe ai ei.

— Nu trebuie să cauţi mai departe de aici, Vivi. Te-am iubit din clipa în care m-ai lovit în braţ la grajduri. Credeam că nu te-aş putea iubi mai mult decât te iubeam până astăzi când ţi-ai sacrificat inima pentru fetiţa noastră. Luându-i mâna, el se lăsă într-un genunchi. Nu ştiu dacă soarta va fi bună să-ţi mai dea unul, dar eu, cu siguranţă, voi încerca. Fii soţia mea, Vivi!

Cu mâna ei liberă, îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Am promis că mă căsătoresc cu tine cu mult timp în urmă, Finn. Încă mai există acel jurământ. Inima mea îţi aparţine de când ai promis să cânţi un cântec de leagăn pentru calul meu. Tot ce trebuie să faci este să mă duci la biserică.

Capitolul 26

Se căsătoriră trei săptămâni mai târziu, într-o zi de marţi, într-o biserică micuţă cu mult mai puţină pompă şi agitaţie decât era ea obişnuită, dar fu o nuntă mult mai potrivită pentru noul ei statut în viaţă, participând doar cei care îi considerau familie. Mick şi Lady Aslyn, Gillie şi Thornley, Aiden, Beast, Fancy şi mama lor, Ettie Trewlove. Fratele ei şi soţia lui li se alăturară. Nu-i trimise vorbă mamei ei. Avea de gând să nu mai ia niciodată legătura cu acea femeie detestabilă.

Deşi Neville o informă că atunci când îi apăruse articolul în *London Gazette,* cu o săptămână în urmă, mama lor aproape că făcuse o criză de apoplexie văzând că articolul fusese semnat Lady Lavinia Kent, sora contelui de Collinsworth. O făcea să-i fie ruşine că aristocraţia ştia acum că fiica ei cunoştea cele mai rău famate cartiere din Londra. Dar Neville aplaudase eforturile ei şi o asigurase că îi va reprezenta cauza în parlament. În plus, urma să fie plătită cu o sumă modestă pentru articol, şi editorul îi dăduse de înţeles că era dornic să mai primească şi altele din partea ei.

După ceremonia de nuntă, după ce ea şi Finn semnară în registrul de căsătorii, călătoriră cu o caravană de trăsuri elegante spre casa Coventry – casa din Londra a ducelui şi ducesei de Thornley – unde avocatul, domnul Beckwith, îi aştepta în biblioteca ducelui, cu un mic teanc de hârtii în faţă.

Hârtiile pentru fondul care stipulează ca Wood’s End să servească drept zestre, anunţă el, separând hârtiile de celelalte şi întorcând la o pagină de la sfârşit.

— Lord Collinsworth, dacă semnaţi aici că au fost întrunite condiţiile…

Neville semnă cu multe înflorituri.

— Domnule Trewlove, dacă sunteţi aşa amabil să

semnaţi ca martor.

Mick se iscăli la locul corect.

După ce luă hârtiile, domnul Beckwith le iscăli şi el, le puse deoparte şi luă altele.

— Contractul pentru pământ, domnule Trewlove.

Finn îl luă şi-l dădu imediat lui Thornley.

— Thorne lucrează la o lege ca femeile să nu mai trebuiască să renunţe la proprietatea lor când se căsătoresc, anunţă Gillie. Nu este deloc drept că suntem tratate de parcă am fi prea fragile să ne ocupăm de asemenea chestiuni.

Lavinia nu se putu abţine să nu zâmbească. Noua ei cumnată era oricum, numai fragilă nu.

— Mă tem că nu se va întâmpla aşa curând cum îşi doreşte soţia mea, zise Thorne. Dar nu voi avea odihnă până nu se va întâmpla.

Gillie îl ciupi repede de obraz.

— Am nevoie ca dumneavoastră, domnilor, să semnaţi aici şi aici pentru a arăta că pământul aparţine acum ducelui de Thornley.

Mai multe semnături, mai mulţi martori. Apoi Thornley îi înmână un cec lui Finn.

— Suma cu care am căzut de acord, zise ducele.

Zâmbind şi făcând cu ochiul, Finn îi arătă suma, apoi băgă cecul în buzunar.

— Apreciem, Excelenţă.

Beckwith se ridică şi începu să pună hârtiile în geantă.

— Cred că asta-i tot, domnilor. Înclină capul spre ea. Şi, doamnelor. A fost o plăcere să rezolv această chestiune spre satisfacţia dumneavoastră. Vă rog să mă vizitaţi dacă vă mai pot fi de folos.

— Rămâneţi la masă, Beckwith, zise Thorne.

— Mulţumesc, Excelenţă, dar mai am o chestiune la care trebuie să particip.

Strânse mâinile tuturor, apoi plecă.

— Ştiu că-i devreme, zise Thornley, dar înainte să ne întâlnim cu ceilalţi în sufragerie, haideţi să sărbătorim un pic aici, da?

Turnă nişte coniac în şase pahare şi le împărţi. Îl ridică pe al său în aer.

— Pentru familie şi prieteni şi pentru că totul s-a terminat superb într-un final.

— Să bem pentru asta!

Luând o înghiţitură din coniac, Lavinia se cuibări lângă Finn, mai mulţumită şi mai fericită decât fusese toată viaţa ei. Ce drum plin de suişuri şi coborâşuri fusese, dar cumva, în ciuda tuturor piedicilor, îşi găsiseră calea unul spre celălalt.

— Hai să mergem să mâncăm, anunţă Mick. Sunt lihnit. În timp ce toată lumea se îndrepta spre uşi, Finn o reţinu, uitându-se în ochii ei.

— Eşti fericită, Vivi?

— Cum a zis un băiat pe care îl cunosc, „sunt teribil de bogată, cea mai bogată din toată Londra.” Şi nu pentru cecul pe care îl ai în buzunar. Datorită ţie, Finn. Te iubesc aşa de mult.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe acest bărbat care avea să fie pentru totdeauna centrul inimii ei.

*

Micul dejun fusese o chestie zgomotoasă, complet diferit de mesele tăcute şi potolite organizate în casa în care crescuse ea. Fraţii Trewlove se tachinau unii pe alţii, vorbeau cu toată lumea, unii peste alţii. Doar o privire sau un tuşit din partea lui Ettie Trewlove îi linişteа. Era clar că o venerau pe femeia care îi luase. Familia nu însemna legături de sânge, era vorba despre inimi şi unde le era locul.

— Finn m-a prezentat unui tâmplar. Un Joe Baker. Şi face cele mai frumoase rafturi pentru librăria mea, zise Fancy Trewlove. Lavinia abia acum o cunoştea. Era cu mult mai mică decât toţi ceilalţi, avea doar şaptesprezece ani, dar avea visul de a deţine o librărie, şi Mick îi făcea una. Abia aştept să le vedeţi.

— Tu abia aştepţi să punem noi cărţi pe ele, zise

Aiden.

— Da, şi asta, desigur. Este de la sine înţeles. Abia aştept să fie totul gata ca să pot deschide.

Conversaţia continuă, dar Lavinia abia asculta. Sub masă îl strângea pe Finn de coapsă.

— Nu ştiam că ai făcut asta.

El ridică din umeri.

M-am gândit că ne-ar prinde bine mai multă muncă. Nu va fi ieftin să construim o căsuţă într-un copac.

— Poate Mick ne va dona lemnul.

El îi făcu cu ochiul.

— Ne asigurăm că o să facă.

— Şi dacă nu, inevitabil vor rămâne multe lemne de la construirea casei.

Găsiseră un teren în apropiere de Watford. Banii de la Thornley erau suficienţi să-l cumpere.

Apropiindu-se, Finn îşi lipi buzele de ale ei. Dintr-odată se auziră râsete şi urale. Ea îşi feri faţa, îmbujorată de ruşine.

— Terminaţi, strigă Finn. Un bărbat ar trebui să-şi poată săruta soţia când vrea.

Sunetul făcut de argintul lovind paharul îi reduse pe toţi la tăcere. Thornley stătea în picioare în capul mesei.

— Cum am cel mai mare titlu de aici, cred că este de datoria mea să ţin toastul. Îşi ridică paharul de şampanie, şi toată lumea făcu la fel. Cândva vedeam căsătoria ca pe o datorie. Un mod groaznic de a privi căsătoria. Recent, am descoperit că este un privilegiu şi că iubirea o poate transforma în cel mai aproape lucru de rai pe care l-am putea cunoaşte pe pământ. Îşi privi soţia şi zâmbi, apoi îşi îndreptă din nou atenţia la cei adunaţi la masă. Lavinia şi Finn, vă doresc o viaţă lungă pentru a vă bucura de ceea ce aţi găsit unul la celălalt, necazuri peste care să treceţi cu uşurinţă şi o iubire care să crească tot mai mult cu fiecare zi. Pentru fericirea voastră!

— Aşa! Aşa!

Ea duse cupa la buze…

— Oh, încă ceva.

Oprindu-se, se uită la Thorne, şi el ridică paharul un pic mai mult.

— Mulţumesc, draga mea Lavinia, că m-ai părăsit la altar.

Ea râse.

— Plăcerea a fost de partea mea, Thorne.

*

Când micul dejun se termină, şi oamenii se retraseră în salon să stea de vorbă, Lavinia se duse în bucătării, unde-l găsi pe Robin împărţind nişte lapte şi biscuiţi cu Mouser. Voia ca băiatul să fie aici, să ia parte la sărbătoare, chiar dacă era prea tânăr să participe complet la ea.

Şi-ar fi dorit să fie mai cald, ca să poată ieşi în grădini, dar iarna sosise şi vânturile reci băteau năprasnic. Trăgându-şi un scaun, se aşeză.

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai vrut să îl supraveghezi pe Mouser în locul meu astăzi.

— Acum sunteţi căsătorită? întrebă Robin.

— Da. Îmi poţi spune doamna Trewlove, în loc de domnişoara Kent.

— Sunteţi fericită?

— Foarte. Eu şi Finn, cel mai probabil la scurt timp după Crăciun, ne vom muta la ţară. Vom avea grajduri şi hambare. Cum şoarecilor le plac grajdurile şi hambarele, o să avem nevoie de multe pisici. Şi, cum te pricepi foarte bine să ai grijă de pisici, mă întrebam dacă nu ai vrea să vii să locuieşti cu noi şi să ai grijă de ale noastre.

El se strâmbă.

— Adică să plec de la Gillie?

Vorbise cu Finn şi Gillie despre dorinţa lor ca Robin să locuiască cu ei, să fie primul din numeroşii copii pe care îi vor primi în casa lor.

— Da. Ai putea să-l ajuţi şi pe Finn cu caii.

— Va avea câini?

— Cred că da. Vom avea mult pământ, deci, îmi imaginez că vom avea multe animale. Găini, raţe şi gâşte.

Ai putea fi şeful animalelor. Ai avea dormitorul tău şi ai cina cu noi.

Muşcându-şi buza de jos, el clătină din cap.

— Nu pot. Mama mea nu va şti unde să mă găsească.

— Dar vezi tu, Robin, asta-i chestia cu mamele. Dacă pot, mereu vor şti unde să-şi găsească copiii. Şi dacă nu, să zicem că s-au dus deja în rai, atunci îi pot privi de acolo şi ştiu mereu unde se află. Şi dacă mama ta merge la Gillie, ei bine, Gillie îi poate spune unde să te găsească. Şi până te va găsi, ei bine, aş fi eu mama ta.

— Dar nu sunteţi o zână.

— Uite o chestie. Eu încă am magie. Se numeşte iubire. Şi poate schimba lucrurile în viaţă. Te iubesc foarte mult. Noi credem că ai fi fericit cu noi, dar nu trebuie să te hotărăşti acum. Poţi să te gândeşti. Poţi să aştepţi până vezi ferma, te hotărăşti atunci dacă este locul unde ai vrea să locuieşti.

El încuviinţă din cap.

— Mă voi gândi.

— Minunat. Îi zâmbi. Acum, hai sus! Vom mânca tort.

*

Lui Aiden nu-i plăcuseră niciodată prea mult dulciurile, aşa că pe Finn nu-l surprinse să-l găsească stând pe terasă, după ce tortul fusese servit tuturor.

— E al naibii de frig aici afară, zise el venind să stea lângă fratele său.

Aiden ridică paharul.

— De ce crezi că am adus whisky-ul cu mine?

— Ajută?

— Nu.

Se apropie, sperând la puţină căldură.

— Apreciez că eşti amabil cu Vivi.

Amabilitatea se referea la lipsa animozităţii.

— Este parte din familie acum. Nu-mi vine să cred că te-ai însurat cu Nebunia lui Finn.

— Ea este tot ce mi-am dorit, Aiden.

— Ei bine, nu pare să fie soi rău.
— Mare laudă, într-adevăr.
— Şi, clar, arată bine.
El rânji.
— Da, aşa este. Am ceva pentru tine, pentru amândoi.
Băgă mâna în buzunar şi scoase un pliculeţ învelit în piele şi i-l dădu fratelui său.
— Ce este?
— Actele pentru clubul Elysium. Ţi-am transferat proprietatea ţie. Aiden se întoarse.
— Eşti nebun? Nu pot să accept.
— Nu mai ai ce face. Actele sunt semnate.
Aiden împinse plicul spre el.
— Desfă-le!
— Dacă nu ai fi fost tu, eu aş fi fost în partea cealaltă a lumii. Chiar şi după ce mi-aş fi terminat sentinţa, mă îndoiesc că m-aş mai fi întors vreodată aici. De câţi ai auzit să se mai întoarcă? Nu aş fi privit cu nerăbdare spre viitor la o viaţă alături de Vivi. Ea nu ar fi avut una cu mine. Îţi suntem datori, ia-l şi fă-l să meargă!
Oftând, Aiden se lovi peste coapsă.
— Doar dacă iei douăzeci la sută din profit.
— Douăzeci? Mă aşteptam să oferi patruzeci.
Aiden se încruntă.
— Am vizitat locul. Ai mai puţin de o duzină de cliente. Va fi nevoie de multă muncă din partea mea. Îţi dau treizeci.
— Acceptăm zece.
Fratele lui râse.
— Nu ştii deloc să negociezi.
— Am învăţat de la nevastă-mea.
— Dumnezeu să te ajute! Douăzeci şi este ultima ofertă. Inima ta n-a fost oricum implicată în treaba asta.
— Nu, nu a fost. Nu eşti obligat să-l faci cum mi l-am imaginat eu. Fă-l un salon de jocuri pentru bărbaţi dacă vrei sau ambele. Arde-l până la temelie. Este al tău, să faci ce vrei.
Aiden încuviinţă din cap.

— O să fac tot posibilul să aibă succes. Apropo, chestie amuzantă! Aşa, din senin, nenorocitul de ne-a zămislit a trimis veste, prin avocatul lui, că datoria mea faţă de el a fost complet plătită, că termenii înţelegerii dintre noi s-au încheiat.

— Poate l-a mustrat conştiinţa.

— Mă îndoiesc. L-am văzut umblând cu o atelă la mână. N-are vreo legătură cu tine, nu?

— Osul de la braţ i s-a frânt ca o crenguţă, şi el a guiţat ca un porc tras de coadă.

Aiden ridică din sprâncene.

— Chiar e rupt?

Finn zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Mi-a făcut mare plăcere să-l lovesc. E un om josnic.

— Deci ai vorbit cu el?

— Da. Nu ştiu cum ai vorbit tu cu el înainte. E o jigodie. Nu ştie nimic despre mama mea.

— Probabil este mai bine aşa. Prefer să cred că s-a distrat cu mama mea o dată şi apoi a terminat cu ea. Mai bine decât să cred că a trebuit să-l suporte mai mult de o dată.

— Cred că nu vom afla niciodată. De un lucru sunt bucuros, că ne-a dat pe amândoi lui Ettie Trewlove.

*

Maica Theresa fu surprinsă când o văzu pe domnişoara Kent intrând prin grădinile din spate în acea după-amiază, îmbrăcată în satin şi mătase albe. Ştiuse că în ziua aceea urma să aibă loc căsătoria; doar că nu se aşteptase să vadă mireasa – şi mirele, care era îmbrăcat la fel de elegant în negru.

— Domnişoară Kent, ultima dată când ai venit să ne vizitezi purtai o rochie de mireasă care arăta mai puţin veselă. Bănuiesc că nu voi duce rochia asta la vânzare.

— Nu, maică. Şi acum sunt oficial doamna Trewlove.

— Felicitări amândurora! Vă doresc să fiţi fericiţi!

— Avem ceva pentru dumneavoastră, maică, zise

domnul Trewlove şi îi înmână un mic pachet.

Înăuntru se aflau câteva lire.

— Vom face donaţii periodice către orfelinat, îi zise el.

— Sunteţi foarte generos. Apreciem.

Privi cum doamna Trewlove atinge cu afecţiune braţul soţului ei.

— Mă duc să vizitez copiii câteva minute înainte să plecăm.

— Nu te grăbi!

Ridicându-şi fustele, proaspăta soţie fugi spre zona unde se jucau copiii şi se lăsă în genunchi, fără să-i pese că îşi va păta rochia de iarbă, în vreme ce micii năzdrăvani săreau şi se adunau în jurul ei.

Maica Theresa reveni la bărbatul al cărui păr, ca şi al ei când era mai tânără, era o combinaţie de nuanţe blonde şi bucle nărăvaşe.

— Sunteţi potrivit pentru ea.

— Ea este şi mai potrivită pentru mine.

— Tot am impresia că ne-am cunoscut deja, domnule Trewlove.

— Nu cred, maică.

— Mă îndoiesc să fie vreo persoană în Whitechapel care să nu fi auzit de familia Trewlove, care să nu ştie că toţi copiii lui Ettie Trewlove sunt copii din flori.

El arcui o sprânceană.

— Eu nu găsesc nimic în neregulă cu copiii născuţi în asemenea circumstanţe, se grăbi ea să-l asigure. Dar mă întreb dacă ştiţi cine v-a zămislit.

— Nu am obiceiul să-i rostesc numele. Ca să fiu sincer, mi se pare o jigodie.

— Nu este cumva contele de Elverton, nu?

El se uită la ea de parcă rostise Belzebut, deşi pentru el ar fi putut să fie unul şi acelaşi.

— Îl cunoaşteţi? întrebă el.

— Drumurile noastre s-au întâlnit în urmă cu vreo treizeci de ani. Poate să fie chiar fermecător când are chef.

— Eu nu pot vorbi despre farmecul lui. L-am întâlnit o singură dată. Nu i-a mers prea bine. I-am rupt braţul.

O măicuţă nu ar fi trebuit să se bucure să audă asta, dar contele îi frânsese cândva inima.

— Nu aud regrete în vocea dumneavoastră, domnule Trewlove.

— Pentru că nu am în ceea ce-l priveşte.

Apoi zâmbi, şi acel zâmbet o lovi direct în plex şi îi confirmă ceea ce începuse să bănuiască în timp ce se vedea tot mai mult reflectată în el pe măsură ce vorbeau. Era copilul ce-i fusese luat când căzuse pradă păcatului. Poate că, dacă acum nu ar fi fost devotată bisericii, i-ar fi spus asta. Dar ştia că o altă femeie îi luase locul ca mamă în inima lui. Nu va lupta, nu putea lupta cu Ettie Trewlove.

Finn se uită spre locul unde se afla soţia lui, care îşi lua rămas-bun de la copii.

— Cred că nu mai are nevoie să fugă.

— Doar în braţele mele.

Ea chicoti discret.

— Nu mă îndoiesc, domnule Trewlove, că mama dumneavoastră e foarte mândră de bărbatul care sunteţi.

Şi pentru prima dată în puţin peste treizeci şi unu de ani ea cunoscu cu adevărat ce e împăcarea.

*

O duse la hotelul Trewlove. Pentru că avea legături de familie, reuşi să obţină un apartament chiar luxos, cu draperii albe din dantelă atârnând de baldachin. Trecând peste prag, Lavinia se gândi că poate această cameră fusese decorată cu gândul la cuplurile de tineri căsătoriţi. Era chiar romantic, cu un foc mic arzând în vatră şi lumânări ce pâlpâiau aşezate strategic pentru a exila umbrele în colţuri, în vreme ce patul cu patru stâlpi era iluminat.

Crezuse că ar trebui să fie nervoasă în noaptea nunţii ei. Dar era cu Finn, şi cu el întotdeauna se simţise confortabil, aşa că doar aştepta nerăbdătoare noaptea – aştepta nerăbdătoare restul zilelor şi al nopţilor împreună.

— Mulţumită de cameră? întrebă Finn venind în

spatele ei şi cuprinzând-o cu braţele.

— Foarte mult. Întorcându-se în îmbrăţişarea lui, se uită la el, se ridică pe vârfuri şi-l muşcă uşor de bărbie. Dar mai mulţumită sunt că sunt soţia ta.

— În urmă cu opt ani, nu te-aş fi putut aduce aici. Deşi regret asta şi deseori detest anii cât am fost despărţiţi, am fi avut mult mai multe provocări în faţa noastră. Chiar dacă şi acum vom avea provocări, nu cred că vor fi atât de greu de depăşit.

— Eu vreau să dau uitării noaptea în care trebuia să fugim împreună, Finn. Nu-i voi îngădui tatălui meu să mă bântuie. Nu vreau să mai am de-a face cu mama. Mă tem că este o femeie toxică şi refuz să fiu otrăvită de ea. Avem familia ta. Îl avem pe fratele meu şi familia lui. Ne avem unul pe celălalt. Asta este tot ce contează.

— De prea multe ori m-am gândit la tine ca la soţia mea. O sărută pe un colţ al gurii, apoi pe celălalt. Lady Lavinia Trewlove.

— Nu vreau ca lumea să mi se adreseze cu „lady”, Finn. Doar ca pseudonim cu care îşi va semna articolele şi publicaţiile. Doamna Trewlove este de ajuns.

— Dar eşti o lady, Vivi. Nu ar trebui să renunţi la ce este al tău de drept şi prin naştere. Copiii noştri vor beneficia de pe urma locului tău în societate.

— Locul nostru. Nu voi umbla în cercuri care nu te vor include şi pe tine. Voi da un exemplu şi poate va veni o vreme când chiar şi cei din familia regală vor avea curaj să se căsătorească cu oameni de rând. Când cineva nu va mai fi judecat după origini sau legitimitatea naşterii sale.

— Probabil că mai e mult până să se întâmple asta, draga mea.

— Poate că nu după ce vor vedea ce fericită m-a făcut omul meu de rând.

Ridicându-se din nou pe vârfuri, îl sărută. Avea de gând să-l devoreze până la sfârşitul nopţii. Avea să-l atingă, să-l marcheze. Niciodată nu avea să îl mai ia cineva de lângă ea.

El îi întoarse pătimaş sărutul şi scoase un geamăt jos,

de parcă nu ar mai fi gustat-o niciodată, de parcă nu se putea niciodată sătura de ea. Ea savură gustul bărbătesc al gurii lui, remarcând şampania de care se bucuraseră la micul dejun, whisky-ul cu care toastaseră pentru ca toate planurile lor să devină realitate în sfârşit. Coniacul pe care el îl împărţise cu fraţii săi mai târziu în timp ce-i urau toate cele bune înainte ca ea şi Finn să plece.

Noaptea aceasta însemna un nou început, împlinirea unui vis pe care amândoi îl aveau de ani întregi. De susţinere şi preţuire, de iubire şi grijă, de construire a unei vieţi ce li se potrivea şi le aducea bucurie.

Cu cea mai mare grijă şi cei mai mici paşi el o împinse până când picioarele ei se loviră de pat. În tot acest timp ea nu dădu drumul umerilor lui. Umerii largi pe care mereu îi admirase.

Alunecând cu mâinile sub reverele lui, ea îi dădu haina jos şi o lăsă să cadă pe podea. Era ca şi cum ar fi tras cu pistolul pentru început ui unei curse, pentru că hainele lor căzură în grabă până când amândoi rămaseră fără veşmintele care le separau trupurile. Când ea se apropie, lipindu-se de el, el o încetini cu o mână pe coaste, apoi se lasă în genunchi. Îşi lipi buzele de buricul ei, apoi îl încercui cu o serie de sărutări trasând, precum o piatră care este aruncată într-un heleşteu, cercuri tot mai mari.

— Unul dintre copiii noştri a crescut aici. Tonul lui era melancolic, dar şi fascinat. Să sperăm că va urma un altul şi te voi putea vedea crescând. Şi îţi va fi mai uşor, fiindcă nu vei fi forţată să te ascunzi ca lumea să nu-ţi vadă ruşinea.

— Nu mi-a fost niciodată ruşine, Finn. Poate eram un pic jenată pentru că fusesem prinsă făcând ceva ce nu ar fi trebuit. Dar mi-am dorit copilul, pentru că era al tău. Nu m-am gândit niciodată să-l dau. Îmi fac griji că s-ar putea să nu-ţi mai pot dărui mai mulţi copii. Naşterea a fost grea.

— Vivi, dacă vom avea alţi copii, va fi o binecuvântare. Şi dacă nu, tot vom avea sute de care să avem grijă. Vom avea copii în vieţile noastre. După ce se ridică, îi cuprinse chipul între mâini. După cum am învăţat în copilărie, nu sângele creează o familie. Iubirea o face. Şi

eu te iubesc. Te iubesc de ceva vreme de când sunt adult, şi asta nu se va schimba niciodată. Tu eşti ceea ce mă face să mă simt întreg.

— Oh, Finn! Te iubesc aşa de mult.

În timp ce gura lui o lua pe a ei, el o răsturnă pe pat, acoperindu-i corpul cu al lui. Nu avea să se plictisească niciodată de glorioasa senzaţie care o străbătea când se atingeau piele pe piele, din cap până-n picioare. Adora orice aspect din corpul lui frumos şi şlefuit. Felul cum muşchii lui se încordau şi se unduiau când o mângâia. Cât era de lung. Aşa de cald şi îmbietor. Mişcându-se sub degetele ei cu o hotărâre incredibilă. Să pretindă, să cuprindă, să ofere plăcere şi să preţuiască.

Aşteptase o viaţă să devină soţia lui, să fie luată complet, fără să-i mai şoptească conştiinţa „acesta este un păcat”.

Îl dorise, mereu îl dorise, în patul ei, între coapsele ei. Indiferent de cât de bine se simţea, conştiinţa ei nu o lăsase niciodată în pace ca să nu se mai simtă vinovată. Dar acum era fericire pură. Să fie fericită şi să rămână aşa de azi înainte.

Era important ca el să înţeleagă că ea era în sfârşit liberă să-l iubească, să facă dragoste cu el. Că nu o mai rodea vinovăţia. Toate micile voci care mereu o luau la întrebări acum erau reduse la tăcere.

Pentru că acest bărbat era în sfârşit al ei – cu inima, cu trupul şi cu sufletul.

Mâna îi aluneca peste muşchii lui fermi, peste fesele lui încordate, peste umerii lui largi, savurând liniile ce defineau întinderile plate, curbele şi văile.

Cu vorbe de dragoste şi alint şoptite la urechea ei Finn îi revendică inima.

Deschizându-se către el liberă şi entuziastă, Lavinia îi revendică sufletul.

De data asta era diferit de celelalte pentru că marca un început, începutul unei noi vieţi împreună, fără nimeni care să intervină. Era relaxată şi bucuroasă, acceptându-şi rolul în vieţile lor: partener egal. Indiferent de provocările

pe care li le va aduce viitorul, le vor înfrunta împreună.

Era mai mult decât pregătită când el o penetră, umplând o cu minunea care era. Blândeţea cu care se purta, deşi ea îi simţea încorda rea din muşchi, nevoia de a cuceri şi de a poseda.

— Te iubesc, zise ea printr-un suspin.

El gemu pe un ton jos, braţele pe care se susţinea deasupra ei tremurându-i. Îşi îngropă chipul în gâtul ei.

— Nu o să mă plictisesc niciodată să aud asta, Vivi. Sau să ţi-o spun şi eu. Te iubesc mai mult decât viaţa.

Se retrase, apoi se avântă, umplând-o din nou. Din nou şi din nou, se retrase, reveni. Şi de fiecare dată muşchii ei îl cuprindeau, având nevoie, dorind să-l ţină aproape, în ea, unde-i era locul.

Împingându-l în umeri, ea îl îndemnă să se dea jos de pe ea. Apoi îl încălecă imediat, îi aranjă mădularul şi se lăsă în jos, oprindu-se doar când el fu înăuntru complet, ducându-l mai adânc decât fusese vreodată. Geamătul lui reverberă în jurul lor, făcând-o să simtă o mare bucurie.

În vreme ce el îi masa sânii, ea începu să se mişte pe el, în sus şi în jos, în sus şi în jos, fără să-l lase vreodată complet liber. Îi privi chipul, foamea ce creştea în ochii lui, de parcă această călătorie era ceea ce voia el, ceea ce îl speria. Să nu se mai vadă pe el însuşi.

Dar nu s-ar fi pierdut niciodată din vedere atâta vreme cât se putea vedea prin ochii ei.

Continuând să alunece în sus şi în jos, ea coborî suficient când să-şi lipească gura de a lui, să fie întâmpinată aşa de bine, încât o duru inima. O viaţă petrecută cu acest bărbat nu va fi niciodată de ajuns. El îşi mută mâinile pe şoldurile ei, cuprinzându-le, ghidându-i mişcările, pompând în sus cu şoldurile când ale ei coborau. Se mişcau în tandem, fiecare sporind plăcerea celuilalt.

Senzaţiile începură să se învârtejească ducând-o pe culmi, respiraţiile lor fiind mai greoaie, mişcările mai frenetice. Ea se balansa pe margine şi când sări de acolo într-un abis de extaz, el o urmă, ţipetele lor amestecându-se, numele fiecăruia fiind pe buzele celuilalt ca o

binecuvântare, o afirmare a iubirii lor.
Şi o inimă, care cândva fusese frântă, era acum din nou întreagă.

Epilog

Doi ani mai târziu

În vreme ce râsetele copiilor răsunau din grădinile din spate, Lavinia cobora treptele de la intrare pentru a-i întâmpina pe cei mai recenţi oaspeţi ai lor când trăsura se opri. Un lacheu deschise portiera, şi Angela coborî, urmată de mama ei.
— Mătuşă Vivi, strigă fiica ei, alergând spre ea şi cuprinzându-i talia cu mâinile.
Sau încercând. Lavinia se tot mărea de câteva luni.
O mângâie pe fetiţă pe creştet, având grijă să nu-i deranjeze cele două codiţe care îi stăteau de o parte şi de cealaltă a capului şi erau fixate laolaltă cu o panglică la spate.
— Bună, draga mea. Eşti pregătită pentru lecţie?
Finn începuse să o înveţe să călărească.
Dându-i drumul, ea încuviinţă entuziasmată din cap.
— Atunci, du-te la padoc! Acuma aveau mai mult de o duzină de cai. Unchiul Finn te aşteaptă.
Pe când fata o lua la goană, Lavinia o salută pe mama Angelei, luând-o de braţ şi urmând-o pe fetiţa pe care amândouă o iubeau.
— Fanny.
— Se pare că cel mic trebuie să vină cât de curând.
— Mai am două luni. Îşi lipi umărul de cel al dragii ei prietene. Dar loveşte puternic, deci s-ar putea să vină mai devreme.
— Ce lucru minunat cred că simţi!
— Poate va mişca în timp ce eşti aici.
Fanny se bucurase aşa de mult când aflase că Lavinia

era însărcinată. Îi împărtăşise cât putuse din experienţă.

— Aţi progresat bine la noua casă, zise Fanny.

Lavinia privi spre scheletul structurii ce era construită în umbra reşedinţei care fusese ridicată pentru ei în urmă cu doi ani. Avea cele o sută de dormitoare promise de Finn, la fel ca şi a doua. Angajaseră un personal numeros să aibă grijă de copii.

— Dăm pe dinafară, aşa că vom muta toţi băieţii în ea când va fi gata. Vom avea o casă pentru băieţi şi una pentru fete. Şi acolo – arătă spre pământul gol unde păşteau câţiva cai – vom construi o şcoală. Şi copiii localnicilor o vor putea frecventa.

— Ce bine va fi! Ţi-am citit ultimul articol despre avantajele de a nu ostraciza femeile care nasc fără a fi căsătorite. Ai avut nişte argumente convingătoare.

— Luna viitoare îmi mai apare un articol care se referă la legislaţia nepotrivită când vine vorba despre copii.

Apoi urma să vorbească în parlament. Începea să devină cunoscută pentru munca ei de reformatoare socială.

Se opriră lângă Angela, care stătea pe un gard din lemn şi mângâia fruntea lui Sophie.

Finn veni spre ele, cu pasul relaxat şi lejer. Niciodată nu eşua în a o lăsa pe Lavinia fără aer. Locul lui era afară cu caii. Răspundeau la vocea lui, la atingerea lui, aşa cum ea nu mai văzuse animalele să răspundă unui om.

— Ce face fata mea preferată? întrebă el, venind să stea lângă Sophie şi ciupind-o pe Angela de nas.

Ea chicoti.

— Mereu spui asta.

— Pentru că este adevărat. Se aplecă şi îi făcu cu ochiul. Bine, am două fete preferate. Tu şi mătuşa Vivi.

Ochii ei verzi se măriră.

— Şi dacă bebeluşul ei este fată?

— Atunci o să am trei fete preferate, nu-i aşa?

— Şi dacă-i băiat?

— Doi băieţi preferaţi.

Ea îşi încreţi nasul.

— Unde-i Robin?

Ca şi cum faptul că ea îi menţionase numele îl invocase, el ieşi din hambar, o văzu şi veni în fugă spre ea.

— Angela! Haide! Trebuie să vii să vezi ce ne-a adus unchiul Thorne. Cea mai mare ţestoasă pe care ai s-o vezi vreodată. Poţi să o şi călăreşti.

Ţipând, o luă la goană, urmându-l pe Robin. Băiatul se mutase cu ei, devenind parte a familiei. Dragostea lui pentru animale o uimea.

— De unde a luat Thorne o ţestoasă? întrebă Fanny.

— Nu ştiu. Or prin Galapagos sau de undeva. Robin îţi poate povesti despre ea. Avem o adevărată menajerie în spatele hambarului. De când ai fost ultima oară aici, am adăugat un struţ. Robin insistă că avem nevoie de o girafă, dar nu ştiu ce să zic. Ar trebui să mergi să le vezi, apoi să vii în grădină să bem nişte ceai.

În timp ce Fanny se îndepărta, Finn se căţăra peste gard, sări pe pământ şi o luă pe Lavinia în braţe.

— Miroşi a cai, a fân şi a piele, zise ea.

— Şi ţie îţi place.

Întorcându-se în braţele lui, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Te iubesc.

— Aşa şi trebuie. Pentru că şi eu te iubesc.

Coborându-şi capul, el o sărută pasional. Niciodată nu s-ar fi plictisit de asta, de felul cum o făcea să se simtă apreciată şi iubită. În vreme ce ea îi răspundea la sărut cu o fervoare egală, caii nechezau, copiii făceau gălăgie încântaţi în depărtare, şi copilul lor se mişcă în ea.

Sfârşit